
STUART TURTON
Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü
ithaki
"Büyüleyici, bir havai fişek gösterisi gibi sona eriyor."
—THE GUARDIAN

COSTA BOOK AWARDS

2018 COSTA KİTAP ÖDÜLLERİ
EN İYİ İLK ROMAN

VARLIKLI, MAZİSİ KARANLIK BİR AİLENİN GENÇ VE GÜZEL KIZI OLAN EVELYN HARDCASTLE BU GECE ÖLECEK. YARIN DA. ERTESİ GÜN DE.

Blackheath Malikânesi'nde bir kutlama için toplanan kalabalık, partinin keyfini çıkarırken Evelyn son nefesini verecek. Tekrar, tekrar ve tekrar. Katilin kim olduğunu bulması gereken ve her gün malikânedeki başka biri olarak uyanan kahramanımız ise kendi ismini dahi hatırlamıyor. Gizem gittikçe karmaşıklaşıyor: Bugün neden ve nasıl sürekli tekrar ediyor? Salgın doktoru kılıklı adam kahramanımıza neden yardım ediyor? Ayakçı ne istiyor? Anna kim? Hardcastle ailesi neler saklıyor? Bu cehennemden kurtulmak mümkün mü?

Stuart Turton, tüm dünyada ilgiyle karşılanan, İngiltere'de iki yüz binden fazla satan ilk romanında tekrarlanan gün fikrini çetrefil bir polisiye hikâyeyle harmanlıyor. Agatha Christie romanlarını ve *Bugün Aslında Dündü* filmini hatırlatan bu bulmacayı çözerken her hamlede şaşıracaksınız ve oyun hiç beklemediğiniz bir noktada bitecek.

Evelyn Hardcastle bu gece ölecek. Peki yarın?

"Kara bir komedi; akıl yakan ters köşeleri ve inanılmaz tuhaf karakterleriyle, bambaşka bir kapalı oda gizemi."
—SARAH PINBOROUGH, *Sunday Times* çoksatanı *Gözlerinin Ardında*'nın yazarı

"Baş döndürücü. Orijinalliği kışkırtıcı, dehası ise şeytani. Şimdiye kadar ol[illegible]çbir şeye benzemiyor, hepsinden daha iyi."
—A. [illegible] *York Times* çoksatanı *Penceredeki Kadın*'ın yazarı

0291356 TBO
THG

Çeviren: Özge Onan

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 913478

/ithakiyayinlari

Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü
Stuart Turton

Orijinal Adı: *The Seven Deaths of Evelyn Hardcastle*

İthaki Yayınları - 1675

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Mustafa Güdük*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak İllüstrasyonu: *Giuseppe Quattrocchi*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Temmuz 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-47-8

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Özge Onan, 2020
© İthaki, 2020
© Stuart Turton, 2018
© Giuseppe Quattrocchi, @gatsby_books, 2019

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucelli@gmail.com
Sertifika No: 40200

STUART TURTON

EVELYN HARDCASTLE'IN YEDİ ÖLÜMÜ

Çeviren
Özge Onan

Blackheath Malikânesi'ndeki Maskeli Balo'ya davetlisiniz.

Ev sahipleriniz, Hardcastle Ailesi;
Lord Peter Hardcastle & Lady Helena Hardcastle
&
Oğulları, Michael Hardcastle
Kızları, Evelyn Hardcastle

-Önemli Konuklar-
Edward Dance, Christopher Pettigrew ve Philip Sutcliffe, aile danışmanları
Grace Davies ve erkek kardeşi Donald Davies, sosyete mensupları
Komutan Clifford Herrington, deniz subayı (emekli)
Millicent Derby ve oğlu Jonathan Derby, sosyete mensupları
Daniel Coleridge, profesyonel kumarbaz
Lord Cecil Ravencourt, banker
Jim Rashton, polis memuru
Doktor Richard (Dickie) Acker
Doktor Sebastian Bell
Ted Stanwin

-Hizmetli kadrosu-
Kâhya, Roger Collins
Aşçı, Bayan Drudge
Başhizmetçi, Lucy Harper
Seyisbaşı, Alf Miller
Hane Ressamı, Gregory Gold
Lord Ravencourt'un Uşağı, Charles Cunningham
Evelyn Hardcastle'ın Oda Hizmetçisi, Madeline Aubert

Yaşadıkları trajik olayların, aile için hâlâ büyük bir üzüntü kaynağı olmasından dolayı konuklarımızdan, **Thomas Hardcastle** *ve* **Charlie Carver** *hakkında konuşmaktan kaçınmalarını rica ediyoruz.*

1
BİRİNCİ GÜN

Adımlarımın arasında her şeyi unuttum.

"Anna!" diye bağırıp şaşkınlıkla ağzımı sertçe kapattım.

Zihnim bomboştu. Anna'nın kim olduğunu ya da neden onun adını bağırdığımı bilmiyordum. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Bir ormanın ortasında durmuş gözlerimi ellerimle, hızla yağan yağmurdan koruyordum. Kalbim çılgınca atıyordu, fena halde ter kokuyordum ve bacaklarım titriyordu. Koşmuş olmalıydım ama sebebini hatırlamıyordum.

"Bu nasıl..." Ellerimi gördüğümde sustum. Kemikli ve çirkinlerdi. Bir yabancının elleri. Onları hiç tanımıyordum.

İçimde paniğin yükselmeye başladığını hissettiğimde kendi hakkımda başka bir şeyler hatırlamaya çalıştım; bir aile üyesi, adresim, yaşım, ama hiçbir şey hatırlayamıyordum. Bir ismim bile yoktu. Birkaç saniye önce sahip olduğum tüm anılar gitmişti.

Boğazım sıkıştı, nefesim hızlı ve gürültülüydü. Orman dönüyordu ve gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

Sakin ol.

"Nefes alamıyorum..." Hızla nefes almaya çalıştım; kan kulaklarıma hücum etti ve ben yere çökerken parmaklarım toprağın içine gömüldü.

Nefes alabilirsin, sadece sakinleşmen gerekiyor.

Bu iç sesin, bu soğuk otoritenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

Gözlerini kapat, ormanı dinle. Kendini topla.

Sesin talimatlarına uyarak gözlerimi sımsıkı kapattım ama duyabildiğim tek şey kendi telaşlı nefesimdi. Bu, uzun süre etraftaki tüm sesleri bastırdı ama yavaş yavaş, çok yavaş, korkumda bir delik yaratıp diğer seslerin içeri girmesine izin verdim. Yağmur damlaları yapraklara düşüyor, başımın üstündeki dallar hışırdıyordu. Sağ tarafımda, uzakta bir dere vardı ve ağaçlardaki kargaların kanatları, havalanacaklarmış gibi havayı dövüyordu. Bir şey zeminde aceleyle ilerliyordu; dokunabileceğim kadar yakından geçen tavşan ayaklarını hissettim. Kendimi oturtabileceğim, beş dakikalık bir geçmişim olana kadar tek tek bu yeni anıları birleştirdim. Bu, en azından şimdilik, paniği durdurmaya yetti.

Beceriksizce ayağa kalktığımda, şaşırarak ne kadar uzun boylu olduğumu, kendimi yerden ne kadar yüksekte hissettiğimi gördüm. Biraz kenara geçerek pantolonumdaki ıslak yaprakları temizledim; o an ilk kez, üzerimde bir smokin olduğunu fark ettim. Gömleğin üzerinde çamur ve kırmızı şarap lekeleri vardı. Daha önce bir partiye katılmış olmalıydım. Ceplerim boştu ve üzerimde paltom yoktu; bu yüzden partiden çok uzaklaşmış olamazdım. Bu güven vericiydi.

Işığa bakarak sabah saatlerinde olduğumuza karar verdim; muhtemelen bütün gece dışarıda kalmıştım. Kimse tek başına geçireceği bir gece için böyle giyinmezdi; yani, birileri artık kayıp olduğumu biliyor olmalıydı. Eminim ki şu ağaçların ardında bir ev panik içinde uyanıyordu ve beni bulmak için arama grupları yola çıkıyordu. Gözlerim, yeşilliklerin arasından arkadaşlarımın belirmesini, sırtıma vurup nazik şakalar yaparak beni eve götürmelerini bekleyerek etrafta dolaştı fakat hayal kurmak bu ormandan çıkmama yardım etmeyecekti ve kurtarılmayı umarak burada bekleyemezdim. Titriyordum, dişlerim birbirine çarpıyordu. Sadece kendimi sıcak tutmak için bile olsa yürümeye başlamam gerekiyordu ama ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Yardıma doğru mu ilerliyordum, yoksa bana yardım edebilecek insanlardan uzaklaşıyor muydum? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Ne yapacağımı bilmez halde, eskiden olduğum adamın aklındaki son endişeye döndüm.

"Anna!"

Belli ki bu kadın her kimse, burada oluşumun sebebiydi ama görüntüsünü hatırlayamıyordum. Belki de karım ya da kızımdı? İkisi de doğruymuş gibi gelmiyordu ama yine de bu ismin tuhaf bir çekimi vardı. Bu ismin zihnimi bir yere yönlendirmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Bir kez daha, umuttan çok umutsuzlukla, "Anna!" diye bağırdım.

Bir kadın, "Yardım edin!" diye bağırarak karşılık verdi.

Sesin nereden geldiğini bulmaya çalışarak döndüm ve başımın dönmesine sebep oldum; sonra, uzaktaki ağaçların arasında bir an için, siyah giysili, hayatı tehlikedeymiş gibi koşan kadını gördüm. Bundan birkaç saniye sonra, peşindeki kişinin onun ardından çalıları ezerek ilerlediğini gördüm.

"Hey, sen! Dur!" diye bağırdım ama sesim zayıf ve yorgundu; ayak seslerinin altında ezildi.

Şok beni olduğum yere mıhlamıştı; ağrıyan bedenimle asla yapamayacağımı düşüneceğim biçimde, uçar gibi peşlerine düştüğümde neredeyse gözden kaybolmuşlardı. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım yine de hep benden biraz ilerdeydiler. Kaşlarımdan ter damlıyordu; zaten güçsüz olan bacaklarım gitgide daha da ağırlaştı ve sonunda pes edip yere yığılmama sebep oldular. Yaprakların arasından zorlukla kalktığımda kadının çığlığını duydum. Çığlık, ormanda keskin bir korku hissi yarattı ve bir silah sesiyle kesildi.

"Anna!" diye bağırdım umutsuzca. "Anna!"

Tepki gelmedi; havada sadece tabancanın patlama sesinin yankıları vardı.

Otuz saniye. Onu gördüğümde tam otuz saniye tereddüt etmiştim ve öldürüldüğünde de otuz saniyelik mesafedeydim. Otuz saniyelik kararsızlık; otuz saniye yüzünden birini tamamen kaybetmek.

Ayağımın yanında kalın bir dal vardı. Elime alıp etrafa savurmayı denedim; dalın ağırlığı ve kaba dokusu bana güven verdi. Bir tabanca karşısında çok da işe yaramazdı ama bu, ormanı elimde hiçbir şey olmadan araştırmamdan daha iyiydi. Hâlâ nefes nefeseydim, hâlâ yaptığım uzun koşu yüzünden titriyordum ama suçluluk duygusu, beni Anna'nın çığlığının geldiği yöne itiyordu. Çok gürültü yapmamaya

çalışarak aşağı sarkmış dalları yana itip aslında pek de görmek istemediğim bir şeyi aramaya başladım.

Sol tarafımdaki dallar çıtırdadı.

Nefes almayı bırakıp dikkatle dinlemeye başladım.

Sesi tekrar duydum. Yaprakları ve dalları çıtırdatarak arkama doğru bir daire çizen ayak sesleri.

Kanım dondu. Kıpırdayamadım. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyordum.

Dalların çıtırtısı yaklaştı, biraz arkamda sığ nefesler duydum. Bacaklarım gücünü kaybetti. Dal ellerimden kayıp düştü.

Dua edebilirdim ama sözcükleri hatırlamıyordum.

Sıcak nefes enseme değdi. Alkol, sigara ve yıkanmamış bir vücudun kokusunu aldım.

Bir adam, cebime ağır bir şey koyarken, "Doğu," dedi. Adam geri çekildi. Adımları ormanın derinliklerine doğru uzaklaşırken ben alnımı toprağa dayayıp yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarıyla beraber ıslak yaprakların çürük kokusunu içime çektim.

Duyduğum rahatlama hissi acınasıydı, korkaklığım içler acısıydı. İşkencecimin gözlerine bile bakamıyordum. *Ben* nasıl bir adamdım böyle?

Korkumun yeniden yürüyebileceğim kadar azalması birkaç dakika sürdü ve o zaman bile, dinlenmek için yakınlardaki bir ağaca yaslanmak zorunda kaldım. Katilin cebimdeki hediyesi kıpırdadı; bulabileceğim şeyden korkarak elimi cebime soktum ve içindeki gümüş pusulayı çıkardım.

"Ah," dedim, şaşırarak.

Camı çatlak, metali de çizilmişti; alt tarafına SB harfleri kazınmıştı. Bu harflerin anlamını bilmiyordum ama katilin talimatları çok açıktı. Pusulayı kullanarak doğuya gidecektim.

Suçlulukla ormana baktım. Anna'nın cesedi yakınlarda olmalıydı ama onu bulursam katilin verebileceği tepkiden çok korkuyordum. Belki de bu yüzden hayattaydım; daha fazla yaklaşmadığım için. Katilin merhametinin sınırlarını zorlamak istiyor muydum?

Tabii, bana merhamet ettiğine inanırsak.

Uzun süre pusulanın titreşen koluna baktım. Artık hiçbir şeyden

emin değildim ama katillerin merhametli olmadığını bilirdim. Oynadığı oyun her neyse, onun tavsiyesine güvenemezdim ve dediğini yapmamalıydım ama bunu yapmazsam... Ormanı tekrar aradım. Her yer aynı görünüyordu; sonu yokmuş gibi görünen ağaçlar ve yağmur dolu bir gökyüzü.

Eve dönüş yolunu şeytana sorman için ne kadar kaybolmuş olman gerekir?

Bu kadar kaybolmuş olmam gerektiğine karar verdim. Tam olarak bu kadar.

Dayandığım ağaçtan uzaklaşıp pusulayı avucumun içine koydum. Kuzeyi gösteriyordu; doğuya dönerek rüzgârı, soğuğu ve bütün dünyayı karşıma aldım.

Umudumu yitirmiştim.

Araf'ta, beni buralara sürükleyen günahlarıma karşı kör bir adamdım.

2

Rüzgâr uğulduyordu. Yağmur hızlanmıştı. Ben pusulayı takip ederken damlalar ağaçların arasından yere boşalıp ayak bileklerine kadar sıçrıyorlardı.

Belirsiz görüntünün içinde renkli bir şey fark edip ona doğru ilerlediğimde, bir ağaca çivilenmiş kırmızı bir mendil olduğunu gördüm; bunun çocukluktan kalma, unutulmuş bir oyun olduğunu tahmin ettim. Başka bir mendil aradım ve birkaç metre ötede buldum. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Karanlıkta sendeleyip mendilleri takip ederek ilerledim ve ormanın çıkışına ulaştım. Ağaçlar, kırmızı tuğladan ön yüzü sarmaşıklarla kaplı, Kral George döneminden kalma bir malikâneye açılıyordu. Görebildiğim kadarıyla terk edilmişti. Ön kapıya çıkan uzun, çakıl döşeli malikâne yolu otlarla kaplıydı ve yolun iki yanındaki dikdörtgen biçimli bahçeler bataklığa dönüşmüştü; çiçekleri solmaya çok yakındı.

Gözlerimi karanlık pencerelerde gezdirip bir hayat belirtisi ararken birinci katta hafif bir ışık gördüm. Bu beni rahatlatmalıydı ama tereddüt ettim. Uyuyan bir canavarla karşılaştığımı hissettim; o tekinsiz ışık, çok büyük, tehlikeli ve sessiz bir canavarın kalp atışıydı. Beni daha büyük bir şeytanın eline düşürmeyecek olsa, katil bu pusulayı bana verir miydi?

İlk adımı atmamı sağlayan şey Anna'yı düşünmem oldu. O, otuz saniyelik kararsızlığım yüzünden hayatını kaybetmişti ama işte ben

yine tereddüt ediyordum. Yutkunup sinirlerimi gevşettikten sonra gözlerimin üstündeki yağmur damlalarını sildim ve çimenliği geçip ön kapının kırık dökük basamaklarını tırmandım. Kapıyı bir çocuğun öfkesiyle, kalan bütün gücümü ahşaba aktararak vurdum. O ormanda korkunç bir şey olmuştu; bu evin sahiplerini uyandırabilirsem bu suç hâlâ cezalandırılabilirdi.

Ne yazık ki böyle olmadı.

Bitap düşene kadar kapıyı çalmama rağmen kimse kapıyı açmadı.

Ellerimi gözlerime siper edip iki taraftaki uzun pencerelere burnumu dayadım ama vitraylı camın üzerini kaplayan kalın kir tabakası, içerideki her şeyi sarımsı bir bulamaca çeviriyordu. Avucumla camlara vurdum, sonra içeri girmenin başka bir yolu olup olmadığını görmek için evden biraz uzaklaştım. Sarmaşığa dolanmış, paslı çan zincirini o zaman fark ettim. Onu sarmaşıktan kurtarıp hızla çektim ve pencerelerin ardında bir şey hareket edene kadar çanı çalmaya devam ettim.

Uykulu tavrıyla kapıyı açan adamın görüntüsü o kadar olağandışıydı ki bir an için sadece orada durup birbirimize baktık. Adam kısa boylu ve kamburdu; yüzünün yarısını yok eden yangınla büzüşmüş gibiydi. Bir askı kadar zayıf bedenine çok büyük gelen pijamaları üzerinden dökülüyor, kahverengi bir sabahlık yamuk omuzlarından aşağı sallanıyordu. Adam neredeyse insan gibi görünmüyordu; sanki evrimimizin bir noktasında yok olmuş başka bir türün üyesiydi.

"Tanrı'ya şükür. Yardımınıza ihtiyacım var," dedim, kendimi toparlayarak.

Adam açık ağzıyla bana baktı.

"Telefonunuz var mı?" diye tekrar denedim. "Yetkililere haber vermeliyiz."

Hiç tepki vermedi.

"Orada öylece durmasana, seni şeytan!" diye bağırıp omuzlarından tutarak sarstıktan sonra onu kenara itip antreye girdiğimde bakışlarım odada dolaştı ve ağzım açık kaldı. Odadaki tüm yüzeyler pırıl pırıldı; dama desenli mermer zemin, üzeri düzinelerce mumla süslü, kristal bir avizeyi yansıtıyordu. Duvarlar boyunca çerçeveli aynalar sıralanmıştı; işlemeli tırabzanıyla geniş bir merdiven yukarıda-

ki açıklığa ulaşıyordu; dar bir halı basamaklardan aşağı, kesilmiş bir hayvanın kanı gibi iniyordu.

Odanın arka tarafında bir kapı çarptı; evin derinliklerinden, yarım düzine uşak daha belirdi; kolları pembe ve mor çiçeklerle doluydu; çiçeklerin kokusu, sıcak balmumu kokusunu ancak bastırıyordu. Kapılarını çalan kâbusu fark ettiklerinde tüm konuşmalar durdu. Hepsi tek tek bana döndü; odadaki herkes nefesini tutuyordu. Kısa süre sonra, duyulan tek şey, giysilerimden şık, temiz döşemelerine damlayan suyun sesiydi.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Sebastian?"

Üzerinde V yakalı bir kazak ve pamuklu pantolon olan yakışıklı, sarışın bir adam basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. Ellilerinin başlarında görünüyordu ama yıllar onu sadece yorup yıpratmamış, tamamen çökmesine sebep olmuştu. Ellerini ceplerinde tutarak, oda boyunca önünde ikiye ayrılan uşakların arasından direkt bana doğru ilerledi. Gözleri öyle bir dikkatle üzerime dikilmişti ki, adamın uşakları fark edip etmediğinden emin olamadım.

"Sevgili dostum, sana ne oldu?" diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni son gördüğümde..."

"Polise haber vermeliyiz," dedim, adamın koluna tutunarak. "Anna öldürüldü."

Etrafımızda şaşkın fısıltılar dolaştı.

Birer adım yaklaşmış olan uşaklara bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatıp bana baktı.

"Anna mı?" diye sordu fısıltıya yakın bir sesle.

"Evet, Anna, biri onu takip ediyordu."

"Kim?"

"Siyah giysili bir adam, polise haber vermeliyiz!"

Adam, "Birazdan, birazdan. Önce yukarı, odana gidelim," diyerek beni sakinleştirip merdivenlere yönlendirdi. Sebebi evin sıcaklığı mıydı, yoksa dost canlısı birini bulmuş olmak mıydı bilmiyorum ama *kendimi* bayılacak gibi hissetmeye başladım ve basamakları çıkarken

tökezlememek için tırabzanı kullanmak zorunda kaldım. Yukarıda bizi aile yadigârı, mekanizması paslanmış bir saat karşıladı; saniyeler sarkacın üzerinde toza dönüşmüştü. Saat düşündüğümden daha geçti; sabah 10.30'du.

İki yanımıza doğru uzayan koridorlar, evin iki karşıt kanadına gidiyordu fakat doğu kanadına giden koridor, tavana aceleyle çivilenmiş kadife bir perdeyle kapatılmış, üzerine "dekorasyon değişimi" olduğunu bildiren küçük bir not iğnelenmişti.

Sabah yaşadığım travmanın yükünü üzerimden atmak için sabırsızlanarak tekrar Anna konusunu açmaya çalıştım ama iyi yürekli yardımcım gizemli bir tavırla başını iki yana sallayıp beni susturdu.

"Bu kahrolası uşaklar, sözlerini yarım dakika içinde evin her yerine ulaştırabilir," dedi, yeterince kısık bir sesle. "Yalnız konuşmamız daha iyi olur."

Hızla ilerlemeye başladı ama ona yetişmek şöyle dursun, düz yürümeyi bile zorlukla başarıyordum.

Arkada kaldığımı fark ettiğinde, "Sevgili dostum, korkunç görünüyorsun," dedi.

Kolumdan destekleyerek koridor boyunca yol gösterdi. Eli sırtımdaydı, parmakları omurgama baskı yapıyordu. Bu basit bir hareket olsa da iki tarafında da içlerinde toz alan hizmetçilerle yatak odaları bulunan karanlık koridor boyunca beni sürüklerken acele ettiğini hissedebiliyordum. Duvarlar yeni boyanmış olmalıydı; yükselen koku yüzünden gözlerim sulandı. Bu da acil bir yenileme girişiminde bulunulduğunun kanıtıydı. Ahşap döşemelerin üzerine yanlış renkte cila sürülmüştü, gıcırdayan döşemelerin sesini bastırmak için halılar yayılmıştı. Berjer koltuklar duvarlardaki çatlakları gizleyecek şekilde yerleştirilmişti ve paramparça kornişlerin dikkat çekmemesi için tablolar ve porselen vazolar kullanılmıştı. Evdeki eskimenin boyutlarına bakıldığında, bu tip bir gizleme çabası boşuna görünüyordu. Bir harabeyi örtmeye çalışıyorlardı.

Yol arkadaşım, koridorun sonuna yakın bir kapıyı açıp, "Ah, burası senin yatak odan, değil mi?" dedi.

Soğuk hava yüzüme çarpıp beni biraz kendime getirdi ama adam ilerleyip içeri yağmur dolmasına sebep olan pencereyi kapattı. Onun

ki acıklığa ulaşıyordu: dar bir halı basamaklardan aşağı, kesilmiş bir hayvanın kanı gibi iniyordu.

Odanın arka tarafında bir kapı çarptı; evin derinliklerinden, yarım düzine uşak daha belirdi; kolları pembe ve mor çiçeklerle doluydu, çiçeklerin kokusu, sıcak balmumu kokusunu ancak bastırıyordu. Kapıların çalan kâbusu fark ettiklerinde tüm konuşmalar durdu. Hepsi tek tek bana döndü; odadaki herkes nefesini tutuyordu. Kısa süre sonra, duvulan tek şey, giysilerimden şık, temiz döşemelerine damlayan suyun sesiydi.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Sebastian?"

Üzerinde V yakalı bir kazak ve pamuklu pantolon olan yakışıklı, sarışın bir adam basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. Ellilerinin başlarında görünüyordu ama yıllar onu sadece yorup yıpratmamış, tamamen çökmesine sebep olmuştu. Ellerini ceplerinde tutarak, oda boyunca önünde ikiye ayrılan uşakların arasından direkt bana doğru ilerledi. Gözleri öyle bir dikkatle üzerime dikilmişti ki, adamın uşakları fark edip etmediğinden emin olamadım.

"Sevgili dostum, sana ne oldu?" diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni son gördüğümde..."

"Polise haber vermeliyiz," dedim, adamın koluna tutunarak. "Anna öldürüldü."

Etrafımızda şaşkın fısıltılar dolaştı.

Birer adım yaklaşmış olan uşaklara bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatıp bana baktı.

"Anna mı?" diye sordu fısıltıya yakın bir sesle.

"Evet, Anna, biri onu takip ediyordu."

"Kim?"

"Siyah giysili bir adam, polise haber vermeliyiz!"

Adam, "Birazdan, birazdan. Önce yukarı, odana gidelim," diyerek beni sakinleştirip merdivenlere yönlendirdi. Sebebi evin sıcaklığı mıydı, yoksa dost canlısı birini bulmuş olmak mıydı bilmiyorum ama kendimi bayılacak gibi hissetmeye başladım ve basamakları çıkarken

tökezlememek için tırabzanı kullanmak zorunda kaldım. Yukarıda bizi aile yadigârı, mekanizması paslanmış bir saat karşıladı; saniyeler sarkacın üzerinde toza dönüşmüştü. Saat düşündüğümden daha geçti; sabah 10.30'du.

İki yanımıza doğru uzayan koridorlar, evin iki karşıt kanadına gidiyordu fakat doğu kanadına giden koridor, tavana aceleyle çivilenmiş kadife bir perdeyle kapatılmış, üzerine "dekorasyon değişimi" olduğunu bildiren küçük bir not iğnelenmişti.

Sabah yaşadığım travmanın yükünü üzerimden atmak için sabırsızlanarak tekrar Anna konusunu açmaya çalıştım ama iyi yürekli yardımcım gizemli bir tavırla başını iki yana sallayıp beni susturdu.

"Bu kahrolası uşaklar, sözlerini yarım dakika içinde evin her yerine ulaştırabilir," dedi, yeterince kısık bir sesle. "Yalnız konuşmamız daha iyi olur."

Hızla ilerlemeye başladı ama ona yetişmek şöyle dursun, düz yürümeyi bile zorlukla başarıyordum.

Arkada kaldığımı fark ettiğinde, "Sevgili dostum, korkunç görünüyorsun," dedi.

Kolumdan destekleyerek koridor boyunca yol gösterdi. Eli sırtımdaydı, parmakları omurgama baskı yapıyordu. Bu basit bir hareket olsa da iki tarafında da içlerinde toz alan hizmetçilerle yatak odaları bulunan karanlık koridor boyunca beni sürüklerken acele ettiğini hissedebiliyordum. Duvarlar yeni boyanmış olmalıydı; yükselen koku yüzünden gözlerim sulandı. Bu da acil bir yenileme girişiminde bulunulduğunun kanıtıydı. Ahşap döşemelerin üzerine yanlış renkte cila sürülmüştü, gıcırdayan döşemelerin sesini bastırmak için halılar yayılmıştı. Berjer koltuklar duvarlardaki çatlakları gizleyecek şekilde yerleştirilmişti ve paramparça kornişlerin dikkat çekmemesi için tablolar ve porselen vazolar kullanılmıştı. Evdeki eskimenin boyutlarına bakıldığında, bu tip bir gizleme çabası boşuna görünüyordu. Bir harabeyi örtmeye çalışıyorlardı.

Yol arkadaşım, koridorun sonuna yakın bir kapıyı açıp, "Ah, burası senin yatak odan, değil mi?" dedi.

Soğuk hava yüzüme çarpıp beni biraz kendime getirdi ama adam ilerleyip içeri yağmur dolmasına sebep olan pencereyi kapattı. Onun

ki açıklığa ulaşıyordu; dar bir halı basamaklardan aşağı, kesilmiş bir hayvanın kanı gibi iniyordu.

Odanın arka tarafında bir kapı çarptı; evin derinliklerinden, yarım düzine uşak daha belirdi; kolları pembe ve mor çiçeklerle doluydu; çiçeklerin kokusu, sıcak balmumu kokusunu ancak bastırıyordu. Kapılarını çalan kâbusu fark ettiklerinde tüm konuşmalar durdu. Hepsi tek tek bana döndü; odadaki herkes nefesini tutuyordu. Kısa süre sonra, duyulan tek şey, giysilerimden şık, temiz döşemelerine damlayan suyun sesiydi.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

"Sebastian?"

Üzerinde V yakalı bir kazak ve pamuklu pantolon olan yakışıklı, sarışın bir adam basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. Ellilerinin başlarında görünüyordu ama yıllar onu sadece yorup yıpratmamış, tamamen çökmesine sebep olmuştu. Ellerini ceplerinde tutarak, oda boyunca önünde ikiye ayrılan uşakların arasından direkt bana doğru ilerledi. Gözleri öyle bir dikkatle üzerime dikilmişti ki, adamın uşakları fark edip etmediğinden emin olamadım.

"Sevgili dostum, sana ne oldu?" diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Seni son gördüğümde..."

"Polise haber vermeliyiz," dedim, adamın koluna tutunarak. "Anna öldürüldü."

Etrafımızda şaşkın fısıltılar dolaştı.

Birer adım yaklaşmış olan uşaklara bir bakış attıktan sonra kaşlarını çatıp bana baktı.

"Anna mı?" diye sordu fısıltıya yakın bir sesle.

"Evet, Anna, biri onu takip ediyordu."

"Kim?"

"Siyah giysili bir adam, polise haber vermeliyiz!"

Adam, "Birazdan, birazdan. Önce yukarı, odana gidelim," diyerek beni sakinleştirip merdivenlere yönlendirdi. Sebebi evin sıcaklığı mıydı, yoksa dost canlısı birini bulmuş olmak mıydı bilmiyorum ama kendimi bayılacak gibi hissetmeye başladım ve basamakları çıkarken

tökezlememek için tırabzanı kullanmak zorunda kaldım. Yukarıda bizi aile yadigârı, mekanizması paslanmış bir saat karşıladı; saniyeler sarkacın üzerinde toza dönüşmüştü. Saat düşündüğümden daha geçti; sabah 10.30'du.

İki yanımıza doğru uzayan koridorlar, evin iki karşıt kanadına gidiyordu fakat doğu kanadına giden koridor, tavana aceleyle çivilenmiş kadife bir perdeyle kapatılmış, üzerine "dekorasyon değişimi" olduğunu bildiren küçük bir not iğnelenmişti.

Sabah yaşadığım travmanın yükünü üzerimden atmak için sabırsızlanarak tekrar Anna konusunu açmaya çalıştım ama iyi yürekli yardımcım gizemli bir tavırla başını iki yana sallayıp beni susturdu.

"Bu kahrolası uşaklar, sözlerini yarım dakika içinde evin her yerine ulaştırabilir," dedi, yeterince kısık bir sesle. "Yalnız konuşmamız daha iyi olur."

Hızla ilerlemeye başladı ama ona yetişmek şöyle dursun, düz yürümeyi bile zorlukla başarıyordum.

Arkada kaldığımı fark ettiğinde, "Sevgili dostum, korkunç görünüyorsun," dedi.

Kolumdan destekleyerek koridor boyunca yol gösterdi. Eli sırtımdaydı, parmakları omurgama baskı yapıyordu. Bu basit bir hareket olsa da iki tarafında da içlerinde toz alan hizmetçilerle yatak odaları bulunan karanlık koridor boyunca beni sürüklerken acele ettiğini hissedebiliyordum. Duvarlar yeni boyanmış olmalıydı; yükselen koku yüzünden gözlerim sulandı. Bu da acil bir yenileme girişiminde bulunulduğunun kanıtıydı. Ahşap döşemelerin üzerine yanlış renkte cila sürülmüştü, gıcırdayan döşemelerin sesini bastırmak için halılar yayılmıştı. Berjer koltuklar duvarlardaki çatlakları gizleyecek şekilde yerleştirilmişti ve paramparça kornişlerin dikkat çekmemesi için tablolar ve porselen vazolar kullanılmıştı. Evdeki eskimenin boyutlarına bakıldığında, bu tip bir gizleme çabası boşuna görünüyordu. Bir harabeyi örtmeye çalışıyorlardı.

Yol arkadaşım, koridorun sonuna yakın bir kapıyı açıp, "Ah, burası senin yatak odan, değil mi?" dedi.

Soğuk hava yüzüme çarpıp beni biraz kendime getirdi ama adam ilerleyip içeri yağmur dolmasına sebep olan pencereyi kapattı. Onun

ardından, ortasında bir sayvanlı karyolayla hoş bir odaya girdim. Yatağın haşmetli duruşuna hafifçe gölge düşüren tek şey, gevşemiş tente ve yıpranmış perdelerdi; üzerlerine işlenmiş nakıştan kuşlar, iki uçta farklı yönlere uçuyorlardı. Odanın sol tarafına katlanabilir bir paravan konmuştu ve panellerin arasındaki boşluktan, demir bir küvet görülebiliyordu. Bunlar dışında çok mobilya yoktu; içeride sadece bir komodin ve pencereye yakın, büyük bir giysi dolabı vardı. İkisi de yıpranmış, ikisinin de renkleri solmuştu. Görebildiğim tek kişisel eşya, komodinin üstünde duran kapağı yıpranmış, sayfalarının kenarları kıvrılmış bir Kral James İncili'ydi.

İyi kalpli yardımcım sıkışan pencereyle uğraşırken yanına gidip bir an için manzaranın zihnimi diğer her şeyden uzaklaştırmasına izin verdim. Sık orman etrafımızı sarıyordu; yemyeşil ağaçları, bir köy ya da yol tarafından bölünmemişti. O pusula olmasa, bir katilin nezaketi olmasa burayı asla bulamazdım ama kandırılıp bir tuzağın içine çekildiğime dair o hissi yine de üzerimden atamıyordum. Sonuçta, bu işin arkasında daha büyük bir plan olmasa katil neden Anna'yı öldürüp beni sağ bırakırdı ki? O şeytan, ormanda alamayacağı ne istiyor olabilirdi benden?

Pencereyi çarparak kapatan yardımcım yeni sönmüş ateşin başındaki bir sandalyeyi işaret etti ve dolaptan aldığı beyaz bir havluyu bana verdikten sonra yatağın kenarına oturup bacak bacak üzerine attı.

"En baştan başla, eski dostum," dedi.

Sandalyenin kollarını kavrayarak, "Zamanımız yok," dedim. "Zaman içinde tüm sorularına cevap vereceğim ama önce polise haber vermemiz ve ormanı aramamız gerekiyor! Ortalıkta başıboş dolaşan bir deli var."

Yardımcımın gözleri, sanki meselenin özü toprak lekeli giysilerimin katları arasında bulunabilirmiş gibi üzerimde dolaştı.

"Korkarım ki kimseyi arayamayız, burada telefon hattı yok," dedi, boynunu ovuşturarak. "Ama ormanı arayıp bir şey bulursak uşaklardan birini köye gönderebiliriz. Üzerini değiştirmen ne kadar sürer? Bize olayın nerede olduğunu göstermen gerekiyor."

"Şey..." Elimdeki havluyu büküyordum. "Bu zor olacak, kafam çok karışıktı."

Adam pantolon paçalarından birini yukarı çekip altındaki gri çorabı ortaya çıkarırken, "O halde tarif edeceksin," dedi. "Katil nasıl biriydi?"

"Yüzünü hiç görmedim; üzerinde ağır, siyah bir palto vardı."

"Ve şu Anna?"

"Onun da üzerinde siyah giysiler vardı," derken, sadece bunu bildiğimi fark edince yanaklarıma doğru bir ısı yükseldi. "Ben, şey... Onun sadece adını biliyorum."

"Affedersin Sebastian, onun bir arkadaşın olduğunu zannetmiştim."

"Hayır..." Tereddüt ettim. "Yani, belki. Pek emin değilim."

Ellerini dizlerinin arasında gevşekçe sarkıtan iyi yürekli arkadaşım, kafası karışmış bir gülümsemeyle öne eğildi. "Sanırım bir şeyi anlayamadım. Nasıl oluyor da ismini biliyorsun ama tanıyıp tanımadığından..."

"Kahretsin, hafızamı kaybettim," diye sözünü kestim; bu itirafım ikimizin arasında, yerde yankılandı. "Bırak arkadaşlarımın isimlerini, kendi ismimi bile hatırlayamıyorum."

Adamın gözlerinde şüphelenmiş gibi bir ifade belirdi. Onu suçlayamazdım; bu, benim kulağıma bile çok tuhaf geliyordu.

"Hafızamı kaybetmem, tanık olduğum şeyi değiştirmez," diye ısrar ettim, güvenilirliğimin son kırıntılarını kullanarak. "Bir kadının takip edildiğini, çığlık attığını ve bir silah sesiyle susturulduğunu duydum. Ormanı aramak zorundayız!"

"Anlıyorum." Arkadaşım duraksadı, paçasındaki bir iplik parçasını silkeledi. Bundan sonra söylediği sözler, dikkatle seçilmiş ve daha da büyük bir dikkatle dile getirilen önerilerdi.

"Gördüğün iki kişinin sevgili olma ihtimalleri var mı? Belki de ormanda bir oyun oynuyorlardı. Duyduğun ses, kırılan bir dal sesi, hatta bir yarış tabancası bile olabilir."

"Hayır, hayır, kadın bağırarak yardım istiyordu, korkmuştu," dedim; heyecanlanıp sandalyemden kalkarak kirli havluyu yere düşürdüm.

"Elbette, elbette," dedi arkadaşım, güven verici bir tavırla. Odada volta atışımı izliyordu. "Ben sana inanıyorum sevgili dostum ama

polis bu tip konularda o kadar titiz ki; ayrıca yüksek sınıftan kişileri aptal durumuna düşürmekten de büyük bir keyif alıyorlar."

Bu basmakalıp sözler denizinde boğulurken ona umutsuzca baktım.

"Kadının katili bana bunu verdi," dedim; aniden pusulayı hatırlayıp cebimden çıkararak. Üzeri çamurla kaplı olduğu için onu gömlek kolumla silmek zorunda kaldım. Titreyen parmağımla işaret ederek, "Arkasında harfler var," dedim.

Arkadaşım gözlerini kısarak sakin bir tavırla pusulanın arkasını çevirip baktı.

"SB," dedi yavaşça, bakışlarını bana doğru kaldırarak.

"Evet!"

"Sebastian Bell." Durup kafa karışıklığımı izledi. "Bu senin ismin, Sebastian. Bunlar senin baş harflerin. Bu *senin* pusulan."

Ağzım açılıp kapandı ama ses çıkmadı.

"Kaybetmiş olmalıyım," dedim sonunda. "Belki de katil onu buldu."

"Belki de," diyerek başını salladı.

Beni asıl küçük düşüren şey, nezaketiydi. Geceyi ormanda geçirip sabah zırvalayarak geri dönen yarı deli, sarhoş bir aptal olduğumu düşünüyordu. Ama bana kızmak yerine acıyordu. En kötü kısmı buydu. Öfke gerçektir, bir ağırlığı vardır. Öfkeye yumruklarınla karşılık verebilirsin. Küçümseme, içinde kaybolacağın bir sistir.

Başımı ellerimin arasına alıp sandalyeye oturdum. Dışarıda özgürce dolaşan bir katil vardı ve benim onu bu tehlikenin var olduğuna ikna etmemin hiçbir yolu yoktu.

Sana evinin yolunu gösteren bir katil mi?

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedim.

Kim olduğunu bile bilmiyorsun.

İtirazımın sebebini yanlış anlayan arkadaşım, "Bildiğine eminim," dedi.

Anna adında, ormanda ölü yatan bir kadını düşünerek boşluğa baktım.

Arkadaşım ayağa kalkarak, "Bak, sen burada dinlen," dedi. "Ben

evde birkaç kişiye sorup etrafta eksik kimse olup olmadığını öğreneceğim. Belki bu bir şeyleri anlamamızı sağlar."

Ses tonu yatıştırıcı ama gerçekçiydi. Arkadaşım bana karşı çok nazik davranmış olsa da bu konuda dişe dokunur bir şeyler yapacağından şüpheliydim. O kapıdan çıkıp çalışanlara birkaç önemsiz soru soracaktı; Anna ise ormanda, terk edilmiş halde yatıyordu.

Bitkin halde ayağa kalkarken, "Bir kadının öldürüldüğünü gördüm," dedim. "O kadına yardım etmeliydim ve bunu kanıtlamak için bu ormanın her santimini aramak zorunda kalsam bile bunu yapacağım."

Arkadaşım bir süre gözlerime baktı; şüpheleri, kararlılığım karşısında gücünü kaybediyordu.

"Nereden başlayacaksın?" diye sordu. "Orada binlerce dönüm orman var ve ne kadar iyi niyetli olursan ol, merdivenleri bile zor tırmandın. Bu Anna her kimse, çoktan öldü ve katili de kaçtı. Bir arama grubu kurmak ve birkaç soru sormak için bana bir saat ver. Bu evdeki biri, kadının kim olduğunu ve nereye gittiğini biliyor olmalı. Onu bulacağız, söz veriyorum ama bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Omzumu sıktı.

"Senden istediğimi yapabilir misin? Bir saat. Lütfen."

İtiraz etmek istedim ama arkadaşım haklıydı. Dinlenmem ve tekrar gücümü kazanmam lazımdı; ayrıca Anna'nın ölümü konusunda ne kadar suçluluk duysam da o ormana tek başıma dönmek istemiyordum. İlk gittiğimde oradan zorlukla sağ çıkabilmiştim.

Başımı uysalca sallayarak kabul ettim.

Arkadaşım, "Teşekkürler, Sebastian," dedi. "Banyo hazırlandı. Temizlenmek ister misin? Doktora haber göndereceğim, uşağıma da sana yeni giysiler hazırlamasını söyleyeceğim. Biraz dinlen, öğle yemeğinde misafir salonunda buluşuruz."

Arkadaşım gitmeden, ona nerede olduğumuzu ve burada bulunma sebebimi sormalıydım ama bir an önce sorularını sormaya başlamasını ve aramaya başmayı istiyordum. Şu an sadece tek bir soru önemli görünüyordu ve ben o soruyu sormak için doğru kelimeleri bulduğumda, arkadaşım kapıyı açmıştı bile.

"Evde ailemden kimse var mı?" diye sordum. "Benim için endişelenebilecek birileri?"

Arkadaşım omzunun üzerinden sempati dolu bir bakış attı.

"Sen bekârsın, eski dostum. Bir yerlerde para kesenin iplerini tutan lanet bir teyze dışında ailen yok. Elbette arkadaşların var, ben de onlardan biriyim ama şu Anna her kimse, bana daha önce ondan hiç bahsetmemiştin. Doğruyu söylemek gerekirse bugüne kadar bu ismi söylediğini bir kez bile duymadım."

Utanmıştı, hayal kırıklığıma arkasını dönüp soğuk koridorda ilerledi; kapı ardından kapanırken ateş tereddütle titreşiyordu.

3

Düşüncelerim silikleşmeden sandalyemden kalktım, komodinimin çekmecelerini açarak eşyalarım arasında Anna'ya dair bir ipucu, onun bulanık zihnimin ürünü olmadığına dair bir kanıt aradım. Ne yazık ki yatak odasının ağzı epeyce sıkıydı. İçinde birkaç pound olan bir cüzdan dışında, bulabildiğim diğer tek kişisel eşya, önünde konuk listesi, arkasında zarif bir el yazısıyla yazılmış bir not olan, altın yaldızlı bir davetiyeydi.

Lord ve Leydi Hardcastle, kızları Evelyn'in Paris'ten dönüşünü kutlamak için düzenledikleri maskeli baloyu, katılımınızla renklendirmenizi rica eder. Kutlamalar eylülün ikinci hafta sonunda, Blackheath Malikânesi'nde gerçekleşecektir. Blackheath'in uzaklığı sebebiyle, tüm konuklarımızın en yakındaki köy olan Abberly'den eve ulaşımları sağlanacaktır.

Davetiye, Doktor Sebastian Bell'e gönderilmişti; bu ismin bana ait olduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. İyi kalpli arkadaşım bunu daha önce söylemişti ama bu ismi mesleğimle birlikte yazılı halde görmek tamamen farklı, huzursuz edici bir durumdu. Kendimi Sebastian gibi hissetmiyordum, bir doktor gibi de hissetmiyordum.

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi.

Steteskopumu ters takıp muayene etmeye çalıştığımda, hastalarımın kaçının bana sadık kalacağını merak ettim.

Davetiyeyi tekrar çekmeceye koyup dikkatimi komodinin üzerindeki İncil'e yönelterek çokça okunmuş sayfalarını karıştırdım. Bazı paragrafların altı çizilmiş, rasgele kelimeler kırmızı mürekkeple daire içine alınmıştı ama bunların ne önemi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. İçinde bir yazı ya da gizlenmiş bir mektup bulmayı ummuştum ama İncil bilgelikten yoksundu. Kitabı iki elimle tutarak ve bir zamanlar sahip olduğum inançla tekrar bağlantı kurmayı umarak, dua etmek için beceriksiz bir girişimde bulundum ama bu tamamen aptallık gibi geliyordu. Dinim de, diğer her şey gibi, uzun süre önce beni terk etmişti.

Sırada giysi dolabı vardı; giysilerimin ceplerinden hiçbir şey çıkmadıysa da bir battaniye yığınının altına gizlenmiş bir bavul keşfettim. Eski ve güzel bir parçaydı; yıpranmış deri, paslı demir desteklerin etrafını sarıyor, ağır bir kilit, içindekileri meraklı gözlerden koruyordu. Bir kâğıtta Londra'da bir adres –muhtemelen benim adresim– yazılıydı ama bana hiçbir şey anımsatmıyordu.

Ceketimi çıkarıp bavulu çıplak parkenin üzerine indirirken her harekette içindekiler tıkırdıyordu. Kilidin düğmesine basarken içimden bir heyecan mırıltısı yükseldi fakat lanet bavulun kilitli olduğunu anladığımda bu bir homurtuya dönüştü. Bir iki kez kilidi zorladım ama pes etmiyordu. Açık çekmeceleri ve giysi dolabını tekrar aradım, hatta yatağın altına bakmak için karnımın üzerine uzandım ama orada da toz ve küçük topaklar halinde fare zehrinden başka bir şey yoktu.

Anahtarı hiçbir yerde bulamıyordum.

Henüz aramadığım tek yer küvetin etrafındaki alandı; hipnotize olmuş gibi, katlanabilir paravanın arkasına geçip orada vahşi gözlü bir yaratığın bana baktığını gördüğümde neredeyse korkudan ölecektim.

Bu bir aynaydı.

Vahşi gözlü yaratık da bu keşif karşısında benim kadar şaşkın görünüyordu.

İleri doğru temkinli bir adım atıp kendimi ilk kez incelerken hayal

kırıklığına uğradım. Ancak şimdi, bu titreyen, korkmuş adama baktığımda, kendimden ne çok şey beklediğimi anlıyordum. Daha uzun ya da daha kısa, daha zayıf ya da daha şişman birini mi beklemiştim bilmiyorum ama aynadaki bu yavan görüntüyü beklemiyordum. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, yok denecek kadar belirsiz bir çene. Kalabalıktaki herhangi biriydim; Tanrı'nın boşlukları doldurmak için kullandığı araçlardan biriydim.

Yansımamdan hızla sıkılarak bavulumun anahtarını aramaya devam ettim ama burada da birkaç banyo malzemesi ve bir kova su dışında hiçbir şey yoktu. Eskiden olduğum kişi, ortadan kaybolmadan önce her şeyi toparlamış gibi görünüyordu. Hüsranla inlemek üzereyken kapının çalınması beni engelledi; biri beş kez sertçe vurarak kişiliğini tamamen ortaya koyuyordu.

"Sebastian, orada mısın?" dedi aksi bir ses. "İsmim Richard Acker. Doktorum. Seni muayene etmemi istediler."

Kapıyı açtığımda karşımda devasa, kır bir bıyık gördüm. İzlenmeye değer bir görüntüydü; bıyığın uçları, teorik olarak bağlı oldukları yüzün iki yanında yukarı doğru kıvrılıyordu. Bıyığın ardında altmışlı yaşlarında, tamamen kel, kocaman bir burnu ve kanlanmış gözleri olan bir adam vardı. Brendi kokuyordu ama sanki her damlasını gülerek içmiş gibi neşeli bir ruh hali vardı.

"Tanrım, berbat görünüyorsun," dedi. "Ve bu profesyonel fikrim."

Kafa karışıklığımdan faydalanarak yanımdan geçip siyah doktor çantasını yatağın üzerine attı ve bavuluma özel bir ilgi göstererek bütün odayı gözden geçirdi.

"Bir zamanlar benim de böyle bir bavulum vardı," dedi elini şefkatle kapağın üzerinde gezdirirken. "Lavolaille, değil mi? Ordudayken beni Doğu'ya götürüp getirdi. Fransızlara güven olmayacağını söylerler ama bavulları olmadan yapamazdım."

Bavula deneme amaçlı bir tekme attı ve ayağı inatçı deriden sekince irkildi.

"İçini tuğlayla doldurdun galiba," dedi ve sanki böyle bir cümle karşısında verilebilecek mantıklı bir yanıt varmış gibi, beklentiyle başını bana doğru uzattı.

"Kilitli," dedim tereddütle.

"Anahtarı bulamıyorsun, değil mi?"

"Ben... Hayır. Doktor Acker, ben..."

"Bana Dickie de. Herkes öyle der," dedi canlı bir tavırla. Pencereye gidip dışarı baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse ismimi hiçbir zaman çok sevmedim ama sanırım ondan kurtulamıyorum. Daniel, talihsiz bir olay yaşadığını söyledi."

"Daniel mı?" diye sordum. Konu benden uzaklaşırken konuşmayı sürdürdüm.

"Coleridge. Bu sabah seni bulan adam."

"Evet. Doğru."

Doktor Dickie şaşkınlığımla neşelenmişti.

"Hafıza kaybı, değil mi? Endişelenme, savaşta buna benzer birkaç vaka gördüm; her şey birkaç gün içinde geri dönecektir, hasta istese de istemese de."

Beni bavula doğru yönlendirip üzerine oturttu. Başımı öne eğip bir kasap hassasiyetiyle incelediği sırada ben her irkildiğimde kıkırdıyordu.

"Ah, evet. Burada kocaman bir şişlik var." Durup bunu düşündü. "Muhtemelen dün gece kafanı bir yere vurdun. Her şeyin o zaman karıştığını tahmin ediyorum. Başka belirti var mı; baş ağrısı, mide bulantısı, bu tip bir şey?"

"Bir ses var," dedim, söylediğimden biraz utanarak.

"Bir ses mi?"

"Kafamda. Sanırım benim sesim ama bazı konularda çok net."

Dickie düşünceli bir tavırla, "Anlıyorum," dedi. "Peki bu... ses, neler söylüyor?"

"Bana tavsiyelerde bulunuyor, bazen yaptığım şey hakkında yorum yapıyor."

Dickie arkamda odanın içinde dolaşıyor, bıyığını buruyordu.

"Bu tavsiyeler, nasıl diyeyim, paylaşılabilir şeyler mi? Şiddet ya da sapkınlık içeren bir şeyler yok, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedim, bu düşünceye kızarak.

"Peki onu şimdi duyuyor musun?"

"Hayır."

"Travma," dedi aniden, parmağını havaya kaldırarak. "Öyle olma-

lı; aslında oldukça yaygındır. Biri kafasını vurduğunda bir sürü tuhaf şey olmaya başlar. Kokuları görür, seslerin tadını alır, sesler duyarlar. Hepsi bir ya da iki gün içinde, en fazla bir ayın sonunda geçer."

"Bir ay!" Ona bakmak için bavulun üzerinde döndüm. "Bir ay boyunca nasıl böyle yaşayabilirim? Belki de bir hastaneye gitmeliyim."

Doktor Acker dehşetle, "Tanrım, hayır. Hastaneler berbat yerlerdir," dedi. "Hastalık ve ölüm köşelere sinmiştir; hastalıklar, hastalarla birlikte kıvrılıp yatar. Sana tavsiyem; bir yürüyüşe çık, eşyalarını gözden geçir, birkaç arkadaşınla konuş. Dün akşam yemeğinde Michael Hardcastle'la bir, hatta birçok şişe içkiyi paylaştığınızı gördüm. Her açıdan oldukça ilginç bir geceydi. O sana yardımcı olabilir. Ve bu sözümü unutma; hafızan geri döndüğünde o ses yok olacak."

Durup diliyle, hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı. "Ben kolun konusunda daha endişeliyim."

Konuşmamız kapının çalınmasıyla bölündü; ben itiraz edemeden Dickie kapıyı açtı. Gelen, söz verdiği ütülü giysileri getiren Daniel'ın uşağıydı. Kararsızlığımı sezen Dickie giysileri aldı, uşağı gönderdi ve giysileri benim için yatağın üzerine serdi.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" dedi. "Ah evet, kolun."

Bakışlarını takip ettiğimde, gömlek kolumda kanın oluşturduğu lekeleri gördüm. Dickie konuyu hiç uzatmadan kolu sıvadı ve altındaki çirkin kesiklerle parçalanmış eti ortaya çıkardı. Kabuk tutmuş gibi görünüyorlardı ama kendimi zorladığım için yaralar tekrar açılmış olmalıydı.

Tutulmuş parmaklarımı tek tek büktükten sonra çantasından küçük, kahverengi bir şişe ve biraz bandaj çıkarıp üzerlerini tentürdiyotla kapatmadan önce yaralarımı temizledi.

"Bunlar bıçak yaraları, Sebastian," dedi endişeli bir sesle. Neşeli ruh hali tamamen yok olmuştu. "Ayrıca yeniler. Sanki kendini korumak için kolunu şöyle havaya kaldırmışsın."

Çantasından aldığı bir damlalıkla, yüzünün önüne doğru kaldırdığı diğer kolunu vahşice kesiyormuş gibi yaparak olayı canlandırdı. Bu gösteri tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

"Akşama dair hatırladığın bir şey var mı?" dedi. Kolumu o kadar sıkı bağladı ki acıyla tısladım. "Herhangi bir şey?"

Düşüncelerimi kayıp saatlerime yönlendirdim. İlk uyandığımda her şeyin silindiğini düşünmüştüm ama şimdi durumun böyle olmadığını görüyordum. Anılarımın, neredeyse ulaşabileceğim kadar yakın olduğunu hissediyordum. Karanlık bir odada üstleri örtülmüş mobilyalar gibi, ağırlıkları ve şekilleri vardı. Sadece, onları görmemi sağlayacak ışığın yerini unutmuştum.

İçimi çekip başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey belirmiyor," dedim. "Ama bu sabah bir kadının..."

Doktor, "Öldürüldüğünü gördün," diyerek sözümü kesti. "Evet, Daniel bana söyledi." Her sözcüğü şüphe doluydu ama başka bir itirazda bulunmadan bandajımı düğümledi.

"Ne olursa olsun, hemen polise bilgi vermelisin," dedi. "Bunu her kim yaptıysa, sana gerçekten ciddi bir zarar vermeye çalışmış."

Çantasını yataktan alıp beceriksizce elimi sıktı.

"Stratejik geri çekilme, evlat. Burada ihtiyacın olan şey bu," dedi. "Seyisbaşıyla konuş, köye bırakılmanı ayarlar; orada yetkilileri uyarabilirsin. Bu arada, gözlerini açık tutman çok iyi olabilir. Bu hafta sonu Blackheath'de yirmi kişi kalıyor ve bu akşamki balo için otuz kişi daha geliyor. Konukların çoğu bunu yapabilecek kapasitedeler ve eğer onlardan birini kızdırdıysan... Şey..." -kafasını iki yana salladı- "Dikkatli olmanı tavsiye ederim." Doktor dışarı çıkınca, arkasından kapıyı kilitlemek için aceleyle büfedeki anahtarı aldım; titreyen ellerim yüzünden anahtar deliğini birkaç kez ıskaladım.

Bir saat önce bir katilin oyuncağı olduğumu düşünüyordum, tabii fiziksel bir tehdide maruz kalmamıştım. Etrafımdaki insanları bulduğumda kendimi, ormanda Anna'nın bedenini bulmak ve katilini aramaya başlamak konusunda ısrar edebilecek kadar güvende hissetmiştim. Ama durum bundan ibaret değildi artık. Biri beni öldürmeye çalışmıştı ve bir daha denemesini bekleyecek kadar burada kalmaya niyetim yoktu. Ölüler, canlıların onlara borçlarını ödemelerini bekleyemezdi ve Anna'ya borcum her neyse, bunun uzaktan ödenmesi gerekecekti. Konuk odasında iyi yürekli yardımcımla buluştuğumda, Dickie'nin tavsiyesine uyup köye yapacağım yolculuğu ayarlayacaktım.

Eve dönmemin vakti gelmişti.

4

Ben yapraklar ve çamurdan oluşan ikinci deriyi hızla temizlerken, su küvetin kenarlarından yere dökülüyordu. Ovalanmış, pembe bedenimi bir doğum izi, bir yara ya da hafızamı tetikleyebilecek herhangi bir şey arayarak inceliyordum. Yirmi dakika sonra alt katta olmalıydım ve Anna'nın ölümü hakkında hâlâ, Blackheath'in merdivenlerini tırmandığımda bildiğimden daha fazla şey bilmiyordum. Araştırmaya yardımcı olduğumu düşünürken, zihnimin tuğla duvarlarını yumruklamak yeterince can sıkıcı bir işti fakat yanlış bir hareket, tüm girişimi tehlikeye atabilirdi artık.

Yıkanmayı bitirdiğimde, banyo suyu da ruh halim kadar karanlıktı. Ümitsizliğe kapılarak kurulanıp uşağın daha önce bıraktığı ütülü giysileri inceledim. Seçimlerini aşırı resmi buldum ama giysi dolabındaki alternatiflere baktığımda, içinde bulunduğu çıkmazı derhal anladım. Bell'in gardrobu –hâlâ aynı kişi olduğumuza inanmakta zorluk çekiyordum– birbirinin aynısı birkaç takım elbise, iki smokin, av giysileri, bir düzine gömlek ve birkaç yelekten ibaretti. Hepsi de siyah ve gri tonlarındalardı; bunlar, şimdiye kadar tamamen önemsiz gibi görünen bir hayatın yavan üniformalarıydı. Bu adamın, birini ona şiddet uygulamaya motive edebilmiş olması, o sabahın en komik fikirlerinden biri haline geliyordu.

Hızla giyindim ama sinirlerim o kadar bozuktu ki bedenimi kapıya doğru ilerletmeden önce derin bir nefes alıp kendimi sözlü olarak,

sertçe uyarmam gerekti. İçgüdülerim, buradan ayrılmadan önce cep lerimi doldurmamı söylüyordu; elim büfenin üzerine uzanıp orad amaçsızca dolaştı. Orada olduklarını hatırlamadığım ve artık orad olmayan eşyalarımı almaya çalışıyordum. Bu Bell'in her gün yaptığ bir şey olmalıydı; eski hayatımdan, beni hâlâ takip eden bir gölge. Bu içgüdü öylesine kuvvetliydi ki odadan elim boş çıktığımda kendimi çok tuhaf hissettim. Ne yazık ki o kahrolası ormandan geri getirebildiğim tek şey o pusulaydı ama onu da bulamamıştım. Onu iyi kalpli yardımcım -Doktor Dickie'nin Daniel Coleridge dediği adam- almış olmalıydı.

Koridora çıktığımda huzursuzdum.

Hayatımda sadece bu sabahın anıları vardı ama ben onları bile toparlayamıyordum.

Oradan geçen bir uşak beni konuk odasına yönlendirdi. Konuk odası, yemek odasına en uzak köşede, o sabah içeri girdiğim mermer kaplı antrenin kapısının birkaç kapı yanındaydı. Konuk odası hoş bir yer değildi; koyu renk ahşap ve kırmızı perdeler insana çok büyük bir tabutu anımsatıyor, kömür ateşi havaya yağlı bir duman salıyordu. Odada bir düzine kadar insan vardı ve bir masada söğüş et servisi hazırlanmış olsa da konukların çoğu ya deri sandalyelere gömülmüştü ya da vitraylı pencerelerin önünde durmuş, üzüntüyle korkunç havaya bakıyordu. Bu arada önlüğünde reçel lekeleri olan bir hizmetçi onları rahatsız etmeden aralarında dolaşıyor, zorlukla taşıyabildiği gümüş tepsinin üzerinde onların kirli tabaklarını ve boş bardaklarını topluyordu. Yeşil av giysileri giymiş, şişman bir adam köşedeki piyanonun başına oturmuş, açık saçık bir şarkı söylüyordu ve sadece söyleyiş biçimi bile rahatsızlık sebebiydi. Kimse onunla pek ilgilenmiyordu ama adam, bunu tersine çevirmek için her şeyi yapıyordu.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Daniel buralarda değildi; ben de içki dolabındaki çeşitli içki sürahilerini inceleyerek kendimi oyaladım; ne olduklarını ve hangilerini sevdiğimi hiç bilmiyordum. Sonunda kendime kahverengi bir içki aldım ve bir şeyler hatırlamayı umarak diğer konuklara baktım. Kolumdaki yaraların sorumlusu bu insanlardan biriyse, beni sağlıklı ve ayakta görmenin yaratacağı rahatsızlığı görebilirdim. Ve elbette, o kişi kendini belli ederse, zihnim de kimliğini

gizli tutmaya çalışmazdı, öyle değil mi? Tabii zihnim bunu algılamanın bir yolunu bulabilirse. Odadaki erkeklerin çoğu av takımlarını giymiş, bağırıp çağıran, sığır suratlı kabadayılardı ama kadınlar düzgün etekler, pamuklu gömlekler ve hırkalar giymişti. Yaygaracı kocalarının aksine sessizce hareket ediyor, bana gözlerinin kenarıyla bakıyorlardı. Nadir bir kuşmuşum gibi, gizlice gözlemlendiğimi hissettim. Bu çok huzursuz ediciydi ama aynı zamanda, anlaşılabilir bir şeydi. Daniel durumumu anlatmadan, sorması gereken soruları soramazdı. Artık istesem de istemesem de eğlencenin parçasıydım.

İçkimi yudumlarken etrafımdaki konuşmaları dinleyerek kendimi oyalamak istedim ama bu, kafamı bir gül çalısının içine sokmak gibi bir şeydi. İnsanların yarısı yakınıyor, yarısı da bu yakınmaları dinliyordu. Yataklarından ve yemekten memnun değillerdi, uşaklar çok yavaştı ve ev, kendi başlarına gelemeyecekleri kadar uzaktı (gerçi burayı nasıl bulacaklarını ancak Tanrı bilirdi). Fakat çoğunun en temel şikâyeti aynıydı; konukların çoğu Blackheath'e dün gece ulaşmış olmalarına rağmen, Leydi Hardcastle henüz onları karşılamamıştı. İnsanlar bunu, kendilerine karşı kişisel bir hakaret olarak algılamıştı.

Hizmetçi, ellilerinde bir adamın yanından geçmeye çalışırken "Affedersin, Ted," dedi. Adamın geniş bir göğsü vardı ve seyrelmiş saçlarının altındaki teni güneş yanığı rengindeydi. Av takımı, şişman denebilecek bedenini sarıyor, parlak mavi gözleri yüzünü aydınlatıyordu.

Adam öfkeyle, "Ted mi?" deyip hizmetçinin bileğini tuttu ve onun irkilmesine sebep olacak kadar sıktı. "Sen kiminle konuştuğunu düşünüyorsun, Lucy? Bana Bay Stawin diyeceksin; artık alt katta, farelerle yaşamıyorum."

Çok şaşıran hizmetçi başını sallayıp yardım ister gibi yüzümüze baktı. Kimse kıpırdamadı, piyano bile sustu. Hepsinin bu adamdan çok korktuğunu fark ettim. Ne yazık ki ben de onlardan farklı değildim. Olduğum yerde donakalmış, bu anı kıstığım gözlerimin kenarıyla izliyor, bu adamın kabalığının bana yönelmemesini umuyordum.

Kapı eşiğinde duran Daniel Coleridge, "Kızı bırak, Ted," dedi.

Sesi ciddi ve soğuktu. Yankılanarak dağılıyordu.

Stanwin öfkeyle soluyarak, kısılmış gözleriyle Daniel'a bakıyordu.

Bu rekabet bile sayılmazdı. Stanwin sağlam yapılı ve güçlüydü, üstelik etrafa zehir saçıyordu. Ama Daniel'ın orada, elleri cebinde, başı geriye itilmiş duruşunda, Stanwin'in duraksamasına sebep olan bir şey vardı. Belki de Daniel'ın beklediği trenin, ona çarpmasından korkuyordu.

Bir saat, cesaretini toplayıp tiktaklarına geri döndü.

Stanwin hoşnutsuz hoşnutsuz homurdanarak hizmetçiyi bıraktı, dışarı çıkarken Daniel'ın yanından geçip ona duyamadığım bir şey söyledi.

Oda tekrar nefes aldı. Piyano çalmaya başladı; kahraman saat, hiçbir şey olmamış gibi, tiktaklarına devam ediyordu.

Daniel gözlerini her birimiz üzerinde tek tek dolaştırdı.

Onun bu incelemesinden rahatsız olarak aynadaki yansımama baktım. Yüzümde bir tiksinti vardı; sürekli eksiklikleriyle yüzleştiğim karakterimden iğreniyordum. Önce ormandaki cinayet, şimdi de bu. Müdahale edecek cesareti toplamam için daha kaç suça tanık olmam gerekecekti?

Utancımın altında ezilerek, odadaki tüm gözleri sırtımda hissederek Daniel'la birlikte hemen yandaki çalışma odasına girdim. İçerisi daha da kasvetliydi; budanmamış sarmaşıklar, vitraylı pencerenin üzerini sarmıştı ve koyu renkli resimler, pencereden içeri süzülebilen azıcık güneş ışığını da emiyordu. İçeride bahçeye bakan bir çalışma masası vardı ve kısa süre önce kullanılmış gibi görünüyordu; bir dolma kalem yırtılmış bir kurulama kâğıdına mürekkep akıtıyor, hemen yanlarında bir mektup bıçağı duruyordu. Bu kadar bunaltıcı bir ortamda kimbilir nasıl bir mektuplar yazılmıştı.

Karşı köşede, odanın diğer bir kapısının yanında av takımı giymiş, kafası karışık, genç bir adam bir gramofon borusuna bakıyordu; dönen plağın neden odayı müzikle doldurmadığını merak ettiği çok açıktı.

"Cambridge'de bir sömestr okudu ya kendini Isambard Kingdom Brunel* sanıyor," dedi Daniel. Bu, genç adamın başını önündeki bulmacadan kaldırmasına sebep oldu. Yirmi dördünden büyük olamazdı; koyu renk saçları ve sanki bir cam panele bastırılmış gibi geniş,

* 18. yüzyılda yaşamış önemli bir makine ve inşaat mühendisi. -çn

düz yüz hatları vardı. Beni görünce yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti; sanki bir pencere açılmış gibi, genç adamın içindeki oğlan çocuğu açığa çıktı.

"Belly, seni aptal, işte buradasın," dedi, aynı anda hem elimi sıkıp hem de sırtıma vurarak. Bu, bir sevgi mengenesine yakalanmak gibi bir histi.

Beklentiyle yüzüme baktı; onu tanımadığımı gördüğünde, yeşil gözleri kısıldı.

"Demek hiçbir şeyi hatırlayamadığın doğru," dedi, hızla Daniel'a bir bakış atarak. "Seni şanslı şeytan! Hadi, bara gidelim de seni yeni bir sarhoşlukla tanıştırayım."

"Blackheath'te haberler hızlı yayılıyor," dedim.

"Can sıkıntısı, çok düz bir zemindir," dedi. "İsmim Michael Hardcastle. Aslında eski arkadaşız ama sanırım şu an, yeni tanıştığımızı da söyleyebiliriz." Cümlesinde hayal kırıklığına uğradığını gösteren hiçbir ima yoktu. Hatta bu durum onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu. Daha ilk görüşmemizde, neredeyse her şeyin Michael Hardcastle'ı eğlendirebileceği ortaya çıkmıştı.

Gramofonu inceleme işini Michael'dan devralan Daniel, "Michael dün akşam yemeğinde yanında oturuyordu," dedi. "Şimdi düşününce, sonrasında dışarı kaçıp kafanı bir yerlere vurmanın sebebi de muhtemelen buydu."

"Hevesin kırılmasın Belly, hepimiz Daniel'ın bir gün yanlışlıkla, gerçekten komik bir şey söyleyeceğini umuyoruz," dedi Michael.

Bir an herkes ters bir cevap vermemi bekleyerek durdu; ânın ritmi, verilmeyen cevabın ağırlığıyla parçalandı. Bu sabah uyandığımdan beri ilk kez, eski hayatıma özlem duydum. Bu adamları tanıyor olmayı özledim. Bu arkadaşlığın yakınlığını özledim. Üzüntüm, etrafımdaki arkadaşlarımın yüzüne yansıyordu; tuhaf bir sessizlik, aramızda aşılması güç hendekler kazıyordu. En azından bir zamanlar birbirimize duyduğumuz güvenin bir kısmını geri kazanmayı umarak kolumu sıvayıp onlara kolumdaki bandajları gösterdim; bandajlara kan bulaşmaya başlamıştı bile.

"Keşke kafamı vurmuş olsaydım," dedim. "Doktor Dickie, dün gece birinin bana saldırdığına inanıyor."

"Sevgili dostum!" dedi Daniel.

"Bu, o kahrolası not yüzünden oldu, değil mi?" dedi Michael. Gözleri yaralarımın üstündeydi.

Kaşlarını kaldıran Daniel, "Sen ne diyorsun, Hardcastle?" dedi. "Bu konuda bir şeyler bildiğini mi söylüyorsun? Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Söyleyebileceğim çok şey yok," dedi Michael uysal bir edayla; ayakkabısının ucuyla kalın halıyı dürtüyordu. "Beşinci şarap şişemizi bitirirken, bir hizmetçi bir not getirdi. Hemen ardından Belly'nin herkesten izin istediğini ve kapının nasıl açıldığını anlamaya çalıştığını gördüm." Utanç dolu bir ifadeyle bana baktı. "Seninle gelmek istedim ama yalnız gitmen gerektiği konusunda çok kararlıydın. Bir kadınla buluşacağını tahmin edip meselenin üstüne gitmedim ve ondan sonra seni ilk kez şimdi görüyorum."

"Notta ne yazıyordu?" diye sordum.

"En ufak bir fikrim yok dostum. Notu görmedim."

"Onu getiren hizmetçiyi ya da Bell'in sana Anna adlı birinden bahsedip bahsetmediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Daniel.

Michael omzunu silkip bütün dikkatini bu anı üzerinde topladı.

"Anna mı? Korkarım ki bir şey çağrıştırmıyor. Hizmetçi konusunda da..." Yanaklarını havayla doldurup nefesini uzunca verdi. "Siyah elbise, beyaz önlük. Yapma Coleridge, biraz mantıklı ol. Etrafta bir sürü hizmetçi var, insan nasıl hepsinin yüzünü hatırlayabilir ki."

Hepimize umutsuz bir bakış attı. Daniel buna, tiksinmiş gibi başını sallayarak karşılık verdi.

Omzumu sıkarak bana, "Merak etme eski dostum bu meseleyi çözeceğiz," dedi. "Ve bunu nasıl yapacağımız konusunda da bir fikrim var."

Duvardaki çerçeveli malikâne haritasına doğru ilerledi. Harita mimari bir çizimdi; üzerinde yağmur lekeleri vardı ve kenarları sararmıştı fakat evi ve etrafındaki araziyi çok iyi tasvir ediyordu. Görünüşe bakılırsa Blackheath, batıda aile mezarlığı, doğuda ahırları ve kenarında küçük bir kayıkhane bulunan göle inen yoluyla devasa bir mülktü. Doğrudan köye doğru ilerleyen inatçı bir yol dışında, her yer

ormandı. Üst kattaki pencerelerden görünen manzara, ağaçların arasında epey yalnız olduğumuzu kanıtlıyordu.

Soğuk ter, tenimi huzursuz etti.

Anna'nın bu sabahki ölümü gibi, ben de o arazide yok olmalıydım. Kendi mezarımı arıyordum.

Huzursuzluğumu sezen Daniel bana baktı.

"Burası çok ıssız bir yer, değil mi?" diye mırıldandı, gümüş kutusundan sigarasını çıkarırken. Çakmağını bulmak için ceplerini karıştırırken, sigara alt dudağından aşağı sarkıyordu.

"Politik kariyeri aniden bittiğinde, babam bizi buraya getirdi," dedi Michael, Daniel'ın sigarasını yakıp kendisi de bir tane alırken. "İhtiyar, kendini toprak ağası sanıyordu. İşler pek umduğu gibi gitmedi tabii."

Soru sorar gibi tek kaşımı kaldırdım.

"Çiftlik çalışanlarımızdan Charlie Carver adlı bir adam, erkek kardeşimi öldürdü," dedi Michael, yarış sonuçlarını açıklıyormuş gibi sakin bir sesle.

Böyle bir şeyi unutabilmiş olmamdan dehşete düşerek beceriksizce özür diledim.

"Ben... Çok üzgünüm, bu çok zor bir..."

Michael, "Çok uzun zaman önceydi," diye sözümü kesti. Sesinde bir sabırsızlık vardı. "Aslında, tam on dokuz yıl. Olay olduğunda daha beş yaşındaydım ve açıkçası, doğru düzgün hatırlayamıyorum bile."

"Dedikodu gazetelerinin çoğu hatırlıyor," diye ekledi Daniel. "Carver ve bir arkadaşı, çılgına dönene kadar içmiş ve göl kenarında Thomas'ı yakalamışlar. Önce onu neredeyse ölene kadar boğmuşlar, sonra da bıçakla işini bitirmişler. Yedi yaşında olmalı. Ted Stanwin koşarak gelmiş ve elindeki tüfekle onları kovalamış ama Thomas ölmüş."

Şaşkınlığımı sesime yansıtmamaya çalışarak "Stanwin mi?" diye sordum. "Öğle yemeğindeki o kaba adam mı?"

"Ben olsam bunu yüksek sesle söylemezdim," dedi Daniel.

"Annemle babam, yaşlı Stanwin'e çok değer verir. Thomas'ı kurtarmaya çalıştığında bir avlak bekçisiydi. Babam ona teşekkür etmek

için Afrika'daki plantasyonlarımızdan birini verdi ve hergele kendine bir servet yaptı."

"Katillere ne oldu?" diye sordum.

"Carver asıldı," dedi Daniel, külünü halıya silkerken. "Polis, kulübesindeki yer döşemelerinin altında, kullandığı bıçakla birlikte bir düzine çalıntı brendi buldu. Ortağı yakalanamadı. Stanwin adamı tüfekle yaraladığını söylüyordu ama hastaneye yaralı kimse gitmedi. Carver da arkadaşını ele vermeyi reddetti. Lord ve Leydi Hardcastle o hafta sonu bir parti düzenlemişti, yani Carver'ın yanındaki kişi, bu konuklardan biri de olabilirdi ama aile, konuklardan hiçbirinin Carver'ı tanımadığından çok emindi."

"Tamamen içki yüzünden," dedi Michael düz bir sesle. Yüzündeki ifade, pencereleri karartan bulutlar kadar karanlıktı.

"Yani Carver'ın ortağı hâlâ özgür mü?" dedim, dehşet omurgamdan yukarı doğru tırmanırken. On dokuz yıl önce işlenmiş bir cinayet ve bu sabahki cinayet. İkisinin tesadüf olma ihtimali yoktu.

Daniel, "İnsan polisin ne işe yaradığını sorguluyor, değil mi?" deyip sessizliğe gömüldü.

Gözlerim, misafir odasına bakan Michael'a çevrildi. Konuklar sohbetlerini de yanlarında götürerek antreye doğru ilerliyor, misafir odası boşalıyordu. Buradan bile, evin haraplığından Lord Hardcastle'ın sarhoşluğuna ve Evelyn Hardcastle'ın buz gibi tavrına kadar her şeyi aşağılayan can yakıcı konuşmaları duyabiliyordum. Zavallı Michael'ın, kendi evinde ailesiyle böyle açıkça dalga geçildiğini gördüğünde nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Bak, buraya seni çok eski hikâyelerle sıkmaya gelmedik," dedi Daniel, sessizliği bozarak. "İnsanlara Anna'yı sordum. Korkarım ki haberlerim iyi değil."

"Kimse onu tanımıyor mu?"

"Konuklar ya da çalışanlar arasında Anna adında kimse yok," dedi Michael. "Yani, Blackheath hane halkından kimse kayıp değil."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Michael elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Hiçbir zaman sözlerimi bitirmeme izin vermezsin Belly. Bir arama grubu oluşturamadım ama birkaç kişi, on dakika sonra ava çıkıyor. Bu sabah nerede uyandığın konusunda bana bi-

razcık bilgi verebilirsen, o tarafa doğru gideriz ve gözlerimizi açık tutarız. On beş kişi gidiyoruz, yani bir şey bulma ihtimalimiz oldukça yüksek."

İçim şükranla doldu.

"Teşekkür ederim, Michael."

Bulut halindeki sigara dumanının ardından gülümsedi. "Seni böyle aşırı tepkileri olan biri olarak bilmezdim Belly, şu an bunu yaptığına inanamıyorum."

Üzerime düşeni yapma hevesiyle haritaya baktım ama Anna'yı nerede gördüğüm konusunda hiçbir fikrim yoktu. Katil beni doğuya yönlendirmiş ve orman beni Blachheath'in kapısına ulaştırmıştı ama ne kadar yürüdüğümü ya da yürümeye nereden başladığımı ancak tahmin edebilirdim. Derin bir nefes alıp sezgilerime güvenerek, Daniel ve Michael omzumun üstünden bakarken parmağımı cama dayadım.

Michael çenesini ovuşturarak başını yukarı aşağı salladı.

"Bizimkilere söylerim." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Üzerini değiştirsen iyi olur. Kısa süre sonra gideceğiz."

"Ben gelmiyorum," dedim, utanca boğulmuş sesimle. "Benim... Gelemem..."

Genç adam rahatsızca kıpırdandı, "Hadi ama..."

"Aklını kullan Michael," diye araya girdi Daniel. Elini omzuma koydu. "Ona ne yaptıklarına baksana. Zavallı Bell, o ormandan sağ çıkmayı zor başardı, neden geri dönmek istesin ki?"

Ses tonu yumuşadı.

"Merak etme Bell, öldürülen kızı ve katilini bulacağız. Bu artık bizim işimiz. Sen bu karmaşadan mümkün olduğunca uzak dur."

5

Kendimi yarı yarıya kadife perdelerin ardına gizleyerek vitraylı pencerenin arkasında durdum. Michael malikâneye bağlanan yolda diğer erkeklerle sohbet ediyordu. Kalın paltolarının altında heybetli görünüyorlardı; av tüfeklerini dirseklerine dayamış, gülüyor, konuşuyorlardı; soğuk hava dudaklarının arasından sızıyordu. Evden ayrılıyorlardı ve keyfini çıkarabilecekleri bir katliam vardı; nasıl insanlardı böyle?

Daniel'ın sözleri rahatlatıcıydı ama bu işten sıyrılmamı sağlayamazlardı. Orada, onlarla birlikte, öldürülmekten kurtaramadığım kadının cesedini arıyor olmalıydım. Bunun yerine kaçıyordum. En azından, beni bırakıp giderlerken onları izlemenin utancına katlanabilirdim.

Pencerenin önünden, sahiplerinin güçlükle tuttuğu tasmaların ucundaki köpekler geçti. İki kargaşa birbiriyle birleşti; çimler boyunca hızla ilerleyip ormana, tam olarak Daniel'a gösterdiğim yöne doğru hareket etti fakat arkadaşımı aralarında göremiyordum. Herhalde gruba sonradan katılacaktı.

Duvardaki haritaya dönmeden önce hepsinin ağaçların arasında gözden kaybolmasını bekledim. Harita doğruysa, ahırlar evden çok uzakta değildi. Elbette seyisbaşını orada bulabilirdim. O, beni köye götürecek bir araba ayarlardı, oradan da bir trene binip eve giderdim.

Konuk odasına döndüğümde eşiğin devasa, kara bir karga tarafından kapatıldığını gördüm.

Kalbim tekledi; irkilip büfeye çarparak aile fotoğraflarını ve birkaç süs eşyasını gürültüyle yere düşürdüm.

Yaratık, "Korkmanıza gerek yok," diyerek karanlıktan dışarı doğru yarım adım attı.

Bu bir kuş değildi. Ortaçağdaki salgın doktorları gibi giyinmiş bir adamdı ve tüyleri de kocaman, siyah bir paltoydu. Porselen bir maske olan gagası, yakındaki bir lambanın ışığıyla parlıyordu. Üzerindeki, muhtemelen akşamki baloda giyeceği kostümüydü ama yine de bu, neden böylesine kötücül bir giysiyi gün ortasında giydiğini açıklamıyordu.

"Beni ürküttünüz," dedim, elimi göğsüme koyup korkumu üstümden atmaya çalışarak utançla gülerken. Adam başını uzattı ve beni, sanki halının üzerinde bulduğu bir sokak hayvanıymışım gibi incelemeye başladı.

"Yanınızda ne getirdiniz?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

"Dudaklarınızda bir sözcükle uyandınız; neydi o?"

"Birbirimizi tanıyor muyuz?" diye sordum, kapının arkasındaki konuk odasına bakıp başka bir konuk görmeyi umarak. Ne yazık ki yalnızdık ve gitgide güçlenen bir panik duygusuyla, adamın zaten bunu istediğini fark ettim.

"Sizi tanıyorum," dedi. "Şimdilik bu kadarı yeterli. Sözcük neydi acaba?"

"Neden maskenizi çıkarmıyorsunuz? Yüz yüze konuşabiliriz," dedim.

"Maskem, şu an en küçük dertlerinizden biri, Doktor Bell," dedi. "Soruya cevap verin."

Adam tehditkâr hiçbir şey söylemiyordu ama porselen, sesini boğuklaştırıp her cümleye hayvani bir tını katıyordu.

Bacağımdaki titremeyi durdurmak için elimi kasığıma koyarak, "Anna," dedim.

Adam içini çekti. "Çok yazık."

"Anna'nın kim olduğunu biliyor musunuz?" dedim umutla. "Evdeki kimse, onu daha önce hiç duymamış bile."

Adam, eldivenli elini havada savurup sorumu geçiştirerek, "Duy-

muş olsalardı şaşırırdım," dedi. Cebine uzanıp altın bir cep saati çıkardı; saati görünce keyfi kaçtı. "Kısa süre sonra yapmamız gereken işler var ama bunları bugün, siz bu haldeyken yapmayacağız. Yakında, her şey biraz daha netleştiğinde tekrar konuşacağız. Bu arada size Blackheath'e alışmanızı ve konuklarla kaynaşmanızı öneririm. Daha vaktiniz varken bunun keyfini çıkarın doktor, Ayakçı sizi yakında bulacak."

"Ayakçı mı?" dedim. Bu isim, içimin derinliklerinde bir alarm çanının çalmasına sebep oluyordu. "Anna'nın ölümünün ya da kolumdaki yaraların sorumlusu o mu?"

"Hiç sanmam," dedi Salgın Doktoru. "Ayakçı, sadece kolunuzu yaralamakla kalmaz."

Arkamda büyük bir gümbürtü koptu; gürültüye doğru döndüm. Pencerede küçük bir kan lekesi oluşmuştu. Ölmek üzere bir kuş, otların ve solmuş çiçeklerin arasında can çekişiyordu. Zavallı kuş, cama çarpmış olmalıydı. İçimdeki acıma duygusuyla sarsıldım; bu heba olan can karşısında, gözümde bir damla gözyaşı belirdi. Başka hiçbir şey yapmadan önce kuşu gömmeye karar verip arkamı döndüm; gizemli eşlikçimin iznini isteyecektim ama o çoktan gitmişti.

Ellerime baktım. Onları o kadar sıkıyordum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

"Ayakçı," diye tekrarladım kendi kendime.

İsim benim için hiçbir anlama gelmiyordu ama yarattığı hissi yanlış anlamamın imkânı yoktu. Sebebini bilmesem de bu adamdan çok korkuyordum.

Korku beni yazı masasına ve daha önce gördüğüm mektup bıçağına yönlendirdi. Bıçak küçük ama parmak ucumu delip kan akıtacak kadar keskindi. Yarayı emerek silahı cebime koydum. Çok önemli bir şey değildi ama kendimi bu odaya kapatmamı engellemeye yeterdi.

Kendime biraz daha güvenerek yatak odama yöneldim. İlgimi dekorasyondan uzaklaştıracak konuklar olmadığında, Blackheath tam bir melankoli yığınıydı. Muhteşem antre dışında, içinden geçtiğim diğer odalar rutubetli, kalın bir küf tabakası ve çürüme hissiyle kaplıydı.

Köşelerde küçük yığınlar halinde fare zehri topakları vardı; bir hizmetçinin elinin yetişebileceğinden yüksek tüm yüzeyler tozla

kaplıydı. Halılarda yırtıklar, mobilyalarda çizikler vardı; büfelerin kirli camlarının ardında lekeli gümüş tabaklar sergileniyordu. Diğer konuklardan pek hoşlanmasam da konuşmalarının gürültüsünü özlüyordum. Konuklar buraya hayat veren kan gibiydi; bu alanı doldururlardı ve yokluklarında, mekân ciddi bir sessizliğe gömülüyordu. Blackheath sadece içinde insanlar olduğunda canlıydı. İnsanlar olmadığında ev, bir yıkım aracının gelmesini bekleyen sinir bozucu bir harabeydi.

Yatak odamdan paltomu ve şemsiyemi alıp dışarı çıktım; yağmur yerden sekiyor, çürümüş yaprakların berbat kokusu havayı ağırlaştırıyordu. Kuşun hangi pencereye çarptığından emin olamayarak cesedi bulana kadar duvar boyunca ilerledim; sonra kâğıt bıçağını kürek olarak kullanarak onu sığ bir mezara gömdüm ve bunu yaparken eldivenlerimi sırılsıklam ettim.

Şimdiden titriyordum. Rotamı tekrar gözden geçirdim. Ahırlara giden parke taşlı yol, çimenliğin uzak ucundan geçerek ilerliyordu. Çimenlerin üzerinden ilerleyebilirdim ama ayakkabılarım bu maceraya uygun görünmüyordu. Bunun yerine, daha güvenli seçeneği tercih edip çakıl taşlı malikâne yolu boyunca ilerlediğimde, ahır yolu solumda belirdi. Bu yolun da fena halde bakıma ihtiyacı olması şaşırtıcı değildi. Ağaç kökleri döşeme taşlarını yerlerinden çıkarmıştı ve budanmamış dallar, soyguncuların parmakları gibi aşağı uzanıyordu. Salgın doktoru kostümlü adamla karşılaşmamın huzursuzluğunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Kâğıt bıçağını elime alıp yavaş yavaş ilerledim; adımlarımı sağlam atmaya çalışıyor, tökezlersem ormandan çıkıp üzerime atlayabilecek şeylerden korkuyordum. Adamın nasıl bir oyun oynadığını, neden öyle giyindiğini bilmiyor ama uyarılarını aklımdan çıkaramıyordum.

Biri Anna'yı öldürüp bana bir pusula vermişti. Dün gece bana saldıran adamın, bu sabah beni kurtarmaya çalışacağını sanmıyordum; şimdi bir de şu Ayakçı'yla uğraşmam gerekecekti. Bu kadar çok düşman edinmeyi başarmışsam, ben nasıl biriydim?

Yolun sonunda, ortasında çatlamış camıyla bir saat olan kırmızı tuğladan bir kemer vardı. Ahırlar ve bakım binaları, kemerin ardındaki avlunun uzak köşelerine yerleştirilmişti. Yemlikler yulaf doluydu

ve tekerlekleri birbirine bitişik duran arabaların üstü, yağmurdan korumak için yeşil brandayla örtülmüştü.

Eksik olan tek şey atlardı.

Tüm ağıllar boştu.

Temkinli bir sesle, "Merhaba?" diye seslendim. Sesim avluda yankılandı ama bir tepki alamadım.

Küçük bir kulübenin bacasından siyah bir bulut yükseliyordu. Kapının kilitli olmadığını gördüğümde içeri girip selamımı tekrarladım. Evde kimse yoktu. Bu tuhaftı çünkü ocaktaki ateş yanıyordu ve masanın üzerinde yulaf lapası ve kızarmış ekmek vardı. Sırılsıklam eldivenlerimi çıkarıp dönüş yolunda bu rahatsızlıktan kurtulmuş olmayı umarak onları ateşin üzerindeki çaydanlığın kulbuna astım.

Parmağımın ucuyla yemeğe dokunduğumda ılık olduğunu fark ettim; yani sahibi kısa süre önce gitmişti. Bir deri parçasının yanında duran eyer, adamın bir tamiratı yarıda bıraktığını gösteriyordu. Burada yaşayan kişinin acil bir durum yüzünden gittiğini düşünüp, dönmesini beklemeye karar verdim. Havada ağır bir kömür dumanıyla keskin bir cila ve at kılı kokusu olsa da burası sığınmak için kötü bir yer değildi. Beni endişelendiren şey daha çok, kulübenin her şeyden çok uzakta olmasıydı. Dün gece bana saldıran kişinin kimliğini bulana kadar, seyisbaşı da dahil olmak üzere, Blackheath'taki herkese temkinli yaklaşmalıydım. Mümkünse, onunla tek başımayken karşılaşmayacaktım.

Kapının yanındaki çivide bir not defteri asılıydı, yanındaki ipin ucunda bir kurşunkalem sallanıyordu. Not defterini alıp köye bırakılmamı sağlayacak bir not yazmaya niyet ederek sayfayı çevirdim ama sayfada başka bir not vardı.

Blackheath'ten ayrılma; başkalarının hayatları da sana bağlı. Akşam 22.20'de, aile mezarlığındaki anıtın yanında buluşalım; sana her şeyi anlatacağım. Ayrıca, eldivenlerini unutma; yanmak üzereler.

Sevgiler, Anna

Duman burun deliklerimi doldurdu ve arkamı döndüğümde, ateşin üstündeki eldivenlerimden duman yükseldiğini gördüm. Onları hızla alıp üzerlerindeki külleri temizledim; çılgınca atan kalbimle, Anna'nın böyle bir numarayı nasıl yapmış olabileceğini anlamak için kulübenin içini araştırdım.

Neden bunu bu akşam tanıştığımızda, Anna'ya sormuyorsun?

Boş odaya doğru, "Çünkü onun öldüğünü gördüm!" diye bağırıp kendimi utandırdım.

Kendimi toparlayıp notu tekrar okudum; gerçek olup olmadığından emin olamıyordum. Anna hayattaysa, benimle böyle oyunlar oynayabiliyorsa çok acımasız biri olmalıydı. Muhtemelen, bu sabahki talihsiz olayın dedikodusu bütün eve yayılınca biri bana bir şaka yapmaya karar vermişti. Yoksa neden buluşmak için bu kadar sinsice bir yer ve zaman seçerlerdi ki?

Şakayı yapan kişi bir falcı mı?

"Bütün gün yağmur yağdı; herkes, geldiğimde eldivenlerimi kurutacağımı tahmin edebilir."

Kulübe kibarca dinledi ama bu açıklama kendi kulaklarıma bile çok acınası geliyordu. Neredeyse nota inanmama ihtiyacım kadar acınasıydı. Karakterim o kadar kusurluydu ki temiz bir vicdanla buradan hemen uzaklaşmak için, Anna'nın yaşıyor olabileceğine dair tüm umutları memnuniyetle terk edebilirdim.

Kendimi berbat hissederek yanık eldivenlerimi taktım. Düşünmem lazımdı ve yürümek buna yardımcı oluyordu.

Ahırların etrafında dolaşırken çok bakımsız bir otlakla karşılaştım; otlar bel hizasında uzamıştı ve çitler o kadar çürümüştü ki neredeyse yıkılacaklardı. Otlağın diğer ucunda, bir şemsiyenin altına sığınmış iki kişi vardı. Görünmeyen bir yolda yürüyor olmalılardı çünkü kol kola, kolayca ilerliyorlardı. Beni nasıl görebildiklerini ancak Tanrı bilir ama biri selam vermek için elini kaldırdı. Ben de elimi kaldırıp selam verdim ve bir an için, uzaktan gelen bu dostluk hissini duydum; sonra ağaçların karanlığında kayboldular.

Elimi aşağı indirirken kararımı verdim.

Kendimi, ölü bir kadının bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğine

ikna ettim; yani Blackheath'ten ayrılabilirdim. Bu korkakça bir man tıktı ama en azından içinde biraz doğruluk payı vardı.

Anna yaşıyorsa bu doğru değil.

O sabah Anna'yı kurtaramamıştım ve o zamandan beri düşüne bildiğim tek şey bu olmuştu. Şimdi ikinci bir şansım vardı; buna sırtı mı dönemezdim. Anna tehlikedeydi ve ben ona yardım edebilirdim, bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Bu Blackheath'te kalmamı sağlayamıyorsa kaybetmekten o kadar korktuğum hayatımı hak et miyordum. Ne olursa olsun, 22.20'de mezarlıkta olmalıydım.

6

"Biri ölmemi istiyor."

Bunu yüksek sesle söylemek tuhaf bir histi; sanki kadere meydan okuyordum ama bu gecenin sonuna kadar hayatta kalmak istiyorsam bu korkuyla yüzleşmem gerekiyordu. Yatak odama sinmiş halde vakit kaybetmeyi reddettim. Cevaplanacak bu kadar çok soru varken bunu yapamazdım.

Tekrar eve doğru yürürken gözlerim, tehlikeli bir şeylere karşı ağaçların üzerinde dolaşıyor, zihnim bu sabahki olaylar arasında gidip geliyordu. Tekrar tekrar kolumdaki kesikleri, salgın doktoru kostümlü adamı, Ayakçı'yı ve artık yaşadığını bildiğim, bana şifreli notlar gönderen şu gizemli Anna'yı düşündüm.

Ormanda hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Anna notu gündüz, saldırıya uğramadan önce de yazmış olabilirdi ama o zaman, o kulübede eldivenlerimi kurutacağımı nereden bilebilirdi? Kimseye planlarımdan bahsetmemiştim. Yüksek sesle konuşmuş muydum? Anna beni izliyor olabilir miydi?

Başımı iki yana sallayıp kendimi bu düşünce dizisinden uzaklaştırdım.

Geriye bakmam gerekirken ileriye, çok ileriye bakıyordum. Michael dün gece yemek masasında bir hizmetçinin bana bir not verdiğini söylemişti ve beni ondan sonra görmemişti.

Her şey böyle başlamıştı.

Notu getiren hizmetçiyi bulman gerek.

Blackheath'in kapısından girmek üzereyken bir ses beni konuk odasına yönlendirdi. Oda, öğlen yemeği bulaşıklarını iki devasa tepsi üzerinde toplayan iki genç hizmetçi dışında boştu. Yan yana, başlarını eğip sessizce dedikodu yaparak çalışıyorlardı; kapıdaki varlığımdan habersizlerdi.

"...Henrietta çok kızdığını söyledi," dedi kızlardan biri. Beyaz bonesinin altından kahverengi bukleleri özgürce dökülüyordu.

Diğer kız onu, "Leydi Helena hakkında bunu söylemek doğru olmaz, Beth," diye azarladı. "Bize her zaman iyi ve adil davrandı, öyle değil mi?"

Beth yaptığı dedikoduyla bu sözlerin gerçekliğini kıyasladı. "Henrietta bana, çok öfkeli olduğunu söyledi," diye devam etti. "Lord Peter'a bağırıyormuş. Sanırım, Bay Thomas'ın başına gelenlerden sonra Blackheath'e dönmekle ilgiliymiş. Henrietta, bunun insana tuhaf şeyler yaptırabildiğini söyledi."

"Şu Henrietta bir sürü şey söylüyor ama ben onları senin kafandan çıkaracağım. Daha önce de kavga ettiklerini gördük, değil mi? Ayrıca, durum ciddi olsaydı Leydi Helena bunu Bayan Drudge'a söylerdi, değil mi? Ona her şeyi söyler."

"Bayan Drudge onu bulamıyor," dedi Beth, zafer kazanmış gibi. Leydi Helena davasının kesinliği kanıtlanmıştı. "Bütün sabah onu görmemiş ama..."

Odaya girdiğimde konuşma aniden kesildi; hizmetçiler şaşkınca, hızlı bir selam vermeye çalıştı fakat bu daha çok, kollar, bacaklar ve kızarmış yüzlerden oluşan bir karmaşaya döndü. Kafalarının karışmasını engellemek için elimi havada salladım ve onlara, dün akşam yemek servisindeki hizmetçileri sorduğumda, boş bakışlar ve gevelenen özürlerle karşılaştım. Tam pes etmek üzereyken Beth, Evelyn Hardcastle'ın diğer leydilerle birlikte evin arka tarafındaki kış bahçesinde olduğunu ve bu konuda bilgisi olacağını söyledi.

Kısa bir diyalogdan sonra, hizmetçilerden biri beni bir ara kapıdan geçirerek o sabah Daniel ve Michael'la buluştuğum çalışma odasına götürdü. Buranın arkasındaki kütüphaneyi hızlı adımlarla geçip loş bir koridora geçtik. Karanlık bizi karşılamak için uzandı; küçük

bir telefon sehpasının altından fırlayan kara kedinin kuyruğu, ahşap zeminin üzerindeki tozu sildi. Kedi sessiz ayaklarıyla koridor boyunca ilerledi ve en sonda, solda, aralık bırakılmış bir kapıdan içeri süzüldü. Aralıktan sıcak, turuncu bir ışık süzülüyordu; diğer tarafında sesler ve müzik vardı.

"Bayan Evelyn orada, efendim," dedi hizmetçi.

Ses tonu hem odayı hem de Evelyn Hardcastle'ı açıkça betimliyordu; hizmetçinin ikisine karşı da büyük bir saygı beslemediği gayet barizdi.

Bu küçümsemeyi görmezden gelerek kapıyı açtığımda odanın sıcaklığı bütün yüzüme vurdu. Oda ağır ve tatlı bir parfüm kokusuyla doluydu; havayı hareket ettiren tek şey hızla yükselen, bir anda sessizleşen ve duvarlara çarpıp sersemleyen, gıcırtılı bir müzikti. Büyük, vitraylı pencereler evin arkasındaki bahçeye bakıyordu; bir döküm ocağının ardında gri bulutlar toplanıyordu. Sandalyeler ve şezlonglar ateşin etrafına dizilmişti; üzerlerinde, solmuş orkideler gibi eğilmiş genç kadınlar, sigara içip içkilerini yudumlayarak oturuyordu. Odada bir kutlamadan çok, huzursuz bir gerilim havası vardı. İçeride canlı görünen tek şey, en uzak duvara asılmış, yağlıboya bir tabloydu. Tablodaki yaşlı kadın kömür karası gözleriyle odayı yargılayarak oturuyor, yüz ifadesi bu toplantıdan hiç hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Arkamdan bir kadın, "Büyükannem, Heather Hardcastle," dedi. "Çok gurur duyulacak bir tablo değil ama zaten o da hiçbir açıdan pek gurur duyulacak bir kadın değildi."

Sesin sahibiyle tanışmak için arkamı döndüğümde, beni incelemek için can sıkıntılarından başını kaldıran bir düzine yüz karşısında kızardım. İsmim odada yayılıyor ve bunu bir arı sürüsü gibi aniden ilerleyen heyecanlı bir mırıltı takip ediyordu.

Bir satranç masasının iki yanında, Evelyn Hardcastle olduğunu tahmin ettiğim bir kadın ve daha yaşlı, çok şişman ve kendine bir beden küçük bir takım giymiş bir adam oturuyordu. Tuhaf bir ikiliydi. Evelyn yirmili yaşlarının sonundaydı; ince, kemikli vücudu ve belirgin elmacık kemikleriyle daha çok bir cam parçasına benziyordu; sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıp arkada toplamıştı. Üzerinde günün

modasına göre dikilmiş, belden kemerli, yeşil bir elbise vardı; elbisenin keskin hatları, yüzündeki keskin ifadeyi yansıtıyordu.

Şişman adam altmış beşinden genç olamazdı ve devasa bedeniyle o masanın arkasına oturmak için nasıl bir eziyet çektiğini ancak hayal edebiliyordum. Sandalyesi onun için çok küçük ve çok sertti. Orada işkence çekiyordu. Alnında ter damlacıkları parlıyordu; avucunda tuttuğu sırılsıklam mendil, ne kadar uzun süredir acı çektiğinin kanıtıydı. Bana merakla şükran arasında, tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

"Affedersiniz," dedim. "Ben..."

Evelyn başını kaldırmadan bir piyonu ilerletti. Şişman adam dikkatini tekrar oyuna yöneltip etli parmaklarıyla atını eline aldı.

Yaptığı hata karşısında homurdanarak kendimi şaşırttım.

Gözleri hâlâ masaya sabitlenmiş olan Evelyn, "Satranç biliyor musunuz?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," dedim.

"O zaman belki Lord Ravencourt'tan sonra siz de oynarsınız?"

Uyarımı fark etmeyen Ravencourt'un atı, Evelyn'in tuzağına düştü ve arka taraftaki bir kaleye yem oldu. Evelyn taşlarını hızla oynayıp Lord'un sakin olması gereken yerlerde ona acele ettirince Lord paniğe kapıldı. Oyun dört hamle sonra bitmişti.

Lord kendi şahını devirirken Evelyn, "Bu küçük eğlence için teşekkür ederim, Lord Ravencourt," dedi. "Şimdi, sanırım başka bir yerde olmanız gerekiyor."

Bu sert bir gönderme biçimiydi; Ravencourt tuhaf bir reveransla kendini masadan kurtardı ve yolda bana çok hafif bir selam verip topallayarak odadan çıktı.

Evelyn oda boyunca hoşnutsuzlukla onu izledi ama bana karşısına oturmamı işaret ederken bu tamamen yok olmuştu.

"Lütfen," dedi.

"Ne yazık ki bunu yapamam," dedim. "Dün gece yemek masasında bana bir not getiren hizmetçiyi arıyorum ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sizin yardım edebileceğinizi umuyordum."

Evelyn dağılmış ordusunun parçalarını tekrar yerlerine yerleştirirken, "Kâhyamız yardımcı olabilir," dedi. Taşların her biri özenle

üzerinde durduğu karenin tam ortasına yerleştirilmişti, yüzleri düşmana dönüktü. Bu tahtada korkaklara yer olmadığı çok açıktı.

"Bay Collins, bu evde çalışan herkesin attığı her adımı bilir ya da en azından onları, bunu bildiğine inandırır," dedi. "Ne yazık ki bu sabah saldırıya uğradı. Doktor Dickie daha rahat dinlenebilmesi için onu evine götürdü. Aslında ben de onu ziyaret etmek istiyordum, size eşlik edebilirim."

Bunun içerebileceği tehlikeleri düşünerek bir an tereddüt ettim. Evelyn Hardcastle'ın bana zarar vermek gibi bir niyeti olsa, bir oda dolusu tanığın önünde birlikte dışarı çıkmayı teklif etmezdi.

"Çok naziksiniz," diye cevap verip hafif bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

Evelyn üzerimize yöneltilen bakışları fark etmeden ya da fark etmemiş gibi davranarak ayağa kalktı. Bahçelere açılan camlı kapılar vardı ama biz onların önünden geçip antrede ayrıldık ve yatak odalarımızdan paltolarımızla şapkalarımızı aldık. Blackheath'ten dışarı, rüzgârlı, soğuk akşamüstüne çıkarken Evelyn hâlâ paltosunu düzeltiyordu.

"Bay Collins'e ne olduğunu sorabilir miyim?" dedim. Bu saldırının, dün gece bana yapılan saldırıyla ilişkili olup olmadığını merak ediyordum.

Evelyn kalın eşarbını bağlarken, "Görünüşe bakılırsa konuklarımızdan biri, Gregory Gold adlı bir sanatçı onu dövmüş," dedi. "Bay Collins saldırıyı kışkırtacak hiçbir şey yapmamış. Gold, birileri onu engelleyene kadar epeyce pataklamış. Sizi uyarmalıyım doktor; Bay Collins'e çok miktarda yatıştırıcı verildi; bu yüzden ne kadar yardımcı olabileceğini bilmiyorum."

Köye doğru uzanan çakıl taşlı malikâne yolunda ilerliyorduk ve bir kez daha durumumun tuhaflığı yüzünden şok oluyordum. Birkaç gün önce ben de bu yolu kullanarak mutlu ve heyecanlı bir ruh haliyle, belki de uzaklığından şikâyet ederek bu eve gelmiştim. İçinde olduğum tehlikenin farkında mıydım, yoksa bu derdi başıma burada kalırken mi açmıştım? Kendime dair o kadar çok şeyi kaybetmiştim ki anılar, yerdeki yapraklar gibi etrafa uçuşmuştu ama yine de ben burada, her şeye hazır duruyordum. Sebastian Bell'in dönüştüğüm

adamı onaylayıp onaylamayacağını merak ettim. Anlaşabileceğimiz den bile emin değildim.

Evelyn hiçbir şey söylemeden kolunu benim koluma geçirdi, sıcak bir gülümseme bütün yüzünü değiştirdi. Sanki içinde bir ateş yanmış, gözleri hayat dolu bir ışıltıyla parlamaya başlamış, biraz önceki kendini saklayan kadını kovalıyordu.

Evelyn yağmur damlalarını karşılamak için yüzünü yukarı çevirerek, "O evden çıkmak çok iyi bir his," dedi. "O an geldiğiniz için şükrediyorum doktor. Gerçekten, bir dakika sonra gelseydiniz, beni kafamı kapıya vururken görebilirdiniz."

"O halde, uğramam iyi olmuş," dedim. Ruh halindeki değişiklik beni biraz şaşırtmıştı. Kafamın karıştığını sezen Evelyn hafifçe güldü.

"Bana aldırış etmeyin," dedi. "İnsanlarla tanışmaktan nefret ederim, bu yüzden hoşuma giden biriyle karşılaştığımda, ona hemen arkadaşmışız gibi davranırım. Bu uzun vadede çok zaman kazandırıyor."

"Hoşunuza gittiğimi görebiliyorum," dedim. "Sizde böyle bir izlenim bırakmak için ne yapmış olduğumu sorabilir miyim?"

"Sadece dürüstçe cevap vermeme izin verirseniz."

"Şimdiye kadar dürüstçe konuşmuyor muydunuz?"

"Kibar davranmaya çalışıyordum ama haklısınız, genellikle bunda pek başarılı değilimdir," dedi yüzünde sahte bir pişmanlıkla. "*Dürüst olmak gerekirse*, düşünceli halinizi seviyorum, doktor. Bana, burada olmaktansa herhangi başka bir yerde olmayı tercih edecek biri gibi görünüyorsunuz ve bu bütün kalbimle anlayabildiğim bir his."

"Buradan, eve dönüşünüzün sizin için keyifli olmadığını mı anlamalıyım?"

"Ah, burası çok uzun zamandır benim evim değil," dedi bir su birikintisinin üstünden atlayarak. "Erkek kardeşim öldürüldüğünden beri, on dokuz yıldır Paris'te yaşıyorum."

"Peki kış bahçesinde yanınızda gördüğüm kadınlar? Onlar arkadaşlarınız değil mi?"

"Buraya bu sabah geldiler ve doğruyu söylemek gerekirse hiçbirini tanıyamadım. Eskiden tanıdığım çocuklar büyüyüp topluma karışmış. Burada ben de sizin kadar yabancıyım."

"En azından *kendinize* yabancı değilsiniz, Bayan Hardcastle," dedim. "Belki bu sizi biraz avutur?"

"Tam tersine," dedi, bana bakarak. "Bir süre ben olmaktan uzaklaşmanın harika bir şey olacağını düşünüyorum. Size imreniyorum."

"İmrenmek mi?"

Evelyn yağmuru yüzünden silerken, "Neden olmasın?" dedi. "Siz çırılçıplak bir ruhsunuz, doktor. Pişmanlıklarınız, yaralarınız, ve her sabah aynaya bakabilmek için kendinize söylediğiniz yalanlarınız yok. Siz..." Sözcüğü bulmaya çalışırken dudaklarını ısırdı. "... dürüstsünüz."

"Ben bunun yerine, 'korunmasız' derdim," dedim.

"Bundan, sizin de eve dönüşünüzden çok keyif almadığınızı mı anlamalıyım?" Evelyn'in gülümsemesinde kolaylıkla kırıcı olabilecek ama bir şekilde oyunbaz bir kıvrım vardı.

"Olmak istediğim kişi değilim," dedim sessizce; dürüstlüğüm beni de şaşırtmıştı. Bu kadındaki bir şey beni rahatlatıyordu ama ne olduğunu kesinlikle anlamıyordum.

"Nasıl yani?" diye sordu Evelyn.

"Ben korkak biriyim, Bayan Hardcastle," deyip iç çektim. "Kırk yıllık anılarım silindiğinde, hepsinin altında bunu buldum. Bana kalan bu oldu."

"Lütfen bana Evie de, böylece ben de sana Sebastian deyip kusurların için üzülmemeni söyleyebilirim. Hepimizin kusurları var; kendimi bu dünyada yeniden doğmuş gibi hissetseydim, ben de daha dikkatli olabilirdim," dedi, kolumu sıkarak.

"Çok naziksin ama bu çok daha derin, içgüdüsel bir şey."

"Korkak olsan ne olur?" diye sordu. "Korkak olmaktan çok daha kötü şeyler olabilirsin. En azından, kötü niyetli ve acımasız değilsin. Ayrıca şimdi, her şeyi kendin seçebilirsin, değil mi? Geri kalanlarımız gibi, kendini karanlığın içinde toparlamaya çalışmak ve sonunda bir gün, kendini nasıl bu insana dönüştüğünü bilemez halde bulmak yerine dünyaya, etrafındaki insanlara bakıp istediğin karakterin parçalarını seçebilirsin. Saville Caddesi'nde alışveriş yapıyormuş gibi, 'Şu adamın dürüstlüğünü, şu kadının iyimserliğini alacağım,' diyebilirsin."

"Durumumu bir yeteneğe dönüştürdün," dedim, moralimin düzeldiğini hissederek.

"Ele geçen ikinci bir şans için başka ne söylenebilir?" diye sordu. "Eskiden olduğun adamı çok sevmediysen başka biri ol. Artık seni durdurabilecek hiçbir şey yok. Dediğim gibi, sana imreniyorum. Senin dışında hepimiz hatalarımıza bağımlıyız."

Buna verebileceğim bir cevabım yoktu ama zaten Evelyn hemen cevap vermemi beklemiyordu. Üzerinde sessiz borularını üfleyen çatlak melekler olan iki dev çit direğine ulaşmıştık. Kâhyanın evi ilerde, ağaçların içindeydi; yoğun dallar arasından evin kiremitli çatısı görünüyordu. Bir yol, eskilikten şişmiş ve üzeri çatlaklarla dolu, boyası dökülen yeşil bir kapıya doğru ilerliyordu. Yolu umursamayan Evelyn parmaklarımdan tutup beni evin arka tarafına çekti; evin duvarına dayanacak kadar uzamış dalları kenara çekerek ilerledi.

Arka kapı basit bir çengelle yerine tutturulmuştu. Evelyn onu açıp bizi nemli bir mutfağa soktu. Tezgâhların üstü bir toz tabakasıyla kaplıydı ve bakır tavalar hâlâ ocak ızgarasının üzerindeydi. İçeri girdiğimizde durup dikkatle dinlemeye başladı.

"Evelyn?" dedim.

Bana sessiz olmamı işaret edip koridora doğru bir adım attı. Bu ani önlem yüzünden huzursuz olduğum için vücudum gerildi ama Evelyn gülerek bu havayı dağıttı.

"Üzgünüm Sebastian, babamın sesini duymaya çalışıyordum."

"Baban mı?" dedim şaşırarak.

"Burada kalıyor," dedi. "Ava gitmek için çıkmış olması gerekiyor ama geç kaldıysa onunla karşılaşma riskini göze almak istemedim. Korkarım ki birbirimizden pek hoşlanmıyoruz."

Daha fazla soru sorma şansını elde edemeden, beni çini döşeli bir koridordan geçirip dar bir merdivenden yukarı çıkardı; çıplak, ahşap basamaklar ayaklarımızın altında gıcırdıyordu. Birkaç adımda bir arkama bakarak onun adımlarını takip ediyordum. Kâhyanın evi dar ve yamuktu; kapılar, ağzın içinde eğri çıkmış dişler gibi, tuhaf açılarla yerleştirilmişti. Rüzgâr pencerelerin arasından ıslık çalarak yağmurun kokusunu içeri taşıyordu; bütün ev temellerine kadar sarsılıyor-

du. Bu evdeki her şey, insanın sinirlerini germek için tasarlanmış gibi görünüyordu.

İki yanımızdaki kapılardan birini seçmeye çalışan Evelyn'e, "Kâhyayı neden bu kadar uzağa gönderdiniz?" diye sordum.

"Malikânedeki tüm odalar dolu ve Doktor Dickie sessiz, sakin bir yerde, ateş başında dinlenmesini söyledi. İster inan ister inanma, burası onun için en iyi yer olabilir. Hadi, şunu deneyelim," deyip solumuzdaki kapıyı hafifçe çaldı, yanıt gelmeyince iterek açtı.

Kömür lekeli gömleğiyle uzun boylu bir adam bileklerinden bağlanmış, tavandaki bir kancadan aşağı sarkıyor, ayakları hafifçe yere değiyordu. Adam baygındı. Koyu renk, kıvırcık saçlı başı göğsüne doğru eğilmişti ve yüzünde kan lekeleri vardı.

"Hayır, diğer taraf olmalı," dedi Evelyn. Sesi ifadesiz ve umursamazdı.

"Bu da ne?" dedim korkuyla bir adım geri giderek. "Kim bu adam, Evelyn?"

Evelyn adama, mantar panoya iğnelenmiş bir kelebeğe bakıyormuş gibi bakarak, "Bu Gregory Gold, kâhyamıza saldıran adam," dedi. "Kâhyamız savaş sırasında babamın emir eriydi. Babam bu meseleyi epey kişisel algılamış gibi görünüyor."

"Kişisel mi?" dedim. "Evie, adamı bir domuz gibi asmışlar!"

"Babam hiçbir zaman dolaylı biri olmamıştır; çok akıllı olduğu da söylenemez," deyip omzunu silkti. "Sanırım bu ikisi hep bir arada bulunuyor."

Uyandığımdan beri ilk kez kanım kaynıyordu. Bu adamın suçu ne olursa olsun, cezasını kilitli bir odada, bir ipin ucunda çekmemeliydi.

"Onu böyle bırakamayız," diye itiraz ettim. "Bu insanlık dışı."

Evelyn, "Onun yaptığı şey insanlık dışıydı," dedi. Soğukluğu ilk kez beni etkiledi. "Annem, Gold'u, sadece birkaç aile portresini düzeltmesi için tuttu. Kâhyayı tanımıyordu bile; ama yine de bu sabah elinde demir bir çubukla peşinden gidip onu öldüresiye dövdü. İnan bana Sebastian, burada başına gelenlerden daha beterini hak ediyor."

"Ona ne olacak?" diye sordum.

"Köyden bir polis memuru geliyor," dedi Evelyn. Beni küçük oda-

dan çıkarıp kapıyı arkamızdan kapattığında ruh hali hemen değişip neşelendi. "Babam bu arada Gold'un sadece, ne kadar kızgın olduğunu anlamasını istiyor, hepsi bu. Ah, aradığımız kapı bu olmalı."

Koridorun karşı tarafındaki başka bir kapıyı açtığında beyaza boyalı duvarları ve kirden kararmış tek penceresiyle küçük bir odaya girdik. Evin geri kalanının aksine, burada rutubet yoktu ve ocakta güçlü bir ateş yanıyordu; hemen yanında, ateşi beslemek için epeyce odun yığılmıştı. Köşede demirden bir yatak vardı; kâhya gri bir battaniyenin altında şekilsiz görünüyordu. Adamı tanıdım. Adam, bu sabah beni içeri alan, yanık adamdı.

Evelyn haklıydı, ona zalimce davranılmıştı. Yüzü mosmor olmuş, kesikler yüzünden neredeyse kararmıştı, kurumuş kan yastık kılıfını lekeliyordu. Uykusunda sürekli, tedirginlikle mırıldanmasa ölmüş olduğunu düşünebilirdim.

Yanında, tahta bir sandalyede bir hizmetçi oturuyordu; kucağında büyük, açık bir kitap vardı. Yirmi üçünden büyük olamazdı; bonesinin altından dökülen sarı saçlarıyla insanın cebine sığabilecek denli ufak tefekti. Biz girerken bakışlarını kaldırdı, kim olduğumuzu anlayınca kitabı hızla kapatıp hemen ayağa kalktı ve aceleyle beyaz önlüğünü düzeltti.

"Bayan Evelyn," dedi telaşla, gözleri zemindeydi. "Ziyaret edeceğinizi bilmiyordum."

"Arkadaşımın Bay Collins'i görmesi lazım," dedi Evelyn.

Hizmetçi kahverengi gözleriyle önce bana bakıp sonra onları tekrar zemine indirdi.

"Üzgünüm efendim, sabahtan beri hiç kendine gelmedi," dedi hizmetçi. "Doktor uyumasını sağlamak için ona birkaç tablet verdi."

"Peki uyandıramaz mıyız?"

"Denemedim, hanımefendi. Ama yukarı çıkarken epey gürültü yaptınız ve gözünü bile kırpmadı. Bu onu uyandırmadıysa ne uyandırır bilmem. Bu dünyaya kendisini kapatmış."

Hizmetçi gözlerini tekrar bana çevirdi; birbirimizi bir yerden tanıdığımızı ima edecek kadar uzun süre baktıktan sonra tekrar zemine döndü.

"Pardon, birbirimizi tanıyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır efendim, pek sayılmaz, sadece... Dün akşam yemeğinde size servis yapıyordum."

"Bana bir not getirdin mi?" diye sordum heyecanla.

"Ben değil, efendim. Notu getiren Madeline'di."

"Madeline mi?"

"Oda hizmetçim," diye araya girdi Evelyn. "Evdeki çalışanlar yeterli olmadığı için onu mutfağa yardıma göndermiştim. Çok şanslıyız." Kol saatine baktı. "Avcılara içecek götürmeye gitti ama saat üç civarı dönecek. Döndüğünde, onu birlikte sorgulayabiliriz."

Dikkatimi tekrar hizmetçiye yönelttim.

"Not konusunda başka bir şey biliyor musun?" diye sordum. "Belki içinde ne yazdığını?"

Hizmetçi yumruklarını sıkarak başını iki yana salladı. Zavallı kız, korkudan ölmek üzereydi. Ona acıyıp teşekkür ettikten sonra odadan çıktım.

7

Köye giden yolda ilerlerken, attığımız her adımla ağaçlara yaklaşıyorduk. Bu, pek beklediğim bir şey değildi. Çalışma odasındaki haritada bu yol, büyük uğraşlarla ormandan temizlenmiş geniş bir bulvar olarak resmedilmişti. Gerçekteyse, çukurlar ve kırılmış dallarla kaplı, genişçe bir toprak yoldu. Ormandan faydalanılmıştı ama bunun karşılığında pek fazla bakım yapılmamıştı; Hardcastle'lar komşularına karşı çok küçük bir zafer kazanmıştı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama Evelyn avdan dönen Madeline'i yolda yakalayabileceğimize inanıyordu. İçten içe, evden uzak kaldığı süreyi uzatmak için bir bahane aradığından şüphelendim. Gerçi bunun için oyun oynamasına gerek yoktu. Evelyn'le geçirdiğim son bir saat, uyandığımdan beri ilk kez kendimi birinin kalıntıları gibi değil de tam bir insan gibi hissetmemi sağlamıştı. Burada, dışarıda, rüzgârın ve yağmurun altında, yanımda bir arkadaşımla bütün gün olmadığım kadar mutluydum.

"Madeline'in sana ne söyleyebileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Evelyn. Yerden bir dal alıp onu ormana attı.

"Dün gece bana getirdiği not yüzünden ormana gittim ve saldırıya uğradım," dedim.

"Saldırı mı?" dedi Evelyn çok şaşırarak. "Burada mı? Neden?"

"Bilmiyorum ama Madeline'in, notu kimin gönderdiğini söyleyebileceğini umuyorum. Mesaja göz atmış bile olabilir."

"O konuda şüphen olmasın," dedi Evelyn. "Madeline Paris'te benimle birlikteydi. Sadıktır ve beni çok güldürür ama çok feci bir hizmetçidir. Muhtemelen, başka insanların mektuplarını okumayı işin keyifli taraflarından biri olarak görüyor."

"Ne kadar hoşgörülüsün," dedim.

"Olmak zorundayım, ona çok fazla maaş veremiyorum," dedi. "Peki Madeline notta ne yazdığını söylediğinde ne olacak?"

"Polise anlatacağım," dedim. "Ve umarım bu meseleyi geride bırakacağım."

Eğrilmiş bir tabeladan sola dönüp ormanın içine doğru ilerleyen dar bir yolu takip ettik; çamurlu yollar birbiriyle o kadar çok kesişiyordu ki sonunda dönüş yolunu bulmak imkânsız hale gelecekti.

Aşağı sarkan bir dalı yüzümün önünden çekerken gergin bir sesle, "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordum. Bu ormana son girdiğimde, zihnim benimle geri dönmemişti.

Evelyn bir ağaca çivilenmiş sarı bir kumaş parçasına dokunarak, "Bunları takip ediyoruz," dedi. Kumaş, bu sabah Blackheath'e gelirken rastladığım kırmızı kumaşa benziyordu; bu daha da huzursuzlanmama sebep oldu.

"Bunlar işaretler," dedi Evelyn. "Orman bekçileri, bunları ormanda yollarını bulmak için kullanır. Endişelenme, kaybolmamıza sebep olmayacağım."

Evelyn bunları söylemeyi bitirdiği an, merkezinde taştan bir kuyu olan bir açıklığa geldik. Üzerindeki ahşap koruma kırılmıştı; bir zamanlar kovayı çeken demir çark çürümeye bırakılmış, üzeri düşen yapraklarla neredeyse örtülmüştü. Evelyn elini yosun tutmuş taşa sevgiyle değdirdi, sonra keyifle ellerini çırptı. Taşın çatlağına sıkıştırdığı kâğıt parçasını ve şu an parmaklarıyla onu kapatmakta olduğunu fark etmediğimi umuyordu. Arkadaşlığımız hatırına bu oyuna katılmaya karar verdim ve Evelyn tekrar bana döndüğünde dikkatimi aceleyle ondan uzaklaştırdım. Evde eşi olmaya aday biri olmalıydı ve ne kadar utansam da bu gizli yazışmayı ve yazışmanın diğer tarafındaki kişiyi kıskanıyordum.

"İşte bu," dedi Evelyn, kolunu abartılı bir hareketle savurarak. "Madeline eve dönerken buradan geçecek. Çok uzun sürmez. Balo

salonunun düzenlenmesine yardım etmek için üçte evde olması gerekiyor."

"Neredeyiz?" dedim, etrafıma bakınarak.

"Bu bir dilek kuyusu," dedi Evelyn, dipteki karanlığa bakmak için kuyunun kenarından içeri eğilerek. "Çocukken Michael'la birlikte buraya gelirdik. Çakıl taşlarıyla dilek dilerdik."

"Peki genç Evelyn Hardcastle'ın ne gibi dilekleri vardı?" diye sordum.

Evelyn kaşlarını çattı; bu soru onu sersemletmişti.

"Biliyor musun, ne kadar düşünsem de hatırlayamıyorum," dedi. "İstediği her şeye sahip olan bir çocuk ne ister?"

Herkes gibi, daha fazlasını.

"Hafızamı kaybetmemiş bile olsam, bunu sana söyleyebileceğimden şüpheliyim," dedim gülümseyerek.

Ellerindeki kiri silen Evelyn bana sorgulayan gözlerle baktı. İçinde yanan merakı görebiliyordum; her şeyin tanıdık olduğu bir yerde bilmediği ve beklenmedik bir şeyle karşılaşmak onu neşelendirmişti. Ani bir hayal kırıklığıyla, burada olma sebebimin, onu meraklandırmam olduğunu keşfettim.

"Hafızan geri gelmezse ne yapacağını düşündün mü?" diye sordu, soruyu ses tonundaki nezaketle yumuşatarak.

Bu kez sersemleme sırası bendeydi.

Baştaki kafa karışıklığım geçtiğinden beri, durumum üzerine çok düşünmemeye çalışmıştım. Hafızamı kaybetmemin, bir trajediden çok, can sıkıcı bir durum olduğu ortaya çıkmıştı; Anna'yı hatırlayamamam bu can sıkıntısının rahatsızlık boyutuna ulaştığı noktalardan biriydi. Şu âna kadar Sebastian Bell üzerine yaptığım araştırmada iki arkadaş, üzerine notlar alınmış bir İncil ve kilitli bir bavul bulmuştum. Bu dünyada geçirdiğim kırk yıl karşılığında oldukça kıymetli ve küçük bir toplamdı bu. Birlikte geçiremeyeceğimiz zamanlar için ağlayacak bir karım ya da sevgili babasının dönmemesinden endişelenen bir çocuğum yoktu. Bu mesafeden bakıldığında Sebastian Bell'in hayatı, kolay kaybedilecek ve pek yası tutulmayacak bir hayat gibi görünüyordu.

Ormanın bir yerinde, bir dal kırıldı.

Evelyn, "Ayakçı," dediğinde, Salgın Doktoru'nun uyarısını hatırladım ve kanım dondu.

"Ne dedin?" diye sordum, çılgınca ormanı gözden geçirerek.

"O ses, bir ayakçının sesi," dedi Evelyn. "Odun topluyorlar. Utanç verici, değil mi? Tüm şöminelere yetecek odunu toplayacak kadar çok çalışanımız yok; bu yüzden konuklarımız, odun toplamaya kendi ayakçılarını göndermek zorunda kalıyor."

"Ayakçılar mı? Kaç kişiler?"

"Gelen her ailenin bir ayakçısı var, daha fazlası da gelecek," dedi. "Herhalde şu an evde yedi ya da sekiz kişilerdir."

"Sekiz mi?" dedim, boğuk bir sesle.

"Sevgili Sebastian, sen iyi misin?" dedi Evelyn, sesimdeki korkuyu yakalayarak.

Farklı koşullar altında bu endişeyi, bu ilgi gösterisini memnuniyetle kabul ederdim ama şu an beni incelemesi, beni sadece utandırıyordu. Ona, salgın doktoru kostümü giymiş tuhaf bir adamın beni bir ayakçı konusunda uyardığını, ayakçı kelimesinin benim için hiçbir anlama gelmediğini ama yine de her duyduğumda içimi korkuyla doldurduğunu nasıl anlatabilirdim ki?

"Üzgünüm Evie," dedim, başımı kederli bir tavırla iki yana sallayarak. "Sana anlatmam gereken başka şeyler var ama burada ve henüz olmaz." Sorgulayan bakışlarına dayanamayarak kendimi oyalayacak bir şey bulmak için gözlerimi açıklıkta gezdirdim. Üç patika, ormanın içinde ayrılmadan önce kesişiyor, patikalardan biri ağaçların arasından düz bir çizgi halinde suya iniyordu.

"Yoksa bu..."

"Bir göl," dedi Evelyn, bakışlarını arkama çevirerek. "Malum göl de diyebilirsin. Charlie Carver'ın kardeşimi öldürdüğü göl."

Aramıza soğuk bir sessizlik girdi.

Sonunda, cümlemin beceriksizliğinden utanarak, "Üzgünüm Evie," dedim.

"Korkunç biri olduğumu düşüneceksin ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki artık neredeyse gerçekmiş gibi gelmiyor," dedi Evelyn. "Thomas'ın yüzünü bile hatırlayamıyorum."

"Michael da benzer duygularından bahsetmişti," dedim.

"Bu şaşırtıcı değil; cinayet işlendiğinde benden beş yaş küçüktü o." Kollarıyla kendine sarılmıştı, ses tonu uzaktı. "O sabah Thomas'a benim göz kulak olmam gerekiyordu ama ben ata binmek istiyordum ve Thomas bana hiç rahat vermiyordu; ben de çocuklar için bir hazine avı düzenleyip onu geride bıraktım. Bu kadar bencil olmasaydım, Thomas o gölün kenarında bile olmayacaktı ve Carver o pis elleriyle ona dokunamayacaktı. Bu düşüncenin bir çocuğu nasıl etkileyebileceğini tahmin edemezsin. Uyumuyordum, yemek yemiyordum. Öfke ya da suçluluk dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Beni avutmaya çalışan herkese karşı canavarca davranıyordum."

"Ne değişti?"

"Michael," diyen Evelyn hüzünle gülümsedi. "Ona karşı çok kabaydım; ona korkunç davranıyordum ama ben ne söylersem söyleyeyim, hep yanımda kaldı. Üzgün olduğumu görüyor, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak istiyordu. Gerçekten neler olduğunu bildiğinden bile emin değilim. O sadece bana iyi davranıyordu ama bu dünyadan tamamen kopmamı engelledi."

"Bu yüzden mi Paris'e gittin? Tüm bunlardan uzaklaşmak için?"

Evelyn dudağını ısırıp, "Gitmeyi ben seçmedim; olaydan birkaç ay sonra ailem beni gönderdi," dedi. "Beni affedemiyorlardı ve orada kalırsam benim de kendimi affetmeme izin vermeyeceklerdi. Bunun aslında bir ceza olması gerektiğini biliyordum ama bence sürgüne gönderilmek aslında bana yapılan bir iyilikti."

"Yine de geri döndün?"

"Seçme şansım varmış gibi söyledin," dedi Evelyn acıyla. Rüzgâr ağaçların arasında hızlanırken eşarbını düzeltti. "Ailem geri dönmemi emretti; hatta bunu reddedersem, beni vasiyetnameden çıkarmakla tehdit ettiler. Bu işe yaramayınca, Michael'ı vasiyetnameden çıkarmakla tehdit ettiler. Ben de geldim."

"Anlayamıyorum; neden sana bu kadar kötü davranırken, senin için bir parti veriyorlar?"

"Parti mi?" dedi Evelyn, başını iki yana sallayarak. "Sevgili dostum, burada aslında ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Belki bana..."

"Yarın kardeşimin on dokuzuncu ölüm yıldönümü, Sebastian. Sebebini bilmiyorum ama ailem, evi tekrar konuklara açmak ve o gün burada olan herkesi yeniden davet etmek için bu günü seçti."

Sesindeki öfke yükseliyordu; yok olması için her şeyi yapabileceğim, hafif bir acı hissediliyordu. Buğulanan gözleriyle göle bakmak için yüzünü çevirdi.

"Bir anma toplantısını, parti gibi maskeliyorlar, beni de onur konuğu yaptılar; buradan ancak benim için korkunç bir şeyin yaklaştığını çıkarabilirim," diye devam etti. "Bu bir kutlama değil, bir ceza ve en iyi kıyafetleriyle elli kişi de bunu izleyecek."

"Ailen gerçekten bu kadar kindar mı?" diye sordum, çok şaşırarak. O sabah karganın cama çarptığı an hissettiğim şeyi hissettim; içimde, hayatın ani zalimliklerinin yarattığı bir adaletsizlik hissiyle karışık bir acıma yükseldi.

"Annem bana bu sabah bir not gönderip onunla gölde buluşmamı istedi," dedi. "Buluşmaya gelmedi; gelmeyi aklından geçirdiğini bile sanmıyorum. Sadece orada, olayın olduğu yerde durup hatırlamamı istedi. Bu, sorunu cevaplıyor mu?"

"Evelyn... Ben... Ne söyleyebileceğimi bilemiyorum."

"Söylenebilecek bir şey yok, Sebastian. Zenginlik ruhu zehirler, benim ailem de partideki diğer konukların çoğu gibi, çok uzun zamandır zengin," dedi Evelyn. "Kibarlıkları sadece bir maske, bunu unutmaman iyi olabilir."

Yüzümdeki acılı ifade karşısında gülümseyip elimi tuttu. Parmakları soğuk, bakışları sıcaktı. Darağacına doğru son adımlarını atan bir mahkûmun kırılgan cesaretine sahipti.

"Üzülme sevgili dostum," dedi. "Ben yaşanabilecek her türlü üzüntüyü yaşadım. Bunun için senin de uykularının kaçmasına gerek yok. İstersen kuyudan benim için bir şey dileyebilirsin ama daha acil dileklerin varsa bunu anlayabilirim."

Cebinden küçük bir metal para çıkardı.

"Al," dedi, parayı bana vererek. "Çakıl taşlarımızın pek işe yaramadığını düşünüyorum."

Metal para uzun süre düştükten sonra suya değil, kayaya çarparak durdu. Evelyn'in tavsiyesine rağmen, kuyudan kendim için bir şey

dilememiştim. Bunun yerine, onun buradan gitmesi, mutlu bir hayatı olması ve ailesinin entrikalarından kurtulması için dua ettim. Bir çocuk gibi gözlerimi kapattım, onları tekrar açtığımda doğal düzenin tersine dönmesini, imkânsızın sadece dilek yoluyla gerçekleşmesini umdum.

"Çok değişmişsin," diye mırıldandı Evelyn. Yüzünde birçok duygu dalgalanıyordu. Ne söylediğini fark ettiğinde, hafif bir rahatsızlık duydu.

"Beni daha önceden tanıyor muydun?" diye sordum şaşırarak. Her nedense, Evelyn'le bundan önce bir ilişkimiz olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Bir şey söylememeliydim," dedi, benden uzaklaşırken.

"Evie, bir saattir senin yanındayım ve bu, dünyadaki en iyi arkadaşım olduğun anlamına geliyor," dedim. "Lütfen bana karşı dürüst ol. Ben kimim?"

Evelyn'in gözleri yüzümde dolaştı.

"Bunu ben söyleyemem," diye itiraz etti. "İki gün önce tanıştık ve çok kısa süre birlikteydik. Bildiklerimin çoğu, sadece imalar ve dedikodular."

"Şu an elimde hiçbir şey yok; öğrenebileceğim her şeyi duymak istiyorum."

Evelyn'in dudakları gergindi. Tuhaf bir tavırla elbisesinin kollarını aşağı çekiştiriyordu. Bir küreği olsa, kendisine bir kaçış tüneli kazardı. İnsanlar, iyi insanların yaptıkları şeyleri söylemekten çekinmezdi; Evelyn'in bana söyleyebileceklerinden korkmaya başlamıştım bile. Yine de bunun peşini bırakamazdım.

"Lütfen," dedim. "Bana daha önce, kim olmak istiyorsam o olmayı seçebileceğimi söyledin ama bunu, eskiden kim olduğumu bilmeden yapamam."

İnatçı tavrı sarsılan Evelyn, kirpiklerinin altından bana baktı.

"Bilmek istediğinden emin misin?" diye sordu. "Gerçek her zaman hoş değildir."

"Hoş ya da değil, neleri kaybettiğimi bilmeliyim."

Evelyn, "Bana sorarsan bu iyi bir fikir değil," diyerek içini çekti. İki eliyle ellerimi sıkarak, "Sen bir uyuşturucu satıcısısın, Sebastian,"

dedi. "Ekmeğini, işe yaramaz zenginlerin can sıkıntısını hafifleterek kazanıyor, epey de iyi kazanıyorsun; Harley Sokağı'ndaki muayenehanende kazandığından çok daha fazlasını."

"Yani ben..."

Evelyn, "Uyuşturucu satıcısı," diye tekrarladı. "Sanırım şu ara afyon ruhu moda ama anladığım kadarıyla sihirli bavulunda her zevke uygun bir şeyler varmış."

Yıkılmıştım. Geçmişin beni bu kadar yaralayabileceğini düşünmemiştim ama eski işimin ne olduğunu öğrenmek içimde büyük bir boşluk yaratmıştı. Birçok konuda başarısız olsam da doktor olmaktan gurur duyuyordum. Hayat amacımın bir asaleti, hatta onuru vardı. Ama hayır; Sebastian Bell bu unvanı alıp kendi bencilce kazançları için kötüye kullanmış, bunu bir rezilliğe dönüştürüp içinde kalan son iyilik kırıntılarını da harcamıştı.

Evelyn haklıydı; gerçek her zaman hoş olmazdı ama hiç kimse kendini böyle, karanlıkta karşısına çıkan terk edilmiş bir evi keşfeder gibi keşfetmemeliydi.

"Ben olsam bu konuda çok endişelenmezdim," dedi Evelyn, ondan kaçırdığım gözlerimi yakalamak için başını öne uzatırken. "Karşımdaki adamda, o iğrenç yaratıktan kalan çok az şey görüyorum."

"Bu partide olmamın sebebi bu mu?" diye sordum alçak sesle. "Ürünlerimi satmak için mi buradayım?"

Evelyn anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Sanırım öyle."

Donakaldım, kendimi toparlayamıyordum. Gün boyunca karşılaştığım tüm tuhaf bakışlar, bir odaya girdiğimde oluşan kargaşa ve fısıltılar anlam kazanmıştı. Ben insanların sağlığım için endişelendiğini düşünmüştüm ama onlar, ne zaman bavulumu tekrar açıp işimin başına döneceğimi merak ediyordu.

Kendimi gerçek bir aptal gibi hissediyordum.

"Ben..."

Bu cümle bitmeden harekete geçtim; bedenim gitgide hızlanarak beni ormanda ilerletiyordu. Yola vardığımda neredeyse koşuyordum. Arkamdan gelen Evelyn bana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Beni sözcüklerle durdurmaya çalışıyor; bana Madeline'le tanışmak istediğimi hatırlatıyordu ama ben, eskiden olduğum adama duyduğum

nefretle doluydum ve mantığın sesini duyabilecek halde değilim. Onun kusurlarını kabul edebilir, hatta belki onların üstesinden gelebilirdim ama bu bir ihanetti. O hatalarını yapıp kaçmış, paramparça hayatını toparlamam için geride beni bırakmıştı.

Blackheath'in kapısı açık duruyordu; odama o kadar hızlı çıktım ki nefes nefese bavulun başında durduğumda üzerimde hâlâ nemli toprak kokusu vardı. Dün gece ormana gitmemin sebebi bu muydu? Bunun için mi kan dökmüştüm? Ama hepsini paramparça edecektim, eskiden olduğum adamla hiçbir bağlantımın kalmamasını istiyordum.

Evelyn geldiğinde beni, bavulun kilidini kırabilecek kadar ağır bir şey bulmak için yatak odamın altını üstüne getirirken buldu. Amacımı sorduktan sonra koridora çıktı, sonra elinde Roma imparatorlarından birinin büstüyle odaya döndü.

"Sen gerçek bir hazinesin," dedim, büstle kilide vururken.

Bu sabah bavulu dolaptan çıkarırken o kadar ağırdı ki yerinden kaldırmak için bütün gücümü kullanmak zorunda kalmıştım. Ama şimdi, her vuruşumda geriye savruluyordu. Bir kez daha kurtarıcım olan Evelyn bavulun üstüme oturup onu sabit tuttu ve üç güçlü vuruştan sonra kilit kırılıp yere düştü.

Büstü yatağın üzerine atıp ağır kapağı kaldırdım.

Bavul boştu.

Yani neredeyse boştu.

Karanlık bir köşede, altına Anna'nın ismi kazınmış, tek bir satranç taşı duruyordu.

Evelyn, "Sanırım bana hikâyenin geri kalanını anlatmanın vakti geldi," dedi.

8

Karanlık yatak odamın penceresinden içeri doluyor, soğuk nefesi camı buğulandırıyordu. Buna karşılık tıslayan ateş, titreyen alevleriyle tek ışık kaynağımdı. Kapalı kapımın arkasındaki koridorda aceleci adımlar ilerledi; baloya gidenlerin seslerinden oluşan bir karmaşa duyuldu. Uzak bir yerde, bir kemanın uyanışı duyabiliyordum.

Ayaklarımı ateşe doğru uzatıp sessizliği bekledim. Evelyn benden hem akşam yemeğine hem de partiye katılmamı istemişti ama kim olduğumu ve benden aslında ne istediklerini bilerek bu insanların arasına karışamazdım. Bu evden ve oyunlarından yorulmuştum. Gece 22.20'de, mezarlıkta Anna'yla buluşacaktım; sonra arabacılardan birinin bizi bu çılgınlıktan uzaktaki köye bırakmasını sağlayacaktım.

Bakışlarım tekrar bavulda bulduğum satranç taşına yöneldi. Başka anılarımı canlandırmasını umarak onu yukarı, ışığa tuttum. Şimdilik sessizliğini koruyordu ve taşın tek başına, hafızamı aydınlatmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Taş, bir fildi; elle oyulmuş ve beyaza boyanmıştı; evde gördüğüm fildişinden oyulmuş takımların yanına bile yaklaşamazdı ama... benim için bir anlamı vardı. Ona dair hiçbir anım olmamasına rağmen, neredeyse beni rahatlatıyordu. Onu elimde tutmak bana cesaret veriyordu.

Kapı çalındığında satranç taşını tutan elim gerildi, irkilerek sandalyemden kalktım. Mezarlıktaki buluşma yaklaştıkça gitgide daha

da huzursuzlanıyor, ocaktaki ateşin her çıtırtısında neredeyse pencereden atlayacak hale geliyordum.

"Belly, orada mısın?" diye sordu Michael Hardcastle.

Kapıyı tekrar çaldı. Israrcıydı. Kibar bir koç başı gibiydi.

Satranç taşını şöminenin üzerindeki rafa yerleştirip kapıyı açtım. Koridor, kostümlerinin içindeki insanlarla doluydu; Michael da parlak turuncu bir takım giymiş, dev güneş maskesinin ipleriyle oynuyordu.

"İşte buradasın," dedi kaşlarını çatarak. "Neden hâlâ giyinmedin?"

"Ben gelmiyorum," dedim. "Bugün çok..."

Elini başıma doğru salladım ama benim kullandığım işaret dili onun için çok anlaşılmazdı.

"Kendini kötü mü hissediyorsun?" diye sordu. "Dickie'yi çağırayım mı? Onu az önce gördüm..."

Michael'ın koridorda koşarak doktoru aramasını engellemek için onu kolundan tutmak zorunda kaldım.

"Sadece canım istemiyor," dedim.

"Emin misin? Havai fişek gösterisi olacak ve ailemin bütün gün bir sürpriz planladığına eminim. Bence buna katılmaman..."

"Açıkçası, katılmamayı tercih ederim."

Michael isteksizce, "Bu kadar eminsen..." dedi. Sesi de yüzü kadar kırgındı. "Bu kadar korkunç bir gün geçirdiğin için çok üzgünüm Belly. Umarım yarın daha iyi olur; en azından, umarım daha az yanlış anlaşılma olur."

"Yanlış anlaşılma mı?" dedim.

"Öldürülen kız?" Kafası karışmış bir ifadeyle gülümsedi. "Daniel bana hepsinin büyük bir hata olduğunu söyledi. Araştırmayı yarıda kestiğimde kendimi gerçekten çok aptal hissettim. Gerçi kimseye bir zarar gelmedi."

Daniel mi? O, Anna'nın hayatta olduğunu nereden biliyor olabilir?

"Bu bir hataydı, değil mi?" diye sordu, şaşkınlığımı fark ederek.

"Elbette," dedim neşeyle. "Evet... Korkunç bir hata. Seni bununla uğraşmak zorunda bıraktığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Michael şüpheyle. "Artık bunu düşünme."

Sözcükleri, aşırı gerilmiş bir lastik kadar gergindi. Sadece hikâyeye değil, önünde duran adama duyduğu şüpheyi de görebiliyordum. Ar-

tık eskiden tanıdığı kişi değildim ve artık o kişi olmadığımı anlamaya başlıyordu. Bu sabah aramızdaki sorunu halletmek için elimden geleni yapmıştım ama Sebastian Bell bir uyuşturucu satıcısı ve bir korkaktı; yılanların yol arkadaşıydı. Michael, o adamın arkadaşıydı; o zaman nasıl benim arkadaşım olabilirdi?

"Her neyse, ben artık gideyim," dedi boğazını temizleyerek. "Kendine iyi bak eski dostum."

Parmak eklemleriyle kapı çerçevesine vurup arkasını döndü, partiye giden diğer konukları takip etmeye başladı.

Yeni aldığım haberleri hazmederek gidişini izledim. Bu sabah Anna için ormanda yapılan aramayı unutmuştum; mezarlıkta bizi bekleyen buluşma, ilk hatıradan çok daha korkutucuydu. Ama yine de Daniel insanlara hiçbir şey olmadığını söylese bile çok önemli bir şey olmuştu. Gördüğüm şeyden, silah sesinden ve korkumdan emindim. Siyah giysili biri Anna'yı takip etmişti ve artık bu kişinin Ayakçı olduğunu tahmin ediyordum. Benim dün geceki saldırıdan sağ çıkışım gibi, Anna da bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Konuşmak istediği şey bu muydu? Ortak düşmanımız ve neden ikimizin de ölmesini istediği. Adam belki de uyuşturucunun peşindeydi? Değerli oldukları çok açıktı. Belki de Anna benim ortağımdı ve Ayakçı'nın onlara ulaşamaması için uyuşturucuları bavuldan almıştı. Bu en azından, satranç taşını açıklardı. Belki de bu bir çeşit ipucuydu?

Paltomu dolaptan aldıktan sonra, uzun bir şala sarınıp ellerime kalın bir çift eldiven geçirdim. Dışarı çıkarken mektup bıçağını ve satranç taşını yanıma aldım. Rüzgârlı, soğuk bir geceyle ödüllendirildim. Gözlerim karanlığa alışırken fırtınadan sonra hâlâ nemli olan temiz havayı ciğerlerime çektim ve evin etrafından dolaşıp mezarlığa giden taş döşenmiş yolda yürümeye başladım.

Omuzlarım gergin, midem huzursuzdu.

Bu ormandan korkuyordum ama bu buluşmadan korkmuyordum.

İlk uyandığımda en çok istediğim şey kendimi tekrar keşfetmekti ama şimdi, dün geceki talihsiz olay büyük bir şans gibi görünüyordu. Bu yaralanma olayı, bana her şeye yeniden başlama şansı vermişti ama ya Anna'yla buluşmak, tüm eski anılarımı hatırlamama sebep olursa ne olacaktı? Bir gün içinde oluşturduğum bu karman çorman

kişilik böyle bir fırtınaya dayanabilecek miydi, yoksa tamamen yok mu olacaktı?

Ben, yok mu olacaktım?

Bu düşünce neredeyse geri dönmeme sebep olacaktı ama kurduğu hayattan kaçarsam, eskiden olduğum kişiyle yüzleşemezdim. Olmak istediğim kişiye güvenerek doğru bir duruş sergilemek daha iyiydi.

Dişlerimi gıcırdatarak ağaçların arasındaki yolda ilerledim ve karanlık pencereleriyle küçük bahçıvan kulübesine vardım. Evelyn duvara yaslanmış sigara içiyordu, ayağının yanında yanan bir fener vardı. Üzerinde bej rengi uzun bir palto, ayağında yağmur botları vardı ki bu, paltonun altındaki mavi gece elbisesi ve saçlarında pırıldayan elmas taçla tezat oluşturuyordu. Gerçekten çok güzel bir kadındı ama güzelliğini çok tuhaf ifade ediyordu.

Onu gördüğümü fark etti.

"Akşam yemeğinden sonra üstümü değiştirmeye vaktim olmadı," dedi, kendini savunur gibi. Sigarasını attı.

"Burada ne yapıyorsun, Evie?" diye sordum. "Baloda olmalıydın."

"Kaçtım. Bütün eğlenceyi kaçıracağımı düşünmemiştin, değil mi?" dedi, izmariti topuğuyla ezerken.

"Bu çok tehlikeli."

"O zaman yalnız gitmen aptalca olur; ayrıca, yanıma bir yardımcı aldım."

El çantasından siyah bir tabanca çıkardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, çok şaşırarak ve biraz da kendimi suçlu hissederek. Sorunum yüzünden Evelyn'in bir silah alması gerekmesi, bir şekilde ihanetmiş gibi geliyordu bana. O, Blackheath'te, sıcakta ve güvende olmalıydı; burada, dışarıda, zarar görebileceği bir yerde değil.

"Silah annemin, bu yüzden onun nereden bulduğunu sormak, daha iyi bir soru olabilir."

"Evie, bunu yapamazsın."

"Sebastian, bu korkunç evdeki tek arkadaşım sensin ve seni neyin beklediğini bilmediğin bir mezarlığa tek başına gitmene izin vermeyeceğim. Biri seni bir kez öldürmeye çalıştı. Bir daha denemesine izin vermeye niyetim yok."

Boğazım şükran duygusuyla düğümlendi.

"Teşekkür ederim."

"Saçmalama; bunu yapmazsam o evde herkesin bana bakan gözleriyle baş başa kalacağım," dedi, feneri havaya kaldırarak. "Ben sana teşekkür etmeliyim. Şimdi, gidelim mi? Konuşmalar yapılırken dönmüş olmazsam başım büyük belaya girer."

Mezarlığın üzerinde ağır bir karanlık vardı; demir çit yamulmuş ve ağaçlar mezar taşlarının üzerine eğilmişti. Mezarların üzeri kalın katmanlar halinde çürümüş yapraklarla kaplıydı; mezar taşları çatlamış, parçalanmaya yüz tutmuştu ve ölülerin isimlerini de yanlarında götürüyorlardı. Evelyn kapıyı itip benden önce içeri girerken, "Madeline'e, dün gece sana getirdiği notu sordum," dedi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Elbette sakıncası yok," dedim tedirginlikle etrafa bakınırken. "Açıkçası, aklımdan çıkmış. Ne söyledi?"

"Sadece, notu ona aşçımız Bayan Drudge'ın verdiğini söyledi. Onunla da yalnız konuştum; aşçı bana, notun mutfağa bırakıldığını söyledi ama kimin bıraktığını söyleyemedi. İçeri girip çıkan çok kişi vardı."

"Peki Madeline notu okumuş mu?" diye sordum.

"Elbette," dedi Evelyn, alaycı bir tavırla. "Bunu itiraf ederken kızarmadı bile. Mesaj çok kısaymış; senden hemen, her zamanki yerinize gitmenizi istiyormuş."

"Bu kadar mı? İmza yok muymuş?"

"Ne yazık ki yokmuş. Üzgünüm Sebastian, sana daha iyi haberler verebilmeyi ummuştum."

Mezarlığın uzak ucundaki anıta varmıştık; büyük, mermer bir kutuya iki kırık melek bekçilik ediyordu. Birinin dua eden ellerine bir fener asılmıştı ve ışık karanlıkta titreşse de aydınlatacağı hiçbir şey yoktu. Mezarlık boştu.

"Belki Anna biraz geç kalmıştır," dedi Evelyn.

"O zaman feneri kim yanık bıraktı?" diye sordum.

Kalbim gümbürdüyor, bileklerime kadar yükselen yaprakların arasında ilerlerken rutubet yavaş yavaş pantolonuma sızıyordu. Evelyn'in saati sayesinde zamanı biliyorduk ama Anna burada değildi. Sadece şu kahrolası, rüzgârda sallandıkça gıcırdayan fener vardı ve

biz on beş dakika, belki daha uzun süre ışık omuzlarımıza dökülürken kıpırdamadan onun altında durup gözlerimizle Anna'yı aradık ve her yerde onu gördük: kımıldayan gölgelerde ve hareket eden yapraklarda, rüzgârın rahatsız ettiği, yere kadar uzamış dallarda. Defalarca birimizden birimiz diğerinin omzunu dürtüp dikkatini ani bir sese ya da çalıların arasında ilerleyen korkmuş bir hayvana çekti.

Zaman ilerledikçe insanın düşüncelerinin daha korkutucu yerlere kaymaması çok zordu. Doktor Dickie yaralarımın kendimi korurken açıldığını düşünüyordu; bıçaklı bir saldırıyı savuşturmuşum gibi. Anna benim dostum değil, düşmanımsa ne olacaktı? Belki de isminin zihnimde takılı kalmasının sebebi buydu. Belki de akşam yemeğinde aldığım notu Anna yazmıştı, şimdi de beni kandırıp buraya çekerek dün gece başladığı işi bitirecekti.

Bu düşünceler, zaten kırılgan olan cesaretimde yeni çatlaklar gibi yayılıyor, açtıkları boşluğu korku dolduruyordu. Sadece Evelyn'in varlığı beni ayakta tutuyor, onun cesareti olduğum yerde kalmamı sağlıyordu.

"Bence gelmeyecek," dedi Evelyn.

"Evet, bence de gelmeyecek," dedim, ne kadar rahatladığımı göstermemek için alçak sesle konuşarak. "Belki de geri dönmeliyiz."

"Bence de," dedi. "Çok üzgünüm, sevgili dostum."

Titreyen elimle lambayı meleğin kolundan aldım ve kapıya doğru Evelyn'i takip etmeye başladım. Henüz birkaç adım atmıştık ki Evelyn kolumu yakalayıp ışığını yere doğru indirdi. Işık yaprakları aydınlatıp üzerlerindeki kan lekelerini ortaya çıkardı. Diz çöküp baş ve işaret-parmaklarımla yapışkan maddeyi inceledim.

"İşte," dedi Evelyn sessizce.

Kan damlalarını takip ederek yakındaki bir mezar taşına ulaştım; burada, yaprakların altında parlayan bir şey vardı. Yaprakları kenara ittiğimde, beni bu sabah ormandan çıkaran pusulayı buldum. Kanla lekelenmiş ve camı kırılmıştı ama sürekli kuzeyi gösterme kararlılığından vazgeçmemişti.

"Bu, katilin sana verdiği pusula mı?" dedi Evelyn kısık sesle.

"Evet," dedim, pusulayı avucuma koyarken. "Bu sabah Daniel Coleridge onu benden almıştı."

"Görünüşe bakılırsa başka biri de onu Daniel'dan almış."

Anna'nın beni uyarmaya çalıştığı tehlike her neyse, Anna'yı da tehdit ediyordu ve Daniel Coleridge de bir şekilde işin içindeydi.

Evelyn fener ışığının ilerisindeki karanlığa bakmak için gözlerini kısarken elini omzuma koydu.

"Bence en iyisi, seni Blackheath'ten göndermek," dedi. "Odana git, seni alması için bir araba göndereceğim."

"Daniel'ı bulmam gerek," diye zayıfça itiraz ettim. "Ve Anna'yı."

Evelyn kızarak, "Burada korkunç bir şeyler oluyor," dedi. "Koldaki kesikler, uyuşturucu, Anna ve şimdi de bu pusula. Bunlar, ikimizin de oynamayı bilmediği bir oyunun parçaları. Gitmek zorundasın, benim için Sebastian. Bırak bunlarla polis uğraşsın."

Başımı yukarı aşağı salladım. Savaşmaya istekli değildim. Burada kalmamın tek sebebi Anna'ydı; cesaretimin kırık dökük parçaları beni, bu kadar gizemli bir talebi yerine getirmenin bile onurlu bir şey olduğuna ikna ediyordu. Üzerimde bu sorumluluk olmadığında bu evle bütün bağlantım kopuyordu.

Sessizce Blackheath'e döndük. Evelyn, karanlığa doğrulttuğu tabancasıyla önden gidiyordu. Ben onun ardından, neredeyse adımlarını takip eden bir köpek gibi ilerliyordum. Bir anda kendimi, arkadaşımla vedalaşıp yatak odamın kapısını açarken buldum.

Her şey bıraktığım gibi değildi.

Yatağımın üzerinde, kırmızı kurdeleyle tek bir düğüm atılarak bağlanmış bir kutu duruyordu. Kapağı açtığımda midem bulandı, safra boğazıma doğru yükseldi. Kutunun içinde, vücuduna bir oyma bıçağı saplanmış, ölü bir tavşan vardı. Kutunun zemininde biriken kan, kürkünü lekeliyor ve kulağına iğnelenmiş notu neredeyse görünmez hale getiriyordu.

Arkadaşından bir parça,

Ayakçı.

Gözlerim karardı.

Hemen ardından bayıldım.

9
İKİNCİ GÜN

Sağır edici bir çınlama irkilip oturmama sebep oldu; ellerim kulaklarıma gitti. Sesin kaynağını bulmak için ürkekçe etrafa bakındığımda gece yerimi değiştirdiklerini anladım. Küveti ve sıcak ateşiyle havadar odamda değil, içinde demir bir karyola olan, beyaz duvarlı, dar bir odadaydım; tozlu ışık küçük bir pencereden içeri doluyordu. Karşı duvarda, kapıdaki kancadan sarkan eski, kahverengi bir sabahlığın yanında, çekmeceli bir komodin vardı.

Bacaklarımı yataktan aşağı indirdiğimde ayaklarım soğuk taşa değdi ve omurgam boylu boyunca ürperdi. Ölü tavşandan sonra, Ayakçı'nın yeni bir şeytanlık peşinde olduğundan şüphelendim ama bu kesintisiz ses konsantre olmayı imkânsız hale getiriyordu.

Sabahlığı üzerime geçirdiğimde aldığım ucuz kolonya kokusuyla neredeyse boğularak başımı dışarıdaki koridora uzattım. Yerde çatlak karolar vardı; beyaza boyalı duvarlar rutubetten şişmişti. Pencere yoktu; sadece, her şeyi sürekli titreyen, kirli, sarı bir ışıkla aydınlatan lambalar vardı. Çınlama burada daha yüksekti; kulaklarımı kapatıp evin içine açılan kırık dökük ahşap merdivene ulaşana kadar sesi takip ettim. Düzinelerce büyük, teneke çan duvardaki bir panele tutturulmuştu; her birinin altında evin hangi bölümüne ait olduğunu belirten bir plaka vardı. Ön kapının çanı öyle şiddetli çalınıyordu ki evin temellerini sarsmasından korktum.

Ellerimi kulaklarıma bastırıp çana baktım; onu duvardan sök-

meden susturmanın tek yolu kapıya cevap vermekti. Sabahlığın kemerini sıkıca bağlayıp aceleyle merdivenleri çıkarak holün sonuna ulaştım. Burası çok daha sessizdi; hizmetliler sakin bir tavırla hareket ediyordu, kolları çiçek buketleri ve diğer dekorasyon malzemeleriyle doluydu. Dün geceki partinin döküntülerini toplamakla çok meşgul oldukları için sesi duymamış olabileceklerini tahmin ettim.

Öfkeyle başımı iki yana sallayıp kapıyı açtığımda, karşımda Doktor Sebastian Bell'i gördüm.

Gözleri korkuyla açılmıştı, sırılsıklamdı ve soğuktan titriyor.

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi panikle.

Dünyam altüst oldu.

"Telefonunuz var mı?" diye devam etti; gözlerindeki umutsuzluk çok korkunçtu. "Yetkililere haber vermeliyiz."

Bu imkânsızdı.

Adam beni omuzlarımdan sarsarak, "Orada öylece durmasana, seni şeytan!" diye bağırdı; ellerinin soğukluğu pijamamın içine sızıyordu.

Tepkimi beklemeden beni itip antreye girerek yardım aramaya başladı.

Gördüğüm şeye anlam vermeye çalışıyordum.

Bu, bendim.

Dünkü bendim.

Biri benimle konuşuyor, kolumu çekiştiriyordu ama ben, yere su damlatan benzerimden başka bir şeye konsantre olamıyordum.

Daniel Coleridge merdivenlerin üstünde belirdi.

"Sebastian?" dedi, tek elini tırabzana dayayarak.

Yüzünde bunun bir oyun olabileceğine dair bir iz aradım ama Daniel dün attığı hafif adımların aynılarını atarak, aynı kendine güven ve ilgiyle aşağı indi.

Biri daha koluma girdi, bir hizmetçi gözlerimin önüne geçti. Bana endişeyle bakıyordu, dudakları kıpırdıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp ona odaklandığımda söylediklerini duydum.

"... Bay Collins, iyi misiniz Bay Collins?"

Yüzü tanıdıktı ama nereden tanıdığımı bilmiyordum.

Hizmetçinin başının üzerinden merdivenlere baktığımda,

Daniel'in Bell'i odasına götürdüğünü gördüm. Her şey tam olarak dünkü gibi oluyordu.

Kendimi hizmetçinin elinden kurtarıp aceleyle duvardaki aynaya yaklaştım. Yüzüme bakmakta zorlanıyordum. Yüzüm yanıktı; derim, güneşte çok fazla kalıp çürümüş bir meyve gibi hareli ve iğrençti. Bu adamı tanıyordum. Bir şekilde, kâhya olarak uyanmıştım.

Kalbim gümbürdeyerek hizmetçiye döndüm.

Ellerimle boğazımı tutup, "Bana neler oluyor?" derken, ağzımdan çıkan kaba, kuzeyli ses beni şaşırttı.

"Efendim?"

"Bu nasıl..."

Ama bunu yanlış kişiye soruyordum. Cevaplar çamurla kaplıydı ve merdivenlerden Daniel'ın odasına çıkıyordu.

Sabahlığımın eteklerini toplayarak aceleyle, arkalarında bıraktıkları, yapraklar ve çamurlu yağmur suyundan oluşan izi takip ettim. Hizmetçi bana sesleniyordu. Önüme geçip iki elini de göğsüme koyarak beni durdurduğunda merdivenleri yarılamıştım.

"Yukarı çıkamazsınız, Bay Collins," dedi. "Leydi Helena sizi pijamalarınızla yakalarsa kıyamet kopar."

Etrafından dolaşmaya çalıştım ama hizmetçi yana geçip beni yine engelledi.

"Bırak geçeyim, kızım!" diye emrettikten hemen sonra buna pişman oldum. Ben böyle kaba ve talepkâr konuşmazdım.

"Sadece o anlardan birini yaşıyorsunuz, Bay Collins, hepsi bu," dedi hizmetçi. "Aşağı, mutfağa gelin; bize bir demlik çay yapayım."

Gözleri mavi ve içtendi. Dikkati arkama kaydığında dönüp diğer uşakların merdivenlerin bitiminde toplandığını gördüm. Kolları hâlâ çiçeklerle dolu halde bizi izliyorlardı.

"O anlardan biri mi?" diye sordum, şüphe ağzını açıp beni yutuyordu.

"Yanıklarınız yüzünden, Bay Collins," dedi sessizce. "Bazen doğru olmayan şeyler söylüyor ya da görüyorsunuz. Gereken tek şey, bir fincan çay; birkaç dakika sonra tekrar kendinize gelirsiniz."

Nezaketi güçlü, sıcak ve ağırdı. Daniel'ın dünkü sözlerini, sanki çok baskı yaparsa kırılabilirmişim gibi dikkatli konuşmasını hatırla-

dım. Daniel deli olduğumu düşünmüştü, şimdi bu hizmetçi de bunu düşünüyordu. Başıma gelenler düşünüldüğünde; başıma neler geldiğini *düşündüğüm* düşünüldüğünde, haksız olduklarından emin olamıyordum.

Hizmetçiye umutsuz bir bakış attığımda koluma girip beni merdivenlerden indirdi; kalabalık, geçmemiz için ikiye ayrıldı.

"Bir fincan çay, Bay Collins," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Tek ihtiyacınız bu."

Beni kaybolmuş bir çocuk gibi yönlendiriyordu; nasırlı ellerinin dokunuşu da sesi kadar yumuşaktı. Birlikte antreden çıkıp tekrar hizmetli merdivenine yöneldik ve karanlık koridordan geçip mutfağa girdik.

Kaşlarımın üzerinde ter birikmişti; fırınlar ve ocaklardan ısı fışkırıyor, açık ateşin üstünde tencereler kaynıyordu. Et suyunun, rosto etlerin, şekerli ve tatlı keklerin kokusunu aldım. Sorun çok fazla konuk, çok az çalışan ocak olmasıydı. Daha sonra her şeyin zamanında hazır olmasını sağlamak için akşam yemeği hazırlığına şimdiden başlamışlardı.

Bu bilgi beni çılgına çevirdi.

Bu doğruydu, bundan emindim; gerçekten kâhya değilsem bunu nereden bilebilirdim?

Hizmetçiler aceleyle kahvaltı servisini yapıyordu; çırpılmış yumurtalar ve gümüş tabaklarda yığınlar halinde tütsülenmiş ringa balığı. Geniş kalçalı, aydınlık yüzlü, yaşlıca bir kadın fırının yanında durmuş, talimatlar yağdırıyordu; önlüğü un içindeydi. Önlüğünü daha önce hiçbir generalin, madalyalarla dolu göğsünü taşımadığına emin olduğum bir inançla taşıyordu. Bir şekilde kalabalığın arasında bizi gördü; demir gibi bakışları önce baş hizmetçiye, sonra bana döndü.

Ellerini önlüğüne silerek bize doğru zorlukla ilerledi.

"Eminim başka bir yerde olman gerekiyordur, değil mi Lucy?" dedi ciddi bir bakışla.

Hizmetçi karşı çıkmanın akıllıca olup olmayacağını düşünerek tereddüt etti.

"Evet, Bayan Drudge."

Elini çektiğinde kolumda bir boşluk kaldı. Sempatik bir gülümsemeden sonra karanlığın içinde kayboldu.

"Otur, Roger," dedi Bayan Drudge. Ses tonu nazikti. Dudağı patlamıştı; ağzının etrafında bir morluk oluşmaya başlıyordu. Biri ona vurmuş olmalıydı, konuşurken acıyla irkiliyordu.

Mutfağın ortasında, üzeri dil, kızarmış piliç ve domuz butlarıyla dolu tabakların durduğu ahşap bir masa vardı. Çorbalar ve güveçler, tepsilerce parlak renkli sebze vardı; yorgun mutfak çalışanları sürekli bunlara yenilerini ekliyordu ve çoğu, son bir saati bir fırının içinde geçirmiş gibi görünüyordu.

Bir sandalye çekip oturdum.

Bayan Drudge fırından bir ekmek tepsisi alıp ekmeklerden birini, üzerinde küçük bir tereyağı parçasıyla bir tabağa koydu. Tabağı getirip önüme bıraktı ve elime dokundu. Teni, eskimiş deri kadar sertti.

Nazik bakışları üzerimde dolaştı, sonra arkasını dönüp tekrar kalabalığa karıştı.

Ekmek çok lezzetliydi, eriyen tereyağı kenarlardan aşağı damlıyordu. Daha ilk ısırığımı almıştım ki tekrar Lucy'yi görüp bana neden tanıdık geldiğini hatırladım. Bu, öğlen yemeği vaktinde, konuk odasında Ted Stanwin'in kötü davranacağı, Daniel Coleridge'in kurtaracağı kızdı. Hizmetçi çilleri, büyük mavi gözleri ve bonesinin altından dışarı çıkan kızıl saçlarıyla hatırladığımdan daha güzeldi. Bir reçel kavanozunu açmaya çalışırken harcadığı çabanın etkisiyle yüzü büzülmüştü.

Önlüğünün her yanında reçel lekeleri vardı.

Her şey ağır çekimde oldu; kavanoz ellerinden kaydı ve yere çarptı, cam parçaları bütün mutfağa yayıldı ve önlüğü reçelle lekelendi.

Biri ters bir sesle, "Lanet olsun sana, Lucy Harper!" diye bağırdı.

Sandalyemi yere düşürerek kalkıp hızla mutfaktan çıktım, koridor boyunca koşup tekrar üst kata yöneldim. O kadar telaşlıydım ki konuk koridoruna açılan köşeyi döndüğümde kıvırcık, siyah saçları alnına dökülen, beyaz gömleğinde kömür lekeleri olan sağlam yapılı bir adamla çarpıştım. Özür dileyen bakışlarla Gregory Gold'un yüzüne baktım. Öfke onu ele geçirmişti, mantıklı düşünemediği çok açıktı. Çok kızgındı, öfkeden titriyordu ve ben, bundan sonra olacakları, bu

canavar işini bitirdikten sonra kâhyanın nasıl göründüğünü çok geç hatırladım.

Geri çekilmeye çalıştım ama Gold uzun parmaklarıyla sabahlığımı yakaladı.

"Bunu yapmanıza..."

Görüşüm bulanıklaştı, ben duvara çarparken dünya bulanık bir renge ve korkunç bir acıya dönüştü. Kafamdan kan damlayarak yere düştüm. Gold, elinde bir şömine demiriyle etrafımda dolaşıyordu.

"Lütfen," dedim ondan uzaklaşıp geri çekilmeye çalışırken. "Ben..."

Gold gövdeme bir tekme atıp nefesimi kesti.

Konuşmaya, yalvarmaya çalışarak elimi uzattım ama bu onu daha da sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Tekmeleri giderek şiddetleniyordu; sonunda, Gold öfkesini üzerime boşaltırken bir top gibi kıvrılmaktan başka bir şey yapamayacak hale geldim.

Zorlukla nefes alıyor, çok az görüyordum. Acıya gömülmüş, burnumu çekiyordum.

Neyse ki bayıldım.

10
ÜÇÜNCÜ GÜN

Hava kararmıştı; penceredeki tül, aysız gecenin nefesiyle kıpırdanıyordu. Çarşaf yumuşak, yatak rahat ve perdeliydi.

Kuş tüyü yorganı sıkarak gülümsedim.

Hepsi sadece bir kâbustu.

Kalbim yavaş yavaş sakinleşti; rüyayla birlikte kan tadı da kayboldu. Nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniye sürdü, bundan birkaç saniye sonra da odanın köşesindeki loş alanda duran iri adamı fark ettim.

Nefesim boğazıma tıkandı.

Elimi çarşafın üzerinde kaydırıp başucu sehpasındaki kibritlere ulaşmaya çalıştım ama kibritler araştıran parmaklarımın arasından kayıyordu.

Sesimin titremesini engelleyemeden, karanlığa doğru, "Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Bir dost."

Bu, boğuk ve derin bir erkek sesiydi.

"Dostlar karanlık köşelere gizlenmez," dedim.

"Sizin dostunuz olduğumu söylemedim, Bay Davies."

Körlemesine yaptığım araştırma yüzünden gaz lambası neredeyse yere devrilecekti. Bunu engellemeye çalışırken parmaklarım lambanın tabanındaki kibritlere değdi.

"Işığı boş verin," dedi karanlık. "Size pek bir şey kazandırmaz."

Titreyen ellerimle kibriti yakıp lambaya değdirdim. Camın ardında bir alev parlayıp gölgeleri köşelere doğru iterek ziyaretçimi aydınlattı. Karşımda, daha önce tanıştığım salgın doktoru kostümlü adam duruyordu; ışık, loş çalışma odasında gözden kaçırdığım ayrıntıları belirginleştiriyordu. Büyük paltosunun etekleri çok eski ve yıpranmıştı; bir fötr şapka ve porselen gaga, gözleri dışında yüzünün her yanını gizliyordu. Eldivenli elleri bir bastonun üzerinde duruyordu; bastonun alt kısmında, parlak bir gümüşle bir şey yazılmıştı ama bu mesafeden okunamayacak kadar küçüktü.

"Güzel, dikkatli birisiniz demek," dedi Salgın Doktoru. Evin bir yerlerinden ayak sesleri geldi; hayal gücümün, bu kadar olağanüstü bir rüyanın bu kadar gündelik detaylarını oluşturacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettim.

"Odamda ne işiniz var?" diye sordum, bu ani patlamayla kendimi de şaşırtarak.

Gagalı maske odayı incelemeyi bırakıp bir kez daha bana döndü.

"Yapmamız gereken işler var," dedi. "Çözülmesi gereken bir bulmaca var."

"Herhalde beni başka biriyle karıştırdınız," dedim öfkeyle. "Ben bir doktorum."

"Bir doktordunuz," dedi. "Sonra kâhyaydınız, bugün bir sosyete çapkınısınız, yarın bir banker. Hiçbiri sizin gerçek yüzünüz, gerçek kişiliğiniz değil. Onlar, Blackheath'e girdiğiniz an sizden alındı ve buradan ayrılana kadar da iade edilmeyecek."

Cebine uzanarak küçük bir ayna çıkardı, yatağın üzerine attı.

"Kendiniz bakın."

Ellerimde titreyen aynada, çarpıcı mavi gözlerinde bilgelik kırıntısı bile olmayan, genç bir adamın görüntüsü vardı. Aynadaki yüz, Sebastian Bell ya da yanık kâhya değildi.

"İsmi Donald Davies," dedi Salgın Doktoru. "Grace adında bir kız kardeşi var, en yakın arkadaşının adı Jim ve fıstık sevmiyor. Bugünkü konakçınız Davies olacak; sonra, yarın sabah uyandığınızda, başka bir konakçınız olacak. Bu iş böyle yürüyor."

Yani tüm bunlar bir rüya değildi, hepsi gerçekten olmuştu. Aynı günü, iki farklı insanın vücudunda, iki kez yaşamıştım. Kendimle

konuşmuş, kendime kızmış, kendimi başka birinin gözünden incelemiştim.

"Deliriyorum, değil mi?" dedim, aynanın üzerinden ona bakarak. Sesimin çatladığını duyabiliyordum.

"Elbette delirmiyorsunuz," dedi Salgın Doktoru. "Delilik bir kurtuluş olurdu ve Blackheath'ten çıkmanın tek bir yolu var. Ben de bu yüzden buradayım, size bir teklifim var."

"Bunu bana neden yaptınız?" diye sordum.

"Bu gurur okşayıcı bir soru ama kaderinizden ben sorumlu değilim, ne de Blackheath'inkinden"

"O zaman kim sorumlu?"

Adam bu soruyu elini havada sallayarak savuşturup, "Tanışmak isteyeceğiniz ya da tanışmanız gereken biri değil," dedi. "Bu noktada, tekrar teklifime geliyoruz..."

"Onunla konuşmalıyım," dedim.

"Kiminle konuşmalısınız?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Beni buraya getiren ve beni tekrar özgür bırakabilecek kişiyle," dedim, öfkemi dizginlemekte zorlanarak.

"İlki uzun zaman önce öldü, ikincisi de karşınızda duruyor," dedi, iki eliyle birden göğsüne vurarak. Belki de kostüm yüzündendi ama bu hareket nedense teatral, daha önce çalışılmış bir hareket gibiydi. Bir anda, benden başka herkesin repliklerini ezbere bildiği bir oyuna dahilmişim gibi hissettim.

"Sadece ben, Blackheath'ten nasıl kaçabileceğinizi biliyorum," dedi.

"Teklifiniz nedir?" dedim şüpheyle.

"Bazen gerçeği anlatmanın en iyi yolu, bir bilmece olabilir," dedi, cebinden bir saat çıkarıp kontrol ederek. "Bu gece, baloda biri öldürülecek. Cinayetmiş gibi görünmeyecek, bu yüzden katil de yakalanmayacak. Bu adaletsizliği düzeltirseniz, size çıkış yolunu gösteririm."

Gerilip çarşafı sıktım.

"Beni özgür bırakabilecek güce sahipseniz, bunu neden yapmıyorsunuz?" dedim. "Neden bu oyunları oynuyorsunuz?"

"Çünkü sonsuzluk çok sıkıcıdır," dedi. "Ya da belki, önemli olan, oyunu oynamak olduğu için. Bunun kararını size bırakıyorum. Ama

çok vakit kaybetmeyin, Bay Davies. Bu gün sekiz kez tekrarlanacak ve siz her şeyi sekiz farklı kişinin, konakçının gözünden göreceksiniz. İlki Bell'di, ikincisi kâhyaydı, üçüncüsü Bay Davies. Yani, keşfedeceğiniz beş kişi kaldı. Yerinizde olsam acele ederdim. Sorunun yanıtını bulduğunuzda, kanıtlarınızla beraber, akşam 23.00'te göl kenarına gelin. Sizi bekliyor olacağım."

Ona doğru eğilerek, "Sizi eğlendirmek için bu oyunları oynamayacağım," diye çıkıştım.

"O halde inadınız yüzünden başarısız olacaksınız ama şunu bilin: Konuk olduğunuz son konakçı dolunayı gördüğünde bu sorunu çözmemiş olursanız, hafızanızı silip sizi tekrar Sebastian Bell'in bedenine göndereceğiz ve her şey baştan başlayacak."

Saatine bakıp hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Zaman akıp gidiyor. İşbirliği yaparsanız bir dahaki buluşmamızda daha fazla sorunuzu cevaplayabilirim."

Pencereden içeri dolan bir rüzgâr lambayı söndürüp bizi karanlıkta bıraktı. Kibritleri bulup lambayı tekrar yaktığımda, Salgın Doktoru gitmişti.

Kafa karışıklığı ve korku içinde, biri beni itmiş gibi yataktan fırlayıp yatak odası kapısını savurarak açtım ve soğuk havaya adım attım. Koridor karanlıktı. Beş adım uzağımda duruyor olsa bile onu göremezdim.

Kapıyı kapatıp hızla giysi dolabıma gittim, bulduğum ilk giysileri üzerime geçirdim. Giysilerini giydiğim kişi sıska, kısa boylu ve gösterişe meraklı biriydi. Giyinmeyi bitirdiğimde üzerimde mor bir pantolon, turuncu bir gömlek ve sarı bir yelek vardı. Dolabın arka taraflarında bir palto ve bir şal duruyordu; dışarı çıkmadan önce onları da üzerime geçirdim. Gündüz cinayetler, gece kostümlü balolar; gizemli notlar ve yanık kâhyalar; burada her ne oluyorsa, bu oyunda beni bir kukla gibi, bir oraya bir buraya çekmelerine izin vermeyecektim.

Bu evden kaçmak zorundaydım.

Merdivenlerin başındaki aile yadigârı saatin kolları 3.17'yi gösterirken acelemi kınıyordu. Seyisbaşını bu saatte uyandırmaktan hiç hoşlanmasam da bu çılgınlıktan kaçmanın başka hiçbir yolunu göremiyordum; bu gösteriş meraklısı züppenin minicik ayaklarıyla basa-

makları ikişer ikişer inerken, takılıp düşmekten son anda kurtuldum.

Bell ya da kâhyada böyle olmamıştı. Kendimi, bu bedenin sınırlarını zorluyormuşum gibi hissediyordum, sanki dikiş yerleri geriliyordu. Sarsaktım, neredeyse sarhoş gibiydim.

Ön kapıyı açtığımda içeri yapraklar doldu. Dışarıda kuvvetli bir rüzgâr esiyor, yağmur havada daireler çiziyordu; bütün orman çatırdayarak sallanıyordu. İs rengi, pis bir akşamdı. Düşüp boynumu kırmadan yolumu bulmak istiyorsam daha çok ışığa ihtiyacım olacaktı.

Tekrar içeri girip antrenin uzak ucundaki hizmetli merdivenine yöneldim. Ahşap tırabzan sert, basamaklar oynaktı. Lambalar hâlâ yağlı ışıklarını etrafa sızdırıyorsa da ateşleri küçük ve sessiz, titreyen alevleri kırgındı. Koridor hatırladığımdan daha uzundu; beyaza boyalı duvarlar rutubetle terlemişti ve sıvadan toprak kokusu yükseliyordu. Blackheath'in birçok kirli köşesini görmüştüm ama hiç bu kadar bilinçli olarak görmezden gelinen bir kısmını görmemiştim. Efendilerinin onlara karşı bu denli umursamaz olması dikkate alındığında, burada hâlâ çalışan hizmetçiler olması bile şaşırtıcıydı.

Mutfakta, bir fırtına lambası ve kibrit bulana kadar dolu rafları araştırdım. İkinci denememde lambayı yakıp tekrar merdivenleri tırmanarak ön kapıdan çıktım ve fırtınaya adım attım.

Lamba karanlığı uzaklaştırıyor, yağmur gözlerime batıyordu.

Malikâne yolu boyunca ilerleyip ahırlara giden taş döşeli yola geçtim; etrafım ormanla çevriliydi. Engebeli taşların üzerinde kayarak, seyisbaşının kulübesini görmek için gözlerimi zorladım ama lamba o kadar parlaktı ki ortaya çıkarması gereken şeylerin çoğunu gizliyordu. Ne olduğunu anlayamadan kemerin yanına geldim ve at pisliğine basarak kaydım. Bahçe daha önceki gibi arabalarla doluydu; üzerleri su damlatan brandalarla örtülmüştü. Daha öncekinin aksine, tüm atlar ağıllarında horluyordu.

At pisliğini ayağımdan silkip kendimi kulübenin merhametine bıraktım ve kapıyı çaldım. Birkaç dakika sonra ışık yandı, kapı hafifçe aralandı ve ardında, iç çamaşırları içinde, uykulu, yaşlı bir adam belirdi.

"Gitmem gerek," dedim.

Seyisbaşı şüpheyle, "Bu saatte mi, efendim?" diye sordu, gözlerini ovuşturup karanlık havaya bakarak. "Ölüme gidersiniz."

"Çok acil."

Seyisbaşı manzaraya bakıp içini çekti, sonra kapıyı sonuna kadar açarak içeri girmemi işaret etti. Üzerine bir pantolon giydi, pantolon askısını omuzlarından geçirdi; düşüncesizce uykusundan uyandırılmış birinin miskin tavrıyla hareket ediyordu. Ceketini duvardaki kancadan alıp kendini dışarı sürüklerken bana olduğum yerde kalmamı işaret etti.

Bunu memnuniyetle yaptığımı itiraf etmeliyim. Kulübe sıcaktı ve gerçek bir eve benziyordu; deri ve sabun kokusu güven veren rahatlatıcı bir hava yaratıyordu. Anna'nın notu bu akşamdan yazıp yazmadığını anlamak için duvardaki not defterini kontrol etmeyi düşündüm ama elimi uzatır uzatmaz korkunç bir gürültü duydum; pencereden içeri dolan ışık beni kör etmişti. Yağmura çıktığımda yaşlı seyisbaşının korkunç bir hastalığın etkisi altındaymış gibi öksürüp titreyen, yeşil bir otomobilde oturduğunu gördüm.

"Buyurun efendim," dedi otomobilden inerken. "Sizin için çalıştırdım."

"Ama..."

Önümdeki makineye bakarken söyleyebilecek hiçbir şey bulamıyordum. "Atlı araba yok mu?" diye sordum.

"Elbette var ama atlar yıldırımlardan korkar, efendim," dedi, kaşımak için kolunun altına uzanarak. "Affedersiniz ama onları kontrol altında tutamazsınız."

"Asıl bunu kontrol altında tutamam," dedim, önümdeki korkunç mekanik canavara bakarken. Sesim dehşetle kısılmıştı. Yağmur metalden sekip ön camın önünde bir gölet oluşturuyordu.

"Nefes almak kadar kolay," dedi seyisbaşı. "Direksiyonu tutun ve gitmek istediğiniz tarafa çevirin, sonra pedala sonuna kadar basın. Hemen anlarsınız."

Bu güven verici konuşma beni ciddi bir el gibi içeri sürükledi, kapı yumuşak bir sesle kapandı.

"Bu taş döşemeli yolu sonuna kadar takip edin, sonra sola, toprak yola dönün," dedi, karanlığı işaret ederek. "O yol sizi köye ulaştırır.

Uzun ve düz bir yoldur; dikkat edin, biraz engebelidir. Ne kadar dikkatli kullandığınıza bağlı olarak, kırk beş dakika ya da bir saat sürebilir ama kaçırmanız imkânsız, efendim. Zahmet olmazsa otomobili belirgin bir yerde bırakın; sabah ilk iş, oğlanlardan birini gönderip aldırırım."

Bunu söyledikten sonra gitti; kulübenin içinde gözden kayboldu ve kapı arkasından çarparak kapandı.

Direksiyonu kavrayarak kollara ve göstergelere baktım. Kontrol panelinden, çalışma prensibini anlamaya çalıştım. İhtiyatla pedala bastığımda korkunç makine ileri atıldı; pedala biraz daha bastım ve otomobili kemerin altından geçirip seyisbaşının bahsettiği sola dönüşe gelene kadar, engebeli taş yol boyunca sürdüm.

Yağmur ön camı kaplıyor, nereye gittiğimi görebilmek için eğilip pencereden dışarı bakmam gerekiyordu. Farlar, yapraklar ve kırık dallarla kaplı, üzerinden su akan toprak yolda parlıyordu. Tehlikeye rağmen gaz pedalına sonuna kadar basıyordum. İçimdeki huzursuzluğun yerini rahatlama almıştı. Olan bunca şeyden sonra, sonunda Blackheath'ten kaçıyordum; bu engebeli yolun her kilometresi beni oradaki delilikten uzaklaştırıyordu.

Alacakaranlık sabaha dönüyordu; havada aydınlatmaktan çok gölgeleyen, gri bir ışık vardı ama en azından yağmurun sonunu getirmişti. Seyisbaşının söylediği gibi, yol dümdüz devam ediyordu. Orman sonsuz görünüyordu. O ağaçların arasında bir yerlerde, bir kız öldürülüyor ve Bell kendine gelip bunu görüyordu. Bir katil ona gümüş bir pusula vererek hayatını kurtarıyor, onu kendisi için hiç anlamı olmayan bir yere yönlendiriyordu ve Bell bir aptal gibi, kurtulduğunu zannediyordu. Ama nasıl hem o ormanda hem de bu arabada, ayrıca arada kâhyanın bedeninde olabilirdim? Direksiyonun üzerindeki ellerim gerildi. Sebastian Bell'ken kâhyayla konuşabilmiştim; o halde muhtemelen, yarın olacağım kişi de Blackheath civarındaydı. Onunla tanışmış bile olabilirdim. Ve sadece yarınki değil, sonraki ve sonraki gün olacağım kişilerle de tanışmış olabilirdim. O halde, ben neydim? Ya da onlar? Biz, birbirimizin günahlarından sorumlu olan, aynı ruhun parçaları mıydık, yoksa uzun zaman önce unutulmuş bir orijinalin solgun kopyaları, birbirimizden tamamen farklı kişiler miydik?

Yerin üstündeki kalın sis tabakası ağaçların arasından etrafa yayılırken benzin göstergesinin oku kırmızı alana dayanmıştı. Daha önce duyduğum zafer hissi yok olmuştu. Uzun süre önce köye varmış olmalıydım ama uzaktan da olsa görünen bir baca bile yoktu ve orman sonsuzmuş gibi görünüyordu.

Sonunda araba titreyerek sessizleşti; son nefesini gıcırtılı parçalarından yükselen bir çığlıkla verdikten sonra, siyah paltosu, içinde durduğu beyaz sisle büyük bir tezat oluşturan Salgın Doktoru'nun bir metre uzağında durdu. Bacaklarım tutulmuştu ve sırtım ağrıyordu ama öfkem, arabadan inmemi sağladı.

"Aptallık etmekten hâlâ vazgeçmediniz mi?" diye sordu Salgın Doktoru; iki eli de bastonunun üstündeydi. "Bu konakçı bedenle birçok şey yapabilirdiniz, bunun yerine, onu bu yolda harcadınız ve hiçbir şey elde edemediniz. Blackheath gitmenize izin vermez ve siz böyle oyalanırken, rakipleriniz araştırmalarında ilerliyor."

"Demek şimdi de rakiplerim var," dedim küçümseyici bir sesle. "Oyunlarınızın ardı arkası kesilmiyor, değil mi? Önce burada kapana kısıldığımı söylediniz, şimdi bu, kaçmak için bir yarışa dönüştü."

Onu bir güzel dövmeye niyetlenerek ileri atıldım.

"Daha anlayamadınız mı?" dedim. "Kurallarınız umurumda değil çünkü ben oynamayacağım. Ya gitmeme izin verirsiniz ya da sizi kaldığıma pişman ederim."

Bastonunu kaldırdığında iki adım mesafedeydim. Baston göğsümün birkaç santim önünden geçmişti ama bir havan topu bile bu kadar tehditkâr olamazdı. Yan tarafındaki gümüş yazı nabız gibi atıyor, tahtadan yükselen hafif bir ışıltı sisi aydınlatıyordu. Giysilerimin altında bastonun ısısını hissedebiliyordum. İstediği bu olsaydı, bu sıradan görünüşlü sopanın vücudumda bir delik açabileceğinden emindim.

"Donald Davies hep en çocuksu konakçınız olmuştur," diye söylendi, gergince geriye bir adım atışımı izlerken. "Ama onu eğlendirmeye vaktiniz yok. Bu evde aynı sizin gibi, konukların ve hizmetlilerin bedenlerinde dolaşan, bu eve kısılıp kalmış iki kişi daha var. Sadece bir kişi buradan gidebilir ve o kişi, cevabı ilk getiren kişi olacak. Şimdi anlıyor musunuz? Buradan kurtuluşunuz bu toprak yolun sonunda

değil, benim elimde. Yani, istiyorsanız kaçın. Ayakta duramayana kadar koşun. Tekrar tekrar Blackheath'te uyandığınızda, burada hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını ve hiçbir şeyin gözden kaçırılmadığını aklınıza sokun. Ben aksine karar verene kadar burada kalacaksınız."

Bastonunu indirip cep saatini çıkardı.

"Yakında, biraz daha sakinleştiğinizde tekrar konuşacağız," dedi, saati tekrar yerine koyarken. "Bundan sonra konuk olduğunuz kişileri daha akıllıca kullanmaya çalışın. Rakipleriniz hayal bile edemeyeceğiniz kadar kurnaz ve zamanlarını boşa harcamadıklarından emin olabilirsiniz."

Havada savurduğum yumruklarımla ona saldırmak istiyordum ama gözümü kararta o öfke geçmişti ve bunun çok saçma bir fikir olduğunu görebiliyordum. Ağır kostümü olmasa bile iri bir adamdı, saldırımı savuşturabileceği çok açıktı. Bu yolun bir sonu olmayabilirdi, bulabileceğim bir köy olmayabilirdi ama bundan emin olmadan pes edemezdim.

Deli bir adamın oyununa bile isteye geri dönecek değildim.

11
DÖRDÜNCÜ GÜN

Yeni konakçımın devasa midesinin altında ezilerek, hırıltılı bir nefesle uyandım. Hatırladığım son şey saatlerce yürüdükten sonra umutsuzluk içinde yola yığılıp köye ulaşamamanın hayal kırıklığıyla inlediğimdi. Salgın Doktoru doğru söylüyordu. Blackheath'ten kaçış yoktu.

Yatağın yanındaki taşınabilir saat 10.30'u gösteriyordu. Bir adam hizmetli kapısından girip elindeki gümüş tepsiyi sehpaya bıraktığında kalkmaya hazırlanıyordum. Adamın otuzlarının ortasında olduğunu tahmin ettim; koyu renk saçlı ve sinek kaydı tıraşlıydı, yakışıklıydı ama onu hiçbir yerden hatırlamıyordum. Küçük burnunun üstüne bir gözlük yerleştirilmişti; gözleri, yaklaştığı perdelere sabitlenmişti. Hiçbir şey söylemeden perdeleri çekerek pencereleri açtı ve bahçeyle ormanı gözler önüne serdi.

Onu hayranlıkla izledim.

Adamın çok tuhaf, ölçülü bir hali vardı. Hareketleri küçük ve hızlıydı, boşa harcanan çaba yoktu. Sanki enerjisini, daha sonra yapacağı daha büyük bir işe saklıyormuş gibiydi.

Pencerenin önünde bir dakika kadar sırtı bana dönük halde durdu ve soğuk havanın odaya dolmasına izin verdi. Bir şey yapmamın beklendiğini, bu molanın benim yararıma olduğunu hissettim ama ne yapmam gerektiğini kesinlikle hatırlayamıyordum. Şüphesiz ki benim kararsızlığımı sezen adam yerinden ayrıldı, ellerini kol altlarıma yerleştirdi ve beni oturur pozisyona getirdi.

Bu yardımına utanarak karşılık verdim.

İpek pijamalarım terden sırılsıklamdı ve vücudumdan yükselen koku o kadar keskindi ki gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. Utancımın farkında olmayan adam gümüş tepsiyi sehpadan aldı ve onu kucağıma koyup kapağını kaldırdı.

Kapağın altındaki büyük tabak yumurta ve domuz jambonuyla doluydu; yanlarında domuz pirzolası, bir demlik çay ve bir sürahi süt de vardı. Bu kadar çok yiyecek göz korkutucu olmalıydı ama çok açtım ve yemeklere bir hayvan gibi saldırdım; bu arada -uşağım olduğunu tahmin ettiğim- uzun boylu adam Doğu işi bir paravanın arkasına geçti, odada su sesi yükseldi.

Nefes almak için durup bu molayı etrafımı incelemek için kullandım. Bell'in yatak odasındaki basit lükslerin aksine, bu oda varlık içinde yüzüyordu. Kırmızı, kadife perdeler pencerelerden aşağı dökülüyor, yerdeki mavi halının üzerinde birikiyordu. Duvarları sanat eserleri süslüyordu; vernikli maun mobilyalar pırıl pırıl olana kadar cilalanmıştı. Şu an her kimsem, Hardcastle Ailesi'nin bana çok saygı duyduğu belliydi.

Uşak geri döndüğünde, yemek yemek için harcadığım yoğun çabanın etkisiyle nefes nefese, bir peçeteyle dudaklarımdaki yağı siliyordum. Uşak bunu iğrenç bulmuş olmalıydı. Ben iğrenmiştim. Kendimi yemlikteki bir domuz gibi hissettim. Fakat tepsiyi kaldırırken uşağın yüzünde en ufak bir duygu ifadesi bile belirmedi, yataktan çıkmama yardım etmek için kolumu omzuna aldı. Daha önce bunu kaç kez yaptığını ya da bunu yaparak kaç para kazandığını ancak Tanrı bilirdi ama bana bir kez yetmişti. Beni yaralı bir askermişim gibi biraz yürütüp biraz sürükleyerek paravanın arkasında hazırladığı, üzerinde dumanı tüten sıcak banyoya götürdü.

Sonra giysilerimi çıkarmaya başladı.

Bunun her zamanki rutinlerinin bir parçası olduğuna şüphem yoktu ama utanç katlanılamayacak kadar ağırdı. Bu benim bedenim olmasa da ondan utanıyordum; kalçalarımın üzerindeki çıplak et, bacaklarımın birbirine değişi beni dehşete düşürüyordu.

Uşağı kovalamaya çalıştım ama bu çok anlamsızdı.

"Lordum, ama siz..." Uşak durup dikkatle sözcüklerini toparladı. "Tek başınıza küvete girip çıkamazsınız."

Ona defolup gitmesini, beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum ama elbette, uşak haklıydı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp uysalca başımı yukarı aşağı salladım.

Uşak, daha önce çalışılmış hareketlerle pijama üstümün düğmelerini açtı ve pijama altını aşağı çekti. Kumaşa dolanmamam için ayaklarımı tek tek kaldırıp pijamayı aldı. Birkaç saniye sonra çıplaktım, uşağım saygılı bir mesafede duruyordu.

Gözlerimi açtığımda, duvardaki boy aynasında yansımamı gördüm. İnsan bedeninin çirkin bir karikatürüne benziyordum; derim sararmış ve şişmişti, bir tutam bakımsız kılın arasından yumuşak bir penis sarkıyordu. Tiksinti ve utançla inledim.

Uşağın yüzü önce şaşkınlıkla, sonra bir an, keyifle aydınlandı. Bu, belirdiği kadar hızlı kaybolan, saf bir duyguydu.

Aceleyle yanıma gelip küvete girmeme yardım etti.

Bell'ken sıcak suya girmenin yarattığı mutluluğu hatırlıyordum ama şimdi, o his yoktu. Devasa ağırlığım yüzünden, sıcak bir banyoya girmenin keyfi, banyodan çıkmak için yaşayacağım utançla gölgeleniyordu.

"Bu sabahın raporlarını ister misiniz, Lord Ravencourt?" dedi uşağım.

Banyonun içinde kaskatı otururken, odadan çıkacağını umarak başımı iki yana salladım.

"Evde bugün için birkaç aktivite hazırlanmış: av, orman yürüyüşü, size de..."

Suya bakarak tekrar başımı salladım. Daha nelere katlanmam gerekecekti?

"Pekâlâ, o halde sadece randevular."

"İptal et," dedim alçak sesle. "Hepsini iptal et."

"Leydi Hardcastle'ı bile mi, Lordum?"

Yeşil gözlerine ilk kez baktım. Salgın Doktoru, bu evden gidebilmek için bir cinayeti çözmem gerektiğini söylemişti; evin sırlarını araştırmak konusunda kim bana evin hanımı kadar yardım edebilirdi ki?

"Hayır, onu iptal etme," dedim. "Bana nerede buluşacağımızı hatırlatır mısın?"

"Sizin odanızda, lordum. Tabii değiştirmemi isterseniz..."

"Hayır, böyle iyi."

"Elbette, lordum."

Son işimizi de hallettiğimizde uşağım başıyla selam vererek yanımdan ayrıldı ve beni huzur içinde, acımla baş başa bıraktı.

Gözlerimi kapatıp başımı küvetin kenarına dayadım ve durumumu anlamlandırmaya çalıştım. İnsanın ruhunu bedeninin dışında bulması, birçok kişi için ölüm anlamına gelirdi ama içten içe, bunun ölümden sonraki yaşam olmadığını biliyordum. Cehennemde daha az uşak ve lüks mobilya olurdu ve bir adamın günahlarını temizlemek, onu yargılamak için kötü bir yolmuş gibi görünüyordu.

Hayır, hayattaydım ama bilindik bir hayat değildi bu. Ölüme daha yakın, daha dolambaçlı bir şeydi ve yalnız değildim. Salgın Doktoru, Blackheath'ten kaçmak için yarışan üç kişi olduğunu söylemişti. Bana ölü tavşanı gönderen Ayakçı da benim kadar kapana kısılmış halde olabilir miydi? Bu, beni korkutmaya çalışmasının sebebini açıklardı. Sonuçta, bitiş çizgisine ulaşamayacağından korkuyorsan bir yarışı kazanmak zordur. Belki de Salgın Doktoru'nun eğlence anlayışı buydu; bizi bir dövüş pistindeki yarı aç köpekler gibi birbirimize karşı kışkırtmak.

Belki de ona güvenmelisin.

"Bu travmadan bıktım," dedim sese. "Seni Bell'de bıraktığımı sanıyordum."

Bunu söylerken bile yalan olduğunu biliyordum. Bu sesle de, Salgın Doktoru ve Ayakçı'yla olduğu gibi bir bağlantım vardı. Hatırlayamasan da geçmişimizin ağırlığını hissedebiliyordum. Onlar başıma gelen her şeyin, çözmekte zorlandığım bu bulmacanın birer parçasıydı. Dost mu, yoksa düşman mı olduklarından emin olamıyordum ama bu ses her nereden geliyorsa, şimdilik beni hiç yanıltmamış ve yalnız bırakmamıştı.

Yine de beni kaçıran kişiye güvenmek, en iyi ihtimalle saflık gibi geliyordu. Bir cinayeti çözersem tüm bunların biteceği fikri çok saçma görünüyordu. Salgın Doktoru'nun niyeti ne olursa olsun, kendini

bir maskeyle gizleyerek, gece yarısı gelmişti. Görülmek istemiyordu, yani o maskenin altında bulunabilecek bir şeyler vardı.

Seçeneklerimi düşünerek saate baktım.

Salgın Doktoru'nun, av grubu yola çıktıktan sonra çalışma odasında Sebastian Bell'le konuşacağını biliyordum -bu, eski *benlerden* biriydi ve hâlâ bunu tam olarak anlayabilmiş değildim!- ve bu, onu yakalamak için ideal bir zamandı. Salgın Doktoru bir cinayeti çözmemi istiyorsa bunu yapacaktım ama bu, bugün yaptığım tek şey olmayacaktı. Özgürlüğümü geri kazanmak istiyorsam, onu benden alan adamın kimliğini bulmalıydım ve bunun için biraz yardıma ihtiyacım olacaktı.

Salgın Doktoru'na göre buradaki sekiz günümün üçünü; Sebastian Bell'i, kâhyayı ve Donald Davies'i boşa harcamıştım bile. Bu gün de dahil olmak üzere, beş konağım kalmıştı ve Bell'in kâhyayla karşılaşmasını düşünecek olursam, onlar da benim gibi Blackheath'te dolaşıyorlardı.

Beklemekte olan bir ordu vardı.

Sadece, hangi bedenlerde olduklarını öğrenmem gerekiyordu.

12

Uzun zaman önce soğuyan su, morarıp titremeye başlamama sebep oluyordu. Bu nafile bir gurur da olsa, Ravencourt'un uşağının beni bu küvetten bir patates çuvalı gibi çıkarması düşüncesine katlanamıyordum.

Kapıdaki nazik tıkırtı, beni bu kararı vermekten kurtardı.

"Lord Ravencourt, her şey yolunda mı?" dedi uşağım, odaya girerken.

Ellerim uyuşmuş olsa da, "Yolunda," dedim.

Paravanın köşesinde başı belirdi, gözleriyle manzarayı inceliyordu. Bir an dikkatle baktıktan sonra benim çağırmamı beklemeden yaklaştı, gömleğinin kollarını sıvadı ve beni ince bedeninden beklenmeyecek bir güçle sudan çıkardı.

Bu kez itiraz etmedim. Benim de koruyacağım, ufacık bir gururum vardı.

Uşak küvetten çıkmama yardım ederken gömleğinin altında gördüğüm bir dövme dikkatimi çekti. Bulanık yeşil dövmenin detayları kaybolmuştu. Dikkat ettiğimi gördüğünde, aceleyle gömlek kolunu indirdi.

"Gençlik hatası, lordum," dedi.

On dakika boyunca, uşağım beni havluyla kurulayıp önce bacaklarımı, sonra kollarımı giysilere yerleştirerek giydirirken, sessiz bir utançla durdum. Giysiler ipekti; iyi dikilmişlerdi ve bir oda dolu-

su yaşlı kadın gibi, gösterişli ve çarpıcılardı. Giysiler Ravencourt'un bedeninden çok kibrine bir beden küçüktü. Her şey bittiğinde uşak saçlarımı taradı, etli yüzüme hindistancevizi yağı sürdü ve sonuçları daha iyi inceleyebilmem için bana bir ayna verdi. Aynadaki yansıma altmışlarına yaklaşıyordu; şüpheli derecede siyah saçları ve açık çay gibi kahverengi gözleri vardı. Kendime, Ravencourt'un arkasında, onun iplerini oynatan adama dair bir iz bulmak için gözlerime baktım ama görüşüm bulandı. İlk kez, buraya gelmeden önce kim olduğumu ve beni bu tuzağa sürükleyen olaylar zincirini merak ettim.

Bu kadar zor durumda olmasaydım, bunu araştırmak ilgi çekici olabilirdi.

Bell'de olduğu gibi, Ravencourt'u da aynada gördüğümde tenim karıncalandı. İçimde gerçek yüzümü hatırlayan bir şey vardı ve ona bakan bu yabancı kafasını karıştırıyordu.

Aynayı uşağa geri verdim.

"Kütüphaneye gitmeliyiz," dedim.

"Kütüphanenin yerini biliyorum, lordum," dedi. "Size istediğiniz kitabı getirebilirim?"

"Seninle geleceğim."

Uşak duraksayıp kaşlarını çattı. Sözcükleri tereddütle, önündeki zemini deneyip parmak ucunda ilerler gibi seçti.

"Bu uzun bir yürüyüş, lordum. Korkarım ki bunu... yorucu bulabilirsiniz."

"İdare ederim. Ayrıca biraz harekete ihtiyacım var."

Uşağın ağzının içinde itirazlar şekillendi ama hemen bastonumu ve deri bir iş çantasını alıp beni karanlık bir koridora yönlendirdi. Yağ lambalarının sıcak ışıkları duvarlara yayılıyordu.

Yavaş yavaş yürürken uşağım bana yeni haberlerden bahsediyordu ama zihnim, sürüklediğim bu bedenin hantallığına takılmıştı. Sanki bir düşmanım bir gecede evi yeniden düzenlemiş, odaları birbirinden uzaklaştırıp havayı ağırlaştırmıştı. Antrenin ani aydınlığıyla karşılaştığımızda, merdivenlerin bu kez bu kadar dik görünmesine şaşırdım. Donald Davies'ken koşarak indiğim basamakları şimdi inmem için dağcılık ekipmanlarına ihtiyacım vardı. Lord ve Leydi Hardcastle'ın, Lord Ravencourt'a zemin katta bir oda vermesi şaşırtıcı

değildi. Bell'in odasına çıkabilmem için bir makara ve iki güçlü adamın bütün gün uğraşması gerekirdi.

Sık sık dinlenmek için mola vermem, en azından evde dolaşan diğer konukları gözlemlememi sağlıyordu ve bunun mutlu bir toplanma olmadığı hemen görünüyordu.

Karanlık köşelerden fısıltı halinde tartışmalar yükseliyor, merdivenleri aceleyle çıkarken yükselen sesler, çarpan kapı sesleriyle kesiliyordu. Karı kocalar birbirlerini kışkırtıyor, içkiler sıkıca kavranıyor, yüzler zorlukla zaptedilen öfkeyle kızarıyordu. Tüm konuşmalar iğneleyiciydi, etrafta huzursuz ve tehlikeli bir hava vardı. Belki sinirlerim çok gergindi ya da olacakları bilmenin boş bilgeliği yüzündendi ama Blackheath'te bir trajediye sebep olabilecek birçok şey vardı.

Kütüphaneye vardığımızda bacaklarım titriyordu ve dik durma çabam yüzünden sırtım ağrımıştı. Ne yazık ki bu odada, acımı dindirebilecek konfor yoktu. Duvarlar tozlu, kitapla dolu raflarla kaplıydı; yere küflü, kırmızı bir halı yayılmıştı. Ocakta eski bir ateşin kalıntıları vardı; yanına, küçük bir okuma masasıyla rahatsız, ahşap bir sandalye konmuştu.

Uşağım onaylamayan bir sesle duygularını ifade etti.

"Bir dakika, lordum, size konuk salonundan daha rahat bir sandalye getireceğim," dedi.

Buna ihtiyacım olacaktı. Sol avcumun bastonu tutan kısımları su toplamıştı ve bacaklarım titriyordu. Gömleğim ter içinde kalmış, bütün vücudumu kaşındırıyordu. Evde yürümek beni mahvetmişti ve bu akşam rakiplerimden önce göle ulaşmak istiyorsam, tercihen merdiven çıkabilen yeni bir konakçıya ihtiyacım olacaktı.

Ravencourt'un uşağı bir berjer koltukla geri geldi ve onu hemen önüme bıraktı.

Kolumdan tutup beni yeşil yastıklara oturttu.

"Neden burada olduğumuzu sorabilir miyim, lordum?"

"Şanslıysak bazı arkadaşlarla buluşacağız," diye cevap verdim, bir mendille yüzümü silerken. "Yanında bir parça kâğıt var mı?"

"Elbette."

Deri dosya çantasından bir mektup kâğıdı ve bir dolmakalem çıkarıp söylenenleri yazmaya hazırlandı. Onu göndermek için ağzımı

açtım ama terli, su toplamış ellerime baktığımda bundan vazgeçtim. Bu durumda mektubun okunabilir olması, gururumdan daha önemliydi.

Kafamda sözcükleri sıralamak için bir dakika kadar düşündükten sonra yüksek sesle konuşmaya başladım.

"Birçoğunuzun benden daha uzun süredir burada olduğuna ve bu ev, buradaki amacımız ve gardiyanımız Salgın Doktoru hakkında, benim bilmediğim şeyler bildiğinize inanmak doğru olabilir."

Durup dolmakalemin sesini dinledim.

"Bana ulaşmaya çalışmadınız ve muhtemelen bunun iyi bir sebebi vardır ama şimdi sizden, öğlen yemeği vaktinde benimle kütüphanede buluşmanızı ve gardiyanımızı yakalamama yardım etmenizi istiyorum. Bunu yapamazsanız, en azından öğrendiğiniz şeyleri bu kâğıda yazarak paylaşın. Ne kadar önemsiz olursa olsun, bildiğiniz küçücük bir şey, buradan kaçmamıza yardımcı olabilir. İki aklın bir akıldan daha iyi olduğunu söylerler ama bu durumda ben, ikimizin aklını birleştirmemizin yeterli olacağına inanıyorum."

Yazının bitmesini bekledim; sonra yukarı, uşağın yüzüne baktım. Çok şaşırmış ama biraz da keyiflenmişti. Aslında ilginç bir adamdı, ilk başta göründüğü gibi köşeli bir karakter değildi.

"Bunu postalayayım mı, lordum?" diye sordu.

"Gerek yok," dedim, kitap raflarını işaret ederek. "Onu *Britannica Ansiklopedisi*'nin ilk cildinin arasına koy, onlar bulacakları yeri bilir."

İstediğimi yapmadan önce bana, sonra nota baktı. Sayfa düzgünce yerine yerleşti, sanki evini bulmuş gibiydi.

"Peki, cevabı ne zaman beklemeliyiz, lordum?"

"Birkaç dakika, birkaç saat; emin değilim. Sürekli kontrol etmeliyiz."

"Peki o zamana kadar?" diye sordu, bir cep mendiliyle ellerindeki tozu silerken.

"Uşaklarla konuş; konuklardan hangisinin ortaçağdan kalma bir salgın doktoru kostümü olduğunu öğren."

"Lordum?"

"Porselen maske, iri, siyah palto; o tip bir şey," dedim. "Bu arada ben biraz kestireceğim."

"Burada mı, lordum?"

"Kesinlikle."

Kaşlarını çatıp bana baktı, ona verilen bilgi kırıntılarını birleştirmeye çalışıyordu.

"Ateş yakayım mı?" diye sordu.

"Gerek yok, gayet rahatım," dedim.

"Elbette," dedi, etrafımda dolanarak.

Ne beklediğini bilmiyordum ama beklediği şey gelmedi ve uşak bana son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı; kafa karışıklığı sessiz ve sinsice onu takip ediyordu.

Ellerimi midemin üstüne yerleştirip gözlerimi kapattım. Her uyuduğumda başka bir bedende uyanmıştım ve bu konakçımı bu şekilde kurban etme riskini göze alsam da Ravencourt'un bedeninde yapabileceğim başka bir şey olduğunu sanmıyordum. Biraz şansım varsa diğer benler ansiklopedi sayesinde birbirleriyle bağlantı kurmuş olacaktı ve ben de onların arasında olacaktım.

13
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

Büyük bir acı.

Kan tadını alıp çığlık attım.

"Biliyorum, biliyorum, üzgünüm," dedi bir kadın sesi.

Keskin bir acı duydum; bir iğne boynuma girdi. Isı acıyı eritti.

Nefes almak çok zordu, kıpırdamam imkânsızdı. Gözlerimi açamıyordum. Dönen tekerleklerin ve taşların üzerindeki toynak seslerini duyuyordum; yanımda birinin varlığını hissediyordum.

"Ben..." Öksürmeye başladım.

"Şşt, konuşmaya çalışma. Tekrar kâhyanın içindesin," dedi kadın telaşlı bir fısıltıyla, elini kolumun üstüne koyarak. "Gold sana saldıralı on beş dakika oldu ve dinlenmen için arabayla kâhya evine götürülüyorsun."

"Peki sen...?" diye sordum çatlak bir sesle.

"Bir dostunum. Bu henüz önemli değil. Şimdi dinle; kafanın karışık olduğunu, yorgun olduğunu biliyorum ama bu önemli. Bu oyunun kuralları var. Yaptığın gibi, ev sahiplerini bırakıp gitmen bir işe yaramaz. İstesen de istemesen de hepsinin içinde tam bir gün geçireceksin. Uyandıkları andan, gece yarısına kadar. Anladın mı?"

İçim geçiyordu, uyanık kalmaya çalışıyordum.

"Bu yüzden buraya geri döndün," diye devam etti. "Ev sahiplerinden biri gece yarısından önce uykuya dalarsa tekrar kâhyaya dönüp onun gününü yaşamaya devam edeceksin. Kâhya uyuduğunda, geri

döneceksin. Konakçın gece yarısı olduğunda uyumazsa ya da ölürse yeni birine geçeceksin."

Bir ses daha duydum. Daha kabaydı. Arabanın önünden geliyordu.

"Kâhyanın evine geliyoruz."

Kadın eliyle alnıma dokundu.

"Sana iyi şanslar."

Çaba sarf edemeyecek kadar yorgundum, tekrar karanlığa döndüm.

14
DÖRDÜNCÜ GÜN (DEVAMI)

Bir el omzumu sarstı.

Kırpıştırarak gözlerimi açtığımda kendimi tekrar kütüphanede, Ravencourt'ta buldum. Bütün vücuduma bir rahatlama yayıldı. Hiçbir şeyin bu cüsseden kötü olamayacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Kâhyanın bedeninde olmak, kırık camla dolu bir çuvalda olmak gibiydi ve o işkenceye dönmektense hayatım boyunca Ravencourt'un bedeninde yaşayabilirdim; gerçi bu konuda da seçme şansım yokmuş gibi görünüyordu. Arabadaki kadın doğruyu söylüyorsa, istemesem de tekrar oraya çekilecektim.

Daniel Colerigde sarı bir duman bulutunun üstünden bana bakıyordu. Dudaklarından bir sigara sarkıyordu, elinde içki vardı. Üzerinde, çalışma odasında Sebastian Bell'le konuşurken de giydiği eski av takımı vardı. Gözlerimi saate çevirdim; öğlen yemeğine yirmi dakika vardı. Daniel o toplantıya doğru gidiyor olmalıydı.

İçkiyi bana verip karşımdaki masanın köşesine oturdu; açık ansiklopedi yanında duruyordu.

"Sanırım beni arıyordun," dedi Daniel, ağzının kenarından dumanı üfleyerek.

Sesi Ravencourt'un kulaklarına daha farklı geliyordu; yumuşaklığını eski bir deri gibi atmıştı. Ben ona cevap veremeden ansiklopediyi okumaya başladı.

"*Birçoğunuzun benden daha uzun süredir burada olduğuna ve bu*

ev, buradaki amacımız ve gardiyanımız Salgın Doktoru hakkında, benim bilmediğim şeyler bildiğinize inanmak doğru olabilir." Ansiklopediyi kapattı. "Sen çağırdın, ben de geldim."

Üzerime kilitlenen kurnaz gözlere baktım.

"Sen de benim gibisin," dedim.

"Ben senim, sadece senden dört gün ilerideyim," dedi ve zihnimin bu fikri algılaması için bekledi. "Daniel Coleridge senin son konakçın. Bizim ruhumuz, onun bedeni, tabii bundan ne anlıyorsan. Ne yazık ki aynı zamanda, onun zihni; –işaretparmağıyla alnına dokundu– yani sen ve ben, farklı düşünüyoruz."

Ansiklopediyi kaldırdı.

"Örneğin, şunu ele alalım," dedi, mektubun masaya düşmesine izin vererek. "Coleridge asla diğer ev sahiplerimize yazıp onlardan yardım istemeyi düşünmezdi. Bu çok akıllıca, çok mantıklı, tam Ravencourt'luk bir fikirdi."

Sigarası karanlıkta parlayıp altındaki boş gülüşü aydınlattı. Bu dünkü Daniel değildi. Bakışlarında daha soğuk, daha sert bir şey vardı; sanki bir şey içimi görmek istermiş gibi merakla beni izliyordu. Bell'in bedenindeyken bunu nasıl görmediğimi bilemiyordum. Konuk odasında geri çekilen Ted Stanwin bunu görmüştü. O adam düşündüğümden daha zekiydi.

"Yani sen, ben oldun... Yani Ravencourt oldun," dedim.

"Ondan sonrakileri de yaşadım," dedi. "Oldukça zor insanlar; vaktin varken Ravencourt'un keyfini çıkarmalısın."

"Buraya bunun için mi geldin? Beni diğer konakçılarım konusunda uyarmaya?"

Bu fikir onu eğlendirmiş gibi görünüyordu; dudaklarında beliren hafif gülümseme sigara dumanıyla birlikte yok oldu.

"Hayır. Buraya geldim çünkü senin oturduğun yerde oturduğumu ve bana, sana söyleyeceğim şeyin söylendiğini hatırlıyorum."

"Nedir o?"

Masanın uzak ucunda bir kül tablası vardı, Daniel uzanıp onu kendine doğru çekti.

"Salgın Doktoru senden bir cinayeti çözmeni istedi ama kurbanın

kim olduğundan bahsetmedi. Kurban Evelyn Hardcastle; bu gece balo da ölecek olan kişi o," dedi külünü kül tablasına silkerken.

"Evelyn mi?" dedim, dik oturmaya çalışarak; unuttuğum içkimin bir kısmını bacağıma dökmüştüm. Paniğe kapıldım; kendi ailesi ona acımasızca eziyet ederken bile bana yardım etmek için bir şeyler yapan bu kadının, dostumun canının yanması fikriyle dehşete düşmüştüm.

"Onu uyarmak zorundayız!" dedim otoriter bir sesle.

"Ne amaçla?" diye sordu paniğimi sakinliğiyle yatıştıran Daniel. "Ölmeyen birinin cinayetini çözemeyiz ve bu cevap olmadan buradan çıkamayız."

"Onun ölmesine izin mi vereceğiz?" dedim, umursamazlığı karşısında şaşkına dönerek.

"Bu günü sekiz kez yaşadım ve ne yaparsam yapayım, o her akşam öldü," dedi parmaklarını masanın kenarında gezdirirken. "Dün ne olduysa yarın da, öbür gün de aynısı olacak. İnan bana, bunu nasıl engellemeyi düşünüyorsan, bu daha önce denendi ve başarısız oldu."

"Evelyn benim arkadaşım, Daniel," dedim duygularımın derinliğine şaşırarak.

"Benim de arkadaşım," dedi, bana yaklaşarak. "Ama bu gün olanları her değiştirmeye çalıştığımda, sonunda önlemeye çalıştığım acının mimarı oldum. İnan bana, Evelyn'i kurtarmaya çalışmak zaman kaybı. Kontrol edemediğim koşullar beni buraya getirdi ve çok yakında, düşündüğünden çok daha kısa süre sonra, kendini benim oturduğum yerde bulacaksın; benim sana anlattığım gibi, bunları anlatacaksın ve Ravencourt'un bedenindeyken sahip olduğun umuda hâlâ sahip olma lüksün olmasını dileyeceksin. Gelecek bir uyarı değil, dostum; verilmiş bir söz ve bunu biz değiştiremeyiz. İçinde bulunduğumuz tuzağın doğası bu."

Masadan kalkıp bir pencerenin paslı mandalını zorlayarak açtı. Gözleri uzaktaki bir noktaya sabitlenmişti; bunun sebebini anlamama henüz dört gün vardı. Benimle, korkularımla ya da umutlarımla ilgilenmiyordu. Ben sadece, anlatmaktan bıktığı eski bir hikâyenin bir parçasıydım.

"Bu mantıklı değil," dedim, ona Evelyn'in özelliklerini, neden kurtarılmaya değer olduğunu hatırlatmayı umarak. "Evelyn nazik ve yumuşak biri, on dokuz yıldır burada değilmiş; neden biri ona şimdi zarar vermek istesin ki?"

Daha bunu söylerken içimde bir şüphe uyanmaya başladı. Önceki gün ormanda Evelyn bana, Thomas'ın tek başına uzaklaşmasına izin verdiği için ailesinin onu asla affetmediğini söylemişti. Carver kardeşini öldürebildiği için kendini suçluyordu Evelyn ve en kötüsü, ailesi de onu suçluyordu. Öfkeleri o kadar büyüktü ki Evelyn onların partide bir şeyler yapmayı planladığını düşünüyordu. Yapacakları şey bu olabilir miydi? Kendi kızlarından, onu öldürebilecek kadar nefret etmeleri mümkün müydü? Öyleyse, Helena Hardcastle'la randevum gerçekten talihli bir olaydı.

"Bilmiyorum," dedi Daniel, sesinde hafif rahatsız olmuş bir tonla. "Bu evde o kadar çok sır var ki doğru olanı seçmek zor olabilir. Ama benim tavsiyemi istersen, hemen Anna'yı aramaya başlamalısın. Sekiz konakçı, kulağa çokmuş gibi geliyor olabilir ama bu işi tamamlamak için bunu ikiye katlamalısın. Sana yardım edebilecek herkesin yardımına ihtiyacın olacak."

"Anna," dedim, kâhyanın bedenindeyken arabada, yanımda oturan kadını hatırlayarak. "Ben onun, Bell'in bir arkadaşı olduğunu sanıyordum?"

Sigarasından derin bir nefes çekti ve kıstığı gözleriyle beni inceledi. Geleceği gözden geçirip bana ne kadarını söyleyeceğine karar verdiğini görebiliyordum.

"O da bizim gibi, burada kapana kısılmış halde," dedi sonunda. "Bizim durumumuzdaki insanlar ne kadar olabilirse o kadar arkadaşımız. Onu hemen, Ayakçı bulmadan önce bulmalısın. Ayakçı ikimizin de peşinde."

"Dün gece odama, yani Bell'in odasına ölü bir tavşan bıraktı."

"Bu sadece başlangıç," dedi Daniel. "Bizi öldürmeye niyetli ama önce eğleniyor."

Kanım dondu, midem bulandı. Bu kadarını ben de tahmin etmiştim ama bunun yüksek sesle, böyle açıkça söylenmesi tamamen

bambaşka bir şeydi. Gözlerimi kapatıp burnumdan uzun bir nefes verdim ve korkumu da onunla birlikte gönderdim. Nereden bildiğimi söyleyemesem de bu, Ravencourt'un, zihnini netleştirmenin bir yolu olarak kullandığı bir alışkanlığıydı.

Gözlerimi tekrar açtığımda sakindim.

"Kim o adam?" diye sordum. Sesimdeki güçten etkilenmiştim.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, dumanını rüzgâra doğru üfleyerek. "Bu kadar sıradan bir yerin cehennem olabileceğine inansaydım, ona şeytan derdim. Hepimizi tek tek avlayıp bu akşam cevabı Salgın Doktoru'na verdiğinde rekabet olmamasını sağlamaya çalışıyor."

"Onun da bizim gibi farklı bedenleri, farklı konakçıları var mı?"

"İlginç olan da bu," dedi Daniel. "Olduğunu sanmıyorum, onlara ihtiyacı yokmuş gibi görünüyor. Tüm konakçılarımızın yüzlerini biliyor ve en zayıf ânımızda saldırıyor. Yaptığım her hatada, orada bekliyordu."

"Her adımımızı, daha biz atmadan önce bilen bir adamı nasıl durdururuz?"

"Bunu bilseydim bu konuşmayı yapmamıza gerek kalmazdı," dedi sinirlenerek. "Dikkatli ol. Lanet bir hayalet gibi evin içinde dolaşıyor ve seni yalnız yakalarsa... Seni yalnız yakalamasına izin verme."

Daniel'ın ses tonu karanlık, ifadesi düşünceliydi. Bu Ayakçı her kimse, gelecekteki halimi ele geçirmişti ve bu, şimdiye kadar duyduğum tüm uyarılardan daha huzursuz ediciydi. Sebebini anlamak zor değildi. Salgın Doktoru, Evelyn'in cinayetini çözmem için bana sekiz gün ve sekiz beden vermişti. Sebastian Bell gece yarısını geçtikten sonra uyuduğu için onu kaybetmiştim.

Geriye yedi gün ve yedi beden kalmıştı.

İkinci ve üçüncü konakçılarım, kâhya ve Donald Davies'ti. Arabadaki kadın Davies'ten bahsetmemişti; bu tuhaf bir ihmaldi ama hem kâhya hem de onun için aynı kuralların geçerli olduğunu düşünüyordum. İkisinin önünde de gece yarısına kadar uzun saatler vardı ama biri ciddi biçimde yaralıydı, diğeriyse Blackheath'in kilometrelerce uzağında, bir yolda uyuyordu. İkisi de işe yaramaz haldeydi. İkinci ve üçüncü günler, bitmiş sayılırdı.

Dördüncü günümü yaşıyordum ve Ravencourt'un bir şans değil, bir yük olduğu gitgide daha da netleşiyordu. Geriye kalan dört konakçımdan neler bekleyebileceğimi bilmiyordum ama Salgın Doktoru'nun benim için işleri zorlaştırdığını hissediyordum. Ayakçı gerçekten tüm zayıflıklarımı biliyorsa bana ancak Tanrı yardım edebilirdi çünkü bir sürü zayıflığım vardı. "Bana Evelyn'in ölümü hakkında bildiğin her şeyi anlat," dedim. "Birlikte çalışırsak bunu, Ayakçı bize zarar verme şansını yakalayamadan çözebiliriz."

"Sana söyleyebileceğim tek şey, her gece tam 23.00'de öldüğü."

"Bundan daha fazlasını bildiğine eminim."

"Çok daha fazlasını biliyorum ama sana bilgi verme riskini göze alamam," dedi, bana bakarak. "Tüm planlarım, senin yapacağın şeylere bağlı. Sana, onları yapmana engel olacak bir şey söylersem her şeyin aynı şekilde olacağından emin olamam. İşime yarayacak bir olayın ortasına atlayabilir ya da ben odasını araştırırken dikkatini dağıttığın adamın yanında olmak yerine başka bir yerde olabilirsin. Söyleyeceğim tek bir yanlış kelime, tüm planlarımı mahvedebilir. Bugün her zaman olduğu gibi ilerlemeli, hem senin hem de benim iyiliğim için." Alnını ovuşturdu. Bu hareketinden bütün yorgunluğu belli oluyordu. "Üzgünüm Ravencourt, izlenebilecek en güvenli yol, araştırmana benim ya da diğerlerinin katkısı olmadan devam etmen."

"Pekâlâ," dedim, sesimdeki hayal kırıklığını ondan gizleyebilmeyi umarak. Elbette bu aptalca bir girişimdi. O, bendim. Bu hayal kırıklığını o da hatırlıyordu. "Ama bu cinayeti çözmek için bana danışıyor olman, Salgın Doktoru'na güvendiğini gösteriyor," dedim. "Onun kim olduğunu buldun mu?"

"Daha bulamadım," dedi. "Ve güvenmek, çok iddialı bir sözcük. Onun da bu evde kendine göre bir amacı var, bundan eminim ama şu an için, istediklerini yapmaktan başka bir yol göremiyorum."

"Peki sana, bunun başımıza neden geldiğini söyledi mi?" diye sordum.

Kapıdaki kargaşa konuşmamızı böldü; başlarımız Ravencourt'un, paltosunu yarı yarıya çıkarmış, uzun, mor bir şalın pençelerinden

kurtulmaya çalışan uşağına döndü. Rüzgârdan sersemlemişti ve sık nefes alıp veriyordu, yanakları soğuktan şişmişti.

"Acilen bana ihtiyacınız olduğuna dair bir mesaj aldım, lordum," dedi, hâlâ şalı çekiştirirken.

Aniden eski karakterine bürünen Daniel, "Ben gönderdim, dostum," dedi. "Önünde yoğun bir gün var, Cunningham'ın sana yardımcı olabileceğini düşündüm. Yoğun gün demişken, ben de gitmeliyim. Öğlen vakti Sebastian Bell'le bir randevum var."

"Evelyn'i kaderine terk etmeyeceğim, Daniel," dedim.

"Ben de terk etmemiştim," dedi, sigarasını pencerenin dışına silkip pencereyi kapatırken. "Ama kaderi yine de onu buldu. Kendini buna hazırlamalısın."

Birkaç uzun adımla yanımdan uzaklaştı; çalışma odasının kapısını açıp konuk odasına geçerken konukların birbirine karışan konuşmaları ve yüksek çatal bıçak sesleri kütüphaneyi doldurdu. Konuklar öğlen yemeği için toplanıyordu; yani birazdan Stanwin, Lucy Harper adlı hizmetçiyi tehdit edecek, bu sırada Sebastian Bell kendini aşağılık bir yaratık gibi hissederek pencereden bakacaktı.

Av grubu yola çıkacak, Evelyn kuyudan bir not alacak ve iki arkadaş asla gelmeyecek bir kadını beklerken bir mezarlıkta kan dökülecekti. Daniel haklıysa, günün akışını değiştirmek için yapabileceğim çok az şey vardı ama yine de bunu denemeden ölmeyecektim. Bu evden çıkış yolum Salgın Doktoru'nun bulmacasını çözmek olsa da kaçmak için Evelyn'in cesedinin üstüne basmayacaktım. Bedeli ne olursa olsun onu kurtarmaya kararlıydım.

"Sizin için ne yapabilirim, lordum?"

"Bana bir parça kâğıt, bir kalem ve biraz mürekkep verir misin? Bir şey yazmam gerekiyor."

"Elbette," dedi, malzemeleri dosya çantasından çıkarırken.

Ellerim akışkan bir yazıya sahip değildi ama dağılan mürekkep izleri ve çirkin lekeler arasında bile mesaj açıkça okunabiliyordu.

Saate baktım. 11.56'ydı. Vakit neredeyse gelmişti.

Mürekkebi kurutmak için kâğıdı havalandırdıktan sonra onu düzgünce katlayıp kırışıklıkları düzelttim ve Cunningham'a verdim.

"Bunu al," dedim ve mektuba uzandığımda ellerindeki yağlı, siyah kir izlerini fark ettim. Derisi pembeleşinceye kadar ovalanmıştı ama kir, parmak izlerinin kıvrımlarına yerleşmişti.

"Hemen öğlen yemeği servisi yapılan konuk odasına gitmeni istiyorum," dedim. "Orada durup olanları izle, sonra mektubu oku ve bana dön."

Yüzü kafa karışıklığıyla bulandı. "Lordum?"

"Çok tuhaf bir gün geçireceğiz Cunningham, senin sarsılmaz güvenine ihtiyacım olacak."

İtirazını elimle geçiştirip sandalyemden kalkmama yardım etmesi için işaret ettim.

"Sana söylediğim şeyi yap," dedim, homurdanarak ayağa kalkarken. "Sonra buraya dön ve beni bekle."

Cunningham konuk odasına doğru giderken bastonumu alıp Evelyn'i bulma umuduyla kış bahçesine yöneldim. Saat erken olduğu için oda henüz yarı yarıya doluydu; kadınlar bardan kendilerine içki alıyor, sandalye ve şezlongların üzerinde dinleniyordu. Gençliğin solgun parlaklığı onlar için bir yükmüş, her şeyi yapmak için büyük bir çaba sarf ediyor gibilerdi; enerjileri çok yorucuydu. Evelyn hakkında konuşuyorlardı; Evelyn'in önünde duran, üzerindeki taşlar dizili bir satranç masasına doğru bakan gruptan bir kahkaha yükseldi. Karşısında bir rakip yoktu; Evelyn'in odağı, kendini yenmekti. Kadınlar onu rahatsız etmeyi umduysa da o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Evie, konuşabilir miyiz?" dedim, sendeleyerek yanına giderken.

Başını yavaşça kaldırdı ve kısa süre sonra beni tanıdı. Dünkü gibi, sarı saçları at kuyruğu halinde toplanmıştı; bu yüzüne sıkıcı ve ciddi bir ifade veriyordu. Dünkünün aksine, ifadesi yumuşamadı.

"Hayır, sanmıyorum, Lord Ravencourt," dedi, dikkatini tekrar satranç tablasına çevirerek. "Bugün listeye yeni bir şey eklemesem bile yapmam gereken yeterince can sıkıcı iş var."

Bastırılmaya çalışılan kıkırtılar kanımı toza dönüştürdü. İçeriden dışarıya parçalanıyordum.

"Lütfen Evie, bu çok..."

Evelyn, "İsmim Bayan Hardcastle, Lord Ravencourt," dedi. "İnsanı insan yapan, bankadaki hesabı değil, adabıdır."

Utanç midemde büyük bir delik açtı. Bu Ravencourt'un en büyük kâbusuydu. Üzerimde bir düzine insanın gözleriyle bu odada dururken kendimi, ilk taşların atılmasını bekleyen bir Hıristiyan gibi hissediyordum.

Evelyn bana bakıp ter içinde olduğumu ve titrediğimi gördü. Gözleri kısıldı, ışıldadı.

"Bakın ne diyeceğim, benimle bir oyun oynayın," dedi, satranç tablasına dokunarak. "Siz kazanırsanız konuşuruz; ben kazanırsam bütün gün beni rahat bırakırsınız. Bu sizin için uygun mu?"

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum ama tartışabilecek halde değildim, kaşlarımdaki teri silip kendimi Evelyn'in karşısındaki küçük sandalyeye tıkıştırdım; etrafımızda toplanan leydiler bundan çok hoşlanmıştı.

Evelyn beni giyotine göndermiş olsa, orada bile daha rahat olabilirdim. Sandalyenin iki yanından dışarı taşıyordum; alçak sırtı bana o kadar az destek oluyordu ki dik durmak için harcadığım çabayla titriyordum.

Çektiğim acıdan etkilenmeyen Evelyn kollarını tablanın üzerinde kavuşturdu ve bir piyonu hareket ettirdi. Ona bir rokla karşılık verdim; oyunun ortalarındaki hamleler zihnimde beliriyordu. Birbirimiz için iyi birer rakip olsak da rahatsızlık konsantrasyonumda kesintilere sebep oluyor, taktiklerim Evelyn'i yenmek için fazlasıyla baştan savma kalıyordu. Yapabileceğim en iyi şey oyunu uzatmaktı ve yarım saatlik mücadeleden sonra sabrım tükenmişti.

"Hayatınız tehlikede," dedim aniden.

Evelyn'in parmağı piyonunun üstünde durdu; elindeki titreme, çalan bir çan gibiydi. Gözleri önce beni buldu; sonra bunu duymuş olabilecek birilerini arayarak etrafındaki leydilere baktı. Gözleri çılgınca bu ânı tarihten silmeye çalışıyordu sanki.

Evelyn bunu zaten biliyor.

"Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum, Lord Ravencourt," dedi; sert bakışları, konuşmanın devam etmesine izin vermeyecekti.

Hamleler birbirini izledi ama verdiği cevaptan öylesine etkilenmiştim ki stratejiye çok dikkat edemiyordum. Bu akşam ne olacaksa Evelyn'in bundan haberi varmış gibiydi ama yine de bunu başka

birilerinin öğrenmesinden daha çok korkuyordu. Bunun sebebini anlamam imkânsızdı ve Evelyn'in içini Ravencourt'a açmayacağı çok belliydi. Bu adamdan tamamen tiksiniyordu; yani onun hayatını kurtaracaksam ya sevdiği bir yüze geçmeli ya da onun yardımı olmadan ilerlemeliydim. Olayların böyle gelişmesi çok can sıkıcıydı ve ben, gelişiyle çok tuhaf bir his oluşturan Sebastian Bell o kapıda belirmeden önce, sözlerimi farklı ifade etmenin bir yolunu arıyordum. O adam her anlamda bendim ama odaya, süpürgelik boyunca telaşla ilerleyen bir fare gibi süzülüşünü izlerken buna inanmakta zorluk çekiyordum. Sırtı kambur, başı yere eğikti. İki yanındaki kolları gergindi. Her adımında etrafa kaçamak bakışlar atıyordu; dünyası keskin ve köşeli görünüyordu.

"Büyükannem, Heather Hardcastle," dedi Evelyn, onun duvardaki tabloyu inceleyişini izlerken. "Çok gurur duyulacak bir tablo değil ama zaten o da hiçbir açıdan pek gurur duyulacak bir kadın değildi."

"Affedersiniz," dedi Bell. "Ben..."

Konuşmaları dünküyle aynı şekilde ilerledi. Evelyn'in bu çelimsiz yaratıkla bu kadar ilgilenmesi içimde bir kıskançlık yaratıyor olsa da öncelikli derdim bu değildi. Bell benim yaşadığım günün aynısını yaşıyordu fakat benim de yaptığım gibi, seçimlerini özgürce yaptığına inanıyordu. O halde, benim de Daniel'ın belirlediği bir yolu körlemesine takip ediyor olmam mümkündü; bu durumda ben ne oluyordum? Bir yankı mı, bir anı mı, yoksa akıntıya kapılmış bir dal parçası mı?

Satranç tablasını ters çevir, bu anı değiştir. Benzersiz olduğunu kanıtla.

Elim ileri uzandı ama Evelyn'in vereceği tepkiyi, küçümsemesini, etraftaki leydilerin gülüşlerini düşününce vazgeçtim. Utanç beni engelledi ve irkilerek elimi geri çektim. Önümde başka fırsatlar da olacaktı, onları kollamalıydım.

Moralim çok bozuk halde, önümdeki kaçınılmaz yenilgiye baktım; son birkaç hamle yapıp gereksiz bir aceleyle şahımı devirdikten sonra odadan çıkarken Sebastian Bell'in sesi gitgide silikleşiyordu.

15

Cunningham, emrettiğim üzere kütüphanede beni bekliyordu. Bir sandalyenin ucuna oturmuştu; ona verdiğim mektubu açmış, hafifçe titreyen elinde tutuyordu. İçeri girdiğimde ayağa kalktı ama ben, kış bahçesini bir an önce ardımda bırakma arzusuyla çok hızlı yürümüştüm. Çok yüklendiğim akciğerlerimden gelen hırıltılı ve umutsuz patlamalar halindeki nefesimi duyabiliyordum.

Cunningham yardım etmeye çalışmadı.

"Konuk odasında neler olacağını nereden biliyordunuz?" diye sordu.

Cevap vermeye çalıştım ama boğazımda sözcüklere ve nefese aynı anda yer yoktu. İkincisini seçip Ravencourt'un hayatındaki her şeye yaptığı gibi, havayı iştahla içime çekerken çalışma odasına bakıyordum. Salgın Doktoru'nu Bell'le konuşurken yakalamayı ummuştum ama başarısızlıkla sonuçlanan Evelyn'i uyarma girişimim beklediğimden uzun sürmüştü.

Belki de şaşırmamalıydım.

Köye giden yolda da olduğu üzere, Salgın Doktoru ne zaman nerede olacağını biliyormuş gibi görünüyordu ve onu tuzağa düşürememem için bulunacağı yerlerin zamanını değiştirdiğinden emindim.

"Tam olarak yazdığınız gibi oldu," diye devam etti Cunningham, inanamayarak kâğıda bakarken. "Ted Stanwin hizmetçiye hakaret etti

ve Daniel Coleridge araya girdi. Yazdığınız sözcükleri söylediler. *Tam olarak*, o sözcükleri söylediler."

Bunu açıklayabilirdim ama Cunningham henüz, onu rahatsız eden kısma gelmemişti. Bunun yerine berjer koltuğa geçip büyük bir çabayla yastığın üstüne oturdum. Bacaklarım acınası bir memnuniyetle sızladı.

"Bu bir numara mı?" diye sordu Cunningham.

"Numara değil," dedim.

"Ve şu... Son satırda... Demişsiniz ki..."

"Evet."

"... Lord Ravencourt olmadığınızı söylemişsiniz."

"Ben Ravencourt değilim," dedim.

"Değil misiniz?"

"Değilim. Bir içki al, biraz solgun görünüyorsun."

Cunningham söylediğimi yaptı; yenilgiye uğramayan tek parçası itaatkârlığıydı. Elinde bir kadeh içkiyle dönüp oturdu. Gözlerini benden ayırmıyor, bacaklarını birbirine bastırıyordu ve omuzları çökmüştü.

Ona, Bell olarak geçirdiğim ilk gün ormanda gördüğüm cinayetten, bu sabah Daniel'la yaptığım konuşmaya kadar olan her şeyi anlattım. Yüzünde şüphe izleri dolaşıyordu ama bunlar mektuba her baktığında kayboluyordu. Neredeyse onun için üzülecektim.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordum, yarısı boşalmış kadehini işaret ederek.

"Siz Lord Ravencourt değilseniz, o nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yaşıyor mu?"

Gözlerime bakmakta zorlanıyordu.

"Yaşamamasını mı tercih ederdin?" diye sordum.

"Lord Ravencroft bana karşı iyidir," derken yüzü öfkeyle parlıyordu. *Bu, sorumu cevaplamıyor.*

Tekrar Cunningham'a baktım. Yere çevrilmiş gözler ve kirli eller; sorunlu bir geçmişten kalma, dağılmış bir dövme. Ani bir sezgiyle, Cunningham'ın korktuğunu anladım ama onu korkutan şey söylediklerim değildi. Cunningham, bu günün nasıl sonuçlanacağını gör-

müş birinin biliyor olabileceği şeylerden korkuyordu. Bir şey sakladığından emindim.

"Yardımına ihtiyacım var, Cunningham," dedim. "Yapılması gereken bir sürü iş var ve Ravencourt'a çakılıp kaldığım sürece, bunları yapacak bacaklara sahip değilim."

Cunningham kadehindeki içkiyi bitirip ayağa kalktı. İçki yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu ve konuştuğunda sesi alkolün cesaretiyle doluydu.

"Şimdi izin alıp yarın, Lord Ravencroft döndüğünde geri geleceğim," dedi.

Dimdik bir selam verip kapıya yöneldi.

"Sırrını öğrendiğinde, Ravencroft'un seni geri isteyeceğini mi düşünüyorsun?" dedim aniden; bu fikir zihnimde, göle düşen bir taş gibi belirmişti. Bu konuda haklıysam ve Cunningham bir şey saklıyorsa utancı, bana yardım etmesini sağlayabilirdi.

Sandalyemin yanında birbirine kilitlediği elleriyle kıpırdamadan durdu.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi, dümdüz önüne bakarak.

"Sandalyenin yastığının altına bak," dedim, sesimin gergin çıkmamasını sağlamaya çalışarak. Bu girişimimin ardındaki mantık çok sağlamdı ama bu gerçekten işe yarayacağı anlamına gelmiyordu.

Cunningham önce sandalyeye, sonra tekrar bana baktı. Hiç konuşmadan söylediğimi yaptı ve küçük bir zarf buldu. Çökmüş omuzlarıyla zarfı yırtıp açarken dudaklarının kenarı bir zafer hissiyle kıvrıldı.

"Nasıl bilebilirsiniz?" diye sordu çatlayan sesiyle.

"Hiçbir şey bilmiyorum ama bir sonraki konakçımda uyandığımda, kendimi senin sırrını ortaya çıkarma işine adayacağım. Sonra bu odaya dönüp senin bulman için o notu oraya koyacağım. Bu konuşma istediğim gibi ilerlemezse zarfı başka konukların da bulabileceği bir yere koyacağım."

Beni küçümsüyordu; tavrı yüzüme inen bir tokat gibiydi.

"Ravencourt olmayabilirsiniz ama aynı onun gibi konuşuyorsunuz."

Bu fikir öyle sarsıcıydı ki bir an sessiz kaldım.

zukluklar gibi, bir konakçıdan diğerine aktarıldığını düşünüyordum ama yanılıyor olamaz mıydım?

Daha önceki konakçılarımın hiçbiri Cunningham'a şantaj yapmayı düşünmemişti ve bu tehdidi gerçekleştirecek cesarete de sahip değillerdi. Hatta şimdi Sebastian Bell, Roger Collins, Donald Davies ve Ravencourt'a baktığımda, davranışlarında ortaklık gösteren çok az şey görebiliyordum. Düşündüğümün aksine, ben onların iradesi altına giriyor olabilir miydim? Öyleyse dikkatli olmalıydım. Bu insanların bedenlerinde tıkılı kalmak başka bir şey, kendini tamamen onların arzularına teslim etmek başka bir şeydi.

Cebinden çıkardığı bir çakmakla mektubun bir köşesini yakan Cunningham düşüncelerimi böldü.

"Benden ne istiyorsunuz?" dedi sert, düz bir sesle. Yanan kâğıdı ocağa bıraktı.

"Başlangıç olarak dört şey istiyorum," dedim, onları şişman parmaklarımla sayarak. "Önce, köye giden yolun biraz dışındaki eski bir kuyuyu bulmanı istiyorum. Oradaki taşın çatlağına sıkıştırılmış bir not olacak. Onu oku, yerine koy ve mesajı bana iletmek için geri dön. Bunu hemen yap, not bir saat içinde gitmiş olacak. İkinci olarak sana daha önce sorduğum salgın doktoru kostümünü bulman gerekiyor. Üçüncü olarak Anna ismini Blackheath civarında konfeti gibi, her yana yaymanı istiyorum. Herkese Lord Ravencroft'un onu aradığını bildir. Son olarak, Sebastian Bell'le tanışmanı istiyorum."

"Sebastian Bell, doktor olan mı?"

"Ta kendisi."

"Neden?"

"Çünkü Sebastian Bell olduğumu hatırlıyorum ama seninle tanıştığımı hatırlamıyorum," dedim. "Bunu değiştirebilirsek, kendime bugün başka şeylerin de değiştirilebileceğini kanıtlamış olacağım."

"Evelyn Hardcastle'ın ölümü gibi mi?"

"Kesinlikle."

Cunningham uzun bir nefes verdikten sonra dönüp yüzüme baktı. Konuşmamızın sonunda, bir hafta boyunca çölde yürümüş gibi bitap düşmüş görünüyordu.

"Bunları yaparsam, bu mektuptaki bilgilerin aramızda kalacağına güvenebilir miyim?" derken yüz ifadesinde beklentiden çok umut vardı.

"Güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Terli elimi uzattım.

"O halde başka seçeneğim yok gibi görünüyor," dedi elimi sertçe sıkarak. Yüzünde çok hafif bir tiksinti ifadesi vardı.

Daha fazla oyalanırsa ona yeni işler vereceğimden endişelenerek, aceleyle yanımdan ayrıldı. O gidince nemli hava üzerime çöküp giysilerime, oradan da kemiklerime işledi. Kütüphanede kalmanın eğlencesini kaybettiğine karar verdim ve ayağa kalkmak için bastonumu kullanarak sandalyeden kalktım.

Ravencourt'un odasına giderken çalışma odasından geçtim ve orada Helena Hardcastle'la yapacağım görüşmeye hazırlanmaya başladım. Leydi Hardcastle bu akşam Evelyn'i öldürmeyi planlıyorsa bunu öğrenmeye kararlıydım.

Ev sessizdi; erkekler dışarıda avlanıyor, kadınlar kış bahçesinde içki içiyordu. Uşaklar bile ortalıktan kaybolmuştu; merdivenlerin altına dağılmış, baloya hazırlanıyorlardı. Arkalarında derin bir sessizlik bırakmışlardı. Tek eşlikçim pencerelere çarpan, içeri girmek isteyen yağmur damlalarıydı. Bell bu sesi duymamıştı ama dışarıdan gelecek kötülüklere çok duyarlı olan Ravencourt bu sessizliği rahatlatıcı buluyordu.

Her biri, dikkatimi çekmeye kararlıymış gibi, dikkatli ve yavaş atılan, ağır adımlar düşüncelerimi böldü. Yemek salonuna kadar ilerleyebilmiştim; uzun zaman önce katledilmiş canavarların başları büyük, meşe masaya bakıyordu; kürklerinin rengi solmuştu ve üzerleri toz kaplıydı. Oda boştu ama ayak sesleri her yandan geliyor gibiydi; sanki aksak yürüyüşümü taklit ediyorlardı.

Gerilip durdum, kaşlarımda ter birikmeye başlamıştı.

Adımlar da durdu.

Alnımı silip huzursuzca etrafa bakarken Bell'in mektup bıçağının yanımda olmasını diledim. Ravencourt'un hantal bedeninde kendimi, bir çapayı çekmeye çalışan bir adam gibi hissediyordum. Ne kaçabilir ne de dövüşebilirdim; bunları yapabilsem bile sadece havayı yumruklamış olurdum. Tek başımaydım.

Kısa bir tereddütten sonra tekrar yürümeye başladım; ayak sesleri de bir hayalet gibi beni takip ediyordu. Aniden durduğumda adımlar da benimle birlikte durdu, duvarlardan uğursuz bir kıkırtı yükseldi. Kalbim gümbürdemeye başladı, kollarımdaki tüyler ürperdi ve korku aniden, konuk odasının kapısından görülebilen antrenin güvenliğine doğru atılmama sebep oldu. Artık ayak sesleri beni taklit etmiyor, dans ediyordu; her yönden gelen o kıkırtıyı duyabiliyordum.

Koridora ulaştığımda nefes nefeseydim, ter ve yorgunluktan kör olmuştum; neredeyse kendi bastonuma takılıp düşecektim. Antreye girdiğimde gülüşmeler aniden kesildi; etrafıma bir fısıltı yayıldı.

"Yakında tanışacağız, küçük tavşan."

16

On dakika sonra fısıltılar kesilmişti ama yarattığı dehşet hissi hâlâ sürüyordu. Mesele sözcükler değil, ses tonundaki memnuniyetti. Bu, acı ve kanın yakında olduğuna dair bir uyarıydı ve bunu yapanın Ayakçı olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Elimi havaya kaldırıp ne kadar titrediğini kontrol ettikten sonra kendimi yeterince toparladığıma karar verip odama doğru ilerlemeye devam ettim. Henüz birkaç adım atmıştım ki antrenin arka tarafındaki bir bölmeden yükselen hıçkırıklar dikkatimi çekti. Bir dakika kadar çevrede dolaştım; bunun bir tuzak olmasından korkarak loş bölmeye doğru bakındım. Ayakçı'nın bu kadar kısa sürede işe koyulacağını tahmin etmiyordum; ayrıca, duyduğum bu acınası üzüntü seslerini çıkarabileceğinden de hiç emin değildim.

Merakla temkinli bir adım attığımda kendimi Hardcastle Ailesi üyelerinin portreleriyle süslenmiş, dar bir galeride buldum. Duvarlardaki eski resimler solmuştu; kapıya en yakın noktada, Blackheath'in şu anki sahiplerinin resimleri asılıydı. Lady Helena Hardcastle bir kraliçe gibi, ayakta duran kocasının yanında oturuyordu. İkisi de koyu renk gözlü, koyu renk saçlı ve kibirlilerdi. Hemen yanlarında çocukların resimleri vardı; bir pencerede duran Evelyn, birinin gelmesini beklerken perdenin ucuyla oynuyordu. Michael bir bacağını oturduğu sandalyenin kolundan aşağı uzatmıştı; yerde bir kitap vardı. Sıkılmış görünüyor, huzursuz bir enerji yayıyordu. Tüm resimle-

rin köşesinde bulanık bir imza vardı ve tahminimde yanılmıyorsam Gregory Gold'a aitti. Ressamın kâhyayı dövmesinin hatırası hâlâ o kadar canlıydı ki ağzımda tekrar kanın tadını hissederek bastonumu kavradığımı fark ettim. Evelyn, Gold'un eve resimleri düzeltmek için getirildiğini söylemişti ve bunun sebebini görebiliyordum. Adam deli olabilirdi ama gerçekten yetenekliydi.

Odanın köşesinden bir hıçkırık daha yükseldi.

Galeride pencere yoktu, yalnızca yağ lambaları vardı ve gölgeler arasında, sırılsıklam bir mendilin üzerine kapanmış, ağlayan hizmetçiyi görmek için gözlerimi kısmam gerekti. Sessizce yaklaşmam mantıklı olurdu ama Ravencroft hiçbir şeyi gizlice yapabilecek biri değildi. Bastonum yere çarpıyor, nefesimin sesi benden önce varlığımı haber veriyordu. Beni gören hizmetçi ayağa fırladı; bonesi çözülüp kıvırcık, kızıl saçlarını serbest bıraktı.

Onu hemen tanıdım. Bu, öğlen yemeğinde Ted Stanwin'in çok kötü davrandığı Lucy Harper'dı. Aynı zamanda, kâhya olarak uyandığımda aşağı, mutfağa inmeme yardım eden kadındı. Bu nezaketinin anısı içinde yankılandı; ağzımdaki sözcükler sıcak bir merhametle şekillendi.

"Affedersin, Lucy. Seni korkutmak istememiştim," dedim.

"Hayır efendim, aslında... Ben burada..." Bir kaçış arayarak etrafa bakıp görgü kuralları konusunda bir hata daha yaptı.

"Ağladığını duydum," dedim, yüzüme anlayışlı bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken. Bunu başka birinin ağzıyla yapmak, özellikle de bu ağzın etrafında bolca et varsa, zor bir şeydi.

"Hayır efendim, siz... Benim hatamdı. Öğlen yemeğinde bir hata yaptım," dedi son gözyaşını silerken.

"Ted Stanwin sana karşı çok acımasızdı," dedim, yüzünde beliren korkuya şaşırırken.

"Hayır efendim, böyle söylemeyin," derken sesimi bir oktav bastırıyordu. "Ted, yani Bay Stanwin biz çalışanlara iyi davranır. Bize karşı her zaman adil olmuştur. Sadece... Artık bir beyefendi oldu ve..."

Lucy tekrar gözyaşlarına gömülmek üzereydi.

"Anlıyorum," dedim hızlıca. "Diğer konukların ona bir uşakmış gibi davranmasını istemiyor."

Lucy'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet efendim, tam olarak bu. Ted olmasaydı Charlie Carver'ı asla yakalayamazlardı yine de diğer beyefendiler hâlâ onu bizden biri olarak görüyor. Ama Lord Hardcastle öyle değil, ona Bay Stanwin diye hitap ediyor."

"Sen iyi olduğun sürece sorun yok," dedim; sesindeki gurur beni etkilemişti.

"İyiyim efendim, gerçekten iyiyim," dedi dürüstçe. Bonesini yerden alacak kadar cesaretini toplamıştı. "Geri dönmeliyim, nereye gittiğimi merak ederler."

Kapıya doğru bir adım attı ama bir soru sormamı engelleyemeyecek kadar yavaştı.

"Lucy, Anna adında birini tanıyor musun?" diye sordum. "Çalışanlardan biri olabileceğini düşünüyorum."

"Anna mı?" Durup tüm düşüncelerini bu soruya odakladı. "Hayır efendim, tanıdığımı söyleyemem."

"Son zamanlarda hizmetçiler arasında tuhaf şeyler yapan kimse oldu mu?"

"Hayır efendim ama inanır mısınız, bugün bu soruyu bana soran üçüncü kişisiniz," dedi, kıvırcık saçlarının bir buklesini parmağında çevirerek.

"Üçüncü mü?"

"Evet efendim. Bayan Derby de daha bir saat önce aynı şeyi merak edip mutfağa indi. Bizi epeyce korkuttu. Onun gibi asil bir leydinin mutfağa indiğini daha önce duymamıştım bile."

Elim bastonumu kavradı. Şu Bayan Derby her kimse, tuhaf davranıyor ve benimle aynı soruları soruyordu. Rakiplerimden birini daha bulmuş olabilirdim.

Ya da başka bir konakçıyı.

Bu fikir kızarmama sebep oldu; Ravencourt'un kadınlarla ilişkisi, sadece dünya üzerindeki varlıklarını kabul etmesiyle sınırlıydı. Onlarla bir olma fikri onun için, suyun altında bir gün geçirmek gibi, algılanamayacak bir fikirdi.

"Bana Bayan Derby hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordum.

"Pek bir şey söyleyemem, efendim," dedi Lucy. "Yaşlıca, keskin dilli bir hanımefendi. Ben sevdim. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum

ama bir de ayakçı vardı. Bayan Derby'den birkaç dakika sonra gelip aynı soruyu sordu: 'Hizmetçiler arasında, tuhaf şeyler yapan kimse var mı?'"

Elim, bastonumun sapını daha da sıkı kavradı ve küfretmemek için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Ayakçı mı?" dedim. "Görünüşü nasıldı?"

"Sarışın, uzun boylu ama..." düşüncelere dalarken huzursuz görünüyordu. "Bilmiyorum, kendinden memnundu. Muhtemelen bir beyefendinin emrinde çalışıyordur, efendim. Böyle oluyorlar, emrinde çalıştıkları kişinin havasına bürünüyorlar. Burnu kırıktı ve bu daha yeni olmuş gibi mosmordu. Herhalde biri ona haddini bildirdi."

"Ona ne söyledin?"

"Ben değil efendim, aşçı Bayan Drudge cevap verdi. Ona da Bayan Derby'ye söylediği şeyi söyledi; 'Hizmetçilerin bir şeyi yok, tuhaf olan konuklar...'" Kızardı. "Affedersiniz efendim, öyle demek istememiştim..."

"Endişelenme Lucy, ben de bu evdeki insanların çoğunu senin bulduğun kadar tuhaf buluyorum. Konuklar neler yapıyor?"

Gözleri suçlu bir ifadeyle duvara kayarken gülümsedi. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse ahşap döşemenin gıcırtıları tarafından bastırılabilecek kadar kısıktı.

"Bu sabah Bayan Hardcastle oda hizmetçisiyle beraber ormana gitmiş; kız Fransız, *quelle* bilmem ne, *quelle* bir şey deyip duruyor; onu görmelisiniz. Biri Charlie Carver'ın eski kulübesinin yakınlarında onlara saldırmış. Sanırım konuklardan biriymiş ama kim olduğunu söylemediler."

"Saldırmış mı? Emin misin?" dedim, Bell olarak geçirdiğim sabahı ve ormanda koştuğunu gördüğüm kadını hatırlayarak. Ben onun Anna olduğunu tahmin etmiştim ama yanılmış olabilir miydim? Bu, Blackheath'te yanlış çıkan ilk tahminim olmayacaktı.

"Öyle söylediler efendim," dedi, hevesim karşısında utanarak.

"Sanırım şu Fransız hizmetçiyle konuşmalıyım. İsmi neydi?"

"Madeline Aubert, efendim; ama size kimin söylediğini söylemezseniz sevinirim. Bunu gizli tutmaya çalışıyorlar."

Madeline Aubert. Bu, dün gece yemekte Bell'e notu veren hizmet-

çiydi. Son olayların yarattığı kafa karışıklığıyla, Bell'in kesilen kolunu unutmuştum.

"Kimseye bir şey söylemem, Lucy. Teşekkür ederim," dedim gerekli jestleri yaparak. "Yine de onunla konuşmam gerekiyor. Onu aradığımı bildirebilir misin? Neden aradığımı söylemene gerek yok ama odama gelirseniz, bunun sonunda ikinize de bir ödül var."

Bakışları şüpheliydi ama kısa sürede ikna oldu ve onu başka sorularla bunaltmama fırsat vermeden hızla uzaklaştı.

Ravencourt bunu yapabilecek olsaydı, koridordan uzaklaşırken adımlarımı hızlandırırdım. Evelyn, Ravencourt'a karşı ne kadar ilgisiz olursa olsun hâlâ benim arkadaşımdı ve hâlâ onu kurtarmaya kararlıydım. Biri bu sabah onu ormanda tehdit ettiyse, aynı kişinin, onun bu gece öldürülmesinde de bir rolü olacağını düşünmek çok yanlış değildi. O kişiyi engellemek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım ve Madeline Aubert'in bana bu konuda yardımcı olabileceğini umuyordum. Kimbilir, belki de yarın bu saatlerde katilin adını öğrenmiş olurdum. Salgın Doktoru sözünde durursa diğer konakçılarımı kullanmadan bu evden kurtulabilirdim.

Bu coşkuyu ancak koridor boyunca koruyabildim; beni antrenin aydınlığından uzaklaştıran her adımda, bu his gitgide gücünü kaybediyordu. Ayakçı'nın varlığı Blackheath'i değiştirmişti; evin uzun gölgeleri ve görünmez köşeleri, zihnimin, Ayakçı'nın beni öldürebileceği yüzlerce yol hayal etmesine sebep oluyordu. En küçük bir ses bile, zaten fazlasıyla yorgun kalbimin hızlanmasına sebep oluyordu. Odama vardığımda ter içindeydim; göğsümde bir düğüm vardı.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra uzun, titrek bir nefes verdim. Böyle giderse Ayakçı'nın beni öldürmesine gerek kalmayacaktı; sağlığım bunu onun yerine yapacaktı.

Odam güzel bir odaydı; bir şezlong ve tek kişilik bir koltuk, harlı ateşi yansıtan bir avizenin altına yerleştirilmişti. Bir sehpanın üzerine içki, meyve dilimleri, apsent ve yarısı erimiş bir kova buz konmuştu. Hemen yanında koca bir yığın halinde biftekli sandviçler duruyordu; ekmeklerin kesilmiş kenarlarından hardal sızıyordu. Midem beni yiyeceklere doğru götürmek istiyor ama vücudum kendini kontrol edemiyordu.

Dinlenmem lazımdı.

Koltuk, ağırlığımı pek hoş karşılamadı, bacakları ağırlığım altında eğildi. Yağmur camları dövüyordu, gökyüzü siyah ve morun tonlarına bürünmüştü. Bunlar dünküyle aynı bulutlar, aynı yağmur damlaları mıydı? Tavşanlar aynı delikleri kazıp aynı böcekleri rahatsız etmiş miydi? Aynı kuşlar aynı şekilde uçup aynı pencereye çarpmış mıydı? Bu bir tuzaksa, bu tuzağı hak edecek kişi nasıl biriydi?

"Bir içki iyi gelebilir," diye mırıldandım, zonklayan şakaklarımı ovarken.

Hemen arkamdan gelen bir kadın sesi, "Buyurun," dedi. İçki küçük bir elin yardımıyla, omzumun üstünden bana ulaştı; kadının parmakları kemikli ve nasırlıydı.

Dönmeye çalıştım ama Ravencourt'un bedeni bu sandalyeye çok büyüktü.

Kadın sabırsızca bardağı sallayıp içindeki buzları tıkırdattı.

"Bunu buzlar erimeden içmelisiniz," dedi.

"Affedersiniz ama tanımadığım bir kadından içki almayı şüpheli buluyorum," dedim.

Kadın dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sıcak nefesi ensemdeydi.

"Ama beni tanıyorsun," diye fısıldadı. "Arabada, kâhyanın yanındaydım. İsmim Anna."

"Anna!" deyip ayağa kalkmaya çalıştım.

Omzundaki eli bir örs kadar ağırdı, beni tekrar yastıklara itti.

"Hiç uğraşma, sen ayağa kalktığında gitmiş olacağım," dedi. "Yakında buluşacağız ama beni aramayı bırakman gerek."

"Aramayı bırakmak mı? Neden?"

"Çünkü arayan tek kişi sen değilsin," dedi biraz geri çekilerek. "Ayakçı da beni arıyor ve birlikte çalıştığımızı biliyor. Aramaya devam edersen, onun bana ulaşmasına sebep olacaksın. Benim kimliğim gizli olduğu sürece ikimiz de güvendeyiz, o yüzden av köpeklerini geri çek."

Anna'nın ilerideki kapıya doğru uzaklaştığını hissettim.

"Bekle," diye bağırdım. "Kim olduğumu ya da neden burada olduğumuzu biliyor musun? Lütfen, bana söyleyebileceğin bir şeyler olmalı."

Anna bunu düşünerek duraksadı.

"Aklımda tek bir isimle uyandım," dedi.

"Sanırım senin ismin."

Ellerimle koltuğun kollarını kavradım.

"İsim ne?" diye sordum.

"Aiden Bishop," dedi. "Şimdi; ben senin istediğini yaptım; sen de benim istediğimi yap. Beni aramayı bırak."

17

"Aiden Bishop," dedim, sesli harfleri vurgulayarak. "Aiden... Bishop. Aiden. Aiden. Aiden."

Son yarım saattir bu ismi farklı kombinasyonlar, tonlamalar ve söyleyiş biçimleriyle söyleyerek başına buyruk zihnimden birkaç anı çalmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar aldığım tek sonuç ağzımın kurumasıydı. Bu, vakit geçirmenin can sıkıcı bir yoluydu ama çok fazla alternatifim yoktu. Saat ilerleyip bir buçuk olmuştu; Helena Hardcastle yokluğunu açıklayan bir haber göndermemişti. Bir hizmetçiyi çağırıp onu bulmaya gönderdim ama hizmetçi bana sabahtan beri kimsenin leydiyi görmediğini söyledi. Lanet kadın ortadan kaybolmuştu.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, ne Cunningham ne de Madeline Aubert yanıma gelmişti; Evelyn'in hizmetçisinin yanıma gelmesini çok beklemesem de Cunningham saatlerdir ortalıkta yoktu. İşlerinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyordum ve sabırsızlanmaya başlamıştım. Yapacak çok fazla işimiz vardı ve bunun için çok az zamanımız kalmıştı.

"Merhaba Cecil," dedi kulak tırmalayıcı bir ses. "Helena hâlâ burada mı? Onunla buluşacağınızı duydum."

Kapıda, üzerinde devasa, kırmızı bir palto, şapka ve neredeyse dizlerine kadar yükselen, çamurlu yağmur çizmeleriyle yaşlıca bir kadın duruyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı; yüzünde donmuş, sert bir ifade vardı.

"Ne yazık ki onu görmedim," dedim. "Hâlâ onu bekliyorum."

"Sen de mi? Lanet kadın bu sabah bahçede benimle buluşacaktı, bunun yerine beni bir saat boyunca titreyerek bir bankta bekletti," dedi, ateşe doğru ilerleyerek. Üzerinde o kadar çok giysi vardı ki tek bir kıvılcım bir Viking cenazesi gibi alev almasına sebep olabilirdi.

"Nereye gitti acaba?" dedi, eldivenlerini çıkarıp onları yanımdaki koltuğa atarken. "Blackheath'te yapılabilecek çok fazla şey yok. Bir içki ister misin?"

"Zaten içiyorum," dedim, kadehimi ona doğru sallayarak.

"En doğrusunu yapmışsın. Bahçede dolaşmaya çıkmıştım ama döndüğümde ön kapıyı açacak kimseyi bulamadım. Yarım saattir pencerelere vuruyorum ama etrafta tek bir uşak bile yok. Burası kesinlikle Amerika gibi."

Sürahiyi yerinden alıp kadehi ahşap masaya bıraktı. Cama çarpan buz tıkırdadı; üzerine alkol dökülürken çıtırdadı. Bir hışırtı ve içkiye atılan bir şeyin ardından büyük bir yudum sesi ve yaşlı kadının uzun, keyifli iç çekişi duyuldu.

"İşte bu," dedi kadın. Hâlâ gelen cam tıkırtıları, ilk turun sadece ısınma olduğunu gösteriyordu. "Helena'ya bu partinin berbat bir fikir olduğunu söyledim ama dinlemedi bile. Şimdi, şu hale bak: Peter kâhyanın evinde saklanıyor, Michael büyük bir dikkatle partiyi ayakta tutmaya çalışıyor, Evelyn de kovalamaca oynuyor. İnan bana, bu olay büyük bir felakete dönüşecek."

Yaşlı kadın elinde içkisiyle tekrar ateşin başındaki yerine geçti. Üzerindeki birkaç katı çıkardığında küçücük kalmıştı; pembe yanakları, küçük pembe elleri ortaya çıkmıştı. Bir tutam gri saç, başının üstünde özgürce sallanıyordu.

"Peki bu ne?" dedi, şömine rafındaki beyaz kartı eline alırken. "Bana mı yazacaktın, Cecil?"

"Anlayamadım?"

Üzerine kısa bir mesaj yazılmış kartı bana verdi.

Millicent Derby'yle buluş

A.

Notu Anna bırakmıştı.

Önce yanan eldivenlerden bahsetmiş, şimdi de beni birine yönlendirmişti. Gün boyu birinin yoluma bıraktığı ekmek kırıntılarını takip etmek tuhaf da olsa ve bu not, Bayan Derby'nin rakiplerimden ya da konakçılarımdan biri olduğuna dair teorimi çürütse de burada bir arkadaşım olduğunu bilmek iyi bir histi. Yaşlı kadın, içinde başka kimseye yer olmayacak kadar kendisiyle doluydu.

O zaman neden gizlice mutfağa inip hizmetçiler hakkında sorular soruyordu?

Viskimden bir yudum alarak, "Cunningham'dan seni bir içki içmeye davet etmesini istemiştim," dedim yumuşak bir sesle. "Mesajı yazarken kafası karışmış olmalı."

"Önemli işlerde alt sınıftan birine güvenirsen böyle olur," diyen Millicent, burnunu çekip yakındaki bir sandalyeye oturdu. "İnan bana Cecil, bir gün onun tüm banka hesaplarını boşalttığını ve hizmetçilerinden biriyle yattığını öğreneceksin. Şu lanet Ted Stanwin'e bak. Bekçiyken burada havadaki sakin bir esinti gibi dolaşırdı; şimdi sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor. Ne kadar cüretkâr."

"Stanwin'in eleştirilecek yönleri olduğunu kabul edebilirim ama bu evin çalışanlarını severim," dedim. "Bana çok nazik davrandılar. Ayrıca, senin de sabah mutfağa indiğini söylüyorlar; demek ki sen de hepsinden nefret etmemişsin."

Kadehini bana doğru sallayıp itirazıma, bana viski sıçratarak cevap verdi.

"Ah, evet..." diyerek düşüncelere daldı; içkisini yudumlayarak zaman kazandı. "Hizmetçilerden birinin odamdan bir şey çaldığını sandım, hepsi bu. Her zaman söylerim, yer altında neler olduğunu asla bilemezsin. Kocamı hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal," dedim, nezaketle konuyu değiştirişine hayran kalarak. Mutfakta yaptığı işin, odasındaki hırsızlıkla ilgisi olduğundan şüpheliydim.

"Aynı şey oldu," deyip burnunu çekti. "Korkunç, alt sınıftan bir ailede yetişmişti ama kırk küsür dokuma atölyesi kurmayı başardı ve bunu yaparken her zaman tam bir pislikti. Elli yıllık evliliğimizde

onu gömdüğüm güne kadar gülümsemedim ve o günden beri gülmeyi bırakmadım."

Sözleri, koridordan gelen bir çıtırtı ve onu takip eden menteşe gıcırtısıyla bölündü.

"Belki Helena'dır," dedi Millicent, sandalyesinden kalkarken. "Odası, yan kapı."

"Hardcastle'ların kâhya evinde kaldığını sanıyordum."

Millicent tek kaşını kaldırarak, "Peter kâhya evinde kalıyor," dedi. "Helena burada kalıyor; bu konuda çok ısrarcıydı. Zaten evlilikleri hiçbir zaman çok iyi gitmemişti ama artık hızla çözülüyorlar. Şunu söyleyebilirim Cecil, sadece skandal için bile gelmeye değerdi."

Yaşlı kadın Helena'ya seslenerek koridora çıktı ama aniden sustu. "Bu da ne..." diye mırıldandı ve başını tekrar benim odama uzattı. "Ayağa kalk Cecil," dedi endişeyle. "Burada tuhaf bir şey oluyor."

Endişeyle ayağa kalkıp koridora çıktım; Helena'nın yatak odası kapısı, rüzgârda hareket ediyordu. Kilit kırılmıştı, yerde kıymıklar vardı.

Arkamda kalan Millicent, öfkeyle, "Biri içeri girmiş," dedi.

Bastonumu kullanarak kapıyı yavaşça ittiğimde içeri göz atabildik.

Oda boştu ve görünüşe bakılırsa uzun süredir böyleydi. Perdeler hâlâ kapalıydı, içerisi koridordaki lambalardan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. Sayvanlı karyola özenle düzeltilmişti, makyaj masasının üstü yüz kremleri, pudralar ve her türlü makyaj malzemesiyle doluydu.

Odanın güvenli olduğuna ikna olan Millicent arkamda belirip ancak saldırgan bir özür olarak tasvir edilebilecek bir bakış attıktan sonra yatağın etrafında dolaşıp perdeleri çekerek karanlığı odadan uzaklaştırdı. Etrafta düzenli görünmeyen tek şey, yuvarlak kapağıyla ceviz bir çalışma masasıydı; çekmeceleri açık duruyordu. Üzerine yayılmış mürekkep şişeleri, zarflar ve kurdeleler arasında, yastığında iki tane silah şeklinde oyuk bulunan işlemeli bir kutu duruyordu. Silahlar yerlerinde değildi; gerçi birini Evelyn'in yanında mezarlığa götürdüğünden şüpheleniyordum. Silahın annesine ait olduğunu söylemişti.

"En azından, içeri giren kişinin ne istediğini biliyoruz," dedi Mil-

licent, kutuya dokunarak. "Ama bu mantıklı değil. Biri bir silah istese ahırlardan kolaylıkla çalabilir. Orada düzinelerce var. Kimse fark bile etmez."

Kutuyu kenara iten Millicent köstebek derisiyle kaplanmış bir ajandayı açıp parmağını randevular, toplantılar, hatırlatmalar ve notlardan oluşan karmaşanın üzerinden geçirerek sayfaları çevirmeye başladı. Yazılar sıkıcı olsa da meşgul bir hayata işaret ediyordu ama son sayfa yırtılmıştı.

"Bu çok tuhaf, bugünkü randevular eksik," dedi Millicent, tedirginliği şüpheye dönüşüyordu. "Helena onları neden yırtsın ki?"

"Sence bunu kendisi mi yaptı?" dedim.

"Başka kimin işine yararlar ki?" dedi Millicent. "Göreceksin, Helena'nın aklında aptalca bir şey var ve kimsenin bunu öğrenmesini istemiyor. Şimdi bana izin verirsen Cecil, gidip onu bulmalı ve bundan vazgeçirmeliyim. Her zamanki gibi."

Ajandayı yatağa atıp koridora çıktı. Gidişini neredeyse fark etmedim. Ben daha çok, sayfalardaki siyah parmak izi lekeleriyle ilgilenmiştim. Uşağım buraya gelmişti ve görünüşe bakılırsa o da Helena Hardcastle'ı arıyordu.

18

Pencerelerin dışındaki dünya gitgide küçülüyordu; köşelerde gölgelenmeye, merkezde kararmaya başlıyordu. Ormandan dönen avcılar, çimenliklerin üzerinde fazla büyümüş kuşlar gibi yalpalayarak ilerliyorlardı. Odamda Cunningham'ın dönüşünü beklemekten sıkılıp ansiklopediyi incelemek için kütüphaneye yöneldim.

Bu, şimdiden pişman olduğum bir karardı.

Gün boyunca yürümek bütün gücümü tüketmişti; bu hantal beden, her saniye daha da ağırlaşıyordu. Daha da beteri, ev hareketle canlanmıştı; hizmetçiler yastıkları kabartıyor, çiçekleri düzenliyor, şaşkın bir balık sürüsü gibi bir o yana, bir bu yana hareket ediyorlardı.

Coşkuları karşısında utandım, zarafetleri gözümü korkuttu.

Oraya vardığımda antre, ayaklarının etrafında su birikintileri oluşmuş, şapkalarından yağmur damlalarını silken avcılarla doluydu. Sırılsıklamlardı ve soğuktan solmuşlardı; yüzleri cansız görünüyordu. Korkunç bir akşamüstü geçirdikleri çok açıktı. Gergince, gözlerimi yerden kaldırmadan aralarından geçerken bu asık yüzlerden birinin Ayakçı'ya ait olup olmadığını merak ettim. Lucy Harper, mutfağa geldiğinde burnunun kırık olduğunu söylemişti. Bu bana umut vermişti; demek ki konakçılarım da ona karşılık veriyordu. Ayrıca bu, onu tanımamı çok kolaylaştırmıştı.

Etrafta yaralı olmadığını görünce, artan kendime güvenimle yürümeye devam ettim; avcılar yana çekilip kütüphaneye giden yolda

ilerlememe izin verdiler. Kütüphanede ağır perdeler çekilmiş ve şöminede bir ateş yakılmıştı; havada hafif bir parfüm kokusu vardı. Şamdanların üzerindeki kalın mumların sıcak ışığı gölgeleri kenarlara iterek sandalyelerde oturmuş, kucaklarındaki açık kitaplara dalmış üç kadını aydınlatıyordu.

Ansiklopedinin durduğu rafa yönelip karanlıkta elimi uzattığımda sadece boşlukla karşılaştım. Yakındaki bir masadan bir mum alıp kitabın yerinin değiştirildiğini umarak mumu rafa yaklaştırdım ama ansiklopedi gitmişti. Korkunç bir makinenin kükremesi gibi, uzun bir nefes verdim. Şimdiye kadar ansiklopediye ya da gelecekteki konakçılarımla yüz yüze görüşmeye ne kadar çok umut bağladığımı fark etmemiştim. Merak ettiğim şey sadece neler bildikleri değildi; kişinin kendini bir komik aynalar koridorunda, farklı biçimlerde görmesi gibi, gördüğümde onları inceleyebilecektim. Böyle bir gözlemle, hepsinde tekrarlayan bazı özellikleri, dönüştüğüm herkese yanımda götürdüğüm, konakçılarımın karakterlerinden etkilenmemiş, gerçekten olduğum kişinin bazı özelliklerini bulabilir miydim? Bu şansım yokken, "ben" dediğim şeyin sınırlarını nasıl çizeceğimi, kendi kişiliğimle konakçılarımın kişilikleri arasındaki çizgiyi nasıl çekeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Ayakçı'yla aramdaki tek farkın, zihnim olmasıydı.

Gün omuzlarıma çöküp beni ateşin karşısındaki bir sandalyeye oturmaya zorluyordu. Yığılmış odunlar çıtırdayıp patlıyor, ısı havada ilerleyip yayılıyordu.

Nefesim boğazımda tıkandı.

Ansiklopedi alevlerin arasındaydı, küle dönmüştü ama şeklini koruyordu. Tamamen dağılmaktan bir nefes uzaktaydı.

Şüphesiz, Ayakçı'nın işi.

Kendimi kapana kısılmış hissediyordum ve şüphesiz ki amaç da buydu. Nereye gitsem, Ayakçı benden bir adım ilerideymiş gibi görünüyordu. Sadece kazanmak yeterli değildi. Ayakçı bunu bilmemi de istiyordu. Korkmamı istiyordu. Sebebini bilmesem de acı çekmemi istiyordu.

Bu açıkça nefret dolu davranıştan etkilenmiş halde kendimi alev-

lere bıraktım; Cunningham eşikten seslendiğinde tüm şüphelerimi ateşe akıtıyordum.

"Lord Ravencourt?"

"Nerelerdeydin sen?" diye azarladım, öfkem tamamen kontrolümden çıkmıştı.

Sandalyemin etrafından dolaşıp ellerini ısıtmak için ateşe yaklaştı. Fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu; giysilerini değiştirmiş olsa da havluyla kuruladığı saçları hâlâ ıslaktı.

"Ravencourt'un öfkesinin hâlâ yerinde olduğunu görmek güzel," dedi uysal bir sesle. "Gündelik azarımı yemesem kendimi kesinlikle kaybolmuş hissederdim."

"Bana mağduru oynama," dedim, parmağımı ona doğru sallayarak. "Saatlerdir yoksun."

"İyi bir iş yapmak uzun zaman alır," dedi, kucağıma bir şey atarak.

Nesneyi ışığa doğru kaldırıp porselen bir gaga maskesinin boş gözlerine baktığımda, öfkem hemen eridi. Cunningham sesini alçaltıp bizi açık bir merakla izleyen kadınlara bir bakış attı.

"Phillip Sutcliffe adlı bir adama ait," dedi Cunningham. "Uşaklardan biri, bunu dolabında görmüş; ben de av için evden çıktığında odasına girdim. Elbette şapka ve palto da yanındaydı; ayrıca, Lord Hardcastle'a baloda görüşme sözü veren bir not da vardı. Onu engelleyebileceğimizi düşündüm."

Elimi dizime vurup ona delice gülümsedim. "Gerçekten iyi iş çıkardın, Cunningham."

"Mutlu olacağınızı tahmin etmiştim," dedi. "Ne yazık ki iyi haberlerim burada bitiyor. Bayan Hardcastle için kuyuya bırakılan not... en basit ifadeyle tuhaftı."

"Tuhaf mı? Neden?" dedim, gaga maskesini yüzüme doğru tutarken. Tenime değen porselen soğuk ve yapış yapıştı ama bunun dışında, maske bana uyuyordu.

"Yağmur yüzünden dağılmıştı ama üzerinde, '*Millicent Derby'den uzak dur,*' yazıyordu ve altında sadece basit bir şato çizimi vardı. Başka bir şey yoktu."

"Bu çok tuhaf bir uyarı," dedim.

"Uyarı mı? Ben daha çok bir tehdit olduğunu düşünmüştüm," dedi Cunningham.

"Millicent Derby'nin Evelyn'i örgü şişleriyle öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" dedim, tek kaşımı kaldırarak.

"Sadece yaşlı olduğu için onu görmezden gelmeyin," dedi Cunningham, sönmekte olan ateşi demir çubukla karıştırıp canlandırırken. "Bir zamanlar, bu evde çalışanların yarısı Millicent Derby'nin emri altındaydı. Ortaya çıkaramayacağı hiçbir kirli sır ya da kullanmayacağı hiçbir kirli numara yoktur. Ted Stanwin onunla kıyaslandığında amatör kalır."

"Onu daha önceden tanıyor musun?"

"Ravencourt tanıyor ve o kadına güvenmiyor," dedi. "Adam pisliğin teki ama aptal değildir."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim. "Sebastian Bell'le tanıştın mı?"

"Daha tanışamadım ama onu akşam yakalarım. Gizemli Anna hakkında da hiçbir şey bulmayı başaramadım."

"Ah, ona gerek yok, bugün o beni buldu," dedim, sandalyenin kolundan yırtılmış bir deri parçasını alırken.

"Gerçekten mi? Ne istiyormuş?"

"Söylemedi."

"Sizi nereden tanıyormuş?"

"Bunları konuşmadık."

"Bir arkadaşınız mı?"

"Olabilir."

"O halde kârlı bir görüşmeymiş," dedi şakayla karışık, demir çubuğu yerine bırakırken. "Bu arada, banyoya girmelisiniz. Akşam yemeği sekizde ve kötü kokmaya başlıyorsunuz. İnsanlara sizden nefret etmeleri için daha fazla sebep vermeyelim."

Ayağa kalkmama yardım etmek için harekete geçtiğinde elimi sallayarak onu durdurdum.

"Hayır, senin bundan sonra, gece boyunca bir gölge gibi Evelyn'i takip etmeni istiyorum," dedim, sandalyemden zorlukla kalkarken. Sanki yerçekimi bu fikrime karşı çıkıyordu.

"Neden?" diye sordu, kaşlarını çatıp bana bakarken.

"Biri onu öldürmeyi planlıyor," dedim.

"Evet, o kişi ben de olabilirim," dedi sakince, müzik odalarını sevdiğini söylermiş gibi rahat bir tavırla.

Bu fikir beni öylesine etkiledi ki yarı yarıya kalktığım koltuğa geri oturdum. Altımdaki ahşap gıcırdadı. Ravencourt ona tamamen güveniyordu ve bu, Cunningham'ın korkunç bir sırrı olduğunu bilmeme rağmen sorgulamadan benimsediğim bir tavırdı. Cunningham da herkes kadar şüpheliydi.

Cunningham burnuna dokundu.

"Şimdi düşünmeye başladınız," dedi kolumu omzuna alırken. "Sizi banyoya soktuktan sonra Bell'i bulurum, Evelyn'in gölgesi olma işini de ona en çok yaklaşabilecek kişi olarak siz yapmalısınız. Bu arada, beni şüpheliler listenizden çıkarabilmeniz için gece boyunca yanınızda duracağım. Sekiz kişi beni evin içinde kovalayıp cinayetle suçlamadığında bile hayatım yeterince karışık."

"Bu tip işlerde becerikli görünüyorsun," dedim, yan gözle tepkisini incelemeye çalışarak.

"Hayatım boyunca bir uşak değildim," dedi.

"Peki neydin?"

"Bence bu bilgi, küçük anlaşmamızın bir parçası değil," dedi. Beni kaldırmaya çalışırken hafifçe gülümsüyordu.

"O zaman bana, Helena Hardcastle'ın yatak odasında ne yaptığını söyle," dedim. "Ajandasını karıştırırken mürekkebi dağıtmışsın. Bu sabah elindeki lekeyi fark etmiştim."

Cunningham hayret dolu bir ıslık çaldı.

"Siz de meşgulmüşsünüz." Sesi sertleşti. "Tuhaf, o halde, Hardcastle'larla aramdaki skandal dolu ilişkiyi bilmiyorsunuz. Sizin için sürprizin tadını kaçırmak istemem. İnsanlara sorun, bu pek de sır sayılmaz ve eminim birileri size bunu keyifle anlatacaktır."

"Odaya gizlice girdin mi, Cunningham?" diye ısrar ettim. "Odadan iki silah alınmış, ajandanın bir sayfası yırtılmıştı."

"Gizlice girmeme gerek yoktu, davet edilmiştim," dedi. "Silahlar hakkında bir şey söyleyemem ama ben oradan ayrılırken ajanda tamdı. Kendi gözlerimle gördüm. Size, orada ne yaptığımı ve neden katiliniz olmadığımı açıklayabilirdim ama biraz mantıklı biriyseniz

bunun tek kelimesine bile inanmazdınız, o yüzden, isterseniz kendiniz de sorabilirsiniz. Böylece gerçek olduğundan emin olursunuz."

Nemli bir ter bulutuyla birlikte ayağa kalktık; Cunningham alnımda biriken teri silip bastonumu bana verdi.

"Söylesene, Cunningham," dedim. "Senin gibi bir adam neden böyle bir işte çalışmaya razı olur?"

Bu gerilmesine sebep oldu, normalde kıpırtısız olan yüzü kararda.

"Hayat bazen, onu nasıl yaşayacağınıza dair seçimi size bırakmaz," dedi sertçe. "Hadi gidelim, iştirak etmemiz gereken bir cinayet var."

19

Akşam yemeği şamdanlarla aydınlatılmıştı ve titrek ışıkların altında tavuk kemikleri, balık kılçıkları, ıstakoz kabukları ve domuz yağından oluşan bir mezarlık uzanıyordu. Hava kararmış olmasına rağmen perdeleri çekilmeyen pencerelerden fırtınayla kamçılanan orman manzarası görünüyordu.

Yemek yerken çıkardığım sesleri duyabiliyordum; çatırtı, gıcırtılar ve yutkunma sesi. Et suyu çeneme doğru akıyor, yağ dudaklarımı iğrenç bir parıltıyla kaplıyordu. Öyle ateşli bir iştaha sahiptim ki ağız dolusu lokmalar arasında nefes nefese kalıyordum. Peçetem bir savaş alanına benziyordu. Diğer konuklar bu iğrenç gösteriyi yan gözle izleyerek gecenin dekoru dişlerim arasında parçalanırken konuşmalarına normal biçimde devam etmeye çalışıyordu. Bir insan, nasıl böyle bir açlık duyabilirdi? Nasıl bir boşluğu doldurmaya çalışıyor olabilirdi?

Michael Hardcastle solumda oturuyordu ama geldiğimden beri tek kelime bile konuşmamıştık. Zamanının çoğunu Evelyn'le fısıldaşarak geçirmişti; aralarına girmek imkânsızdı. Tehlikede olduğunu bilen Evelyn, şaşırtıcı derecede soğukkanlı görünüyordu.

Belki de korunduğuna inanıyordur.

"Hiç Doğu'ya seyahat ettiniz mi, Lord Ravencourt?"

Keşke sağ tarafımda oturan kişi de varlığımın farkında olmasaydı. Bu sandalyede, üzerinde üniformasıyla gitgide kelleşen, emekli bir deniz subayı olan ve cesaretle parlayan Komutan Clifford Herrington

oturuyordu. Onunla geçirdiğim bir saatin sonunda, yaptığı şeylerle bu adamı bağdaştırmakta zorlanıyordum. Belki de bunun sebebi zayıf çenesi ve sürekli kaçırdığı gözleriydi; sürekli özür diler gibiydi. Ama sebep muhtemelen, gözlerini bulandıran viskiydi.

Herrington akşam boyunca, abartıp kendini övmeye gerek görmediği, sıkıcı hikâyeler anlatmıştı ve şimdi de konuşmamız Asya kıyılarına taşınıyormuş gibi görünüyordu. Gerginliğimi maskelemek için şarabımdan bir yudum aldığımda tadının tuhaf biçimde keskin olduğunu fark ettim.

Yüzümü buruşturunca, Herrington hınzır bir ifadeyle bana doğru eğildi.

"Ben de aynı tepkiyi vermiştim," dedi, alkol kokan, sıcak nefesini yüzüme doğru verirken. "Bir uşağa, yıllanmış şarapları sordum. İçkiyi içtiğim kadehi sorsam daha iyiydi."

Şamdan yüzüne korkunç, sarı bir ışıkla vuruyordu ve gözlerinde iğrenç bir sarhoşluk parıltısı vardı. Şarabımı bırakıp etrafta dikkatimi dağıtabilecek bir şeyler aradım. Masanın etrafında yaklaşık on beş kişi olmalıydı; sıkıcı konuşmaları Fransızca, İspanyolca, Almanca sözcükler renklendiriyordu. Pahalı mücevherler camlara çarpıyor, garsonlar tabakları değiştirirken çatal bıçaklar tıkırdıyordu. Odada kasvetli bir hava vardı; bir düzine boş sandalyenin etrafındaki dağınık konuşmalar kısık sesli ve hızlıydı. Bu ürkütücü, hatta hüzünlü bir görüntüydü; eksikler göze batacak kadar çok olsa da herkes bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bunu görgü kuralları gereği mi yapıyorlardı, yoksa kaçırdığım bir açıklama mı olmuştu?

Soru sormak için tanıdık yüzler aradım ama Cunningham, Bell'le görüşmeye gitmişti ve Millicent Derby, Doktor Dickie, hatta iğrenç Ted Stanwin bile etrafta görünmüyordu. Evelyn ve Michael dışında tanıdığım tek kişi Daniel Coleridge'di ve masanın diğer ucunda, zayıf bir adamın yanında oturuyordu. Birlikte, yarısı dolu şarap kadehlerinin ardından diğer konukları izliyorlardı. Biri Daniel'ın yakışıklı yüzü üzerinde çalışmış, onu patlak bir dudak ve şişmiş bir gözle süslemişti. Yaralar yarın çok daha kötü olacaktı; tabii, yarın olacağını düşünürsek. Yaraları onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu ama beni endişelendirmişti. Şimdiye kadar Daniel'ın buradaki entrikalara karşı

kendini koruyabileceğini, geleceği bilmesi sayesinde talihsiz olaylardan kaçınabileceğini düşünmüştüm. Onu böyle yenilgiye uğramış halde görmek, bir sihirbazın gömlek kolundan dökülen kartları görmek gibiydi.

Yemek arkadaşı, Daniel'ın şakalarından birine karşılık olarak neşeyle masaya vurup dikkatimi çekti. Bu adamı tanıyormuşum gibi hissediyordum ama nereden tanıdığımı bilmiyordum.

Belki de gelecekteki konakçılarımdan biridir.

Bunun doğru olmamasını umdum. Adam yağlanmış saçları, solgun, sıska bir yüzü ve odadaki herkesi küçümsüyormuş gibi bir tavrı olan bir insan müsveddesiydi. İçindeki kurnazlığı ve acımasızlığı sezebiliyordum ama bu izlenimlere nasıl sahip olduğumu bilemiyordum.

"Çok tuhaf tedavi yöntemleri var," dedi Clifford Herrington, dikkatimi çekmek için hafifçe sesini yükselterek.

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırparak ona baktım.

"Doğulular, Lord Ravencourt," dedi nezaketle gülümseyerek.

"Elbette," dedim. "Hayır, ne yazık ki hiç gitmedim."

"İnanılmaz, inanılmaz bir yer. Hastanelerinde..."

Bir garson çağırmak için elimi kaldırdım. Bu konuşmadan kaçınamayacaksam, en azından şaraptan kurtulabilirdim. Şarabı değiştirirsem, konuşmaya katlanmak daha kolay olabilirdi.

"Dün akşam Doktor Bell'le, kullandıkları bazı afyonlar üzerine konuşuyordum," diye devam etti Herrington.

Bitir şunu.

"Yemeğinizi beğendiniz mi, Lord Ravencourt?" dedi Michael Hardcastle, nazikçe konuşmaya dahil olarak.

İçimi dolduran şükran duygusuyla gözlerimi ona çevirdim.

Bir kadeh kırmızı şarap dudaklarına giden yolu yarılamıştı, yeşil gözlerinde haylaz bir ışıltı vardı. Gözleri, bakışlarıyla derimden parçalar koparabilen Evelyn'in gözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Evelyn mavi bir gece elbisesi giymiş, bir taç takmıştı; sarı saçları bukleler halinde yukarı toplanmış, boynundaki gösterişli elmas kolyeyi vurguluyordu. Üzerindeki giysi, akşamın ilerleyen saatlerinde Sebastian Bell'le buluşmaya giderken giyeceği palto ve yağmur botları dışında aynıydı.

Dudaklarımı silip başımı eğdim.

"Yemekler muhteşem. Sadece, keyfini çıkaran daha çok insan olmamasına üzüldüm," dedim, masanın etrafındaki boş sandalyeleri işaret ederek. "Özellikle de, Bay Sutcliffe'le tanışmayı hevesle bekliyordum."

Ve salgın doktoru kostümüyle, diye düşündüm kendi kendime.

"O zaman şanslısınız," diye araya girdi Herrington. "İhtiyar Sutcliffe iyi arkadaşımdır, belki sizi baloda tanıştırabilirim."

"Tabii gelmeyi başarabilirse," dedi Michael. "Babamla birlikte, şimdiye kadar içki dolabinkileri yarılamışlardır. Eminim şu an biz konuşurken, annem onları kaldırmaya çalışıyordur."

"Leydi Hardcastle bu akşam gelecek mi?" diye sordum. "Bugün etrafta pek görünmediğini duydum."

"Blackheath'e dönmek onu çok etkiledi," dedi Michael, bir sır paylaşıyormuş gibi sesini alçaltarak. "Eminim bugünü, partiden önce buradaki birkaç hayaletle yüzleşerek geçirmiştir. Emin olun, gelecektir."

Konuşmamız Michael'ın kulağına doğru eğilen bir garson tarafından kesildi. Garson geri çekilirken genç adamın yüz ifadesi karardı; mesajı kız kardeşine ilettiğinde karanlık onun yüzüne de yayıldı. Bir an birbirlerine bakıp ellerini sıktılar, sonra Michael bir çatalla şarap kadehine vurup ayağa kalktı. Sanki ayağa kalkarken büyümüştü, şimdi imkânsız derecede uzun boylu görünüyordu; şamdanın loş ışığının çok yukarısında, gölgelerin içinden konuşmak zorundaydı.

Oda sessizleşti, tüm gözler ona döndü.

"Ailemin gelip beni bu kadeh kaldırma işinden kurtaracağını düşünmüştüm," dedi. "Belli ki baloya göz alıcı bir giriş yapmayı planlıyorlar ve ailemi tanıyorsam, bunun çok gösterişli olacağından eminim."

Etraftan gelen bastırılmış gülüşleri utangaç bir gülümsemeyle karşıladı.

Bakışlarım konukların üzerinde dolaşıp Daniel'ın eğleniyormuş gibi görünen bakışlarına sabitlendi. Daniel dudaklarını bir peçeteyle silip gözlerini Michael'a çevirerek bana dikkat etmemi ima etti.

Neler olacağını biliyor.

"Babam, bu geceye katıldığınız için hepinize teşekkür etmek isti-

yor, eminim ki daha sonra bunu detaylı olarak yapacaktır," dedi Michael.

Sesinde, rahatsızlığının ifadesi olan çok hafif bir titreme vardı. "Onun yerine ben, partiye gelip Paris'te geçirdiği yıllardan sonra eve dönen kız kardeşim Evelyn'i karşıladığınız için hepinize şahsen teşekkür etmek istiyorum."

Evelyn de Michael'a sevgiyle baktı; ikisi, bu odayla ya da bu insanlarla hiçbir ilgisi olmayan bir gülümsemeyi paylaştı. Yine kadehler kaldırıldı ve masa boyunca karşılıklı teşekkürler başladı.

Michael gürültünün sona ermesini bekleyip devam etti. "Kız kardeşim yakında yepyeni bir maceraya atılacak..." Durup gözlerini masaya indirdi. "Evelyn, Lord Cecil Ravencourt'la evlenecek."

Odaya sessizlik çöktü, tüm gözler bana doğru döndü. Şaşkınlık kafa karışıklığına, sonra da tiksintiye dönüştü; misafirlerin yüzleri, benim duygularımı mükemmel biçimde yansıtıyordu. Ravencourt ve Evelyn arasında otuz yaş ve binlerce yemek olmalıydı; Evelyn'in sabahki tavrı da böylece açıklık kazanıyordu. Lord ve Leydi Hardcastle gerçekten Thomas'ın ölümü için Evelyn'i suçluyorsa, cezaları muhteşemdi. Planları, Thomas'tan çalınan tüm yılları Evelyn'den çalmaktı.

Evelyn'e baktım ama o elindeki peçeteyle oynayıp dudaklarını ısırıyordu; daha önceki neşesinden eser kalmamıştı. Michael'ın alnından bir ter damlası süzülüyor, kadehindeki şarap titriyordu. Michael kız kardeşine bakamıyordu bile; Evelyn de başka hiçbir yere bakamıyordu. Dünyada hiç kimsenin bir masa örtüsünü, şu an benim bu masa örtüsünü bulduğum kadar iğrenç bulmadığından emindim.

"Lord Ravencourt ailemizin eski bir dostudur," dedi Michael otomatik bir tavırla, sessizliği bozmak için. "Kız kardeşime daha iyi bakabilecek başka kimseyi düşünemiyorum."

Sonunda Evelyn'e bakıp yaşarmış gözlerini gördü.

"Evie, sanırım sen de bir şeyler söylemek istiyordun."

Evelyn başını yukarı aşağı salladı, peçeteyi elinde büküyordu.

Herkes kımıldamaksızın ona bakıyordu. Duvarların kenarında, ellerinde kirli tabakları ve yeni şarap şişelerini tutan garsonlar bile bakıyordu. Evelyn sonunda bakışlarını kucağından kaldırıp etrafındaki beklenti dolu yüzlerle karşılaştı. Gözleri, kapana kısılmış bir hayvan

gibi vahşiydi. Hazırladığı sözcükler onu terk etmişti; acı bir hıçkırıkla odadan çıktı, Michael da onun peşinden gitti.

Bana dönen bedenlerin kargaşası arasında Daniel'ı aradım. Daha önceki eğlenceli hali yok olmuştu, şimdi pencereye doğru bakıyordu. Yanaklarıma yükselen bu kızarıklığı kaç kez izlediğini, bu utancın nasıl bir his olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Bu yüzden mi şu an bana bakamıyordu? Ben onun yerinde olduğumda daha iyisini yapabilecek miydim?

Masanın bir ucunda tek başıma bırakılmıştım; içgüdülerim Michael ve Evelyn gibi kaçmamı söylüyordu ama ayın gelip beni bu sandalyeden kaldırmasını dilemem daha mantıklı olurdu. Kısa bir sessizlikten sonra Clifford Herrington ayağa kalktı; kadehini kaldırırken mum ışığı madalyalarını parlatıyordu.

"Nice mutlu yıllara," dedi, sesinde hiçbir ironi olmadan.

Tüm kadehler tek tek havaya kalktı, herkes bu dileği hissetmeden tekrarladı.

Masanın diğer ucundaki Daniel bana göz kırptı.

20

Yemek odası uzun süre önce boşalmıştı; Cunningham beni almaya geldiğinde uşaklar nihayet son tabakları kaldırmıştı. Bir saattir kapının dışında duruyordu ama her içeri girmeye çalıştığında onu elimle reddetmiştim. Akşam yemeğindeki aşağılanmadan sonra birilerinin, sandalyemden kalkmak için uşağımdan yardım aldığımı görmesi katlanılamayacak bir küçük düşüş olurdu. İçeri girdiğinde yüzünde pis bir sırıtış vardı. Aşağılanma hikâyemin bütün eve ulaştığına şüphe yoktu: yaşlı, şişko Ravencourt ve kaçak gelini.

"Ravencourt ve Evelyn'in evliliğinden bana neden bahsetmedin?" diye sordum onu durdurarak.

"Sizi küçük düşürmek için," dedi.

Gerildim, gözlerimiz buluşurken yanaklarım kızardı.

Gözleri yeşildi; gözbebekleri, sıçramış mürekkep damlaları gibi, birbirinden farklı büyüklükteydi. Bu gözlerde ordular toplayacak, kiliseler yakacak bir inanç gördüm. Bu adam bir gün Ravencourt'un oyuncağı olmamaya karar verirse Ravencourt'a ancak Tanrı yardım edebilirdi.

"Ravencourt gösterişçi bir adam, onu utandırmak kolay," diye devam etti Cunningham sakin bir sesle. "Bu özelliğini benimsediğinizi gördüm ve bununla eğlendim."

"Neden?" diye sordum, dürüstlüğü karşısında şaşırarak.

"Bana şantaj yaptınız," dedi omzunu silkerek. "Bunun karşılığında hiçbir şey yapmayacağımı düşünmemiştiniz, değil mi?"

Birkaç saniye gözlerimi kırparak ona baktıktan sonra, içimde bir kahkaha patladı. Cunningham'ın cesaretine duyduğum takdir karşısında karnımdan gelen ve bütün bedenimi sarsan bir kahkahaydı bu. Ben onu küçük düşürmüştüm, o da bana aynı şekilde acı çektirmişti ve bunun için sadece sabrını kullanmıştı. Kim böyle bir özellikten etkilenmezdi ki?

Cunningham kaşlarını çatıp bana baktı.

"Kızmadınız mı?" diye sordu.

"Korkarım ki öfkemin senin için pek bir anlamı yok," dedim gözümden bir gözyaşını silerken. "Ama sonuçta, ilk taşı ben attım. Karşılığında bir kaya geldiğinde, bundan şikâyet edemem."

Bu keyifli tavrım arkadaşımı da gülümsetti.

"Gerçekten de sizinle Lord Ravencourt arasında bazı farklar varmış gibi görünüyor," dedi, her sözcüğü dikkatle ölçerek.

"İsmimiz bile farklı," dedim elimi uzatarak. "Benim adım Aiden Bishop."

Cunningham ciddiyetle elimi sıkarken gülümsemesi derinleşti.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Aiden. Ben Charles."

"Kimseye sırrını söylemek gibi bir niyetim yok, Charles ve seni tehdit ettiğim için özür dilerim. Ben sadece Evelyn Hardcastle'ın hayatını kurtarmak ve Blackheath'ten kaçmak istiyorum ve ikisini yapmak için de fazla zamanım yok. Bir arkadaşa ihtiyacım var."

"Muhtemelen birden fazlasına," dedi, gözlüğünü gömlek koluyla temizlerken. "Açıkçası, bu hikâye o kadar tuhaf ki şu an istesem bile uzaklaşabileceğimden emin değilim."

"O halde gidelim," dedim. "Daniel'ın söylediğine göre, Evelyn saat 11'de, partide öldürülecek. Onu kurtaracaksak, bizim de orada olmamız gerekiyor."

Balo salonu antrenin diğer yanındaydı. Oraya doğru yürürken Cunningham dirseğimin altından beni destekliyordu. Köyden gelen arabalar, dışarıdaki çakılların üzerinde birikiyordu. Atlar kişniyor, ayakçılar kostümlü konukların kapılarını açıyordu; konuklar, kafeslerinden çıkarılmış kanaryalar gibi etrafta dolaşıyordu.

"Evelyn'in neden Ravencourt'la evlenmesi lazım?" diye fısıldadım Cunningham'a.

"Para," dedi. "Lord Hardcastle kötü yatırımlar yapmak konusunda çok iyidir ve hatalarından ders alacak kadar da zeki değildir. Söylentilere göre aileyi iflasa sürüklüyor. Evelyn'le evliliğinin karşılığı olarak, Lord ve Leydi Hardcastle gayet cömert bir çeyiz alacak ve Ravencourt birkaç yıl içinde, iyi bir fiyata Blackheath'i satın alacağına söz verdi."

"Yani mesele bu," dedim. "Hardcastle'lar zor durumda ve eski bir mücevhermiş gibi, kızlarını satıyorlar."

Düşüncelerim tekrar bu sabahki satranç oyununa ve ben irkilip kış bahçesinden çıkarken Evelyn'in yüzündeki gülümsemeye döndü. Ravencourt bir gelin satın almıyordu, dipsiz bir kin kuyusu satın alıyordu. Yaşlı aptalın, nasıl bir işe bulaştığını fark edip etmediğini merak ettim.

"Sebastian Bell ne oldu?" dedim, ona verdiğim görevi hatırlayarak. "Onunla konuştun mu?"

"Maalesef hayır; zavallı adam, ben gittiğimde odasının zemininde kendinden geçmişti," dedi, sesinde gerçek bir acıma hissiyle. "Ölü tavşanı gördüm; şu Ayakçı'nın, hastalıklı bir espri anlayışı varmış gibi görünüyor. Doktoru çağırıp onu orada bıraktım. Deneyinin bir gün daha beklemesi gerekecek."

Balo salonunun kapalı kapıları ardından gelen müzik hayal kırıklığımı bastırdı; uşaklar bizim için kapıları açtığında ses koridora doldu. İçeride, mumlarla dolu bir avizenin yaydığı yumuşak ışık çemberinde dans eden en az elli kişi vardı. Uzaktaki duvarın önüne yerleştirilmiş orkestra gösterişli bir parça çalıyordu ama odanın büyük kısmı dans pisti olarak ayrılmıştı; etrafta canlı kostümleriyle Mısır kraliçelerine kur yapan palyaçolar ve sırıtan şeytanlar vardı. Soytarılar etrafta dolaşıp insanlarla alay ediyordu; etraf pudralı peruklar ve uzun sopaların ucunda havaya kaldırılan altın maskelerle doluydu. Elbiseler, pelerinler ve cüppeler etrafta savrulup yere değerken hışırdıyordu; hareket eden bu kadar çok insan kafa karıştırıcıydı. Salondaki tek boş alan, göz alıcı güneş maskesiyle Michael Hardcastle'ın etrafındaydı; sivri güneş ışınları o kadar uzundu ki ona daha fazla yaklaşmak güvenli değildi.

Biz bunları küçük bir asma kattan izliyorduk; dar bir merdiven dans pistine iniyordu. Parmaklarım tırabzanın üstünde müziğe uygun bir ritim tutuyordu. Bir yanım, hâlâ Ravencourt olan yanım, bu şarkıyı biliyor ve onun keyfini çıkarıyordu. Eline bir enstrüman alıp çalmak istiyordu.

"Ravencourt müzisyen mi?" diye sordum Cunningham'a.

"Gençliğinde öyleydi," dedi. "Gerçekten de yetenekli bir kemancıymış. At binerken kolunu kırmış ve asla eskisi kadar iyi çalamamış. Bence hâlâ bunu özlüyor."

"Özlüyor," dedim, özleminin derinliği karşısında şaşırarak.

Bu meseleyi bir kenara bırakıp elimdeki işe döndüm ama kalabalığın içinde Sutcliffe'i nerede bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da Ayakçı'yı.

Kalbim daraldı. Bunu düşünmemiştim. Bu gürültülü ve hareketli kalabalığın içinde bir bıçak, işini yapıp kimse görmeden ortadan kaybolabilirdi.

Bu tip düşünceler Bell'in tekrar odasına kaçmasına sebep olabilirdi ama Ravencourt daha sağlam bir yapıya sahipti. Evelyn'in hayatına burada kastedilecekse, ne olursa olsun ben de burada olmalıydım. Kolumun altında Charles'ın desteğiyle merdivenlerden inip balo salonunun gölgeli köşesinde durduk.

Palyaçolar sırtıma tokat atıyor, ellerinde kelebek maskeleriyle kadınlar önümde dönüp duruyordu. Çoğunu görmezden gelip cam kapılara yakın yerleştirilmiş, yorgun bacaklarımı dinlendirebileceğim koltuklara yöneldim.

Şimdiye kadar evde birlikte kaldığım konuklarla küçük gruplar halinde karşılaşmıştım; kinleri bütün eve yayılıyordu. Şimdi olduğum gibi, etrafımın tamamen onlarla sarılması hepten başka bir şeydi ve kalabalığın içine karıştıkça durumun korkunçluğu artıyor gibiydi. Erkeklerin çoğu, akşamüstünü kadehlerini boşaltarak geçirmiş gibi görünüyordu; dans etmek yerine ayakta sallanıyor, anlamsızca konuşuyor ve bakıyorlardı, tavırları vahşiceydi. Genç kadınlar başlarını arkaya atarak gülüyor, insanlar arasında dolaştıkça makyajları akıyor, saçları gevşiyordu. Bu nefes nefese, çılgın bakışlı yaratıklardan kor-

kup güvende olmak için bir araya toplanmış küçük bir eşler grubunu piste davet ediyorlardı.

Birinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bir maskeden daha iyi bir şey yoktur.

Yanımda yürüyen Charles gitgide geriliyor, parmakları her adımda koluma daha fazla batıyordu. Her şey çok yanlıştı. Bu çok zavallı bir kutlamaydı. Bu, Gomora çökmeden önce verilen son partiydi.

Koltuğa ulaştığımızda Charles beni yastıklara oturttu. Garsonlar ellerinde içki dolu tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyordu. Durduğumuz yerden, partinin bu köşesinden ilgilerini çekmemiz imkânsızdı. Etraf konuşulamayacak kadar gürültülüydü ama Charles ileride, konukların kol kola uzaklaştığı şampanya masasını işaret etti. Alnımdaki teri silerken başımı salladım. Belki bir içki sinirlerimi yatıştırırdı. Charles içkiyi almak için gittiğinde, tenimin üzerinde hafif bir esinti hissettim ve birinin, muhtemelen içeriyi biraz havalandırmak için cam kapıları açtığını fark ettim. Dışarısı tamamen karanlıktı ama mangallar yakılmıştı; titreşen alevler etrafı ağaçlarla kaplı bir havuza kadar yükseliyordu. Karanlık içeri süzülürken dönüyor, şekil alıyor, katılaşıyordu; mum ışığı solgun bir yüzü aydınlattı.

Bu bir yüz değil, bir maskeydi.

Beyaz, porselen bir gaga maskesi.

Adamı yakalamasını umarak etrafta Charles'ı aradım ama kalabalık onu uzaklaştırmıştı. Tekrar arkadaki cam kapılara baktığımda Salgın Doktoru'nun eğlenen grubun arasında ilerleyişini gördüm.

Bastonumu kavrayıp zorlukla ayağa kalktım. Bedenimi o koltuktan kaldırmak, okyanus dibindeki bir batığı çıkarmaktan daha zordu fakat ben, bu kostümler geçidinin içinde ilerleyerek avımı takip ettim. Zaman zaman beliren görüntüsünü takip ettim, parlayan bir maske, bir pelerinin dönüşü; ama Salgın Doktoru bir ormandaki sis gibiydi, takip etmek imkânsızdı.

Odanın uzak köşesine doğru onu gözden kaybettim.

O tarafa bakarak onu tekrar görmeye çalıştım ama biri bana şiddetle çarptı. Öfkeyle homurdandım ve karşımda, porselen bir gaga maskesinin ardından bakan kahverengi gözleri gördüm. Kalbim tek-

Biz bunları küçük bir asma kattan izliyorduk; dar bir merdiven dans pistine iniyordu. Parmaklarım tırabzanın üstünde müziğe uygun bir ritim tutuyordu. Bir yanım, hâlâ Ravencourt olan yanım, bu şarkıyı biliyor ve onun keyfini çıkarıyordu. Eline bir enstrüman alıp çalmak istiyordu.

"Ravencourt müzisyen mi?" diye sordum Cunningham'a.

"Gençliğinde öyleydi," dedi. "Gerçekten de yetenekli bir kemancıymış. At binerken kolunu kırmış ve asla eskisi kadar iyi çalamamış. Bence hâlâ bunu özlüyor."

"Özlüyor," dedim, özleminin derinliği karşısında şaşırarak.

Bu meseleyi bir kenara bırakıp elimdeki işe döndüm ama kalabalığın içinde Sutcliffe'i nerede bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da Ayakçı'yı.

Kalbim daraldı. Bunu düşünmemiştim. Bu gürültülü ve hareketli kalabalığın içinde bir bıçak, işini yapıp kimse görmeden ortadan kaybolabilirdi.

Bu tip düşünceler Bell'in tekrar odasına kaçmasına sebep olabilirdi ama Ravencourt daha sağlam bir yapıya sahipti. Evelyn'in hayatına burada kastedilecekse, ne olursa olsun ben de burada olmalıydım. Kolumun altında Charles'ın desteğiyle merdivenlerden inip balo salonunun gölgeli köşesinde durduk.

Palyaçolar sırtıma tokat atıyor, ellerinde kelebek maskeleriyle kadınlar önümde dönüp duruyordu. Çoğunu görmezden gelip cam kapılara yakın yerleştirilmiş, yorgun bacaklarımı dinlendirebileceğim koltuklara yöneldim.

Şimdiye kadar evde birlikte kaldığım konuklarla küçük gruplar halinde karşılaşmıştım; kinleri bütün eve yayılıyordu. Şimdi olduğum gibi, etrafımın tamamen onlarla sarılması hepten başka bir şeydi ve kalabalığın içine karıştıkça durumun korkunçluğu artıyor gibiydi. Erkeklerin çoğu, akşamüstünü kadehlerini boşaltarak geçirmiş gibi görünüyordu; dans etmek yerine ayakta sallanıyor, anlamsızca konuşuyor ve bakıyorlardı, tavırları vahşiceydi. Genç kadınlar başlarını arkaya atarak gülüyor, insanlar arasında dolaştıkça makyajları akıyor, saçları gevşiyordu. Bu nefes nefese, çılgın bakışlı yaratıklardan kor-

kup güvende olmak için bir araya toplanmış küçük bir eşler grubunu piste davet ediyorlardı.

Birinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bir maskeden daha iyi bir şey yoktur.

Yanımda yürüyen Charles gitgide geriliyor, parmakları her adımda koluma daha fazla batıyordu. Her şey çok yanlıştı. Bu çok zavallı bir kutlamaydı. Bu, Gomora çökmeden önce verilen son partiydi.

Koltuğa ulaştığımızda Charles beni yastıklara oturttu. Garsonlar ellerinde içki dolu tepsilerle kalabalığın arasında dolaşıyordu. Durduğumuz yerden, partinin bu köşesinden ilgilerini çekmemiz imkânsızdı. Etraf konuşulamayacak kadar gürültülüydü ama Charles ileride, konukların kol kola uzaklaştığı şampanya masasını işaret etti. Alnımdaki teri silerken başımı salladım. Belki bir içki sinirlerimi yatıştırırdı. Charles içkiyi almak için gittiğinde, tenimin üzerinde hafif bir esinti hissettim ve birinin, muhtemelen içeriyi biraz havalandırmak için cam kapıları açtığını fark ettim. Dışarısı tamamen karanlıktı ama mangallar yakılmıştı; titreşen alevler etrafı ağaçlarla kaplı bir havuza kadar yükseliyordu. Karanlık içeri süzülürken dönüyor, şekil alıyor, katılaşıyordu; mum ışığı solgun bir yüzü aydınlattı.

Bu bir yüz değil, bir maskeydi.

Beyaz, porselen bir gaga maskesi.

Adamı yakalamasını umarak etrafta Charles'ı aradım ama kalabalık onu uzaklaştırmıştı. Tekrar arkadaki cam kapılara baktığımda Salgın Doktoru'nun eğlenen grubun arasında ilerleyişini gördüm.

Bastonumu kavrayıp zorlukla ayağa kalktım. Bedenimi o koltuktan kaldırmak, okyanus dibindeki bir batığı çıkarmaktan daha zordu fakat ben, bu kostümler geçidinin içinde ilerleyerek avımı takip ettim. Zaman zaman beliren görüntüsünü takip ettim, parlayan bir maske, bir pelerinin dönüşü; ama Salgın Doktoru bir ormandaki sis gibiydi, takip etmek imkânsızdı.

Odanın uzak köşesine doğru onu gözden kaybettim.

O tarafa bakarak onu tekrar görmeye çalıştım ama biri bana şiddetle çarptı. Öfkeyle homurdandım ve karşımda, porselen bir gaga maskesinin ardından bakan kahverengi gözleri gördüm. Kalbim tek-

ledi; ben de sıçramış olmalıyım ki karşımdaki kişi hemen maskeyi çıkarıp altındaki zayıf, oğlan çocuğu gibi yüzü ortaya çıkardı.

"Tanrım, affedersiniz," dedi. "Sizi korkutmak..."

Biri ona, "Rochester, Rochester, buraya gel!" diye bağırdı.

Aynı anda döndüğümüzde, salgın doktoru kostümlü başka biri bize doğru yaklaşıyordu. Arkasında bir tane daha vardı ve kalabalığın içinde de üç tane daha vardı. Araştırmam genişlemişti fakat onların hiçbiri gardiyanım olamazdı. Ya çok kilolu ve kısa ya da çok uzun ve incelerdi; gerçek salgın doktorunun kötü birer kopyası gibiydiler. Arkadaşlarını çekmeye çalıştılar ama ben en yakınımdaki kolu tuttum; zaten hepsi de aynı kişi gibiydi.

"Bu kostümleri nereden buldunuz?" diye sordum.

Adam kaşlarını çattı, gri gözleri kan çanağı gibiydi. Işıksız ve ifadesizlerdi. Arkalarında tutarlı bir düşünce olmayan boş geçitler. Kolunu elimden kurtarıp parmağıyla göğsüme vurdu.

"Nazikçe sor," dedi sarhoşluktan sözcükleri ağzında yuvarlayarak. Kavga etmeye can atıyordu ve ben bastonumla ona vurarak istediğini verdim. Ağır ahşap bacağına çarptı; tek dizinin üstüne çökerken ağzından bir küfür çıktı. Ayağa kalkmak için avcunu dans pistinin zeminine dayadığında bastonumun ucu elinin üstüne inerek onu yere mıhladı.

"Kostümler," diye bağırdım. "Onları nereden buldunuz?"

"Tavan arasından," dedi; yüzü artık çıkardığı maske kadar beyazdı. "Bir rafta düzinelerce var." Kendini kurtarmak için kıpırdandı ama ağırlığımın sadece çok küçük bir kısmı bastonumun üzerindeydi. Biraz ağırlık eklediğimde, yüzü acıyla buruştu.

"Orada olduklarını nereden biliyordunuz?" diye sordum, elindeki baskıyı biraz azaltarak.

"Dün gece bir uşak yanımıza geldi," derken gözlerinde gözyaşları birikmeye başlamıştı. "Üzerinde bu kostüm vardı; maske, şapka, tüm parçalar. Bizim de kostümümüz yoktu; kostüm bulmak için bizi tavan arasına çıkardı. Herkese yardım ediyordu; orada belki yarım düzine insan vardı, yemin ederim."

Görünüşe bakılırsa Salgın Doktoru bulunmak istemiyor.

Birkaç saniye yüzündeki acının altında hikâyesinin doğruluğuna

dair kanıt arayarak kıvranışını izledim. Yeterince acı çektiğine karar verdiğimde bastonumu kaldırdım ve sızlayan elini diğer eliyle sarıp sendeleyerek uzaklaşmasına izin verdim. Henüz gözden kaybolmuştu ki Michael kalabalığın içinden çıktı, uzaktan beni gördü ve doğrudan yanıma geldi. Telaşlıydı, yanakları kızarmıştı. Ağzı çılgınca hareket ediyordu ama sözcükleri müzik ve kahkaha seslerinin altında yok oluyordu.

Anlamadığımı işaret ettiğimde bana yaklaştı.

"Kız kardeşimi gördünüz mü?" diye bağırdı.

Aniden korkarak başımı iki yana salladım. Gözlerinden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum ama ben ona başka soru soramadan, tekrar dönen dansçıları iterek ilerlemeye başlamıştı. Terlemiştim, başım dönüyordu ve kötü bir şey olacağı hissiyle sıkılıyordum; zorlukla koltuğuma dönüp papyonumu ve yakamı gevşettim. Önümden maskeli insanlar geçiyor, çıplak kolları terle parlıyordu.

Midem bulanıyordu, gördüğüm hiçbir şeyden keyif alamıyordum. Cunningham, buzla dolu gümüş bir kovanın içindeki şampanya şişesi ve kolunun altına sıkıştırdığı iki uzun kadehle döndüğünde, Evelyn'i arama çalışmalarına katılmayı düşünüyordum. Metal de Cunningham gibi terliyordu. Cunningham gideli o kadar uzun süre olmuştu ki neden gittiğini unutmuştum. Kulağına doğru bağırdım:

"Nerede kaldın?"

"Sutcliffe'in... kostümünü..." diye bağırırken, sözcüklerin yarısı müziğin altında kayboluyordu, "... gördüğümü sandım."

Muhtemelen Cunningham da benim yaşadığım deneyimin aynısını yaşamıştı.

Anlayışla başımı salladım; oturup sessizce içkimizi içmeye başladık. Evelyn'i görmek için gözlerimizi açık tutarken hayal kırıklığımız artıyordu. Ayakta, evi arıyor, konukları sorguluyor olmalıydım ama Ravencourt bunları yapabilecek becerilerden yoksundu. Oda çok kalabalık, Ravencourt'un bedeni çok ağırdı. O, bir eylem adamı değil, hesap ve gözlem insanıydı ve Evelyn'e yardım edeceksem kullanmam gereken yeteneklerim bunlardı. Yarın etrafta dolaşabilirdim ama bugün izlemeliydim. Bu akşamın olaylarına hâkim olmak için balo salonunda olan her şeyi görmeli, her ayrıntıyı kaydetmeliydim.

Şampanya beni sakinleştiriyordu ama duyularımı körelteceğinden endişelenip kadehi bıraktım. Michael'ın, balo salonuna bakan asma kata çıkan birkaç basamağı tırmandığını gördüm.

Orkestra susmuştu; tüm başlar ev sahibine doğru dönerken gülüşme ve konuşmalar yavaş yavaş azaldı.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Michael, tırabzanı kavrayarak, "bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama kız kardeşimin nerede olduğunu bilen kimse var mı?"

Başlar birbirlerine dönerken kalabalığın içinde karmaşık bir konuşma rüzgârı esti. Evelyn'in balo salonunda olmadığına karar verilmesi bir dakika kadar sürdü.

Onu ilk gören Cunningham oldu.

Koluma dokunup mangallar boyunca sarhoş gibi ilerleyerek havuza yaklaşan Evelyn'i gösterdi. Şimdiden epeyce uzaklaşmıştı; ışıkta bir belirip bir kayboluyordu. Elinde küçük, gümüş bir silah parladı.

"Michael'ı getir," diye bağırdım.

Cunningham kalabalığı iterek ilerlerken ben de zorlukla ayağa kalkıp pencereye doğru gittim. Başka kimse onu görmemişti ve salona tekrar kargaşa hâkim oluyordu; anonsun yarattığı geçici heyecan dinmeye başlamıştı bile. Kemancı birkaç nota çalıp kemanını denedi. Saat 23.00'ü gösteriyordu.

Evelyn havuza ulaştığında ben de cam kapılara gelmiştim.

İki yana sallanıyor, titriyordu.

Birkaç metre uzakta, ağaçların yanında Salgın Doktoru hiçbir şey yapmadan izliyordu; maskesi mangalın alevlerini yansıtıyordu.

Gümüş silah, Evelyn onu karnına doğru kaldırırken parladı; silah sesi konuşmaları ve müziği susturdu.

Yine de bir an için her şey yolundaymış gibi göründü.

Evelyn hâlâ keyifle yansımasına bakıyormuş gibi suyun kenarında duruyordu. Sonra dizleri büküldü, silah elinden düştü ve o yüzüstü havuza doğru düşerken Salgın Doktoru başını eğip ağaçların karanlığında kayboldu.

Söz verilen havai fişekler patlayıp havuzu rengârenk ışıklara boyarken, çığlıkları ya da yanımdan geçip çimenlerde ilerleyen kalabalığı hayal meyal fark ediyordum. Karanlığın içine, kurtarmakta çok

geç kaldığı kız kardeşine doğru koşan Michael'ı izliyordum. Evelyn'in ismini bağırıyordu; bedeni sudan kaldırmak için karanlık suya girerken sesi, havai fişeklerin gürültüsü altında boğuldu. Kayarak ve tökezleyerek onu havuzdan çıkarmaya çalışıyordu; sonunda, kollarındaki Evelyn'le birlikte yere yığıldı. Evelyn'in yüzünü öpüp gözlerini açması için yalvardı ama bu boş bir umuttu. Ölüm zarını atmış, Evelyn de borcunu ödemişti. Değerli olan her şey geri alınmıştı.

Yüzünü Evelyn'in ıslak saçlarına gömen Michael ağladı.

Etrafında toplanan kalabalığın farkında değildi; güçlü kollar onu kız kardeşinin gevşek bedeninden ayırdı ve Evelyn'i çimenlere yatırdı; Doktor Dickie diz çöküp muayenesine başladı. Aslında bu yeteneklerini kullanmasına gerek bile yoktu; Evelyn'in karnındaki delik ve çimenlerin üzerindeki gümüş silah bütün hikâyeyi anlatıyordu. Doktor yine de parmaklarını Evelyn'in boynuna bastırıp nabız arayarak biraz oyalandı, sonra nazikçe yüzündeki kirli suyu sildi.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan doktor, Michael'a yaklaşmasını işaret etti; sonra, Michael'ın elini tutup başını eğerek dua olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Bu saygılı tavrı için ona müteşekkirdim.

Birkaç kadın onları destekleyen omuzlarda ağlıyordu ama tavırlarında içi boş bir taraf vardı. Sanki balo bitmemişti. Hepsi hâlâ dans ediyordu, sadece adımlarını değiştirmişlerdi. Evelyn, tiksindiği insanların eğlencesi olmaktan daha iyisini hak ediyordu. Doktor bunu anlıyormuş gibi görünüyordu; ne kadar küçük olursa olsun, her davranışı Evelyn'e itibarını birazcık daha geri veriyordu.

Dua bir dakika kadar sürdü. Bittiğinde doktor, sanki hiç kırpmadığı gözleri, elbisesindeki kan lekesinden daha korkunçmuş gibi, ceketini Evelyn'in yüzünün üstüne kapattı.

Ayağa kalktığında yanağında bir damla gözyaşı vardı; kolunu Michael'ın omuzlarına sarıp Evelyn'in ağlayan kardeşini oradan uzaklaştırdı.

Gördüğüm kadarıyla yanımızdan ayrılırken çok daha yaşlı, daha yavaş, omuzlarında taşıdıkları üzüntü yüküyle daha kambur adamlara dönüşmüşlerdi.

Onlar içeri girer girmez toplulukta dedikodular yayılmaya baş-

ladı. Polis geliyordu, bir intihar notu bulunmuştu, Charlie Carver'ın ruhu, Hardcastle'ların bir çocuğunu daha almıştı. Dedikodular ağızdan ağıza değişerek yayılıyordu ve bana ulaştıklarında zengin detaylarla süslü, topluma anlatılmaya hazır hikâyelere dönüşmüşlerdi.

Cunningham'ı aradım ama etrafta görünmüyordu. Ne yapıyor olabileceğini tahmin bile edemiyordum ama keskin gözleri ve hevesli bir yapısı vardı; kendine bir amaç bulmuş olmalıydı. Bu benim için geçerli değildi. Silah sesi sinirlerimi mahvetmişti.

Artık boşalmış balo salonuna döndüm ve daha önce karmakarışık zihnimle oturup titrediğim koltuğa geçtim.

Arkadaşımın yarın tekrar hayatta olacağını biliyordum ama bu, olanları ve buna tanık olmanın yarattığı üzüntüyü değiştirmiyordu.

Evelyn intihar etmişti ve sebebi bendim. Ravencourt'la yapacağı evlilik bir ceza, onun sınırlarını zorlamak için yapılan bir aşağılamaydı ve ne kadar istemesem de bunun bir parçasıydım. Nefret ettiği benim yüzümdü; elinde silahla havuzun başına gitmesine sebep olan şey benim varlığımdı.

Peki ya Salgın Doktoru? Cinayet gibi görünmeyen bir cinayeti çözmem karşılığında özgürlüğümü teklif etmişti ama benim gördüğüm, akşam yemeğinden umutsuzca kaçtıktan sonra kendini vuran Evelyn olmuştu. Bunu yapma sebebi çok açıktı ve bu, gardiyanımın niyetinden şüphelenmeme sebep oluyordu. Yoksa bu teklifi de sadece başka bir işkence, peşine düşüp delirmem için bir umut kırıntısı mıydı?

Peki ya mezarlık? Silah?

Evelyn gerçekten bu kadar umutsuz haldeyse, yemekten iki saat sonra, Bell'le birlikte mezarlığa giderken neden o kadar neşeli görünüyordu? Peki ya yanındaki silah? O silah neredeyse el çantasına sığmayacak kadar büyük, siyah bir tabancaydı. Evelyn'in silah değiştirmesine ne gerek vardı ki?

Büyük bir keyifle yas tutan konukların arasında bunları düşünerek ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama polis gelmedi.

Kalabalık azaldı, mumlar bitmeye yaklaştı; parti titreşip söndü.

Sandalyemde uykuya dalmadan önce gözümün önündeki son görüntü, çimenlerde diz çökmüş, kız kardeşinin sırılsıklam cesedine sarılan Michael Hardcastle'dı.

21
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

Acı beni uyandırdı; aldığım her nefes, acı doluydu. Gözlerimi kırpıştırarak uykuyu uzaklaştırdığımda beyaz bir duvar, beyaz çarşaflar ve yastığın üzerindeki kurumuş kan lekesini gördüm. Yanağım elimin üstündeydi, tükürüğüm üst dudağımı parmak eklemlerime yapıştırmıştı.

Bu anı biliyordum, daha önce Bell'in gözlerinden görmüştüm.

Tekrar, kâhya evine getirilen kâhyanın bedenindeydim.

Birisi, üzerindeki siyah elbise ve beyaz önlüğe bakılacak olursa bir hizmetçi, yatağımın yanında yürüyordu. Kollarında tuttuğu büyük, açık defterin sayfalarını öfkeyle çeviriyordu. Başım kaldıramayacağım kadar ağırdı ve hizmetçiyi sadece göğüs seviyesine kadar görüyordum; yanıma gelmesi için inledim.

"Güzel, uyandın," dedi yürümeyi keserek. "Ravencourt ne zaman yalnız kalacak? Bunu yazmamışsın ama aptal herif, uşağını mutfağa sorular sormaya göndermiş."

"Sen..." Boğazım kan ve balgamla tıkanmıştı.

Başucu sehpasında bir sürahi su vardı; hizmetçi aceleyle bana su koymaya gitti. Bardağı dudaklarıma doğru uzatırken kitabını bıraktı. Yüzüne bakmak için kafamı hafifçe kaldırmaya çalıştım ama dünya hemen dönmeye başladı.

"Konuşmamalısın," dedi, çenemdeki bir damla suyu silmek için önlüğünü kullanırken.

Durdu.

"Yani, konuşabilirsin ama hazır olduğunda."

Tekrar durdu.

"Aslında, Ravencourt ölümüme sebep olmadan önce, onunla ilgili soruma cevap vermen çok iyi olurdu."

"Sen kimsin?" diye sordum çatlak bir sesle.

"O hayvan sana ne kadar da sert... Bekle." Yüzünü benimkine doğru indirdi; kahverengi gözleri bir şey arıyordu. Soluk tenli ve dolgun yanaklıydı; birkaç karışık, sarı bukle kepinin altından dışarı çıkmıştı. Önce onun, Bell ve Evelyn'in tanıştığı hizmetçi olduğunu fark ettim; şimdi de kâhyaya göz kulak oluyordu.

"Kaç konakçın oldu?" diye sordu.

"Ben..."

"Kaç konakçın oldu?" diye ısrar etti, yatağın kenarına oturarak. "Kaç bedene girdin?"

"Sen Anna'sın," dedim ona daha iyi bakabilmek için boynumu çevirirken. Acı kemiklerimi yakıyordu. Çok nazikçe başımı yatağa bastırdı.

"Evet, ben Anna'yım," dedi sabırla. "Kaç konakçın oldu?"

Mutluluk yaşları gözlerimi doldurdu; sevgi, ılık bir su gibi üzerimden aktı. Bu kadını hatırlayamasam da aramızda yıllardır süren bir dostluk ve neredeyse içgüdüsel bir güven olduğunu hissedebiliyordum. Hatta, bu basit buluşmanın mutluluğu beni ele geçirmişti. Hatırlayamadığım biri için bunu söylemek çok tuhaf olsa da onu özlediğimi fark ediyordum.

Yüzümdeki ifadeyi gören Anna'nın gözlerinde de cevaben gözyaşları oluştu; öne doğru eğilip beni nazikçe kucakladı.

"Ben de seni özledim," dedi hissimi söze dökerek.

Bir süre böyle durduk; sonra Anna boğazını temizleyip gözyaşlarını sildi.

"Bu kadar yeter," deyip burnunu çekti. "Oturup birlikte ağlamak bir işimize yaramaz. Bana konakçılarını anlatman gerekiyor, yoksa tek yaptığımız ağlamak olacak."

"Ben... Ben..." Boğazımdaki yumru yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. "Bell olarak uyandım, sonra kâhya oldum, sonra Donald Davies, tekrar kâhya, Ravencourt ve şimdi de..."

"Tekrar kâhya," dedi düşünceli bir sesle. "Üçüncü tur uğurlu gelebilir, değil mi?"

Alnıma dökülen bir tutam saçı nazikçe yana çekip bana daha da yaklaştı.

"Sanırım henüz tanıştırılmadık ya da en azından, kimse seni bana tanıtmadı," dedi. "İsmim Anna, sen de Aiden Bishop'sın, yoksa bunu daha önce konuşmuş muyduk? Sürekli yanlış sırayla geliyorsun, nerede kaldığımızı hatırlayamıyorum."

"Diğer benlerle tanıştın mı?"

"Arada gelip gidiyorlar," dedi kapıya bakarak. Evin bir yerlerinden sesler geliyordu. "Genellikle bir iyilik yapmamı istiyorlar."

"Peki ya senin konakçıların? Onlar..."

"Benim başka konakçım yok, sadece ben varım," dedi. "Salgın doktoru yanıma gelmiyor, diğer günlerde de gelmedi. Yarın bunların hiçbirini hatırlamayacağım ve bu, bugünün gidişatına bakılırsa, aslında bir şans olabilir."

"Ama neler olacağını biliyorsun, Evelyn'in intiharını biliyorsun, değil mi?"

"O bir cinayet ve bunu bilerek uyanıyorum," dedi, çarşaflarımı düzeltirken. "Kendi ismimi hatırlayamıyorum ama senin ismini biliyorum ve akşam 23.00'de, katilin adını ve cinayetin kanıtını göle götürmediğimiz sürece kaçamayacağımızı biliyorum. Sanırım, bunlar kurallar. Unutmamam için beynime kazınmış sözcükler."

"Ben de uyandığımda hiçbir şey hatırlamıyordum," diye cevap verdim, çektiğimiz eziyetin neden birbirinden farklı olduğunu anlamaya çalışarak. "Senin ismin dışında. Bana her şeyi Salgın Doktoru anlattı."

"Elbette, sen onun özel projesisin," dedi, yastığımı düzeltirken. "Benim ne yaptığımla zerre kadar ilgilenmiyor. Bütün gün ondan hiç haber almadım. Ama seni bir türlü yalnız bırakmıyor. O yatağın altında bekliyor olmamasına şaşırdım."

"Bana, sadece birimizin buradan kaçabileceğini söyledi," dedim.

"Evet, ve senin gitmeni istediği çok açık," derken sesindeki öfke, belirdiği hızla kayboldu. Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bunların acısını senden çıkarmamalıyım ama bir şeyler çevirdiği hissini üstümden atamıyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

"Ne dediğini anlıyorum," dedim. "Ama sadece birimiz buradan kurtulabilecekse..."

"Neden birbirimize yardım ediyoruz?" diye sözümü kesti. "Çünkü senin, ikimizi de kurtarabilecek bir planın var."

"Öyle mi?"

"Şey, olduğunu söyledin."

Anna'nın kendine güveni ilk kez sarsıldı; yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama ben cevap veremeden önce koridordaki ahşap gıcırdadı ve basamakları tırmanan güçlü adımlar duyuldu. Yükselen adımlarla ev sanki temellerine kadar sarsılıyordu.

Anna defteri eline alıp, "Bir saniye," dedi. Bunun bir sanatçının çizim defteri olduğunu ancak o zaman fark ettim; kahverengi deri cildin içi bir iple gevşekçe bağlanmış, dağınık bir kâğıt yığınıyla doluydu. Anna defteri yatağın altına saklayıp elinde bir tüfekle tekrar belirdi. Silahın kabzasını omzuna dayayıp kapıya doğru sessizce yürüdü ve dışarıdaki sesleri duymak için hafifçe araladı.

"Lanet olsun," dedi Anna, ayağıyla tekmeleyerek kapıyı kapatırken. "Doktor, yatıştırıcını getirmiş. Çabuk söyle, Ravencourt ne zaman yalnız olacak? Ona, beni aramayı bırakmasını söylemem gerek."

"Ama neden..."

"Zamanımız yok, Aiden," dedi, tüfeği tekrar yatağın altına koyup göz önünden kaldırırken. "Bir daha uyandığında burada olacağım ve söz veriyorum, o zaman düzgün bir konuşma yapacağız ama şimdi bana Ravencourt hakkında hatırladığın her detayı söylemelisin."

Yalvaran gözlerle üzerime eğilmiş, ellerimi sıkıyordu.

"13.15'de odasında olacak," dedim. "Sen ona bir içki vereceksin, biraz konuşacaksınız, sonra Millicent Derby gelecek. Ona, Millicent Derby'yle buluşmasını söyleyen bir kart bırakacaksın."

Anna gözlerini sımsıkı kapatıp yeri ve zamanı defalarca tekrarlayarak bu sözcükleri zihnine kazıdı. Ancak şimdi, yüz hatları konsantrasyonla gevşediğinde ne kadar genç olduğunu fark ediyordum. On dokuz yaşından büyük olabileceğini tahmin etmiyordum, gerçi zorlu çalışma koşulları da onu birkaç yaş büyütmüş olabilirdi.

"Bir şey daha var," diye fısıldadı, avucunu yanağıma koyarak. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki kahverengi gözlerindeki sarı lekeleri

görebiliyordum. "Beni dışarıda görürsen tanımıyormuş gibi davran. Hatta elinden geliyorsa yanıma bile yaklaşma. Şu Ayakçı... Sana ondan daha sonra bahsedeceğim ya da daha önce bahsettim. Demek istediğim şu: Birlikte görülmemiz ikimiz için de tehlikeli. Konuşmamız gerekirse bunu burada yapacağız."

Hızla alnımı öpüp her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için odaya son kez baktı.

Ayak sesleri koridora ulaşmıştı; iki kişinin birbirine karışan konuşma sesleri önlerinden ilerliyordu. Dickie'nin sesini tanıdım ama diğer kişiyi tanımıyordum. Ne söylediğini tam anlayamasam da ses derin ve telaşlıydı.

"Dickie'nin yanındaki kim?" diye sordum.

"Muhtemelen Lord Hardcastle," dedi Anna. "Nasıl olduğuna bakmak için sabah boyunca birçok kez gelip gitti."

Bu mantıklıydı. Evelyn kâhyanın, savaş sırasında Lord Hardcastle'ın emir eri olduğunu söylemişti. Gregory Gold'un karşı odada, bir ipin ucunda asılı olmasının sebebi bu yakınlıklarıydı.

"İşler hep böyle mi yürüyor?" diye sordum. "Açıklamalar, sorulardan önce mi geliyor?"

"Ben nereden bileyim," dedi doğrulup önlüğünü düzeltirken. "İki saattir buradayım ve sadece birilerinden emirler alıyorum."

Kapıyı açan Doktor Dickie'nin bıyığı ilk gördüğümdeki kadar gösterişliydi. Bakışları Anna'yla benim aramda dolaşırken aceleyle kesilen konuşmamızın sonunu yakalamaya çalıştı. Konuşma devam etmeyince, siyah tıbbi çantasını büfenin üzerine bırakıp yanıma geldi.

"Görüyorum ki uyanmışsınız," dedi topuklarının üzerinde bir ileri, bir geri sallanarak. Parmaklarını yeleğinin saat ceplerine sokmuştu.

Anna'ya, "Bizi yalnız bırak, kızım," dedi. Anna selam verip odadan çıkarken bana son bir bakış attı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu doktor. "Umarım araba yolculuğu kötüleşmenize sebep olmamıştır."

"Fena değilim..." diye söze başladım ama doktor örtüleri açıp nabzıma bakmak için kolumu kaldırdı. Bu nazik hareket bile acı kasılmalarına sebep oldu; tepkimin geri kalanı, bir sıçramadan ibaretti.

"Biraz hasar görmüş, hımm," dedi doktor, kolumu tekrar indire-

rek. "Yediğiniz dayak düşünülürse bu pek şaşırtıcı değil. Şu Gregory Gold'un sizden ne istediğine dair hiçbir fikriniz var mı?"

"Yok. Beni başka biriyle karıştırmış olmalı, efendim."

Sondaki "efendim"i ben söylememiştim; kâhyanın eski bir alışkanlığıydı bu ve dilimden bu kadar kolayca akabilmesi beni şaşırtmıştı.

Doktorun keskin bakışları cevabımı incelemeye alıp onu birçok açıdan değerlendirdi. Yüzündeki gergin gülümsemede hafif bir suç ortaklığı iması vardı; hem rahatlatıcı hem de tehditkârdı. O koridorda ne olduğunu bilmiyordum ama görünüşte iyi huylu olan Doktor Dickie, gösterdiğinden daha fazlasını biliyordu.

Çantası bir klik sesiyle açıldı; doktor içinden kahverengi bir şişeyle bir şırınga çıkardı. Gözlerini üzerimden ayırmadan şırınganın iğnesini şişenin balmumu kapağına batırdı ve şırıngayı saydam bir sıvıyla doldurdu.

Ellerim çarşafı sıktı.

"Ben iyiyim doktor, gerçekten," dedim.

"Evet, beni endişelendiren de bu," dedi; karşılık verme şansım olmadan iğneyi boynuma saplamıştı.

Sıcak bir sıvı damarlarımı doldurup düşüncelerimi boğdu. Doktor eridi; renkler karanlığın içinde parlayıp söndü.

"Uyu Roger," dedi doktor. "Bay Gold'la ben ilgileneceğim."

22
BEŞİNCİ GÜN

Ciğer dolusu sigara dumanı öksürerek uyanıp yeni gözlerimi açtığımda kendimi neredeyse tüm giysilerimle, tahta döşemelerin üstünde, tek elimle ulaşamadığım yatağıma dokunur halde buldum. Pantolonumu paçalarına kadar indirmiştim; bir brendi şişesini karnıma bastırıyordum. Önceki gece bir soyunma girişiminde bulunulduğu çok açıktı ama nefesi kullanılmış bardak altlığı gibi kokan yeni konakçım bunu yapabilecek halde değildi.

İnleyip kenarına tutunarak yatağa tırmandım. Bu, beni neredeyse tekrar yere yıkan bir baş ağrısının yok olmasını sağladı.

Bell'inkine benzeyen bir yatak odasındaydım; dün akşamdan kalma ateşin son kıvılcımları bana göz kırpıyordu. Perdeler açıktı, gökyüzü sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Evelyn ormanda, onu bulmalısın.

Pantolonumu belime çekip şu an içinde bulunduğum aptalı daha iyi incelemek için aynanın önüne geçtim.

Neredeyse aynaya çarpıyordum.

O kadar uzun süre Ravencourt'ta zincirlendikten sonra bu yeni adam, rüzgârda savrulmaya hazır bir yaprak gibi, neredeyse ağırlıksızdı. Aynada onu gördüğümde bunun şaşırtıcı olmadığını anladım. Kısa boylu ve zayıftı, yirmilerinin sonlarındaydı; uzunca, kahverengi saçları ve kan içindeki mavi gözlerinin altında bakımlı bir sakalı

vardı. Onu gülümsetmeyi denediğimde, bir dizi tuhaf derecede beyaz dişle karşılaştım.

Bu bir serserinin yüzüydü.

Eşyalarım yatağın başucundaki bir sehpada duruyordu. En üstte Jonathan Derby'ye gönderilmiş bir davetiye vardı. En azından, bu akşamdan kalmalık hissi için kime teşekkür edeceğimi biliyordum. Bir parmağımla eşyaları karıştırıp bir cep çakısı, eski bir cep mataras, 08.43'ü gösteren bir kol saati ve üzerinde etiketi olmayan, ağızları mantarla kapatılmış üç kahverengi şişe buldum.

Bir mantarı çıkarıp içindeki sıvıyı kokladığımda, midem yükselen aşırı tatlı kokuyla bulandı.

Bu, Bell'in sattığı afyon ruhu olmalıydı.

Neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyordum. Sıvıyı koklamak bile kafamı parlak ışıklarla doldurmuştu.

Köşedeki küçük lavabonun yanında bir sürahi soğuk su vardı; soyunup dün gecenin terini ve pisliğini üzerimden atarak altındaki adamı ortaya çıkardım. Suyun geri kalanını ağzıma götürüp midem dolana kadar içtim. Ne yazık ki bu akşamdan kalmalığı yok etme çabam sadece hafiflemesini sağlamıştı; tüm kemiklerim ve kaslarım sızlıyordu.

Serin bir sabahtı, bu yüzden bulabildiğim en kalın giysileri giydim: bir av takımı ve ben yatak odasından çıkarken yeri süpüren ağır, siyah bir palto.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen merdivenlerin üstünde sarhoş bir çift tartışıyordu. Üzerlerinde hâlâ dün geceki giysileri vardı, içkileri hâlâ ellerindeydi. Gitgide yükselen seslerle, karşılıklı birbirlerini suçluyorlardı. Yanlarından geçerken havayı döven kollarından uzak durmaya çalıştım. Kavga sesleri beni önceki gecenin kalıntılarıyla dolu antreye kadar takip etti. Avizeye asılmış papyonlar sallanıyordu; yapraklar ve parçalanmış sürahi parçaları mermer zemini kirletiyordu. İki hizmetçi odayı temizliyordu. Bu, temizlik başlamadan önce buranın nasıl göründüğünü düşünmeme sebep oldu.

Onlara Charlie Carver'ın kulübesinin ne tarafta olduğunu sormaya çalıştım ama koyun gibi sessizlerdi; sorularıma karşılık olarak gözlerini yere indirip başlarını iki yana salladılar.

Sessizlikleri çıldırtıcıydı.

Lucy Harper'dan duyduğum dedikodu doğruysa Evelyn saldırıya uğradığında oda hizmetçisiyle birlikte o evin yakınlarındaydı. Onu kimin tehdit ettiğini keşfedebilirsem belki hem onun hayatını kurtarır hem de bu evden kaçabilirdim ama Anna'nın da özgür kalmasını nasıl sağlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. O, ikimizi de kurtaracak bir planım olduğuna inanarak kendi amaçlarını bir kenara bırakmıştı. Şu an için, bunu ancak boş bir vaat olarak görebiliyordum ve kâhya evinde konuştuğumuzda yüzündeki ifadeden, onun da bundan şüphelenmeye başladığı belliydi.

Tek umudum, bundan sonraki konakçılarımın öncekilerden çok daha akıllı olmasıydı.

Hizmetçilere sormaya devam ettiğim sorular daha da derin bir sessizliğe gömülmelerine sebep oldu; ben de etrafta yardım edebilecek başka birini aramak zorunda kaldım.

Holün iki yanındaki odalara ölüm sessizliği hâkimdi; ev hâlâ dün gecenin etkisi altındaydı. Başka bir seçenek göremeyince, kırık camların arasında dikkatle ilerleyerek alt kattaki mutfağa yöneldim.

Mutfağa çıkan koridor hatırladığımdan daha kirliydi; tabak tıkırtıları ve pişen et kokusu midemi bulandırıyordu. Yanlarından geçtiğim uşaklar beni izliyordu, bir soru sormak için ağzımı her açışımda başlarını çeviriyorlardı. Burada olmamam gerektiğini düşündükleri çok açıktı ve benden nasıl kurtulabileceklerini bilmedikleri de belliydi. Burası onlara aitti; burada, kontrolsüz konuşmalar ve kıkırdamalarla dolu dedikodulardan oluşan bir nehir akıyordu.

Öfke beni ele geçiriyordu; kulaklarımda kanımın sesini duyabiliyordum. Kendimi yorgun ve tükenmiş hissediyordum; hava, zımpara kâğıdı gibiydi.

Arkamdan bir ses, "Yardım edebilir miyim?" dedi.

Sözcükler yuvarlanıp sırtıma çarptı.

Arkamı döndüğümde aşçı Bayan Drudge'ın kocaman ellerini kocaman kalçalarına dayamış, bana baktığını gördüm. Bu gözlerden bakıldığında Bayan Drudge bir çocuğun seramik hamurundan yapmış olabileceği şekilsiz bir vücudun üstüne oturtulmuş, yüz ifadesi beceriksiz dokunuşlarla şekil verilmiş küçük bir baştan oluşan bir fi-

gür gibi görünüyordu. Tavrı sertti, birkaç saat sonra kâhyaya sıcak bir ekmek verecek olan kadına hiç benzemiyordu.

"Evelyn Hardcastle'ı arıyorum," dedim, öfkeli bakışlarına karşılık vererek. "Oda hizmetçisi Madeline Aubert'le birlikte, ormanda yürüyüşe gitmiş."

"Peki bundan size ne?"

Ses tonu o kadar katıydı ki neredeyse irkilecektim. Yumruklarımı sıkıp daha da artan öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Uşaklar yıldızından çok korktukları gösteriyi izlemek için yanımızdan geçerken boyunlarını çeviriyordu.

"Biri ona zarar vermek istiyor," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bana Charlie Carver'ın kulübesinin yerini söylerseniz, onu uyarabilirim."

"Dün akşam Madeline'le de bunu mu yapıyordunuz? Onu uyarıyor muydunuz? Bluzu bu yüzden mi yırtıldı? Bu yüzden mi ağlıyordu?"

Aşçının alnında bir damar atıyordu, her sözcüğü öfke doluydu. Bir adım ileri atıp parmağını göğsüme dayadıktan sonra konuştu.

"Ne yaptığınızı..." dedi.

İçimde korkunç bir öfke patladı. Hiç düşünmeden yüzüne bir tokat atıp onu geriye ittim; yüzümde şeytani bir öfkeyle ona yaklaştım.

"Bana nereye gittiğini söyle!" diye bağırdım, ağzımdan tükürükler saçarak.

Kanlı dudaklarını birbirine bastıran Bayan Drudge ters gözlerle bana baktı.

Ellerim yumruklara dönüştü.

Uzaklaş buradan.

Hemen buradan uzaklaş.

İrademi kullanarak Bayan Drudge'a arkamı döndüm ve aniden sessizleşen koridorda yürüdüm. Ben geçerken uşaklar kenara çekiliyordu ama öfkem, kendisinden başka hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Bir köşeyi dönüp duvara dayandım ve uzun bir nefes verdim. Ellerim titriyor, zihnimi saran sis hafifliyordu. Birkaç korkunç saniye boyunca, Derby tamamen kontrolümün dışına çıkmıştı. Ağzımdan dökülen onun zehriydi; damarlarımda onun kini dolaşıyordu. Bunu

hâlâ hissedebiliyordum. Tenimin üzerindeki yağ tabakasını, kemiklerime batan iğneleri, korkunç bir şey yapma isteğini hissedebiliyordum. Bugün, ne olursa olsun öfkemi kontrol altında tutmalıydım, yoksa bu yaratığın tekrar ipleri eline alıp neler yapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Ve esas korkutucu kısmı da burasıydı.

Konakçılarım bana direnebiliyordu.

23

Aceleyle ağaçların gölgesine doğru ilerlerken botlarım çamura batıyor, umutsuzluk beni boynumdaki bir tasma gibi sürüklüyordu. Mutfaktan bilgi almadaki başarısızlığımdan sonra, işaretli yollardan birinde Evelyn'le karşılaşma umuduyla ormana giriyordum. Hesaplamaların başarısız olduğu bu noktada, karşılaşma şansımıza güveniyordum. Evelyn'le karşılaşamasak bile, Derby ile Blackheath'in kışkırtıcılığı arasına biraz mesafe koymalıydım.

Kırmızı mendiller beni bir dereye ulaştırdığında çok fazla ilerlememiştim; su büyük bir kayanın etrafından dolaşıyordu. Kırık bir şarap şişesi yarı yarıya çamura gömülmüştü; yanında kalın, siyah bir palto vardı ve cebinden Bell'in gümüş pusulası düşmüştü. Onu çamurdan çıkarıp ilk sabah yaptığım gibi avucumun içinde açtım. Kapağın altında kazınmış SB harfleri görünüyordu. Sebastian Bell'in baş harfleri. Daniel bana bunu söylediğinde kendimi nasıl da aptal hissetmiştim. Yerde yarım düzine sigara izmariti vardı; Bell bir süre burada durmuş, muhtemelen birini beklemiş olmalıydı. Akşam yemeğindeki notu aldıktan sonra buraya gelmiş olmalıydı ama bu saatte, bu soğuk ve yağmurda buraya gelmesine sebep olacak şeyi anlayamıyordum. Bıraktığı paltoyu aradım ama hiçbir ipucu bulamadım. Cebinde muhtemelen bavuluna ait olan, tek bir gümüş anahtar dışında hiçbir şey yoktu.

Eski konakçımla gereğinden fazla zaman kaybetmekten endişe-

lenip anahtarı ve pusulayı cebime atarak bir sonraki kırmızı mendili aramaya başladım; Ayakçı'nın etrafta olduğuna dair herhangi bir işaret görebilmek için gözlerimi açık tutuyordum.

Uzun süre yürüdükten sonra, Charlie Carver'ın eski kulübesinin kalıntıları olduğunu tahmin ettiğim yere ulaştım. Yangın evin içini boşaltmıştı; çatının çoğunu yok edip geriye sadece kararmış dört duvar bırakmıştı. İçeri girerken ayaklarımın altında molozlar ezildi; bu, kürkleri ıslak külle lekelenmiş birkaç tavşanın korkup ormana kaçmasına sebep oldu. Eski bir yatağın iskelet gibi kalıntıları köşede duruyordu ve yerde tek bir masa ayağı vardı. Bunlar, müdahale edilmiş bir hayatın kalıntılarıydı. Evelyn, polisin Carver'ı astığı gün kulübenin alevlere gömüldüğünü söylemişti.

Muhtemelen Lord ve Leydi Hardcastle anılarını da içine koyarak, kulübeyi kendileri yakmışlardı.

Onları kim suçlayabilirdi ki? Carver o gölde oğullarının hayatını çalmıştı. Her şeyi yakarak ondan kurtulmaları duruma uygun görünüyordu.

Kulübenin arka tarafındaki paslı bir çit arka bahçeyi çevreliyordu; kazıkların çoğu yıllardır bakım görmedikleri için yere düşmüştü. Büyük öbekler halinde mor ve sarı kır çiçekleri her yöne doğru uzanıyor, çit direklerine sarılmış köklerden kırmızı yemişler sarkıyordu.

Ayakkabımı bağlamak için eğildiğimde ağaçların arasından bir hizmetçi çıktı.

Hayatım boyunca, bir daha böyle korku dolu bir yüzle karşılaşmamayı diledim.

Yüzündeki bütün kan çekildi, elindeki sepet yere düştü ve içindeki mantarlar her yöne dağıldı.

"Sen Madeline misin?" diye söze başladım ama hizmetçi geri çekilip yardım bulmak için etrafa bakınmaya başlamıştı bile. "Sana zarar vermeyeceğim, ben sadece..."

Ben başka bir şey söyleyemeden, hızla ormanın içinde kaybolmuştu bile. Ardından koşarken takıldığım otlar yüzünden neredeyse çitin üzerine düşecektim.

Kendimi toparlayıp ağaçların arasında onu gördüm; siyah bir elbise, tahmin edeceğimden çok daha hızlı hareket ediyordu. Ardın-

dan seslendim ama sesim onun üzerinde, sırtına inen bir kırbaç etkisi yarattı. Yine de ben daha hızlı ve daha güçlüydüm. Kızı korkutmak istemesem de Evelyn'in başına gelebileceklerden korktuğum için onu gözden kaybedemezdim.

Yakında bir yerden Bell, "Anna!" diye bağırdı.

Panikle hıçkıran Madeline, "Yardım edin!" diye bağırdı.

Hizmetçiye çok yaklaşmıştım. Onu geri çekebilmeyi umarak uzandım ama parmaklarım ancak elbisesinin kumaşına değebildi; dengemi kaybedip yere düştüm.

Bir daldan kurtulmak için eğilirken hafifçe tökezledi. Elbisesini yakalamam, tekrar çığlık atmasına sebep oldu; sonra yüzümün yanından geçen bir kurşun arkamdaki ağaca saplandı.

Şaşırarak Madeline'i tutan elimi gevşettim. Hizmetçi ormandan çıkan Evelyn'e çarptı. Mezarlığa götüreceği siyah tabanca elindeydi ama bu, yüzündeki öfke kadar korkutucu değildi. Tek bir yanlış adımımda beni vuracağından emindim.

"Göründüğü gibi... Açıklayabilirim," dedim nefes nefese ellerimi dizlerime dayayarak.

"Senin gibi adamların hep bir açıklaması vardır," dedi Evelyn dehşet içindeki kızı tek koluyla arkasına alırken.

Madeline ağlıyor, bütün vücudu şiddetle sarsılıyordu. Buna inanamıyordum ama bu, Derby'nin hoşuna gidiyordu. Korku onu tahrik ediyordu. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Tüm bunlar... Lütfen... Yanlış anladınız." Nefes alıp ileri doğru bir deneme adımı attım.

Evelyn öfkeyle, "Yaklaşma Jonathan," deyip silahı iki eliyle kavradı. "Bu kızdan uzak dur, hepsinden uzak dur."

"Ben böyle..."

"Annen ailemizin yakın bir dostu ve gitmene izin vermemin tek sebebi bu," diye araya girdi Evelyn. "Ama seni başka bir kadının yanında görürsem, buna dair bir şey duyarsam, yemin ederim ki seni vururum."

Silahı bana doğru tutmaya devam ederek paltosunu çıkarıp Madeline'in titreyen omuzlarına sardı.

Dehşet içindeki hizmetçiye, "Bugün benim yanımda kalacaksın," diye fısıldadı. "Sana kimse zarar veremeyecek."

Ağaçların arasında sendeleyerek ilerleyip beni ormanda yalnız bıraktılar. Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp soğuk havayı içime çekerek, yüzüme düşen yağmurun hayal kırıklığımı hafifletmesini umdum. Buraya birinin Evelyn'e saldırmasını engellemek için gelmiştim; işlenen bir cinayeti ortaya çıkaracağıma inanmıştım. Bunun yerine, engellemeye çalıştığım şeye sebep olmuştum. Kendi kuyruğumu kovalıyor, bunu yaparken de masum kadınları korkutuyordum. Belki de Daniel haklıydı; belki de gelecek değiştiremeyeceğimiz bir şeydi.

"Yine vakit kaybediyorsun," dedi arkamdaki Salgın Doktoru.

Açıklığın diğer ucunda duruyordu; onu bir gölge gibi görüyordum. Her zamanki gibi, en iyi pozisyonu seçmişti. Ona ulaşamayacağım kadar uzakta ama kolayca konuşabileceğimiz kadar yakındaydı.

"Yardım ettiğimi zannediyordum," dedim acı bir sesle, hâlâ olanların etkisindeydim.

"Hâlâ yardım edebilirsin," dedi. "Sebastian Bell ormanda kayboldu."

Elbette. Buraya Evelyn için gelmemiştim, Sebastian Bell için gelmiştim. Buraya, döngünün tekrar başlamasını sağlamak için gelmiştim. Kader benimle bir oyuncak gibi oynuyordu.

Pusulayı cebimden çıkarıp avucuma koyduğumda, ilk sabah bu titrek pusula iğnesini takip ederken hissettiğim tedirginliği hatırladım. Pusula olmasa Bell yolunu asla bulamazdı.

Onu çamura, Salgın Doktoru'nun ayaklarının yanına attım.

"Ben işleri değiştiriyorum," dedim, uzaklaşarak. "Onu sen bul."

Salgın Doktoru, "Buradaki amacımı yanlış anlıyorsun," dedi. Ses tonunun keskinliği beni tedirgin etmişti. "Sebastian Bell'in ormanda tek başına dolaşmasına izin verirsen asla Evelyn Hardcastle'la tanışamayacak ve asla, o kadar değer verdiğin dostluğu kuramayacak. Onu bırakırsan, Evelyn'i kurtarmayı unutabilirsin."

"Onu unutacağımı mı söylüyorsun?" dedim panikle.

"Yapmayacağın şeyleri seçerken daha dikkatli olman gerektiğini söylüyorum," dedi. "Bell'e yardım etmezsen, Evelyn'e de yardım ede-

mezsin. Bunu yaparsan, amaçsızca acımasız davranmış olursun ve ben şimdiye kadar sende, acımasız biri olduğuna dair bir iz görmedim."

Belki de ben hayal ediyordum ama sanki ilk kez ses tonunda çok hafif bir yumuşaklık vardı. Bu, dengemi yitirmemi sağlamaya yetti; bir kez daha ona bakmak için döndüm.

"Bugünün değiştiğini görmem gerekiyor," dedim kendi sesimdeki umutsuzluğu duyarak. "Bunun yapılabileceğini görmem gerekiyor."

"Üzüntünü anlıyorum ama bunu yaparken evi yakacaksan, mobilyaları yeniden düzenlemek ne işe yarar ki?"

Eğilip pusulayı yerden aldı, parmaklarıyla üstündeki çamuru temizledi. İnleyişi ve doğrulurken kol ve bacaklarının ağır hareketleri, kostümün altında yaşlı bir adam olduğunu gösteriyordu. Yaptığı işten memnun kalınca pusulayı bana attı; lanet aletin yüzeyi o kadar ıslaktı ki neredeyse elimden kayacaktı.

"Bunu al ve Evelyn'in cinayetini çöz."

"Evelyn intihar etti, bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Bu kadar basit olduğunu düşünüyorsan, düşündüğümden çok geridesin demektir."

"Sen de düşündüğümden çok daha acımasızsın," diye çıkıştım. "Burada neler olduğunu biliyorsan neden durdurmuyorsun? Neden bu oyunları oynuyorsun? Evelyn'e zarar vermeden önce katili asabilirsin."

"Bu ilginç bir fikir ama katilin kim olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl olabilir?" dedim, inanamayarak. "Atacağım her adımı, ben daha atmayı düşünmeden biliyorsun. Bu evdeki en önemli gerçeği nasıl görmeyebilirsin?"

"Çünkü bunu bilmem gerekmiyor. Ben seni izliyorum, sen Evelyn Hardcastle'ı izliyorsun. İkimiz de oynamamız gereken rolleri oynuyoruz."

"O zaman bu cinayet için istediğim kişiyi suçlayabilirim!" diye bağırdım ellerimi havada savurarak. "Onu Helena Hardcastle öldürdü. Oldu mu? Şimdi, beni serbest bırak!"

"Kanıta ihtiyacım olduğunu unutuyorsun. Sadece senin sözüne güvenemem."

"Peki Evelyn'i kurtarırsam ne olacak?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum ve bunu deneyerek araştırmanı yavaşlattığını düşünüyorum ama teklifim hâlâ geçerli. Evelyn dün gece ve ondan önceki tüm gecelerde öldürüldü. Onu bu gece kurtarabilsen bile, bu bir şeyi değiştirmez. Bana Evelyn Hardcastle'ı öldüren ya da öldürmeyi deneyecek olan kişinin adını getirirsen, seni serbest bırakırım."

Blackheath'e geldiğimden beri kendimi ikinci kez, elimde bir pusulayla güvenemeyeceğim birinin talimatlarını düşünürken bulmuştum. Salgın Doktoru'nun söylediğini yapmak, Evelyn'i öldürmeye kararlı bu günü tekrar tekrar yaşamam anlamına geliyordu ama görünüşe bakılırsa, bir şeyleri daha beter etmeden değiştirmek imkânsızdı. Salgın Doktoru'nun doğru söylediğini kabul edecek olursam, ilk konakçımı kurtarmazsam Evelyn'i yüzüstü bırakmış olacaktım.

Salgın Doktoru, kararsızlığım karşısında huzursuzlanarak, "Niyetimden şüphen mi var?" dedi.

"Elbette niyetinden şüphem var," dedim. "Bir maske takıyorsun, bulmaca gibi konuşuyorsun ve beni buraya bir gizemi çözmeye getirdiğine bir dakika bile inanmadım. Bir şey saklıyorsun."

"Ve sen, maskemi düşürerek bunu ortaya çıkarabileceğine inanıyorsun," deyip güldü. "Bir yüz de bir çeşit maskedir; bunu çoğu insandan daha iyi biliyorsun; ama haklısın, bir şey saklıyorum. Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse, onu senden saklamıyorum. Bir şekilde bu maskeyi düşürmeyi başarırsan, sadece beni değiştirirler; yapacağın iş değişmez. Bu işe girişmeye değip değmeyeceğine karar vermeyi sana bırakıyorum. Blackheath'te bulunman konusunda, belki seni buraya getiren adamın ismini bilmek şüphelerini biraz hafifletir."

"İsmi ne?"

Salgın Doktoru, "Aiden Bishop," dedi. "Rakiplerinin aksine sen, Blackheath'e gönüllü olarak geldin. Bugün olan her şeyin olmasına sen sebep oldun."

Sesinde bir pişmanlık tonu duyar gibi oldum ama ifadesiz, beyaz maske bu cümleye sinsi bir tını veriyor, onu sahte bir üzüntüye dönüştürüyordu.

"Bu doğru olamaz," dedim inatla. "Neden buraya gönüllü olarak geleyim ki? İnsan kendine bunu neden yapar?"

"Blackheath'ten önceki hayatınız beni hiç ilgilendirmiyor, Bay Bishop. Evelyn Hardcastle cinayetini çözdüğünüzde istediğiniz tüm cevapları alacaksınız," dedi Salgın Doktoru. "Bu arada, Bell'in yardımınıza ihtiyacı var." Arka tarafımı işaret etti. "Şu tarafta."

Başka hiçbir şey söylemeden ormana doğru geri çekildi; karanlık tamamen gözden kaybolmasını sağladı. Zihnim yüzlerce küçük soruyla doluydu ama hiçbiri bu ormanda işime yaramazdı, o yüzden hepsini bir kenara bırakıp Bell'i aramaya başladım. Onu iki büklüm olmuş, bitkinlikten titrer halde buldum. Ona yaklaşırken ayağımın altında kırılan dalın sesini duyduğunda donup kaldı.

Korkaklığı midemi bulandırıyordu.

Her ne kadar bir yanlış anlaşılma olsa da Madeline kaçarak en iyisini yapmıştı.

Eski konakçımın arkasına geçip yüzümü görmesini engelledim. Burada neler olduğunu açıklamaya çalışabilirdim ama korkak tavşanlardan iyi ortak olmazdı; özellikle de senin katil olduğuna inanıyorlarsa.

Bell'in sadece hayatta kalmasını sağlamam gerekiyordu.

İki adım daha attığımda, eğilip kulağına fısıldayacak kadar yaklaşmıştım. Vücudu durmadan terliyordu; pis bir bez parçası yüzüme bastırılmış gibi kokuyordu. Kusmadan söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Doğu," dedim, pusulayı cebine atarken.

Geri çekilip ağaçların arasına, Carver'ın yanık kulübesine yöneldim. Bell daha birkaç saat ormanda dolaşacaktı; bu da bana, kırmızı mendilleri takip ederek ona rastlamadan eve dönmek için bolca zaman veriyordu.

Tüm çabalarıma rağmen, her şey tam olarak hatırladığım gibi oluyordu.

24

Ağaçların arasındaki boşluklardan Blackheath'in büyüyen şekli görünüyordu. Evin önünden bile daha çok tamire ihtiyacı olan arka tarafına yaklaşıyordum. Birçok cam çatlaktı, tuğlalar parçalanıyordu. Çatıdan düşen bir merdiven tırabzanı çimenlerin üzerine yerleşmişti, üzeri kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Hardcastle'ların, evin sadece misafirlerin göreceği kısımlarını tamir ettirdikleri çok açıktı ve mali durumlarındaki sıkıntı düşünüldüğünde bu hiç şaşırtıcı değildi.

İlk sabah ormanın kıyısında oyalandığımdaki gibi, şimdi de bahçeyi içimde benzer bir kötü hisle geçiyordum. Buraya gönüllü olarak geldiysem bunun bir sebebi olmalıydı ama bu anıyı hatırlamaya ne kadar çalışırsam çalışayım, ona ulaşamıyordum.

Buraya yardım etmek için gelmiş iyi bir adam olduğuma inanmak istiyordum ama durum buysa, bunun yerine işleri daha da karmaşıklaştırıyordum. Bu gece de her gece olduğu gibi Evelyn kendini öldürecekti ve bu sabahki girişimlerimden öğrendiğim şey, bu felaketi önleme çabalarımın sadece işleri hızlandırabileceğiydi. Bildiğim kadarıyla, beceriksizce kurtarma girişimlerim aslında Evelyn'in elinde gümüş bir tabancayla havuzun başına gitmesinin sebebiydi.

Bu düşüncelerin içinde öylesine kaybolmuştum ki neredeyse ona çarpana kadar Millicent'ı fark etmedim. Yaşlı kadın bahçeye bakan eski, demir bir bankın üzerinde titriyordu; rüzgâra karşı kollarını kavuşturmuştu. Üç şekilsiz palto bedenini tamamen örtüyordu; gözleri,

ağzına kadar çekilmiş bir şalın üzerinden ileri bakıyordu. Soğuktan morarmış, şapkasını kulaklarına kadar çekmişti. Adımlarımı duyunca karşılamak için bana döndü, kırışık yüzü şaşırmış görünüyordu.

"Tanrım, berbat görünüyorsun," dedi, şalı ağzından aşağı çekerek.

"Sana da günaydın, Millicent," dedim. Varlığının içimde yarattığı sıcaklık karşısında afallamıştım.

"Millicent mı?" dedi, dudaklarını büzerek. "Ne kadar da modernsin, tatlım. Senin için fark etmeyecekse, ben 'anne'yi tercih ederim. İnsanların, seni sokaktan aldığımı düşünmesini istemem. Gerçi bazen, bu daha mı iyi olurdu diye düşünmüyor değilim."

Ağzım açık kaldı. Daha önce Millicent ve Jonathan Derby arasındaki bağı düşünmemiştim; belki de bunun sebebi, Jonathan'ın Kitabı Mukaddes'teki gibi bir salgından doğduğunu düşünmenin daha kolay olmasıydı.

"Affedersin, anne," dedim ellerimi cebime sokup yanına otururak.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı; zeki, gri gözleri keyifle parlıyordu.

"Benden özür diledin ve öğlenden önce ayaktasın; iyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Kır havası yüzünden olmalı," dedim. "Ya sen? Böyle korkunç bir sabahta, dışarıda ne işin var?"

Kendine daha da sıkı sarılarak homurdandı. "Helena'yla buluşup yürüyüş yapacaktık ama Helena'nın izini bile görmedim. Eminim, her zamanki gibi randevuyu karıştırmıştır. Akşamüstü Cecil Ravencourt'la buluşacağını biliyorum; muhtemelen burası yerine oraya gitmiştir."

"Ravencourt hâlâ uyuyor," dedim.

Millicent sorgulayan gözlerle bana baktı.

"Cunningham söyledi. Ravencourt'un uşağı," diye yalan söyledim.

"Onu tanıyor musun?"

"Çok az."

"Ben olsam onunla çok yakın arkadaş olmazdım," diye azarladı Millicent. "Karanlık ortamlardan ne kadar keyif aldığını biliyorum ama Cecil'in söylediğine göre bu adam, aralarında en uygunsuz olanı; senin düşük standartlarına göre bile."

Bu ilgimi çekti. Uşağı seviyordum ama bana yardım etmeyi ancak

onu sakladığı bir sırla tehdit ettiğimde kabul etmişti. Ne sakladığını bilmediğim sürece ona güvenemezdim ve Millicent bu sırrı ortaya çıkarmanın anahtarı olabilirdi.

"Nasıl yani?" diye sordum rahat bir tavırla.

"Ah, bilmiyorum," dedi, tek elini havada bana doğru sallarken. "Cecil'i bilirsin, derisinin her katmanı arasında sırlar saklıdır. Dedikodulara inanacak olursan, Cunningham'ı işe almasının tek sebebi, bunu Helena'nın istemiş olması. Şimdi oğlan hakkında hoş olmayan bir şeyi öğrendi ve onu göndermeyi düşünüyor."

"Hoş olmayan mı?" dedim.

"Cecil böyle söyledi, hikâyenin geri kalanını öğrenemedim. Kahrolası adamın ağzından hiçbir şey almak mümkün değil ama skandallardan nefret ettiğini bilirsin. Cunningham'ın ebeveynleri düşünüldüğünde, Ravencourt endişeliyse mesele epeyce önemli olmalı."

"Cunningham'ın ebeveynleri mi?" diye sordum. "Sanırım bir şeyleri kaçırdım."

"Oğlan Blackheath'te büyüdü," dedi Millicent. "Aşçının oğlu; en azından, söylenen bu."

"Bu doğru değil mi?"

Yaşlı kadın bana haylazca bakıp kıkırdadı.

"Söylentilere göre, saygıdeğer Lord Hardcastle zaman zaman Londra'da gönül eğlendirmeyi severmiş. Bir keresinde bu eğlencesi, kollarında bir bebekle Blackheath'e gelip çocuğun ondan olduğunu iddia etmiş. Peter çocuğu kiliseye göndermeye hazırmış ama Helena araya girip çocuğun kalmasını istemiş."

"Bunu neden yapmış ki?"

"Helena'yı tanıdığım için, bunu bir hakaret olarak yaptığını düşünüyorum," diyen Millicent burnunu çekip acı rüzgârdan kaçınmak için yüzünü çevirdi. "Kocasını hiçbir zaman pek sevmedi; onun utancını eve davet etmek hoşuna gitmiş olmalı. Zavallı Peter, muhtemelen son otuz üç yıldır her gece ağlayarak uykuya dalıyordur. Her neyse, bebeği büyütmesi için aşçı Bayan Drudge'a verdiler ve Helena çocuğun kime ait olduğunu herkesin bilmesini sağladı."

"Cunningham bunları biliyor mu?"

"Bilmemesinin imkânsız olduğunu düşünüyorum, bu herkesin ağ-

zında dolaşan sırlardan," dedi yaşlı kadın, akan burnunu silmek için gömlek kolundan bir mendil çıkararak. "Her neyse, bu kadar iyi arkadaş olduysanız bunu ona kendin de sorabilirsin. Yürüyelim mi? Bu bankta donarak, gelmeyecek bir kadını beklemeyi anlamsız buluyorum."

Ben tepki veremeden ayağa kalkıp botlarını yere vurmaya, eldivenli ellerine sıcak hava üflemeye başladı. Gerçekten de berbat bir gündü; gri gökyüzü yağmur tükürüyor, kendini bir fırtınanın öfkesine hazırlıyordu.

"Neden dışarı çıktın?" diye sordum; adımlarımız evin etrafını dolaşan çakıl yolda gıcırdıyordu. "Leydi Hardcastle'la içeride buluşamaz mıydın?"

"İçeride, karşılaşmamayı tercih edeceğim çok fazla insan var," dedi Millicent.

Bu sabah neden mutfağa indi?

"İnsanlarla karşılaşmaktan bahsetmişken, bu sabah mutfağa indiğini duydum," dedim.

"Bunu sana kim söyledi?" diye gürledi.

"Şey..."

"Mutfağın yakınına bile gitmedim," diye devam etti, tepkimi beklemeden. "Mutfak, berbat bir yer. Kokusu haftalarca üzerinden çıkmıyor."

Bu fikir gerçekten sinirini bozuyormuş gibi görünüyordu, yani muhtemelen henüz bunu yapmamıştı. Kısa süre sonra beni dirseğiyle nazikçe dürttü; sesi aniden neşelenmişti. "Donald Davies'i duydun mu? Söylenenlere göre, dün gece bir otomobil alıp Londra'ya dönmeye çalışmış. Seyisbaşı onu görmüş; şiddetli bir yağmur yağarken gelmiş ve üzerinde rengârenk giysiler varmış."

Bu duraksamama sebep oldu. Şimdiye kadar, kâhyaya döndüğüm gibi, Donald Davies'e de dönmüş olmalıydım. O üçüncü konakçımdı ve Anna bana, istesem de istemesem de her birinde tam bir gün yaşamam gerektiğini söylemişti. Onu yolda baygın bıraktığımda saat öğleni biraz geçmiş olmalıydı; o halde, neden onu tekrar görmemiştim?

Onu savunmasız ve yalnız bıraktın.

İçimde bir suçluluk hissettim. Bana kalırsa, Ayakçı onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydı.

"Beni dinliyor musun?" dedi Millicent, kızgın bir sesle. "Donald Davies bir otomobil almış diyorum. O ailedeki herkes deli ve bu gerçek, tıbbi bir görüş."

"Dickie'yle konuşmuşsun," dedim dalgınca. Hâlâ Davies'i düşünüyordum.

Millicent alaycı bir tavırla, "Daha çok o benimle konuştu," dedi. "Otuz dakika boyunca gözlerimi o bıyıktan uzaklaştırmaya çalıştım. Sesin o bıyığı geçebilmesine şaşırdım."

Bu beni güldürdü.

"Blackheath'te sevdiğin kimse var mı, anne?"

"Hatırladığım kadarıyla yok ama muhtemelen bu sadece kıskançlığımdan. Toplum hayatı bir danstır tatlım ve ben buna katılamayacak kadar yaşlıyım. Dans etmekten bahsetmişken, işte laternacı da geliyor."

Bakışlarını takip ettiğimde karşıdan gelen Daniel'ı gördüm. Soğuğa rağmen üzerinde sadece bir kriket kazağı ve pamuklu pantolon vardı; Bell'le ilk kez antrede karşılaştığında da üzerinde aynı giysiler olacaktı. Saatime baktım; karşılaşmaya az kalmış olmalıydı.

"Bay Coleridge," dedi Millicent, yapmacık bir sıcaklıkla.

"Bayan Derby," dedi Daniel yanımıza gelirken. "Bu sabah kimsenin kalbini kırdınız mı?"

"Artık kimsenin kalbi titremiyor bile Bay Coleridge, asıl kötü olan bu." Sesinde dikkatli bir ton vardı, sanki yıkılacağından emin olduğu bir köprüyü geçiyordu. "Bu korkunç sabahta sizi buraya hangi itibarsız iş getirdi acaba?"

"Oğlunuzdan bir iyilik isteyeceğim ve sizi temin ederim, kesinlikle yasadışı değil."

"Bu beni hayal kırıklığına uğrattı."

"İkimizi de." İlk kez bana baktı. "Bir dakikan var mı, Derby?"

Kenara çekildik; Millicent, bize şalının üzerinden tahmin yürüten bir bakış atarken, ilgilenmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Ayakçı'nın peşine düşeceğim," dedi; yakışıklı yüzünde korkuyla heyecan arasında bir ifade vardı.

"Nasıl?" dedim, hemen bu fikri benimseyerek.

"Saat bir civarında, yemek odasında Ravencourt'a işkence edeceğini biliyoruz," dedi. "Onu, orada yakalamayı teklif ediyorum."

O hayalet gibi ayak seslerini ve şeytani gülüşü hatırlamak boynumdaki tüyleri diken diken etti; sonunda şeytanı yakalama düşüncesi damarlarımdaki kanı alevlendirdi. Bu duygunun şiddeti, Derby'nin ormanda hizmetçiyi kovalarken hissettiğinden daha az değildi; bu hemen savunmaya geçmeme sebep oldu. Bu konakçının kontrolümden çıkmasına izin veremezdim.

"Planın ne?" diye sordum, heyecanımı bastırmaya çalışarak. "O odada tek başımaydım, nereye saklandığını tahmin bile edemiyorum."

"Dün akşam yemeğinde, Hardcastle'ların eski bir aile dostuyla konuşana kadar ben de tahmin edemezdim," dedi, beni, yavaş yavaş konuşmamıza yaklaşan Millicent'tan biraz daha uzaklaştırarak. "Söylediğine göre, ahşap döşemenin altında, eskiden rahiplerin kullandığı bir tüneller ağı varmış. Ayakçı orada saklanıyor ve biz onun işini, orada bitireceğiz."

"Nasıl?"

"Yeni arkadaşım kütüphanede, konuk odasında ve koridorda girişler olduğunu söyledi. Bence ikimiz de birer girişi izleyelim ve dışarı çıktığında onu yakalayalım."

"Kulağa harika geliyor," dedim, Derby'nin yükselen heyecanını kontrol etmekte zorlanarak. "Ben kütüphaneye giderim, sen konuk odasına git. Koridorda kim olacak?"

"Anna'ya sor," dedi, "Ama hiçbirimiz, Ayakçı'yı tek başımıza yenebilecek kadar güçlü değiliz. Siz ikiniz kütüphanede olun; ben de konuk odası ve koridorda bana yardım edebilecek diğer konakçıları bulayım."

"Harika," dedim neşeyle.

İşleri Derby'nin eline bırakmış olsaydım, çoktan elinde bir lamba ve bir mutfak bıçağıyla tünellere doğru koşuyor olurdu.

Daniel, "Güzel," deyip bana öyle bir sevgiyle gülümsedi ki başarısız olmamız hayal bile edilemezdi. "Saat birden biraz önce yerini al. Şansımız varsa tüm bunlar akşam yemeğine kadar bitmiş olacak."

Gitmek için arkasını döndü ama kolunu tuttum.

"Anna'ya, bize yardım ederse ikimizin de kurtulmasını sağlayan bir yol bulduğunu söyledin mi?" diye sordum.

Dimdik bakışlarıyla karşılaştığımda elimi hızla çektim.

"Evet," dedi.

"Bu yalan, değil mi?" dedim. "Sadece birimiz Blackheath'ten çıkabilir."

"Buna, potansiyel bir yalan diyebiliriz. Pazarlığın bize düşen kısmını yapmak konusunda umudumu kaybetmiş değilim."

"Sen son konakçımsın, ne kadar umudun kalmış olabilir ki?"

"Çok değil," dedi. İfadesi yumuşadı. "Ondan hoşlandığını biliyorum. İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu unutmadım ama bizim tarafımızda olması gerekiyor. Bütün günü omzumuzun üstünden hem Ayakçı'yı hem Anna'yı kollamakla geçirirsek bu evden kaçamayız."

"Anna'ya gerçeği söylemem gerek," dedim, arkadaşıma böyle saygısızlık edebilmesine inanamayarak.

Vücudu gerildi.

"Bunu yaparsan, onu bir düşmana dönüştürürsün," dedi öfkeyle. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa baktı. "Ve o noktada, ona yardım etme ihtimalimiz varsa da çöpe gider."

Havayla şişirdiği yanaklarını boşaltıp saçlarını karıştırdı ve bana gülümsedi; vücudunun her yerinden, delik bir balondan sızan hava gibi gerilim sızıyordu.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap," dedi. "Ama en azından Ayakçı'yı yakalayana kadar bekle." Saatine baktı. "Sadece üç saat, tek istediğim bu."

Gözlerimiz buluştu; benimkiler şüpheli, onunkiler çekiciydi. Ona teslim olmak zorunda kaldım.

"Öyle olsun," dedim.

"Buna pişman olmayacaksın," dedi.

Omzumu sıkıp Millicent'a neşeyle el salladıktan sonra amacının peşinden giden bir adam olarak Blackheath'e yöneldi.

Döndüğümde Millicent'ın dudaklarını büzüp beni süzdüğünü gördüm.

"Çok rezil arkadaşların var," dedi.

"Ben rezil bir adamım," diye cevap verdim ve gözlerimi kaçırmadım; sonunda Millicent başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Onu takip edebilmem için adımlarını yavaşlattı.

Uzun bir seraya geldik. Camların çoğu çatlaktı; içindeki bitkiler o kadar büyümüştü ki cama baskı yapıyorlardı. Millicent içeri baktı ama yapraklar çok fazlaydı. Onu takip etmemi işaret etti; seranın sonuna ulaştığımızda, kapıların yeni bir zincir ve kilitle kilitlenmiş olduğunu gördük.

Kilidi anlamsızca zorlayarak, "Çok yazık," dedi. "Gençken buraya gelmeyi çok severdim."

"Blackheath'e daha önce geldin mi?"

"Genç kızken yazlarımı burada geçirirdim. Hepimiz burada olurduk: Cecil Ravencourt, Curtis ikizleri, Peter Hardcastle ve Helena. Burada tanışmışlardı. Evlendikten sonra, erkek ve kız kardeşlerini de buraya getirmeye başladım. Onlar, Evelyn, Michael ve Thomas'la birlikte büyüdüler. "

Koluma girip yürümeye devam etti.

"O yazları çok severdim," dedi. "Helena her zaman kız kardeşini korkutucu derecede kıskanırdı çünkü Evelyn çok gösterişsizdi. Basık suratıyla Michael da ondan daha iyi değildi. Aralarında güzel denebilecek tek çocuk Thomas'tı; onun sonu da gölde gelmişti. Kaderin zavallı kadını ikinci kez vurduğunu düşünmüştüm ama olan olmuştu. Ama elbette hiçbiri seninle boy ölçüşemezdi, yakışıklı oğlum," deyip yanağımı okşadı.

"Bence Evelyn gayet iyi," diye karşı çıktım. "Hatta gayet etkileyici."

"Öyle mi?" dedi Millicent, inanamayarak. "Paris'te değişmiş olmalı, orasını bilemem. Evelyn sabahtan beri benden kaçınıyor. Kızı da annesi gibi. Ama bu, Cecil'in neden etrafta dolaştığını açıklıyor. O karşılaştığım en boş adam ve bunu babanla elli yıl geçirdikten sonra söylüyorum."

"Hardcastle'lar ondan nefret ediyor. Evelyn'den."

"Kafanı bu saçmalıklarla kim doldurdu?" dedi Millicent, botundaki çamuru temizlemek için ayağını sallarken koluma girerek. "Michael ona tapıyor. Her ay Paris'e gidiyor ve anladığım kadarıyla

Evelyn döndüğünden beri aralarından su sızmıyor. Ve Peter ondan nefret etmiyor, sadece ilgisiz. Sorun sadece Helena ve o, Thomas'ın ölümünden beri hiç iyi değil. Biliyorsun, hâlâ buraya geliyor. Her yıl Thomas'ın ölüm yıldönümünde gölün etrafında yürüyor, hatta bazen onunla konuşuyor. Bunu kendi kulaklarımla duydum."

Yol bizi havuza ulaştırmıştı. Evelyn bu gece burada kendini öldürecekti ve Blackheath'teki her şey gibi havuzun güzelliği de onunla aranızdaki mesafeye bağlıydı. Balo salonundan bakıldığında havuz muhteşem bir manzaraydı; evin bütün üzüntüsünü yansıtan uzun bir ayna gibiydi. Ama şu an sadece taşları çatlamış, yüzeyi halı gibi kalın bir yosun tabakasıyla kaplı, kirli bir suydu.

Kendini neden burada öldürdü? Neden yatak odasında ya da antrede öldürmedi?

"Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu Millicent. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Buranın bu hale gelmesine izin vermelerinin çok acı olduğunu düşünüyordum," dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

"Biliyorum ama ne yapabilirler ki?" dedi, şalını düzeltirken. "Cinayetten sonra burada yaşayamadılar ve artık kimse böyle büyük evleri istemiyor, özellikle de Blackheath'inki gibi bir geçmişe sahip olanları. Bana sorarsan, ormanın evi yutmasına izin vermeliler."

Bu acıklı bir düşünceydi ama Jonathan Derby'nin zihninde hiçbir şey uzun süre kalmıyordu; kısa süre içinde, yanımızdaki pencereden görebildiğim, akşamki partinin hazırlıkları dikkatini dağıttı. Uşaklar ve işçiler yerleri fırçalayıp duvarları boyarken hizmetçiler ellerinde uzun, tüyden toz temizleyicilerle titrek merdivenlerin üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Koridorun diğer ucunda, sıkılmış gibi görünen müzisyenler cilalı enstrümanlarıyla on altılık notalar çalıyor, Evelyn Hardcastle odanın ortasında işaretler vererek her şeyi düzenliyordu. Gruplar arasında dolaşıyor, kollara dokunuyor, etrafa nezaket saçıyor ve birlikte geçirdiğimiz o akşamüstünü özlememe sebep oluyordu.

Madeline Aubert'i aradığımda, Lucy Harper'la -Stanwin'in aşağıladığı, Ravencourt'un arkadaş olduğu hizmetçiyle- güldüğünü gördüm; birlikte sahnenin yanındaki bir şezlongu yerleştiriyorlardı. İkisi

"Sorun ne?"

"Ayakçı aptal bir adam değil," dedi. "Nerede olduğunu biliyorsak, bunu bilmemiz gerektiği içindir. En başından beri hep bir adım önümüzde. Bekleyip birimizden birimizin, kendi zekâmızın kurbanı olmasını umuyorsa hiç şaşırmam."

"Bir şeyler yapmak zorundayız!" diye itiraz ettim.

"Yapacağız ama akıllıca bir şey yapmak varken, neden aptalca bir şey yapalım?" dedi sabırla. "Beni dinle Aiden, kendini umutsuz hissettiğini biliyorum ama seninle bir anlaşmamız var. Ben, Evelyn'in katilini bulabilmen için seni hayatta tutacağım, sonra ikimiz de buradan gideceğiz. Ben işimi yapıyorum. Şimdi bana, Ayakçı'nın peşine düşmeyeceğine söz ver."

Sözleri mantıklıydı ama korkum karşısında hiçbir ağırlıkları yoktu. Bu deli adamı, o beni bulmadan bulma ihtimalim varsa, riskleri ne olursa olsun bu şansı kullanacaktım. Bir köşede korkakça saklanmaktansa ayaklarımın üzerinde ölmeyi tercih ederdim.

"Söz veriyorum," dedim, yığına bir yalan daha ekleyerek.

Neyse ki Anna ses tonumdaki değişimi yakalayamayacak kadar üşüyordu. Mataramdaki içkiyi içmiş olmasına rağmen o kadar çok titriyordu ki yüzündeki bütün renk silinmişti. Rüzgârdan korunmak için bana yaslandı. Tenindeki sabun kokusunu aldığımda, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Derby'nin, içimde dolanan şehvetini hissetmek istemiyordum.

Huzursuzluğumu sezen Anna aşağı çevirdiğim yüzümü görmek için başını kaldırdı.

"Diğer konakçıların daha iyi, inan bana," dedi. "Kendine hâkim olmalısın. Kontrolü ele geçirmesine izin verme."

"Nerede başlayıp nerede bittiğimi bilmiyorsam bunu nasıl yapabilirim?"

"Sen burada olmasaydın, Derby bana dokunmaya çalışıyor olurdu," dedi. "Kim olduğunu böyle anlayabilirsin. Sadece hatırlayarak değil, eyleme geçerek ve buna devam ederek."

Yine de geriye, rüzgâra doğru bir adım atarak beni rahatsızlığımdan kurtardı.

"Bu havada dışarıda olmamalısın," dedim, şalımı çıkarıp onun boynuna sararken. "Kendini öldüreceksin."

"Sen de böyle davranmaya devam edersen, insanlar Jonathan Derby'nin bir insan olduğunu düşünmeye başlayacak," dedi, şalın uçlarını paltosunun içine sokarken.

"Bunu Evelyn Hardcastle'a söyle," dedim. "Bu sabah neredeyse beni vuruyordu."

"Sen de ona ateş etseydin," dedi Anna tarafsızca. "Cinayeti hemen, oracıkta çözmüş olurduk."

"Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamıyorum," dedim.

"Elbette şaka," dedi çatlamış ellerini nefesiyle ısıtırken. "O kadar basit olsaydı buradan uzun zaman önce çıkmış olurduk. Ayrıca, onun hayatını kurtarmaya çalışmanın çok iyi bir plan olduğunu da düşünmüyorum."

"Yani, sence ölmesine izin mi vermeliyim?"

"Bence, yapmamız istenen şeyleri yapmamaya çok zaman harcıyoruz."

"Evelyn'in ölmesini isteyen kişiyi bulmadan onu koruyamayız," dedim. "Birini bulmak, bizi diğerine de ulaştıracak."

"Umarım haklısındır," dedi şüpheyle.

Ona söyleyecek cesaret verici sözler bulmaya çalıştım ama Anna'nın şüpheleri benim de tenime işlemişti ve kaşındırmaya başlıyorlardı. Ona, Evelyn'in hayatını kurtarmanın bizi katile ulaştıracağını söylemiştim ama bu onu oyalamak içindi. Ortada bir plan yoktu. Artık Evelyn'i kurtarabileceğimden de emin değildim. Sadece körlemesine, duygularıma güvenerek hareket ediyordum ve bunu yaparken Ayakçı karşısındaki avantajımı kaybediyordum. Anna bundan daha fazlasını hak ediyordu ama Evelyn'i yüzüstü bırakmadan bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve her nedense, bunu yapma fikri benim için katlanılamaz bir şeydi.

Yolda bir kargaşaya denk geldik; rüzgâr sesleri ağaçların arasından taşıyordu. Anna kolumu tutup beni ormanın daha da içlerine çekti.

"Seni görmek ne kadar keyifli olsa da aslında bir iyilik istemeye geldim."

25

Yatak odasının kapısı kilitliydi, içeriden hiç ses gelmiyordu. Gününe başlamadan önce Helena Hardcastle'ı yakalamayı ummuştum ama evin hanımı, oyalanmayı seven biriymiş gibi görünmüyordu. Kapı tokmağını tekrar tıklatıp kulağımı ahşaba dayadım. Oradan geçen birkaç konuğun meraklı bakışlarını üzerime çekmem dışında, çabalarım sonuçsuz kaldı. Helena burada değildi.

Odadan uzaklaşırken bir anda aklımda bir düşünce belirdi: Odaya henüz girilmemişti. Ravencourt zorlanmış kapıyı akşamüstünün erken saatlerinde bulacaktı; yani bu, önümüzdeki birkaç saat içinde olacaktı.

Bunu yapanın kim olduğunu ve içeri girmeyi neden bu kadar istediğini merak ediyordum. Başlangıçta Evelyn'den şüphelenmiştim çünkü Helena'nın masasından çalınan silahlardan biri ondaydı ama bu sabah onunla beni neredeyse öldürecekti. Silah zaten ondaysa odaya zorla girmesine gerek yoktu.

Tabii, istediği başka bir şey yoksa.

Eksikliği belirgin biçimde fark edilen diğer tek şey, Helena'nın ajandasındaki sayfaydı. Millicent, yaptığı bazı şüpheli işleri gizlemek için sayfayı Helena'nın kopardığına inanıyordu ama Cunningham'ın parmak izleri defterin diğer tüm sayfalarına bulaşmıştı. Cunningham bu konuda bir açıklama yapmayı reddetmişti; odaya zorla girdiğini de

reddetmişti ama onu omzunu kapıya dayamış halde yakalarsam itiraf etmekten başka şansı kalmazdı.

Kararımı verip koridorun uzak ucundaki gölgelerin içine gizlenerek nöbet tutmaya başladım.

Beş dakika sonra Derby dayanamayacak kadar sıkılmıştı.

Yerimde duramıyor, bir ileri, bir geri yürüyordum. Onu sakinleştiremiyordum.

Ne yapacağımı bilmez halde konuk odasına doğru kahvaltının kokusunu takip ettim; bir tabak yiyecek ve bir sandalyeyle tekrar koridora dönmeyi planlıyordum. Bunun konakçımı yarım saat kadar oyalamasını umuyordum; ondan sonra, onun için başka bir eğlence bulmam gerekecekti.

Odaya girdiğimde etrafımı uykulu sohbetler sardı. Konukların çoğu yataklarından yeni çıkmıştı ve hâlâ dün akşam gibi kokuyorlardı. Ter ve puro dumanı derilerine işlemişti; her nefesleri alkol kokuyordu. Alçak sesle konuşuyor, yavaş hareket ediyorlardı; porselenden yapılmış, çatlakları olan insanlar gibi görünüyorlardı.

Büfenin üzerinden bir tabak alıp üzerini yumurta ve böbrek yığınlarıyla doldurdum; servis tabağındaki sosislerden birini yemek için durup dudaklarımdaki yağı gömlek koluma sildim. Zihnim o kadar meşguldü ki herkesin sustuğunu fark etmem biraz zaman aldı.

İri yarı bir adam kapıda durmuş, tek tek içerideki herkesin yüzüne bakıyordu. Bakışları atlatanlarda bir rahatlama görülüyordu. Salondaki gerilim sebepsiz değildi. Gelen, kızıl sakalı ve sarkmış yanaklarıyla yabani görünümlü bir adamdı. Burnu o kadar düzleşmişti ki bir tavaya kırılmış yumurtaya benziyordu. Eski, pamuklanmış bir takım, vücudunun genişliğini sarmaya çalışıyordu; tek omzunun üstünde birikmiş, parlayan yağmur damlacıklarının üzerine bir büfe kurulabilirdi.

Bakışları, kucağıma düşen bir kaya gibi bana çevrildi.

Adam, "Bay Stanwin sizi görmek istiyor," dedi.

Sesi kabaydı ve sessiz harfleri sertçe vurguluyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Herhalde size söyler."

"Bay Stanwin'e özürlerimi iletin ama korkarım ki şu an çok meşgulüm."

Adam kısık bir homurtu halinde, "Ya yürürsünüz ya da sizi taşırım," dedi.

Derby'nin öfkesi içimde kaynamaya başlıyordu ama bir olay yaratmanın faydası yoktu. Bu adamı yenemezdim; en fazla, Stanwin'le görüşmemi çabucak bitirip tekrar işimin başına dönmeyi umabilirdim. Ayrıca, Stanwin'in neden beni görmek istediğini merak etmiştim.

Yemekle dolu tabağımı büfenin üstüne bırakıp Stanwin'in adamını takip etmek için ayağa kalktım.

İri yarı adam önüne geçmemi işaret edip beni merdivenlerden yukarı çıkardı; yukarıda, kapalı olan doğu kanadına doğru, sağa dönmemi söyledi. Perdeyi kenara çekerek açtığımda yüzüme nemli bir esinti değdi; önümde uzun bir koridor uzanıyordu. Kapılar menteşelerinden çıkarılmış, tozla dolu odaları ve sökülmüş sayvanlı yatakları gözler önüne seriyordu. Nefes alırken hava boğazımı çiziyordu.

Eşlikçim "Şimdi, iyi bir beyefendi gibi oradaki odada bekleyin, ben de Bay Stanwin'e geldiğinizi söyleyeyim," dedi. Çenesiyle solumdaki odayı işaret etti.

Söylediğini yaptığımda bir çocuk odasına girdim; neşeli, sarı duvar kâğıdı artık duvarlardan yere doğru sarkıyordu. Zemin oyunlar ve ahşap oyuncaklarla doluydu; eski bir sallanan at kapının yanındaki çimenliğe konmuştu. Küçük bir satranç masasında devam eden bir oyun vardı; siyahlar, beyazları büyük ölçüde azaltmıştı.

Odaya adımımı atar atmaz, arkamdaki odadan, Evelyn'in bağıran sesini duydum. İlk kez Derby'yle uyumlu hareket ederek, hızla köşeyi dönüp kapının önünde duran kızıl adamı gördüm.

Adam "Bay Stanwin hâlâ meşgul," dedi, sıcak kalmak için öne arkaya sallanarak.

"Evelyn Hardcastle'ı arıyorum, çığlık attığını duydum," dedim nefes nefese.

"Diyelim ki duydunuz ama bu konuda yapabileceğiniz çok fazla şey yok, değil mi?"

Evelyn'i görmeyi umarak omzunun üstünden ardındaki odaya göz attım. Burası bir kabul bölümü gibi görünüyordu ama artık boştu.

Mobilyalar sararmış çarşaflarla örtülmüştü; çarşafların köşelerinde siyah bir küf oluşmaya başlamıştı. Pencereler eski gazetelerle kapatılmıştı, duvarlar çürüyen plakalardan ibaretti. Odanın uzak ucunda bir kapı daha vardı ama kapalıydı. O odada olmalılardı.

Bakışlarımı tekrar, bir dizi çarpık dişini göstererek bana gülümseyen adama çevirdim.

"Başka bir şey var mıydı?" dedi.

"Evelyn'in iyi olduğundan emin olmalıyım."

Adamı itip geçmeye çalıştım ama bu aptalca bir girişimdi. Adamın ağırlığı üç katımdı ve benden çok uzundu. Daha da önemlisi, gücünü nasıl kullanacağını biliyordu. Avucunu karnıma koyup beni geri itti, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu.

"Hiç uğraşmayın," dedi. "Ben, burada durup sizin gibi iyi beyefendilerin gitmemeleri gereken yerlere giderek kendileri için talihsiz durumlar yaratmalarını engellemek için maaş alıyorum."

Bunlar sadece birkaç sözcüktü ama etkileri sobaya atılan kömür parçaları gibiydi. Kanım kaynıyordu. Adamın etrafından dolaşmayı denedim ve bir aptal gibi bunu yapabildiğime inandım; sonra geriye doğru çekilip koridor boyunca fırlatıldıktan sonra sırtüstü düştüm.

Hırıltılı nefeslerle, zorlanarak ayağa kalktım.

Adam kıpırdamamıştı. Nefes nefese değildi. Durum umurunda bile değildi.

"Aileniz size akıl dışında her şeyi verdi, değil mi?" dedi. Bu cümlenin yumuşaklığı, beni bir kova dolusu soğuk su gibi çarptı. "Endişelendiğiniz buysa, Bay Stanwin ona zarar vermiyor. Birkaç dakika bekleyin, dışarı çıktığında bunu ona kendiniz sorabilirsiniz."

Bir an göz göze kaldık; sonra ben koridordan geçip çocuk odasına döndüm. Adam haklıydı; onu atlatmam imkânsızdı ama Evelyn'in dışarı çıkmasını bekleyemezdim. Sabah olanlardan sonra Evelyn, Jonathan Derby'ye hiçbir şey söylemezdi ve o kapının arkasında olanlar, Evelyn'in bu gece kendini öldürmesinin sebebi olabilirdi.

Aceleyle duvara doğru gidip kulağımı dayadım. Yanlış tahmin etmediysem, Evelyn Stanwin'le yan odada konuşuyordu; aramızda sadece birkaç çürük ahşap parçası vardı. Kısa süre sonra mırıltı halinde seslerini duymaya başladım ama sesler anlaşılamayacak kadar al-

çaktı. Cep çakımı kullanarak duvar kâğıdını duvardan söktüm, bıçağı gevşemiş ahşap plakaların arasına sokup birkaçını çıkardım. O kadar nemlilerdi ki hiç direnmeden yerlerinden çıktılar; ahşap ellerimde parçalandı.

"...ona, benimle oyun oynamamasını söyle, yoksa ikinizin de sonu gelir," dedi Stanwin; sesi, odaları ayıran duvarı aşıyordu.

"Kendin söyle, ben senin hizmetçin değilim," dedi Evelyn soğuk bir sesle.

"Faturayı ben ödediğim sürece, ne istiyorsam o olacaksın."

"Ses tonunuz hoşuma gitmedi, Bay Stanwin," dedi Evelyn.

"Ben de aptal yerine konmaktan hoşlanmam, Bayan Hardcastle," dedi. Evelyn'in ismini tükürür gibi söylemişti. "Neredeyse on beş yıldır burada çalıştığımı unutuyorsunuz. Buranın her köşesini biliyorum ve burada yaşayan herkesi tanıyorum. Beni etrafınızdaki o kör aptallardan biri sanmayın."

Nefreti çok şiddetliydi, bir dokusu vardı. Onu havadan toplayıp bir şişeye koyabilirdim.

"Mektup ne olacak?" dedi Evelyn alçak sesle. Gururu iyice kırılmıştı.

"O bende kalacak, anlaşmamızın ne olduğunu anlamanız için."

"Çok alçak biri olduğunuzun farkında mısınız?"

Stanwin bu hakareti gürültülü bir kahkahayla savuşturdu.

"En azından dürüstüm," dedi. "Bu evdeki başka kaç kişi bunu söyleyebilir? Şimdi gidebilirsiniz. Mesajımı iletmeyi unutmayın."

Stanwin'in oda kapısını açtığını duydum; hemen ardından Evelyn hızla çocuk odasının önünden geçti. Peşinden gitmek istiyordum ama onunla tekrar yüzleşmenin pek anlamı yoktu. Ayrıca Evelyn, şu an Stanwin'de olan bir mektuptan söz etmişti. Mektubu geri almak istediği çok belliydi, yani onu görmeliydim. Kimbilir, belki de Stanwin'le Derby, iyi arkadaş olabilirdi.

İri yarı adamın Stanwin'e "Jonathan Derby sizi çocuk odasında bekliyor," dediğini duydum.

"Güzel," dedi Stanwin, çekmeceleri açarken. "Önce av giysilerimi giyeyim, sonra bu şımarık, küçük serseriyle konuşuruz."

Ya da konuşmayız.

26

Oturup ayaklarımı masaya koydum; satranç tahtası yanlarında duruyordu. Çenemi avucumun içine alıp taşların dizilişinden oyundaki stratejiyi anlamaya çalıştım. Bunun imkânsız olduğu hemen ortaya çıktı. Derby bu tip bir inceleme için çok dağınıktı. Dikkati sürekli pencereye, havada uçuşan toza, koridordaki seslere kayıyordu. Bir an bile huzurlu değildi.

Daniel beni, her konakçımızın farklı düşündüğü konusunda uyarmıştı ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini ancak şimdi anlıyordum. Bell korkak bir adamdı, Ravencourt acımasızdı ama ikisinin de zihni odaklanabiliyordu. Derby'de durum farklıydı. Kafasındaki düşünceler kurt sinekleri gibi vızıldıyordu; dikkatini dağıtacak kadar oyalanıyor ama asla netleşmiyorlardı.

Bir ses dikkatimi kapıya çekti; Ted Stanwin, piposunun üzerinden bana bakarken bir kibrit çöpünü sallayıp söndürdü. Hatırladığımdan daha iriydi; erimekte olan koca bir tereyağı yığını gibi iki yana doğru yayılıyordu.

"Senin satranç oynadığını tahmin etmezdim, Jonathan," dedi, eski sallanan atı yere çarpacak biçimde sallarken.

"Öğrenmeye çalışıyorum," dedim.

"Aferin sana, hepimiz kendimizi geliştirmeye çalışmalıyız."

Gözleri pencereye dönmeden önce bir süre üzerimde oyalandı. Stanwin tehditkâr bir şey yapmamış ya da söylememiş olsa da Derby

Parmaklarım soğuk bir şeye dokundu; aşağı baktığımda, elimin bir raftaki ağır sigara kutusuna değdiğini gördüm.

Derby silahını bulmuştu.

Onu sakinleştirip dikkatimi tekrar konuk odasına çevirdiğimde şaşkınlıktan neredeyse çığlık atacaktım.

Stanwin birkaç adım uzaktaydı ve doğrudan çalışma odasına geliyordu.

Saklanabileceğim bir yer aradım ama yoktu ve Stanwin'in girmek üzere olduğu kapıdan geçmeden kütüphaneye ulaşamazdım. Kapana kısılmıştım.

Sigara kutusunu kavrayıp derin bir nefes aldım ve içeri girdiğinde üzerine atlamaya hazırlandım.

İçeri giren olmadı.

Tekrar aralığa yaklaşıp konuk odasına baktım. Stanwin görünmüyordu.

Titriyor, emin olamıyordum.

Derby kararsızlıkla baş edebilecek biri değildi; yeterli sabrı yoktu ve ben daha ne olduğunu anlamadan etrafı daha iyi görmek için kapının arkasından dışarı uzandım.

Stanwin'i hemen gördüm.

Sırtı bana dönüktü ve Doktor Dickie'yle konuşuyordu. Konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydım ama Stanwin'in sözleri doktorun odadan çıkmasını sağlamaya yetti; muhtemelen Stanwin'in yaralı korumasını görmeye gidiyordu.

Ağrı kesicisi var.

Aklımdaki fikir bir anda tamamen şekillendi.

Sadece, kimse görmeden buradan çıkabilmem gerekiyordu.

Masanın yakınındaki bir ses Stanwin'i çağırdı. Stanwin gözden kaybolduğu an sigara kutusunu bırakıp koridora doğru koştum; kimsenin görmemesi için antreye giden uzun yolu seçtim.

Doktor Dickie'yi yatak odasından çıkarken yakaladım, tıbbi çantası elinde sallanıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi, o tuhaf bıyığı yüzünde iki santim havalandı.

"Ah, genç beyefendi Jonathan," dedi neşeyle, ben adımlarımı

onunkilere uydururken. "Her şey yolunda mı? Biraz şişkin görünüyorsunuz."

"İyiyim," dedim adımlarına uyum sağlamak için acele ederek. "Aslında, değilim. Sizden bir iyilik isteyeceğim."

Doktorun gözleri kısıldı, sesindeki neşeli ton yok oldu. "Bu kez ne yaptınız?"

"Az sonra göreceğiniz adamı uyutmanızı istiyorum."

"Uyutmak mı? Onu neden uyutayım?"

"Çünkü anneme zarar verecek."

"Millicent'a mı?" Kıpırdamadan durup kolumu şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Neler oluyor, Jonathan?"

"Stanwin'e borcu var."

Doktorun yüzü asıldı, eli gevşedi. İçini dolduran neşe olmadığında yorgun, yaşlı biri gibi görünüyordu; yüzündeki çizgiler biraz daha derin, üzüntüleri daha belirgindi. Bir an ona yaptığım şey için kendimi suçlu hissettim ama sonra kâhyaya iğne yaparken gözlerindeki bakışı hatırladım ve tüm şüphelerim silindi.

"Yani, sevgili Milicent'ı avucunun içine almış durumda, öyle mi?" dedi içini çekerek. "Her halde şaşırmamalıyım, çoğumuzun içinde böyle bir kötü taraf var. Yine de bence..." Öncekinden daha yavaş yürümeye devam etti. Buz gibi havayla dolu antreye inen merdivenlerin başındaydık. Ön kapı açıktı; bir grup yaşlı adam kahkahalarını da yanlarına alarak yürüyüşe çıkıyordu.

Stanwin'i hiçbir yerde göremiyordum.

"Yani, bu adam anneni tehdit etti, sen de ona saldırdın, öyle mi?" dedi Dickie. Sonunda kararını vermiş gibi görünüyordu. Bana bakıp hafifçe sırtıma vurdu. "Demek içinde hâlâ babana benzeyen bir parçan var. Ama bu çam yarmasını uyutmam senin ne işine yarayacak?"

"Bu adam anneme ulaşmadan, onunla konuşmam gerekiyor."

Derby'nin birçok kusuru olsa da çok başarılı bir yalancıydı, aldatıcı sözler dilinden kolayca dökülüyordu. Doktor Dickie sessizdi; terk edilmiş doğu kanadına doğru yürürken kafasında hikâyeyi şekillendiriyordu.

"Gereken ilaç bende var, pislik herifi akşamüstü boyunca uyutur,"

dedi parmaklarını şıklatarak. "Sen burada bekle, işim bitince sana işaret vereceğim."

Omuzlarını geriye atıp göğsünü şişirdikten sonra çarpışacağı son savaşa giden yaşlı bir asker gibi Stanwin'in yatak odasına doğru ilerledi.

Koridorda çok göz önündeydim, Dickie gözden kaybolur kaybolmaz en yakın kapıdan girdim; çatlak bir aynadaki yansımam bana bakıyordu.

Dün, Ravencourt'un içinde tıkılı kalmaktan daha kötü bir şey olabileceğini hayal edemiyordum ama Derby tamamen farklı bir eziyetti; kendi yarattığı trajediler arasında koşuşturan huzursuz, kötü niyetli bir canavardı. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

On dakika sonra dışarıdaki ahşap döşeme gıcırdadı.

Doktor Dickie, "Jonathan," diye fısıldadı. "Jonathan, neredesin?"

"Buradayım," dedim başımı dışarı uzatarak. Odadan çıkmak üzereydi, sesimi duyduğunda sıçradı.

"Yavaş ol genç adam, kalbim yaşlı, biliyorsun," dedi göğsüne vurarak. "Cerberus* uykuya daldı ve günün çoğunda uyumaya devam edecek. Şimdi gidip teşhisimi Bay Stanwin'e bildireceğim. Sana, bu zamanı seni bulamayacağı bir yere saklanmak için kullanmanı öneririm. Arjantin olabilir. İyi şanslar."

Esas duruşa geçip bana keskin bir selam verdi. Ben de ona selam verdiğimde omzuma hafifçe vurup melodisiz bir ıslık çalarak koridorda ilerlemeye başladı.

Onun için muhtemelen günün eğlencesi olmuştum ama saklanmaya niyetim yoktu. Dickie en azından birkaç dakika boyunca Stanwin'i oyalayacaktı; bu da bana, eşyalarının arasında Evelyn'in mektubunu arama şansını verecekti.

Daha önce Stanwin'in korumasının durduğu kabul odasını geçerek şantajcının yatak odasının kapısını açtım. Burası çıplak bir odaydı. Ahşap zeminin üzerinde eski bir halı vardı, tek kişilik demir bir karyola duvara dayanmıştı. Beyaz boya lekeleri inatla pasa tutunuyordu. Odanın biraz konforlu olmasını sağlayan şeyler kül tüküren, sön-

* Yunan mitolojisinde ölüler dünyasının kapısında bekleyen üç başlı köpek. -çn

mekte olan bir ateş ve üzerindeki köşeleri kıvrılmış kitaplarla küçük bir başucu sehpasıydı. Doktorun söz verdiği gibi, Stanwin'in adamı yatakta uyurken tüm ipleri kesilmiş korkunç bir kuklaya benziyordu. Yüzü bandajlanmıştı ve yüksek sesle horluyor, parmakları seğiriyordu. Rüyasında boynumu gördüğünü düşünebiliyordum.

Stanwin'i duymak için bir yandan dışarıyı dinlerken hızla dolabı açıp ceketlerinin ve pantolonlarının ceplerini aradım ama sadece pamuk tiftiği ve naftalin topları buldum. Bavulunda da kişisel hiçbir eşyası yoktu; bu adam her türlü duygudan yoksun görünüyordu.

Sinirlenerek saatime baktım.

Tehlikeli olabilecek kadar uzun zamandır buradaydım ama Derby kolay yılacak biri değildi. Konakçım dalavere çevirmeyi biliyordu. Stanwin gibi adamları ve onların sakladıkları sırları biliyordu. Şantajcı, istese evdeki en güzel odanın sahibi olabilirdi ama o kendini bir harabeye gizlemişti. Hem paranoyak hem de zekiydi. Sırları her neyse, onları yanında taşımıyordu; özellikle de etrafı düşmanlarla sarılıyken.

Sırlar buradaydı. Gizlenmiş ve koruma altındalardı.

Bakışlarım şömineye ve ateşin sönmek üzere olan alevlerine kaydı. Yatak odasının ne kadar soğuk olduğu düşünülürse bu tuhaftı. Diz çöküp elimi bacaya soktum. Etrafı yokladığımda küçük bir raf buldum, parmaklarım bir defteri kavradı. Onu aldığımda, küçük, siyah bir defter olduğunu gördüm; cildi bir ömür boyunca kötü kullanılmışlığın izlerini taşıyordu. Stanwin ödülünün kavrulmasını engellemek için ateşi çok yakmıyordu.

Yıpranmış sayfaları karıştırırken bunun, on dokuz yıl öncesine uzanan tarihlerin yanında tuhaf sembollerle yazılmış notlardan oluşan bir defter olduğunu keşfettim.

Bu bir çeşit şifre olmalıydı.

Evelyn'in mektubu son iki sayfanın arasına sıkıştırılmıştı.

Sevgili Evelyn,

Bay Stanwin bana durumundan bahsetti ve endişeni kesinlikle anlayabiliyorum. Annenin davranışları gerçekten korkutucu ve nasıl bir oyun hazırlıyorsa, buna karşı savunmaya geçmekte

oldukça haklısın. Yardım etmeye hazırım ama korkarım ki tek başına Bay Stanwin'in sözü yeterli olmayacaktır. Bu konudaki ciddiyetini anlamak için bir kanıta ihtiyacım olacak. Seni sosyete sayfalarında sık sık, üzerinde küçük bir şato kabartması olan bir yüzükle görüyorum. Bana onu gönderirsen niyetinin ciddi olduğunu anlayacağım.
İçten selamlarımla,

Felicity Maddox

Görünüşe bakılırsa zeki Evelyn kaderini tahmin ettiğim kadar kolay kabullenmemişti. Felicity Maddox adlı birinden yardım istemişti ve bahsettiği küçük şato, nota çizilen şato olabilirdi. Belki de notta imza yerine kullanılmıştı; 'Millicent Derby'den uzak dur' mesajı Felicity Maddox'tan gelmişti.

Koruma horladı.

Mektuptan alacağım başka bir bilgi kalmadığında onu tekrar deftere yerleştirip ikisini de cebime attım.

Kapıdan çıkarken ağzımın içinde, "Tanrı şeytani ruhlardan razı olsun," diye mırıldandım.

"Madem öyle söyledin," dedi arkamdan biri.

Yere yığılırken beynimin içinde büyük bir acı patladı.

27
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

Öksürüğüm kanlıydı, yastığıma kırmızı damlalar sıçrıyordu. Tekrar kâhyadaydım; başım geriye doğru kasılırken ağrıyan bedenim çığlık atıyordu. Salgın Doktoru bacak bacak üstüne atmış, şapkası kucağında Anna'nın sandalyesinde oturuyordu. Parmaklarıyla şapkanın üzerinde ritim tutuyordu; kıpırdandığımı fark ettiğinde durdu.

"Tekrar hoş geldiniz, Bay Bishop," dedi, maskeden boğuklaşan sesiyle.

Ona boş gözlerle baktım; bugünün ilerleyişini anlamaya başlarken öksürüğüm hafifledi. Kendimi ilk kez bu bedende bulduğumda, bu sabahtı. Bell'e kapıyı açmış ve cevap bulmak için üst kata çıktığımda Gold'un saldırısına uğramıştım. İkincisi, bundan sadece on beş dakika kadar sonraydı. Arabada Anna'yla birlikte kâhya evine getirilmiştim. Benim uyanmam ve Anna'yla gerçekten tanışmamız öğleni bulmuş olmalıydı ama dışarıdaki ışığa bakarsak, artık akşamüstünün erken saatlerinde olmalıydık. Bu mantıklıydı. Anna konakçılarımızın her birinde tam bir gün geçireceğimizi söylemişti ama bir tanesini bu kadar çok parça halinde yaşayacağım hiç aklıma gelmemişti.

Bu, hasta ruhlu bir şaka gibiydi.

Bu gizemi çözmek için bana sekiz konakçı verileceği söylenmiş ve verilmişti fakat Bell korkağın tekiydi, kâhya ölümüne dayak yemişti, Donald Davies kaçmıştı, Ravencourt zorlukla hareket ediyordu ve Derby düşüncelerini bile kontrol edemiyordu.

Sanki biri benden iğneyle kuyu kazmamı istiyordu.

Sandalyesinde kıpırdanan Salgın Doktoru bana doğru eğildi. Giysileri küf kokuyordu; o eski tavanarasında uzun zamandır unutulmuş ve havasız kalmış bir şeyin kokusu vardı.

"Son konuşmamız oldukça aniydi," dedi. "Kaydettiğiniz gelişmeleri bana bildirmek isteyebileceğinizi düşündüm. Şimdiye kadar..."

"Bu bedeni seçmek zorunda mıydınız?" diye sözünü kestim, yan tarafımdan yükselen sıcak bir acı dalgasıyla irkilirken. "Beni neden bu bedenlerin içine hapsettiniz? Ravencourt yorulmadan iki adım atamıyordu, kâhya işe yaramaz halde ve Derby bir canavar. Gerçekten Blackheath'ten kurtulmamı istiyorsanız, neden daha iyi koşullar sağlamıyorsunuz? Daha iyi alternatifler olmalı."

Salgın Doktoru, "Daha becerikli olanları olabilir ama bu adamların hepsi, bir şekilde Evelyn'in cinayetiyle bağlantılı," dedi. "Bu yüzden de bunu çözmek için sana en çok yardım edebilecek kişiler onlar."

"Onlar, şüpheliler mi?"

"Şahitler demek daha uygun bir tanım olurdu."

Bir esneme bütün bedenimi ele geçirdi, enerjim buharlaşıp yok oluyordu. Doktor Dickie bana yeni bir yatıştırıcı vermiş olmalıydı. Biri beni ayaklarımdan çekiştirerek bu bedenden çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Peki sıraya kim karar veriyor?" dedim. "Neden ilk gün Bell olarak, bugün Derby olarak uyandım? Bir sonraki konakçımın kim olacağını tahmin edebilmemin bir yolu var mı?"

Arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirdi, başını öne doğru uzattı. Uzun bir sessizlik oldu; Salgın Doktoru düşüncelerini gözden geçiriyor, yeni düzenlemeler yapıyordu. Bulduğu şeylerin hoşuna gidip gitmediğini anlayamıyordum.

Sonunda, "Bu soruları neden soruyorsunuz?" dedi.

"Meraktan," dedim. Buna tepki vermediğinde, "Ayrıca, cevabın bana avantaj sağlamasını umuyorum," diye ekledim.

Onaylayan bir tavırla homurdandı.

"Sonunda bunu ciddiye aldığınızı görmek güzel," dedi. "Çok iyi. Normal koşullar altında, konakçılarınıza, sabah uyanış sıralarına göre girecektiniz. Şanslısınız ki ben burada bazı değişiklikler yaptım."

"Değişiklikler mi?"

"Siz ve ben, bunu daha önce defalarca yaptık; hatırlayamadığım kadar çok kez. Sizi defalarca Evelyn Hardcastle'ın cinayetini çözmeniz için bu döngüye soktum ve bu hep başarısızlıkla sonuçlandı. Başlangıçta bunun sorumlusunun sadece siz olduğunuzu düşünüyordum ama konakçılarınızın sırasının da önemli bir rolü olduğunu fark ettim. Örneğin, Donald Davies sabah 03.19'da uyanıyor; yani aslında ilk konakçınız o olmalı. Bu, Donald'ın hayatı çok çekici olduğu için işe yaramıyor. Evde ailesi ve iyi arkadaşları var. Döngüde, kaçmak isteyeceği değil, dönmeye çalışacağı şeyler var. Bu yüzden ilk konakçını daha acımasız olan Bell olarak değiştirdim," dedi bileğini kaşımak için pantolon paçasını sıyırırken. "Bunun aksine, Lord Ravencourt 10.30'a kadar uyanmıyor; yani aslında onu, hızlı olmanın zeki olmaktan daha önemli olduğu bir dönem olan, döngünün daha derinlerinde ziyaret etmeliydiniz."

Sesindeki gururu duyabiliyordum; kendini, geri çekilip yarattığı mekanizmayı takdir eden bir saat ustası gibi hissediyordu. "Her döngüde deneyler yaptım; tüm konakçılarınız için bazı kararlar verdim ve şu an yaşadığınız düzene ulaştım," dedi, ellerini cömertçe açarak. "Bana sorarsanız, cinayeti çözme şansını en çok yükseltecek düzen bu."

"Peki neden kâhyaya dönüp durduğum gibi Donald Davies'e de dönmüyorum?"

"Çünkü onu sekiz saat boyunca köye giden bitmek tükenmek bilmez yolda ilerlettiniz ve şu an çok yorgun," dedi Salgın Doktoru, sesinde hafif bir azarlama tonu vardı. "Şu an derin bir uykuda ve," saatine baktı, "21.38'e kadar uyanmayacak. O zamana kadar kâhyayla diğer ev sahiplerin arasında yer değiştireceksiniz."

Koridorda bir tahta gıcırdadı. Anna'ya seslenmeyi düşündüm ama bu düşünceyi yüzüme yansıtmış olmalıydım çünkü Salgın Doktoru beni kınadığını belirten bir ses çıkardı.

"Hadi ama, ne kadar dikkatsiz biri olduğumu düşünüyorsunuz?" dedi. "Anna biraz önce Lord Ravencourt'la buluşmak için çıktı. İnanın bana, bu evin düzenini, bir yönetmenin oyunundaki oyuncuları bildiği kadar biliyorum. Rahatsız edileceğimizden en ufak bir şüphem olsaydı, burada olmazdım."

Bir kez daha, onun için müdürün odasına getirilen serseri bir çocuk gibi bir rahatsızlık kaynağı olduğumu hissediyordum. Azarlamaya bile değmeyebilirdim.

Uzunca ve yüksek sesle esnedim. Beynim bulanıklaşıyordu.

Salgın Doktoru eldivenli ellerini birbirine geçirerek, "Tekrar uykuya dalmadan önce konuşabileceğimiz birkaç dakikamız var," dedi, deri eldiven gıcırdıyordu. "Sormak istediğiniz başka soru varsa şimdi tam zamanı."

"Anna neden Blackheath'te?" dedim hızla. "Benim buraya gelmeyi seçtiğimi, rakiplerimin seçmediğini söylediniz. Yani Anna buraya iradesi dışında getirildi. Bunu ona neden yapıyorsunuz?"

"Bu soru dışında istediğinizi sorabilirsiniz," dedi. "Blackheath'e gönüllü olarak gelmenin bazı avantajları var. Ayrıca, dezavantajları da var; rakiplerinizin içgüdüsel olarak anladığı, sizin anlamadığınız dezavantajlar. Ben sadece o boşlukları doldurmak için buradayım, başka bir şey için değil. Şimdi, Evelyn Hardcastle'ın cinayet soruşturması nasıl gidiyor?"

"O, tek bir kişi," dedim bıkkınlıkla. Gözlerimi açık tutmak için mücadele etmem gerekiyordu. İlaçlar sıcak kollarıyla etrafımı sarıyordu. "Onun ölümü tüm bunlara değer mi?"

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim," dedi. "Bayan Hardcastle'ı kurtarmak için uğraşıp duruyorsunuz, üstelik tüm kanıtlar bunun imkânsız olduğunu işaret etmesine rağmen. Neden?"

"Onun ölmesini izleyip durdurmak için hiçbir şey yapmadan bekleyemem," dedim.

"Çok asilsiniz," deyip başını tekrar ileri uzattı. "Ben de size şöyle bir cevap vereyim. Bayan Hardcastle'ın cinayeti asla çözülmedi ve ben, böyle bir şeyin gizli kalmasına izin verilmemesi gerektiğine inanıyorum. Bu sizi tatmin eder mi?"

"İnsanlar her gün öldürülüyor," dedim. "Tüm bunların sebebi, bir yanlışı düzeltmek olamaz."

"Bu çok iyi bir nokta," dedi takdirle ellerini çırparak. "Ama sizin gibi, diğer ruhlar için adalet arayan yüzlerce başka kişi de olmadığını kim söyleyebilir?"

"Öyle mi?"

"Sanmam ama bu çok hoş bir düşünce, değil mi?"

Dinlemek için sarf ettiğim çabanın, gözkapaklarımın ağırlığının, odanın etrafımda erimeye başladığının farkındaydım.

"Korkarım ki çok vaktimiz yok," dedi Salgın Doktoru. "Ben..."

"Bekle... Benim... Neden..." Sözcükler ağzımda yuvarlanıp yok oluyordu. "Bana sorduğunuzda... Sordunuz... Hafızam..."

Salgın Doktoru ayağa kalkarken yüksek bir kumaş hışırtısı duyuldu. Büfeden bir bardak su alıp içindekini yüzüme attı. Su buz gibi soğuktu; vücudum şaklayan bir kırbaç gibi kasılarak beni kendime getirdi.

"Özür dilerim, bu çok alışılmadıktı," dedi boş bardağa bakarken. Yaptığı şeye kendisinin de şaşırdığı belliydi. "Normalde bu noktada uyumanıza izin veririm ama... Meraklandım." Yavaşça bardağı bıraktı. "Bana ne sormak istiyordunuz? Lütfen sözcüklerinizi dikkatle seçin, bu çok önemli."

Su gözlerimi yakıyor, dudaklarımdan damlıyordu; ıslaklık pamuklu geceliğime yayılıyordu.

"İlk tanıştığımızda bana, Bell olarak uyandığımda ne hatırladığımı sormuştunuz," dedim. "Bu neden önemli?"

"Her başarısız olduğunuzda anılarınızı silip döngüyü tekrar başlatıyoruz ama siz her zaman önemli bir şeye, örneğin bir ipucuna tutunmanın bir yolunu buluyorsunuz," dedi bir mendille alnımdaki suyu silerken. "Bu kez, Anna'nın ismiydi."

"Bana, 'Yazık' demiştiniz," dedim.

"Bu doğru."

"Neden?"

"Konakçılarınızın sırasının yanı sıra, hatırlamayı seçtiğiniz şeyler de genellikle döngünün nasıl ilerleyeceğini belirliyor," dedi. "Ayakçı'yı hatırlıyor olsaydınız hemen onun peşine düşecektiniz. Bu en azından faydalı olurdu. Bunun yerine, kendinizi rakiplerinizden biri olan Anna'ya bağladınız."

"O benim arkadaşım," dedim.

"Blackheath'te kimsenin arkadaşı yoktur, Bay Bishop ve bunu henüz öğrenmediyseniz korkarım ki sizin için ümit olmayabilir."

"Ama..." Yatıştırıcı bir kez daha beni etkisi altına alıyordu. "İkimiz de kaçabilir miyiz?"

"Hayır," dedi, ıslak mendili katlayıp cebine yerleştirirken. "Cevabı veren kişi dışarı çıkar, işler böyle yürüyor. Saat 23.00'de biri göle gelip bana katilin ismini verecek ve o kişinin gitmesine izin verilecek. Bunun kim olacağını seçmeniz gerekecek."

Saate bakmak için göğüs cebinden altın saatini çıkardı.

"Zaman akıyor ve takip etmem gereken bir programım var," dedi, bastonunu kapının yanından alırken. "Normalde bunun gibi durumlarda tarafsız kalırım ama kendi asaletinizin tuzağına düşmeden önce bilmeniz gereken bir şey var. Anna bir önceki döngüden, size söylemediği şeyler hatırlıyor."

Eldivenli eli çenemi kaldırdı, yüzü öyle yakındı ki maskenin ardından nefesini duyabiliyordum. Gözleri maviydi. Yaşlı, üzgün, mavi gözleri vardı.

"Anna size ihanet edecek."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama dilim hareket edemeyecek kadar ağırdı. Gördüğüm son şey, Salgın Doktoru'nun dünyayı arkasından sürükleyerek yürüyen kambur bir gölge halinde kapıdan çıkışı oldu.

28
BEŞİNCİ GÜN (DEVAMI)

Gözkapaklarım canlandı.

Bir iki kez gözlerimi kırpıştırdım ama onları açık tutmak çok zordu. Kafam çatlamış bir yumurta gibiydi. Boğazımdan bir ses yükseldi. Bu, tuzağa yakalanmış bir hayvanın çıkaracağı gibi, homurtuyla acı nidası arasında bir sesti. Doğrulmaya çalıştım ama acı kafatasımın etrafını saran bir okyanus gibiydi. Kafamı kaldıracak gücüm yoktu.

Zaman geçiyordu, ne kadar olduğunu anlayamıyordum. Bu öyle bir zaman değildi. Karnımın yükselip alçalışını izledim ve bunu tek başına yapabileceğime inandığımda kendimi iterek oturup sırtımı eski duvara dayadım. Bundan hiç hoşlanmasam da tekrar çocuk odasının zemininde yatan Jonathan Derby'nin içindeydim. Kırık bir vazonun parçaları her yerdeydi, kafatasıma batmış parçalar da vardı. Ben Stanwin'in odasından çıkarken biri bana arkamdan vurmuş ve göz önünde olmamam için beni buraya taşımış olmalıydı.

Mektup, seni aptal.

Elim cebime gidip Felicity'nin mektubunu ve Stanwin'den çaldığım defteri aradı ama onlar da Bell'in bavulunun anahtarı gibi gitmişti. Geriye kalan tek şey Anna'nın verdiği, hâlâ mavi mendile sarılı duran ağrı kesicilerdi.

Anna size ihanet edecek.

Bunu o yapmış olabilir miydi? Salgın Doktoru'nun uyarısı daha açık olamazdı ama düşmanım olsa içimde böyle bir sıcaklık ve dost-

luk hissi uyandıramazdı. Belki de Anna gerçekten de eski döngülerden söylediğinden fazlasını hatırlıyordu ama bu bilgiler bizi düşman ediyorsa, yanan bir çubuğun peşine düşen köpek gibi onu takip edeceğimi bilmeme rağmen, neden bir hayattan diğer hayata onun adını taşıyordum? Hayır; Anna bana ihanet edecekse bu, ona verip tutamadığım sözlerin sonucu olacaktı ve bu düzeltilebilir bir şeydi. Anna'ya gerçeği söylemenin doğru bir yolunu bulmalıydım.

Ağrı kesicileri su içmeden yutup duvara tutunarak ayağa kalktım ve sendeleyerek Stanwin'in odasına döndüm.

Koruma hâlâ yatakta uyuyordu; pencerelerin ardındaki ışık loşlaşıyordu. Saatime baktığımda 18.00 olduğunu gördüm, yani muhtemelen Stanwin ve tüm avcılar eve dönüş yolundalardı. Hatta belki de çimenlikleri geçiyor ya da şu an evin merdivenlerini tırmanıyorlardı.

Şantajcı geri dönmeden buradan gitmeliydim.

Ağrı kesicilere rağmen kendimi sersem gibi hissediyordum; doğu kanadı boyunca ilerleyip perdeyi kenara çekerek antrenin üstündeki açıklığa ulaşana kadar, dünya sanki ayaklarımın altından kayıyordu. Her adım yeni bir mücadeleydi; sonunda Doktor Dickie'nin kapısından içeri düştüm ve neredeyse odasına kusacaktım. Yatak odası, bu koridordaki diğer odalarla aynıydı; bir duvara dayanmış sayvanlı bir yatak ve karşısındaki paravanın ardında bir küvet vardı. Bell'in aksine, Dickie odaya iyice yerleşmişti. Etrafta torunlarının fotoğrafları vardı, duvara bir haç asılmıştı. Hatta, muhtemelen sabahları ayaklarını soğuktan korumak için, yere küçük bir halı bile serilmişti.

Birinin kendisiyle böyle yakın bir ilişkisi olması benim için mucize gibi bir şeydi; kendimi, bir anlığına yaralarımı unutup Dickie'nin eşyalarına bakarken buldum. Torunlarının fotoğrafını elime alıp ilk kez, Blackheath dışında beni bekleyen bir ailem olup olmadığını merak ettim. Ebeveynlerim ya da çocuklarım, beni özleyen arkadaşlarım var mıydı?

Koridordan geçen ayak seslerinden irkilip aile fotoğrafını başucu sehpasına düşürerek yanlışlıkla camını çatlattım. Ayak sesleri hızla uzaklaştı ama tehlikeyi fark edip daha hızlı hareket etmeye başladım.

Dickie'nin tıbbi çantası yatağın altına yerleştirilmişti; çantayı kaldırıp ters çevirerek içindeki şişeleri, makasları, şırıngaları ve bandaj-

ları yatak örtüsünün üzerine boşalttım. Düşen son şey bir Kral James İncili'ydi; yerden sekti, sayfaları açık olarak tekrar düştü. Sebastian Bell'in yatak odasındaki İncil gibi, bunda da bazı sözcüklerin ve paragrafların altı kırmızı mürekkeple çizilmişti.

Bu bir şifre.

Başka bir düzenbazın varlığını fark eden Derby'nin yüzüne bir kurt gülüşü yayıldı. Bir tahmin yürütmem gerekseydi Dickie'nin, Bell'in uyuşturucu işindeki görünmez ortağı olduğunu söylerdim. Sevgili doktorun sağlığından bu kadar endişe etmesi şaşırtıcı değildi. Söyleyeceklerinden korkuyordu.

Güldüm. Sırlarla dolu bu evde bir sır daha bulmuştum ve bugün peşinde olduğum sır bu değildi.

Yatağın üstündeki yığından bandajları ve tentürdiyotu alıp lavaboya götürdüm ve operasyona başladım.

Çok incelikli bir operasyon değildi.

Vazonun her parçasını çıkardığımda parmaklarımın arasında kan birikiyor, yüzümden akıp çenemden yere damlıyordu. Acıdan oluşan gözyaşları görüşümü bulandırıyordu; porselen tacımı kafamdan çıkarırken dünya yarım saat boyunca sadece can yakıcı bir bulanıklıktan ibaretti. Tek tesellim, bunun, benim canımı yaktığı kadar Jonathan Derby'nin de canını yaktığını düşünmemdi.

Tüm parçaları çıkardığımdan emin olduğumda başımı bandajla sardım, ucunu bir çengelli iğneyle tutturdum ve aynada yaptığım işi kontrol ettim.

Bandajlar iyi görünüyordu. Ben berbat görünüyordum.

Yüzüm solgun, gözlerim boştu. Gömleğim kanla lekelenmişti, bu yüzden çıkarmak zorunda kalmıştım. Dağılmış, her an parçalanan bir adamdım. Gitgide yok olduğumu hissedebiliyordum.

Kapıdaki Doktor Dickie, "Neler oluyor!" diye bağırdı.

Avdan dönmüştü, sırılsıklamdı ve titriyordu; şöminedeki küller kadar griydi. Bıyığı bile sarkıktı.

İnanamayarak odadaki karmaşaya bakışını, durumun korkunçluğunu kendi gözleriyle görüşünü izledim. Torunlarının fotoğrafının camı çatlamış ve kanla lekelenmişti; İncil'i yerinden alınmıştı, tıbbi çantası yere atılmıştı ve içindekiler yatağın üzerine yayılmıştı. Lavabo

kanlı suyla doluydu ve gömleğim küvetindeydi. Ameliyathanesinde yaptığı bir uzuv kesme ameliyatından sonra bile, etrafın böyle görünmediğini tahmin ediyordum. Üzerimde iç çamaşırlarım ve kafamdan sarkan bandajla beni gördüğünde, yüzündeki şaşkınlık öfkeye dönüştü.

"Sen ne yaptın, Jonathan?" diye sordu öfke dolu bir sesle.

"Üzgünüm, gidecek başka bir yer bulamadım," dedim korkuyla. "Sen gittikten sonra anneme yardımcı olacak bir şey bulabilmek için Stanwin'in odasını aradım ve bir defter buldum. "

"Defter mi?" dedi boğuk bir sesle. "Ondan bir şey mi çaldın? Onu yerine koymalısın. Hemen, Jonathan!" diye bağırdı, tereddüdümü sezerek.

"Bunu yapamam, saldırıya uğradım. Biri kafamın arkasında bir vazo kırıp defteri çaldı. Kanamam vardı ve koruma da uyanmak üzereydi; bu yüzden buraya geldim."

Hikâyemi bitirdiğimde Doktor Dickie korkutucu bir sessizlikle torunlarının fotoğrafını düzeltti ve yavaş yavaş her şeyi tekrar tıbbi çantasına koyup onu tekrar yatağın altına yerleştirdi.

Zincire vurulmuş gibi hareket ediyor, sırlarımı peşinden sürüklüyordu.

"Benim hatam," diye mırıldandı. "Sana güvenilmemesi gerektiğini biliyordum ama annene karşı sevgim..."

Başını iki yana salladı, küvetteki gömleğimi almak için beni yana itti. Hareketlerinde beni korkutan bir bıkkınlık vardı.

"Böyle olmasını..." diye söze başladım.

"Ted Stanwin'den bir şey çalmak için beni kullandın," dedi sessizce, tezgâhın kenarlarına tutunarak. "O adam istediği an beni mahvedebilir."

"Özür dilerim," dedim.

Aniden döndüğünde çok öfkeliydi.

"Bu sözün değerini düşürüyorsun, Jonathan. Enderleigh House'da olanlardan sonra da bunu söylemiştin, Little Hampton'dan sonra da. Hatırlıyor musun? Şimdi, bu boş özrü de kabul etmemi istiyorsun."

Gömleğimi göğsüme bastırırken yanakları kıpkırmızıydı. Gözlerine yaşlar vardı. "Kaç kadını zorla elde ettin? Hatırlıyor musun? Kaç

kez annenin göğsünde ağlayıp bir çözüm bulması için yalvardın; kaç kez, sözünü tutmayacağını gayet iyi bilerek bir daha yapmayacağına söz verdin? Ve işte, şimdi de aynı şeyi bana, aptal Doktor Dickie'ye yapıyorsun. Bu kadarı yeter, artık bunu kaldıramayacağım. Bu dünyaya gelmeni sağladığımdan beri gerçek bir hayal kırıklığı oldun."

Ona doğru temkinli bir adım attım ama Doktor Dickie cebinden gümüş bir silah çıkarıp elini indirdi. Bana bakmıyordu bile.

"Git buradan Johnatan, yoksa yemin ederim, seni ben vuracağım."

Bir gözümü silahtan ayırmadan odadan çıkıp koridora girerken kapıyı kapattım.

Kalbim gümbürdüyordu.

Bu gece Evelyn'in intihar ederken kullanacağı silah, Doktor Dickie'nin elindeki silahtı. Cinayet silahını elinde tutuyordu.

Kadehim boşalmıştı, zihnim sislenmeye başlıyordu. Etrafımda konuşmalar, gülüşmeler, arkadaşlar, sevgililer vardı. Etraftaki neşe, Derby'nin içindeki öfkeyi kışkırtıyordu. Bundan ne kadar tiksindiğini hissedebiliyordum. Bu insanlardan, bu dünyadan nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu.

Ellerinde gümüş servis tabaklarıyla uşaklar yanımdan geçti; Evelyn'in son yemeği bir tören havasıyla servis ediliyordu.

Evelyn neden korkmuyor?

Gülüşünü buradan bile duyabiliyordum. Bütün hayatı önünde uzanıyormuş gibi konuklarla sohbet ediyordu ama Ravencourt bu sabah ona tehlikeden bahsettiğinde, bir şeylerin yolunda olmadığını bildiği belli olmuştu.

Kadehimi bırakıp antreden geçtim ve Evelyn'in yatak odasına giden koridora döndüm. Bulabileceğim cevaplar varsa, belki de onları bu odada bulacaktım.

Lambaların alevleri kısılmıştı. Oda sessiz ve ağırdı, dünyanın ucunda unutulmuş bir noktaydı. Koridorun yarısında, gölgelerin arasından kırmızı bir şeyin parladığını fark ettim.

Bir ayakçı üniforması.

Yolu kapatmıştı.

Donup kaldım. Arkama bakarak o bana yaklaşmadan antreye ulaşıp ulaşamayacağımı anlamaya çalıştım. Bu konuda çok şansım yoktu. Bacaklarıma kıpırdamalarını söylediğimde beni dinleyeceklerinden bile emin değildim.

"Affedersiniz, efendim," dedi neşeli bir ses. Ayakçı bana doğru bir adım yaklaştığında en fazla on üç yaşında, sivilceli ve çekingen bir oğlan olduğu ortaya çıktı. Tekrar "Affedersiniz," dediğinde, yolunu tıkadığımı fark ettim. Bir özür mırıldanıp geçmesine izin verirken derin bir nefes vererek rahatladım.

Ayakçı beni o kadar korkutmuştu ki etrafta olma ihtimali, kendisini yaktığı için güneşe yumruk atabilecek bir adam olan Derby'yi bile korkutabiliyordu. İstediği bu muydu? Bell ve Ravencourt'u öldürmek yerine tartaklamasının sebebi bu muydu? Böyle giderse, yakında direnmeye bile fırsat bulamayan bütün konakçılarımı ele geçirecekti.

Bana verdiği "tavşan" lakabını hak ediyordum.

Dikkatle ilerleyerek Evelyn'in odasına doğru devam ettim ve kilitli olduğunu gördüm. Kapıyı çaldığımda cevap gelmedi; çabama değecek bir şey bulmadan gitmek istemediğim için geriye doğru bir adım atıp omzumla kapıyı kırmaya niyetlendim. Tam o sırada, Helena'nın yatak odası kapısının Ravencourt'un yatak odası kapısıyla tam olarak aynı yerde olduğunu fark ettim. İki odaya da başımı uzatıp büyüklüklerinin aynı olduğunu gördüm. Bu, Evelyn'in yatak odasının bir zamanlar bir oturma odası olduğu anlamına geliyordu. Bu doğruysa, Helena'nın odasından o odaya açılan bir kapı olmalıydı ve Helena'nın kilidi hâlâ kırık olduğu için, bu çok faydalı olabilirdi.

Tahminim doğru çıktı: Ara kapı, duvara asılmış süslü bir duvar kiliminin ardına gizlenmişti. Neyse ki kilitli değildi, böylece Evelyn'in odasına girdim.

Ailesiyle ilişkisi düşünüldüğünde, onun bir süpürge dolabında uyuduğunu hayal edebilirdim ama yatak odası sade olsa da oldukça konforluydu. Sayvanlı yatak odanın ortasındaydı, kornişe takılmış bir perdenin ardında bir küvet ve bir tas vardı. Görünüşe bakılırsa epey zamandır içeri bir hizmetçinin girmesine izin verilmemişti; küvet soğuk, kirli suyla doluydu, havlular buruşuk yığınlar halinde yere atılmıştı, tuvalet masasının üstündeki hepsi de makyaj lekeli mendillerin yanına dikkatsizce bir kolye atılmıştı. Perdeler çekilmişti; Evelyn'in ateşi büyük kütüklerle beslenmişti. Odanın dört köşesinde dört yağ lambası duruyordu. Şömineden gelen ışıkla birlikte, odayı loş bir ışıkla aydınlatıyorlardı.

Zevkle titriyordum; Derby'nin bu gizli ziyaretten duyduğu heyecan, sıcak bir kızarıklık gibi bütün bedenime yayılıyordu. Ruhumun kendini konakçımdan uzak tutmaya çalıştığını hissediyordum ve bu akşam Evelyn'i havuza gitmeye mecbur edecek herhangi bir şey arayarak eşyalarını karıştırırken, kendim kalabilmek için yapabildiğim tek şey buydu. Evelyn dağınık biriydi, üzerinden çıkardığı elbiseleri bulduğu ilk çekmeceye koymuştu; çekmecelerde eski eşarplar ve şallara dolanmış halde mücevher ve aksesuar yığınları vardı. Burada hiçbir sistem, hiçbir düzen yoktu; hiçbir hizmetçiyi eşyalarına yaklaştırmadığı çok açıktı. Evelyn'in sırları her neyse, onları sadece benden saklamıyordu.

Kendimi ipek bir bluzu okşarken yakaladım; kaşlarımı çatıp elime baktığımda, bunu isteyen kişinin ben değil, o olduğunu fark ettim.

Bunu Derby istiyordu.

Hafif bir çığlıkla elimi geri çektim ve dolabın kapısını çarparak kapattım. İçindeki özlemi hissedebiliyordum. Dizlerimin üstüne çöküp eşyalarını karıştırmamı, onları koklamamı istiyordu. Derby bir canavardı ve bir anlığına kontrolü ele geçirmişti.

Alnımda biriken arzu terlerini silip araştırmama devam etmeden önce kendime gelmek için derin bir nefes aldım.

Konsantrasyonumu tek bir noktaya toplayıp düşüncelerime tutundum; Derby'nin içeri sızabileceği hiçbir boşluk bırakmadım. Yine de araştırmam bir sonuç vermemişti. İlgimi çeken tek şey, Evelyn'in anıları biriktirdiği eski bir koleksiyon defteriydi; içinde Michael'la aralarındaki eski mektuplar, çocukluğundan resimler, şiir parçaları ve Evelyn'in gençliğinden kalma yazı denemeleri vardı. Hepsi birleştiğinde ortaya, erkek kardeşini çok seven ve onu çok özleyen, çok yalnız bir kadının portresi çıkıyordu.

Defteri kapatıp onu bulduğum yere, yatağın altına koyduktan sonra geldiğim kadar sessizce ve yanımda yenilgiye uğramış Derby'yi sürükleyerek odadan çıktım.

30

Antrenin loş bir köşesindeki kolçaklı bir sandalyede oturuyordum ve sandalyemden Evelyn'in yatak odası kapısını kolayca görebiliyordum. Akşam yemeği devam ediyordu ama Evelyn üç saat sonra ölmüş olacaktı ve ben bu süre boyunca bir köpek gibi, o havuza doğru attığı her adımı takip etmeyi planlıyordum.

Konakçım normalde bu kadar sabırlı olmayı başarabilecek biri değildi ama onun sigara içmeyi sevdiğini keşfetmiştim ve bu oldukça faydalıydı çünkü bu benim de biraz başımı döndürüp düşüncelerimden Derby kanserini uzaklaştırıyordu. Bu, konakçımdan aldığım alışkanlığın beklenmedik olsa da hoş bir faydasıydı.

Cunningham, "İhtiyacın olduğunda, hazır olacaklar," dedi, sisin arasından çıkıp sandalyemin yanında diz çökerek. Yüzünde sebebini anlayamadığım, memnun bir gülümseme vardı.

"Kim hazır olacak?" dedim ona bakarak.

Yüzündeki gülümseme kayboldu; ayağa kalkarken yüzünde utanmış bir ifade vardı.

"Affedersiniz Bay Derby, sizi başka biri sandım," dedi aceleyle.

"Zaten başka biriyim Cunningham, ben Aiden'ım. Yine de ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Benden bazı insanları toplamamı istemiştin," dedi.

"Hayır, bunu istemedim."

İkimizin yüzünde de aynı şaşkınlık belirmiş olmalıydı çünkü

Cunningham'ın yüzünde de, beynimde hissettiğim aynı kafa karışıklığı vardı.

"Üzgünüm, anlayacağını söylemişti," dedi Cunningham.

"Kim söyledi?"

Antreden gelen bir ses dikkatimi çekti; oturduğum yerde döndüğümde ellerini yüzüne kapatmış ağlayarak mermerin üstünde hızla ilerleyen Evelyn'i gördüm.

"Şunu al, gitmem gerek," dedi Cunningham. Elime, üstünde "*Hepsi birden*" yazan bir kâğıt parçası tutuşturdu.

Ardından, "Bekle! Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye seslendim ama geç kalmıştım. Cunningham gitmişti.

Onu takip edebilirdim ama Michael antrede Evelyn'in peşine takılmıştı ve benim de burada olma sebebim buydu. Bunlar, Evelyn'in Bell'ken tanıştığım cesur, nazik kadından, havuzun başında intihar eden vârise dönüştüğü, kayıp anlardı.

"Evie, Evie, gitme, bana ne yapabileceğimi söyle," dedi Michael, Evelyn'i dirseğinden yakalayarak.

Evelyn başını iki yana salladı; mum ışığında gözyaşları parlıyor, saçındaki elmasların ışığını yansıtıyordu.

"Ben sadece..." Evelyn'in sesi çatladı. "Benim..."

Başını tekrar iki yana sallayıp Michael'ın elinden kurtuldu, uçar gibi yanımdan geçip yatak odasına yöneldi. Titreyen ellerle anahtarı kilide soktu, odaya girdi ve kapıyı ardından çarparak kapattı. Michael umutsuzca onun gidişini izleyip Madeline'in yemek odasına götürdüğü tepsiden bir kadeh Porto şarabı aldı.

Şarabı tek yudumda içti, yanakları kızardı.

Tepsiyi hizmetçinin elinden alıp onu Evelyn'in yatak odasına gönderdi.

"Bunu bırak, hanımefendinle ilgilen," diye emretti.

Bu büyük bir jestti ama ardından Michael'ın orada, elinde otuz kadeh şeri, Porto şarabı ve brendi dolu bir tepsiyle ne yapacağını bilmez halde duruşu anı biraz bozuyordu.

Oturduğum yerden Madeline'in hızla Evelyn'in kapısına ilerleyişini gördüm; zavallı hizmetçi, engellenen her içeri girme girişiminden

sonra daha da üzülüyordu. Sonunda, Michael'ın hâlâ tepsiyi bırakacak bir yer arayarak etrafa bakındığı antreye döndü.

"Korkarım ki Matmazel..." Madeline umutsuz bir ifadeyle baktı.

"Sorun değil, Madeline," dedi Michael yorgun bir sesle. "Zor bir gün oldu. Şimdilik onu rahat bırakabilirsin. Eminim sana ihtiyacı olduğunda çağırır."

Madeline kararsızlıkla yanımızda oyalanıp tekrar Evelyn'in yatak odası kapısına baktı ama kısa bir tereddütten sonra Michael'ın söylediğini yaparak mutfağa inen hizmetli merdiveninde gözden kayboldu.

Tepsiyi bırakacak bir yer bulmak için sağa sola bakınan Michael, onu izlediğimi gördü.

"Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıyım," dedi kızararak.

"Daha çok, beceriksiz bir garson gibi," dedim açıkça. "Sanırım yemek planlandığı gibi ilerlemedi?"

"Şu Ravencourt meselesi," dedi Michael tepsiyi dikkatle, yakındaki bir sandalyenin kolçakları üzerinde dengelemeye çalışırken. "Yanında fazla sigaran var mı?"

Sigarayı ona vermek için karanlıktan çıktım ve parmaklarının arasına aldığı sigarayı yaktım. "Evelyn'in gerçekten onunla evlenmesi gerekiyor mu?" diye sordum.

Michael, "Neredeyse iflas ettik, eski dostum," diyerek içini çekti ve sigarasından uzun bir nefes aldı. "Babam imparatorluktaki tüm boş madenleri ve verimsiz plantasyonları satın aldı. Bütün kahve üretimimizin yok olmasına bir ya da iki yıl kaldığını tahmin ediyorum."

"Ama ebeveynlerinle Evelyn'in arasının kötü olduğunu sanıyordum. Evelyn bunu neden kabul etti?"

"Benim için," dedi Michael, başını iki yana sallayarak. "Ailem Evelyn'i, istediklerini yapmazsa beni vasiyetnameden çıkarmakla tehdit etti. Tüm bunlar için korkunç bir suçluluk duymasaydım, bu gururumu okşayabilirdi."

"Başka bir yolu olmalı."

"Babam hâlâ unvanından etkilenen birkaç bankadan alabileceği her peniyi aldı. Bu parayı tekrar toparlayamazsak... Doğrusunu söy-

lemek gerekirse ne olacağını bilmiyorum ama fakir kalacağız ve bu konuda çok kötü olacağımızdan eminim."

"Çoğu insan bu konuda kötüdür," dedim.

"En azından onların deneyimleri var," dedi Michael, külünü mermer zemine silkerken. "Başında neden bir bandaj var?"

Orada olduğunu unuttuğum bandajı fark edip ona dokundum.

"Stanwin'in ters tarafına denk geldim," dedim. "Evelyn'le, Felicity Maddox adlı biri hakkında tartıştığını duydum ve müdahale etmeye çalıştım."

Michael, "Felicity mi?" derken, yüzünden onu tanıdığı belli oluyordu.

"Bu ismi biliyor musun?"

Durup sigarasından derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş verdi.

"Kız kardeşimin eski bir arkadaşıdır," dedi. "Onun hakkında neden tartışabileceklerini bilmiyorum. Evelyn onu yıllardır görmedi."

"Felicity burada, Blackheath'te," dedim. "Kuyuya Evelyn için bir not bıraktı."

Michael, "Bundan emin misin?" diye sordu şüpheyle. "Konuk listesinde ismi yoktu, Evelyn de bana bu konuda bir şey söylemedi."

Konuşmamız kapıdan gelen bir gürültüyle kesildi; Doktor Dickie aceleyle yanıma geliyordu. Bir elini omzuma koyup kulağıma doğru eğildi.

"Annen," diye fısıldadı. "Benimle gelmelisin."

Her ne olduysa, doktorun bana karşı antipatisini gömmesine sebep olacak kadar önemliydi.

Michael'dan özür dileyerek doktorun arkasından koştum, attığım her adımda içimdeki korku büyüyordu. Sonunda Doktor Dickie beni annemin yatak odasına soktu.

Pencere açıktı, serin bir esinti odayı aydınlatan mum ışıklarını titreştiriyordu. Gözlerimin loş ışığa alışması birkaç saniye sürdü ama sonunda onu gördüm. Millicent yatakta yan dönmüştü, gözleri kapalı, göğsü sakindi; sanki biraz kestirmek için örtülerin altına kıvrılmış gibiydi. Akşam yemeği için giyinmeye başlamış ve genellikle karışık olan kır saçlarını tarayıp düzleştirmiş, yüzünden uzaklaştığıp bağlamıştı.

"Üzgünüm Jonathan, ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum," dedi doktor.

Üzüntü beni ele geçirdi. Kendime bu kadının annem olmadığını ne kadar söylesem de bu histen kurtulamıyordum.

Gözyaşlarım aniden ve sessizce belirdi. Titreyerek Millicent'ın yatağının yanındaki ahşap sandalyeye oturdum ve hâlâ sıcak olan elini elime aldım.

"Kalp krizi," dedi Doktor Dickie acı dolu bir sesle. "Çok ani gelmiş olmalı."

Yatağın diğer yanında duran Doktor Dickie'nin yüzündeki ifade de benimki kadar yoğundu. Bir damla gözyaşını silip pencereyi kapatarak soğuk rüzgârı kesti. Mumların ışıkları sabitlendi; odadaki aydınlık netleşip sıcak, altın bir parıltıya dönüştü.

"Onu uyarabilir miydim?" dedim, yarın düzeltebileceğim şeyleri düşünürken.

Doktor bir an kafası karışmış gibi göründü ama bu saçma sorunun sebebinin üzüntüm olduğunu düşünüp beni nazik bir sesle yanıtladı.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Onu uyaramazdın."

"Peki ya..."

"Vakti gelmişti, Jonathan," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım, yapabildiğim tek şey buydu. Doktor biraz daha yanımda kalıp bana duyamadığım ve anlayamadığım şeyler söyledi. Üzüntüm dipsiz bir kuyu gibiydi. Yapabileceğim tek şey düşmek ve bir zemine ulaşacağımı ummaktı. Ama kuyu derinleştikçe, sadece Millicent Derby için ağlamadığımı fark ediyordum. Burada, bu derinlikte, konakçımın üzüntüsüyle ilgisi olmayan, Aiden Bishop'a ait bir şey vardı. Yoğun ve umutsuz, üzgün ve kızgındı; tam merkezimdeydi. Bunu Derby'nin üzüntüsü açığa çıkarmıştı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Bırak gömülü kalsın.

"Bu ne?"

Senin bir parçan. Şimdi, bırak onu.

Birinin kapıyı çalması düşüncelerimi dağıttı ve saate baktığımda bir saatten uzun zaman geçtiğini fark ettim. Doktor etrafta değildi. Ben fark etmeden gitmiş olmalıydı.

Evelyn başını odaya uzattı. Yüzü solgundu, yanakları soğuktan kızarmıştı. Üzerinde hâlâ mavi balo elbisesi vardı ama onu son gördüğümden beri birkaç darbe almıştı. Tacı üzerindeki uzun, bej paltonun cebinden dışarı sarkıyor, yağmur botları yerde çamur ve yapraklardan oluşan izler bırakıyordu. Bell'le gittiği mezarlıktan henüz dönmüş olmalıydı.

"Evelyn..."

Başka şeyler de söylemek istiyordum ama hüznüm beni boğuyordu.

Evelyn kontrolü eline alıp odaya girdi ve doğrudan büfenin üzerindeki viski şişesine yöneldi. Kadeh dudaklarıma henüz değmişti ki Evelyn onu yukarı kaldırıp beni viskiyi bir yudumda içmeye zorladı.

Öğürerek kadehi ittim, çenemden viski akıyordu.

"Sen neden..."

"Şu halinle bana yardım edemezsin," dedi Evelyn.

"Sana yardım etmek mi?"

Evelyn beni inceliyor, hakkımda karar vermeye çalışıyordu.

Bana bir mendil verdi.

"Çeneni sil, iğrenç görünüyorsun," dedi. "Korkarım ki üzüntü o kibirli suratına hiç yakışmıyor."

"Nasıl..."

"Bu uzun bir hikâye," dedi. "Ve korkarım ki zamanımız kısıtlı."

Her şeyi anlamak için aptal gibi otururken Ravencourt'un zihninin netliğine sahip olmayı diledim. O kadar çok şey olmuştu ki tüm parçaları bir araya getiremiyordum. Tüm ipuçlarına bulanık bir büyütecin ardından bakıyormuş gibi hissediyordum ve şimdi de Evelyn gelmiş, bir yaz günü kadar sakin bir tavırla Millicent'ın yüzünü bir çarşafla örtüyordu. Ne kadar denersem deneyeyim, olayları takip edemiyordum.

Belli ki Evelyn'in akşam yemeğinde nişanının duyurulmasına verdiği sinirli tepki bir numaraydı; şu an üzerinde o ezici üzüntünün zerresi bile yoktu. Gözleri net, ses tonu düşünceliydi.

"Demek ki bu gece ölen tek kişi ben değilim," dedi, yaşlı kadının saçını okşayarak. "Çok acı bir durum."

Hissettiğim şokla kadeh elimden düştü.

"Yani öleceğini..."

"Havuzda, evet. Ne tuhaf bir olay, değil mi?"

Bir zamanlar duyduğu ve artık hayal meyal hatırladığı bir şeyden bahsediyormuş gibi hafif bir ses tonuyla konuşuyordu. Sözlerinin keskin köşeleri olmasa zihninin bir şekilde karıştığını düşünürdüm.

"Haberleri gayet sakin karşılamış gibi görünüyorsun," dedim dikkatle.

"Beni bu sabah görmeliydin; o kadar öfkeliydim ki duvarları tekmeleyip delikler açıyordum."

Evelyn elini makyaj masasında gezdirdi; Millicent'ın mücevher kutusunu açtı ve sapında inciler olan saç fırçasına dokundu. Bunu böyle büyük bir saygıyla yapmasaydı, açgözlü bir tavır olduğunu söyleyebilirdim.

"Ölmeni isteyen kim, Evelyn?" diye sordum, bu tuhaf hareket yüzünden gerilerek.

"Bilmiyorum," dedi. "Uyandığımda kapımın altından bir mektup atılmıştı. Talimatlar gayet netti."

"Ama kimin gönderdiğini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Memur Rashton'ın bir teorisi var ama bu konuda gayet ketum davranıyor."

"Rashton mı?"

"Senin arkadaşın? Bana, araştırmasına yardımcı olduğunu söyledi." Her sözcük şüphe ve hoşnutsuzluk doluydu ama bunu kişisel alamayacak kadar meraklanmıştım. Bu Rashton, diğer konakçılarımdan biri olabilir miydi? Belki de Cunningham'dan "*Hepsi birden*" mesajını iletmesini isteyen ve ona insanları toplamasını söyleyen de aynı kişiydi. Ne olursa olsun, beni de planlarına dahil etmiş gibi görünüyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğim, başka bir konuydu.

"Rashton nerede yanına geldi?" diye sordum.

Evelyn ciddiyetle, "Bay Derby," dedi. "Burada oturup tüm sorularınızı cevaplamayı çok isterdim ama buna gerçekten vaktimiz yok. On dakika sonra havuzda olmalıyım ve oraya gecikemem. Zaten burada olmamın sebebi de bu; doktordan aldığınız gümüş silaha ihtiyacım var."

"Bunu gerçekten yapacak olamazsın," dedim, panikle sandalyemden zıplayarak.

"Anladığım kadarıyla, arkadaşlarınız müstakbel katilimin kimliğini ortaya çıkarmak üzere. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları var. Gitmezsem katil bir sorun olduğunu anlar ve bu riski göze alamam."

Kalbim gümbürdeyerek iki adımda yanına gittim.

"Tüm bunların arkasında kim olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" dedim heyecanla. "Kim olduğunu düşündüklerini sana söylediler mi?"

Evelyn, Millicent'ın broşlarından birini ışığa doğru kaldırmıştı; mavi bir dantelin üzerinde fildişinden oyulmuş bir yüz vardı. Evelyn'in eli titriyordu. Bu, onda gördüğüm ilk korku belirtisiydi.

"Söylemediler ama yakında bulacaklarını umuyorum. Arkadaşlarının, ben nihai bir şey yapmadan beni kurtaracağına inanıyorum."

"Nihai mi?" dedim.

"Not çok açıktı; bu gece 23.00'te, havuzun başında intihar etmezsem benim yerime, çok önemsediğim biri ölecek."

"Felicity mi?" diye sordum. "Kuyunun başında onun notunu aldığını ve ondan annen konusunda yardım istediğini biliyorum. Michael onun eski bir arkadaşın olduğunu söyledi. O da mı tehlikede? Biri onu isteği dışında bir yerde mi tutuyor?"

Bu, onu neden bulamadığımı açıklardı.

Mücevher kutusu tıkırdayarak kapandı. Evelyn bana bakmak için döndü; avuçlarını makyaj masasına bastırıyordu.

"Sabırsız görünmek istemem ama senin gitmen gereken bir yer yok mu?" dedi Evelyn. "Sana, bulman gereken bir taşı hatırlatmam söylendi. Bunun senin için bir anlamı var mı?"

O akşamüstü Anna'nın benden istediği iyiliği hatırlayıp başımı salladım. Evelyn kendini öldürürken o taşın yanında duracaktım. Kıpırdamayacaktım. Anna, "Bir santim bile," demişti.

"O halde buradaki işim bitti ve gitmeliyim," dedi Evelyn. "Gümüş silah nerede?"

Silah, Evelyn'in küçük parmaklarında bile bir silahtan çok bir aksesuar gibi duran önemsiz bir şey gibi görünüyordu; insanın hayatını sona erdirmesinin utanç verici bir yoluydu bu. Katilin amacının bu olup olmadığını, seçilen yöntem kadar cinayet silahının da bu aşağı-

lamanın bir parçası olup olmadığını merak ettim. Evelyn sadece öldürülmüyordu, aynı zamanda aşağılanıyor ve yönetiliyordu.

Tüm seçimleri elinden alınmıştı.

Evelyn silaha bakarak, "Ölmek için ne güzel bir yol," dedi. "Lütfen gecikmeyin, Bay Derby; korkarım ki hayatım buna bağlı."

Mücevher kutusuna son kez baktıktan sonra gitti.

31

Soğuğa karşı kendime sarılarak Anna'nın büyük bir dikkatle yerleştirdiği taşın başında durdum; mangallardan birinin ateşiyle biraz olsun ısınabileceğim sol tarafa doğru tek bir adım atmaya bile korkuyordum. Neden burada olduğumu bilmiyordum ama bu Evelyn'i kurtarma planımın bir parçasıysa kanım donana kadar burada duracaktım.

Ağaçlara doğru baktığımda Salgın Doktoru'nun her zamanki yerinde, yarı yarıya karanlıkta saklandığını gördüm. Bu âna Ravencourt'un gözlerinden tanık olduğumda düşündüğüm gibi, havuza bakmıyordu; sağında, uzak bir noktaya bakıyordu. Başının duruşundan biriyle konuştuğunu anlayabiliyordum ama kim olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım. Ne olursa olsun, bu cesaret verici bir işaretti. Evelyn konakçılarım arasında ona yardım edenler olduğunu söylemişti ve o çalıların arkasında, Evelyn'e yardım edecek biri olduğuna emindim.

Evelyn saat tam 23.00'te geldi; gümüş silahı elinde gevşekçe tutuyordu. Gölgelerden çıkıp ateşe yaklaştı, mangallar boyunca ilerledi; mavi gece elbisesi çimenlerin üzerinde arkasından sürükleniyordu. Silahı elinden almak istiyordum ama göremediğim bir yerde, görünmez bir el iş başındaydı; anlayamayacağım düzenlemeler yapıyordu. Artık her an biri duruma müdahale edebilirdi, bundan emindim. Gelecekteki konakçılarımdan biri karanlıktan hızla çıkıp Evelyn'e her şeyin bittiğini ve katilin yakalandığını söyleyecekti. Evelyn silahı bı-

rakacak, ağlayarak teşekkür edecekti; bu sırada Daniel, Anna'yla kaçış planımızı anlatacaktı.

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez kendimi daha büyük bir şeyin parçası gibi hissediyordum.

Bu fikirle cesaretlenerek ayaklarımı yere daha da sağlam bastım ve taşımın üstünden ileri bakmaya başladım.

Evelyn suyun kenarında durmuş, etraftaki ağaçlara bakıyordu. Bir an Salgın Doktoru'nu göreceğini düşündüm ama o, doktora ulaşmadan bakışlarını çevirdi. Evelyn dengesizdi; sadece kendi duyabildiği bir müzikle dans ediyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Boynundaki elmas kolye mangalların alevlerini yansıtıyordu, boğazından akışkan bir ateş dökülüyordu. Evelyn titriyordu, yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

Bir sorun var.

Arka tarafımdaki balo salonuna baktığımda Ravencourt'un pencereden hüzünle arkadaşını izlediğini gördüm. Dudaklarında kelimeler şekilleniyordu ama bir işe yaramayacaklardı.

Evelyn geceye doğru, "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Silahı karnına doğru çevirip tetiği çekti.

Silah öyle yüksek bir sesle patladı ki sanki dünya çatladı ve acı dolu bir çığlık atmama sebep oldu.

Balo salonunda, bütün parti nefesini tuttu.

Şaşkın yüzler havuza döndü, gözleri Evelyn'i arıyordu. Evelyn karnını tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Ona verilmemesi gereken bir şeyi almış gibi kafası karışmış görünüyordu ama buna bir anlam veremeden iki büklüm oldu ve önündeki suya düştü.

Havai fişekler gece göğünde patladı; konuklar havuzu işaret edip hayret nidaları atarak gruplar halinde cam kapılardan dışarı çıktı. Biri bana doğru koşuyordu. Toprağın üzerinde ayak sesleri yükseliyordu. Tam zamanında dönerek göğsümle bütün ağırlığı karşılayıp yuvarlanarak yere düştüm.

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan rakibim ancak parmaklarıyla yüzümü çizmeyi başarabildi. Mideme çarpan dizini hissettim. Derby'nin zaten ortaya çıkmaya can atan öfkesi beni ele geçirdi. Kız-

gın bir çığlık atarak karanlıktaki bu şekle vurmaya başladım; debele nerek kaçmaya çalıştığında giysilerinden yakaladım.

Hayal kırıklığıyla inlerken yerden kaldırıldım. Rakibim de benzer biçimde ayağa kaldırılmıştı. İkimiz de uşaklar tarafından ayakta tutuluyorduk. Lambanın ışığı üzerimize düşüp, onu Evelyn'in mahvolmuş bedeninden uzak tutmaya çalışan Cunningham'ın güçlü kollarından kurtulmak için umutsuzca debelenen öfkeli Michael Hardcastle'ı aydınlattı.

Ona inanamayarak baktım.

Her şey değişmişti.

Bunu anladığım an vücudumun bütün direnci yok oldu; havuza bakarken kendimi uşağın kollarına bıraktım. Ravencourt olarak bu olayı gördüğümde kız kardeşini kıpırdatamayan Michael ona sarılıyordu. Şimdiyse, üzerinde bir pardesü olan uzun boylu bir adam onu sudan çıkarıp kana boyanmış bedenini Dickie'nin ceketiyle örtüyordu.

Uşak beni bıraktığında dizlerimin üstüne düştüm ve Cunningham'ın, ağlayan Michael Hardcastle'ı uzaklaştırdığını gördüm. Bu mucizenin detaylarını mümkün olduğunca çok hatırlamaya kararlıydım. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Havuzun başında Doktor Dickie Evelyn'in cesedinin yanında çömelmiş, işlerin başındaymış gibi görünen bir adamla bir şey tartışıyordu. Ravencourt balo salonundaki bir koltuğa çekilmiş, bastonunun üzerine eğilerek düşüncelere dalmıştı. Dışarıdaki felaketten habersiz, sarhoş konuklar orkestraya baskı yaparak çalmaya devam etmelerini istiyor, uşaklar etrafta amaçsızca dolaşıyor, üzeri ceketle örtülmüş cesede yaklaştıklarında yönlerini değiştiriyorlardı.

Ne zamandır orada, karanlıkta oturup olanları izlediğimi bilmiyordum. Pardesülü adam herkesi içeri yönlendirmişti. Evelyn'in gevşek vücudu da taşınmıştı. Üşüyüp katılaşmama sebep olacak kadar uzun zamandır buradaydım.

Ayakçı'nın beni bulmasına yetecek kadar.

Ayakçı evin uzak köşesinin ardından çıktı; beline bağlanmış küçük bir çuval vardı ve ellerinden kan damlıyordu. Bıçağını çıkarıp mangallardan birinin kenarına sürtmeye başladı. Bıçağı biliyor muydu, yoksa bunu sadece onu ısıtmak için mi yapıyordu? Önemli olma-

dığını düşündüm. Bunu görmemi, iki metalin birbirine sürtünmesiyle çıkan huzursuz edici gıcırtıyı duymamı istiyordu.

Tepkimi bekleyerek beni izliyordu; ona baktığımda, insanların, onun bir uşak olduğuna inanabilmelerine çok şaşırdım. Üzerinde kırmızı ve beyaz ayakçı üniforması olsa da tavırlarında ayakçıların geleneksel itaatkârlıklarından eser yoktu. Uzun boylu ve inceydi, hareketleri sakindi. Oval yüzünün etrafındaki saçlar kirli sarıydı. Bu kadar boş olmasa etkileyici olabilecek gülümsemesinin üzerinde koyu renk gözleri vardı. Tabii bir de kırık burun vardı.

Morarıp şişmiş burnu yüzünün güzelliğini bozuyordu. Mangal ateşinin ışığında, insan kılığına girmiş ve maskesini düşürmüş bir yaratık gibi görünüyordu.

Ayakçı yaptığı işi daha iyi inceleyebilmek için bıçağı yukarı kaldırdı. Sonuçtan memnun kalınca bıçağını kullanarak belindeki ipi kesti ve çuvalı ayaklarımın dibine attı.

Çuval gürültüyle yere çarptı. Kumaş kana bulanmıştı ve ağzı bir iple bağlanmıştı. Onu açmamı istiyordu ama ona bu zevki tattırmaya hiç niyetim yoktu.

Ayağa kalkıp ceketimi çıkardım ve gömleğimin yakasını gevşettim.

Zihnimin içinde, Anna'nın bağırarak kaçmamı söyleyen sesini duyabiliyordum. Haklıydı; korkmalıydım ve başka bir konakçının içinde olsam korkardım da. Bunun bir tuzak olduğu çok açıktı ama bu adamdan korkmaktan bıkmıştım.

Savaşmanın vakti gelmişti, bunun için sadece kendimi bunu yapabileceğime ikna etmem gerekiyordu.

Bir an birbirimize baktık. Yağmur yağıyor, rüzgâr girdaplar yaratarak esiyordu. Harekete geçenin Ayakçı olması şaşırtıcı değildi; topuklarının üzerinde dönüp ormanın karanlığına doğru koşmaya başladı.

Delirmiş gibi bir çığlıkla peşinden gittim.

Ormana girdiğimde ağaçlar etrafımı sardı. Dallar yüzümü çiziyor, bitki örtüsü gitgide yoğunlaşıyordu.

Bacaklarım yoruluyordu ama artık onu duyamadığımı fark edene kadar koşmaya devam ettim.

Hızla durup nefes nefese arkamı döndüm.

Ayakçı saniyeler içinde üzerime atıldı. Bıçak vücudumun yanına girip kaburgalarıma kadar ilerlerken çığlıklarımı bastırmak için eliyle ağzımı kapatıyordu. Kan boğazıma doğru yükseldi. Dizlerim çözüldü ama Ayakçı'nın beni saran güçlü kolları düşmemi engelledi. Sığ ve hevesli nefesler alıyordu. Nefesinde duyduğum yorgunluk değil, heyecan ve beklentinin sesiydi.

Bir kibrit yandı, yüzümün önünde küçük bir alev belirdi.

Ayakçı tam karşımda diz çöktü. Acımasız siyah gözleri içime işliyordu.

Boğazımı keserken, "Cesur tavşan," dedi.

32
ALTINCI GÜN

"Uyan! Uyan Aiden!"

Biri kapımı yumrukluyordu.

"Uyanmak zorundasın, Aiden. Aiden!"

Yorgunluğumu geride bırakıp gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım. Terden yapış yapış olmuş, giysilerim vücuduma sıkıca dolanmış halde bir sandalyede oturuyordum. Vakit geceydi, yakındaki bir masanın üzerinde bir mum yanıyordu. Kucağımda ekose desenli bir battaniye vardı; yaşlı adamın elleri, sayfaları kıvrılmış bir kitabın üzerinde duruyordu. Buruşuk derinin arasından damarlar yükseliyor, kurumuş mürekkep ve yaşlılık lekelerinin arasında ilerliyordu. Yaşla katılaşmış parmaklarımı esnettim.

"Aiden, lütfen!" dedi koridordaki ses.

Sandalyemden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Eski ağrılar, rahatları bozulan eşek arısı sürüleri gibi bütün vücuduma yayıldı. Menteşeler gevşekti; kapının ucu yere değiyordu ve aradan, diğer tarafta kapının çerçevesine yaslanmış Gregory Gold görünüyordu. Büyük ölçüde, kâhyaya saldırdığındaki gibiydi ama yemek ceketi yırtılıp çamura bulanmıştı ve nefes nefeseydi.

Anna'nın bana verdiği satranç taşı elindeydi ve ayrıca, gerçek ismimi kullanmış olması beni, onun da konakçılarımdan biri olduğuna ikna etmeye yetti. Normalde böyle bir buluşmaya sevinirdim ama Gold çok korkmuştu; heyecanlanmış ve dağılmış görünüyordu. Sanki cehenneme gidip oradan dönmüştü.

Beni görünce omuzlarımı kavradı. Kan çanağına dönmüş siyah gözleri bir o yana, bir bu yana hareket ediyordu.

"Arabadan inme," dedi, ağzından tükürükler saçarak. "Ne yaparsan yap, arabadan inme."

Korkusu bir hastalık gibiydi ve enfeksiyon bana da bulaşıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordum sesim titreyerek.

"O... O hiç bırakmıyor..."

"Neyi bırakmıyor?" diye sordum.

Gold şakaklarını ovuşturarak başını iki yana sallıyordu. Gözyaşları yanaklarından dökülüyordu ama onu nasıl rahatlatabileceğimi bilemiyordum.

Tekrar, "Neyi bırakmıyor, Gold?" diye sordum.

"Kesmeyi," dedi, kolunu sıvayıp altındaki kesikleri gösterirken. Kesikler, ilk sabah Bell olarak uyandığımda gördüklerimle aynıydı.

"Bunu istemeyeceksin, istemeyeceksin ama sonunda onu ele vereceksin... Söyleyeceksin, onlara her şeyi söyleyeceksin; istemeyeceksin ama söyleyeceksin," diye mırıldandı. "İki kişiler. Çok benziyorlar ama iki kişiler."

Zihni paramparçaydı, artık bunu görebiliyordum. Karşımdaki adam, tamamen delirmişti. Onu odaya almak için elimi uzattım ama Gold korkup arkadaki duvara kadar çekildi ve geriye sadece sesi kaldı.

Bana, "Arabadan inme," diye bağırıp koridorda hızla ilerledi.

Ardından dışarı doğru bir adım attım ama etraf çok karanlıktı ve elimde bir mumla geri döndüğümde koridor boştu.

33
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

Kâhyanın bedeni, yatıştırıcılarla ağırlaştırılmış kâhyanın acısı. Bu, eve dönmek gibiydi.

Daha yeni uyanmıştım ve tekrar uykuya dalmak üzereydim.

Hava kararıyordu. Kollarında bir tüfekle bir adam küçük odada voltalar atıyordu.

Adam Salgın Doktoru değildi. Gold da değildi.

Kıpırdandığımı duyup bana döndü. Gölgede duruyordu, kim olduğunu anlayamıyordum.

Ağzımı açtım ama sözcükleri bulamadım.

Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya daldım.

34
ALTINCI GÜN (DEVAMI)

"Baba."

Kızıl saçlı, mavi gözlü, çilli, genç bir adamın yüzünü, yüzümün birkaç santim uzağında bulunca irkildim. Tekrar yaşlıydım, kucağımda ekose desenli battaniyemle sandalyemde oturuyordum. Oğlan belinden doksan derece eğilmiş, elleri sanki onlara güvenmiyormuş gibi sırtının arkasında birleştirilmişti.

Kaşlarımı çatmam, geriye doğru bir adım atmasına sebep oldu.

"Sizi dokuz çeyrekte uyandırmamı istemiştiniz," dedi özür diler gibi bir sesle.

Viski, tütün ve korku kokuyordu. Bunlar içinde birikip gözlerinin akının sararmasına sebep oluyordu. Bakışları temkinli ve vurulmayı bekleyen bir hayvan gibiydi.

Pencerenin dışı aydınlıktı, mumum uzun süre önce bitmişti ve şöminedeki ateş küle dönmüştü. Kâhyanın bedeninde olduğumu hayal meyal hatırladığım hatıra, Gold'un ziyaretinden sonra uyuduğumu kanıtlıyordu ama bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Gold'un yaşadığı -kısa süre sonra benim yaşayacağım- şeyin dehşeti beni gecenin geç saatlerine kadar uyanık tutmuştu.

Arabadan inme.

Bu hem bir uyarı hem de bir ricaydı. Gold günü değiştirmemi istiyordu ve bu, heyecan verici olsa da aynı zamanda rahatsız ediciydi. Bunun yapılabileceğini biliyordum; gözlerimle görmüştüm ama ben olayları değiştirebilecek kadar zekiysem, Ayakçı da bunu yapabilirdi.

Bildiğim tek şey şuydu: Birbirimizin ardından dolanıp birbirimizin işini bozuyorduk. Artık mesele sadece doğru cevabı bulmak değil, onu Salgın Doktoru'na ulaştırana kadar elinde tutabilmekti.

İlk fırsatta Gold'la konuşmam gerekiyordu.

Sandalyemde kıpırdanıp ekose desenli battaniyeyi kenara çektiğimde oğlan hafifçe irkildi. Bunu fark edip etmediğimi görmek için yan gözle bana bakarken gerildi. Zavallı çocuk, sürekli ezildiği için bütün cesareti elinden alınmıştı ve şimdi de korkak olduğu için eziyet çekiyordu. Oğlundan hiç hoşlanmayan konakçıma karşı içimden kötü bir duygu yükseldi. Oğlanın uysallığı onu çok öfkelendiriyordu; sessizliğiyse tam bir hayal kırıklığıydı. Oğlan gerçek bir başarısızlık örneğiydi, affedilemez bir hataydı.

Tek oğlumdu.

Bu adamın pişmanlıklarından sıyrılmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Bell, Ravencourt ve Derby'nin anıları bir sisin içindeki nesneler gibiydi ama bu hayatın kargaşası etrafımdaki her yere yayılmış gibiydi. Ayağıma takılmamaları imkânsızdı.

Kucağımdaki battaniye sakat olabileceğim anlamına gelse de biraz tutulmuş bedenimle ayağa kalkıp saygın bir yüksekliğe ulaştım. Oğlum odanın köşesine doğru çekilip kendini gölgelere saklamıştı. Mesafe çok uzak olmasa da gözleri odanın ancak yarısını görebilen konakçım için çok fazlaydı. Bunun anlamsız olduğunu bilerek gözlük aradım. Bu adam yaşlılığı zayıflık, zayıflayan iradenin bir sonucu olarak görüyordu. Gözlük, baston ya da bana yardımcı olabilecek başka hiçbir şey yoktu. Çekmem gereken çile her neyse, bana aitti. Sadece bana.

Oğlumun, yaklaşan fırtınanın bulutlarını izleyen biri gibi yüzümü izleyip ruh halimi tahmin etmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Söyle hadi," dedim sertçe, suskunluğu beni sinirlendiriyordu.

Oğlum, "Bu akşamüstü ava gelmememe izin vermenizi rica edecektim," dedi.

Bu sözcükler benim için, aç bir kurdun ayaklarının önüne atılan iki ölü tavşan gibiydi.

Bu basit istek bile beni sinirlendiriyordu. Hangi genç adam avlanmak istemezdi ki? Genç bir adam nasıl dünyanın tepesinde dans

etmek yerine kıvrılıp bükülerek parmak uçlarında ilerlemek isterdi ki? İçimden onu reddetmek, böyle biri olma küstahlığını gösterdiği için ona acı çektirmek geliyordu ama bu arzuyu bastırdım. İkimiz de birlikte olmadığımızda daha mutluyduk.

"Pekâlâ," dedim elimi havada sallayarak.

"Teşekkür ederim, baba," deyip ben fikrimi değiştirmeden odadan kaçtı.

Oğlum gittiğinde nefesim rahatladı, ellerim gevşedi. Öfke göğsüme sardığı kollarını geri çekti ve bana, sahibi hakkında biraz fikir edinmek için odayı araştırma şansı tanıdı.

Başucu sehpasında, hepsi de hukukun kasvetli detayları üzerine üç sıra kalın kitap vardı. Balo davetiyem kitap ayracı olarak kullanılmıştı ve davetiye, Edward ve Rebecca Dance'e gönderilmişti. Sadece bu isim bile dağılmamı sağlamaya yetmişti. Rebecca'nın yüzünü, kokusunu hatırlıyordum. Yanında olmanın bana kendimi nasıl hissettirdiğini. Parmaklarım boynuma, içine Rebecca'nın portresi yerleştirilmiş madalyona uzandı. Dance'in üzüntüsü sessiz bir acıydı; her gün sadece tek bir gözyaşı döküyordu. Bu, kendine izin verdiği tek lükstü.

Hüznü bir kenara itip parmaklarımla davetiyenin üzerinde ritim tuttum.

"Dance," diye mırıldandım.

Bu kadar neşesiz bir adam için bu tuhaf bir isimdi.

Kapıdaki tıkırtı sessizliği böldü; birkaç saniye sonra tokmak döndü ve kapı açıldı. İçeri giren adam iri ve sarsaktı; beyaz saçlarla dolu kafasını kaşıyarak her yana kepek döküyordu. Beyaz sakalı ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altına buruşuk, mavi bir takım giymişti ve bu dağınıklığı, bu kadar rahat bir tavırla üzerinde taşımasaydı korkutucu olabilirdi.

Kaşınırken durup şaşkınlık içinde bana baktı.

"Burası senin odan mı, Edward?" diye sordu tanımadığım adam.

"Şey, burada uyandım," dedim temkinli davranarak.

"Kahretsin, beni nereye yerleştirdiklerini hatırlayamıyorum."

"Dün gece nerede uyudun?"

"Kış bahçesinde," dedi koltuk altını kaşıyarak. "Herrington, bir şişe Porto şarabını on beş dakikadan kısa sürede bitiremeyeceğime

dair iddiaya girdi ve hatırladığım son şey bu; sonra bu sabah, o serseri Gold çıldırmış gibi bağırıp çağırarak beni uyandırdı."

Adamın Gold'dan bahsetmesi aklıma tekrar Gold'un dün gece ağzında geveleyip durduğu uyarısını ve kolundaki yaraları getirdi. Gold, "Arabadan inme," demişti. Bu, bir noktada evden ayrılacağım anlamına mı geliyordu? Ya da bir yolculuğa mı çıkacaktım? Köye ulaşamayacağımı daha önce öğrenmiştim, bu pek mümkün görünmüyordu.

"Gold bir şey söyledi mi?" diye sordum. "Nereye gideceğini, planlarının ne olduğunu biliyor musun?"

"Durup adamla sohbet etmedim, Dance," dedi umursamazca. "Yeteneklerini değerlendirdim ve gözümün üstünde olduğunu anlamasını sağladım." Etrafa bakındı. "Şişeyi burada mı bırakmışım? Bu kahrolası baş ağrısını yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım var."

Ben daha cevap vermek için ağzımı açarken çekmecelerimi karıştırmaya başlamış, ardından onları açık bırakıp saldırısını giysi dolabına yöneltmişti. Takımlarımın ceplerini yokladıktan sonra sanki çalıların arasındaki bir aslanın sesini duymuş gibi dönüp odayı inceledi.

Kapı tekrar çalındı ve bir yüz daha belirdi. Bu yüz, akşam yemeğinde Ravencourt'un yanında oturan sıkıcı deniz subayı Komutan Herrington'a aitti.

"Hadi, gelin," dedi saatine bakarak. "İhtiyar Hardcastle bizi bekliyor."

Alkolün etkisinden kurtulmuştu; sırtı dik, sesi otoriterdi.

"Bizden ne istediği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok ama muhtemelen oraya gittiğimizde bize söyleyecektir," diye cevap verdi canlı bir sesle.

"Yürüyüş viskime ihtiyacım var," dedi yanımdaki adam.

"Eminim kâhyanın evinde viski vardır, Sutcliffe," dedi Herrington, sabırsızlığını gizlemeye çalışmadan. "Ayrıca, Hardcastle'ı biliyorsun, bu günlerde pek ciddi; yanına sarhoş gitmememiz daha iyi olabilir."

Dance'le bağlantım o kadar güçlüydü ki Lord Hardcastle'ın sadece adının geçmesi bile keyfimin kaçmasını ve yanaklarımı şişirdiğim havayı keyifsizce dışarı boşaltmamı sağlamayı başarmıştı. Konakçım, bir zorunluluk yüzünden Blackheath'teydi. Bu, aileyle işlerini bitirdiği an kaçacağı bir ziyaretti. Buna karşın, kaybolan eşi konusunda

Lord'u sorgulamam çok önemliydi ve görüşmemiz konusunda hissettiğim heyecan, Dance'in gerginliği karşısında, deriye sürülen zımpara kâğıdı etkisi yapıyordu.

Bir şekilde, kendi kendimi sinir ediyordum.

Bir kez daha sabırsız deniz subayı tarafından uyarılan sarsak Sutcliffe bir dakika daha isteyerek parmağını havaya kaldırdı, sonra umutsuz parmaklarla raflarımı aramaya başladı. Havayı koklayıp karyolaya doğru atıldı; yatağı kaldırıp yayların arasına saklanmış bir viski şişesini ortaya çıkardı.

Keyifle, "Önden buyur, Herrington, eski dostum," deyip tıpayı açtı ve içkiden büyük bir yudum aldı.

Başını iki yana sallayan Herrington bizi koridora yönlendirdi; Sutcliffe orada avazı çıktığı kadar yüksek sesle, açık saçık bir fıkra anlatmaya başladı. Arkadaşları onu susturmayı başaramadı. İkisi de soytarıydı, neşelerindeki kibir dişlerimi sıkmama sebep oluyordu. Konakçım hiçbir şeyin fazlasından hoşlanmıyordu ve memnuniyetle önden yürüyebilirdi ama ben bu koridorlarda tek başıma dolaşmak istemiyordum. Bunun yerine, bir taviz vererek iki adım geriden onları takip etmeye başladım. Bu mesafeden konuşmaya katılmak zorunda kalmazdım fakat Ayakçı üzerime atlamaya niyetliyse, bunu ikinci kez düşünmek zorunda kalırdı.

Merdivenlerin başında Christopher Pettigrew adında biri tarafından karşılandık. Bu, Daniel'ın akşam yemeğinde konuştuğu yağlı saçlı adamdı. İnce yapılıydı, koyu renk, yağlanmış saçlarını yana taramıştı ve alaycı biriydi. Hatırladığım kadar alçak ve sinsi bir adamdı; gözleri, yüzüme bile bakmadan önce ceplerimin üzerinde dolaştı. İki gece önce onun gelecekteki konakçılarımdan biri olup olmadığını merak etmiştim ama bu doğruysa kendimi tamamen onun kontrolüne bırakmış olmalıydım çünkü şimdiden alkol yüzünden gevşemişti ve viski şişesini memnuniyetle arkadaşıyla paylaşıyordu. Şişe hiç bana yaklaşmadı; yani onları reddetmek zorunda kalmadım. Edward Dance'in buradaki kargaşadan uzak durduğu çok açıktı ve bunun için çok mutluydum. Tuhaf bir topluluklardı; bu adamların arkadaş oldukları kesindi ama bu daha çok, aynı ıssız adaya düşmüş üç adamlarmış gibi, umutsuzluktan kaynaklanan bir arkadaşlıktı. Neyse ki evden uzaklaş-

tıkça neşeleri söndü; kahkahaları rüzgâr ve yağmurla uzaklaştırıldı ve şişe onu tutan soğuk elle birlikte sıcak bir cebe girmek zorunda kaldı.

Bu noktada sadece şalın altındaki bir çift aldatıcı gözden ibaret olan yağlı Pettigrew, "Ravencourt'un kanişi bu sabah benden başka kimseye havladı mı?" dedi. "İsmi neydi?"

Hatırlamaya çalışarak parmaklarını şıklattı.

"Charles Cunningham," dedim mesafeli bir sesle ve yarı yarıya dinleyerek. Yolun ilerisinde, ağaçların arasındaki gölgede bizi izleyen biri olduğundan emindim. Bir anlık görüntü şüphelenmeme yetmişti; adamın üzerinde ayakçı üniforması vardı. Ellerim boğazıma doğru yükseldi; bir an için yeniden boğazıma dayadığı bıçağı hissettim.

Titreyerek gözlerimi kısıp ağaçların arasına baktım; Dance'in korkunç gözleriyle bir şeyler görmek çok zordu ve o adam düşmanımsa bile, artık gitmişti.

"Evet, o; lanet olası Charles Cunningham," dedi Pettigrew.

"Thomas Hardcastle'ın öldürülmesiyle ilgili sorular mı soruyordu?" dedi Herrington. Yüzünü azimle rüzgâra dönmüştü; kuşkusuz ki bu, eski bir denizci alışkanlığıydı. "Bu sabah Stanwin'i ziyaret edip ilk iş olarak onu yakaladığını duydum," diye ekledi.

"Kahrolası küstah herif," dedi Pettigrew. "Sen ne diyorsun Dance, senin etrafında da dolaştı mı?"

"Farkında değilim," dedim hâlâ ormana bakarak. Ayakçı'yı gördüğümü düşündüğüm noktanın yanından geçiyorduk ama artık, fark ettiğim kırmızı şeyin bir ağaca çivilenmiş işaret mendili olduğunu görebiliyordum. Hayal gücüm ormanın içinde canavarlar yaratıyordu.

"Cunningham ne istiyormuş?" dedim isteksizce, dikkatimi tekrar arkadaşlarıma yönelterek.

"Mesele o değil," dedi Pettigrew. "Ravencourt adına sorular soruyormuş. Görünüşe bakılırsa şişko, yaşlı bankerimiz Thomas Hardcastle cinayetiyle ilgilenmeye başlamış."

Bu beni çok şaşırttı. Ravencourt'ken Cunningham'a bir sürü görev vermiştim ama Thomas Hardcastle cinayeti hakkında sorular sormak bunlardan biri değildi. Cunningham her ne yapıyorsa, bilgi toplamak için Ravencourt'un ismini kullanıyordu. Belki de sırrının, açıklamamdan en çok korktuğu kısmı buydu ve benim hâlâ o sırrın

ne olduğunu bulup o notu kütüphanedeki sandalyenin altındaki zarfa koymam gerekiyordu.

"Ne tip sorular sormuş?" dedim İlk kez merakım uyanmıştı.

"Bana Stanwin'in kaçmadan önce yaraladığını söylediği ikinci katili sorup durdu," dedi bir cep matarasını dudaklarına kaldıran Herrington. "Kim olduğu konusunda dedikodular olup olmadığını ya da kimsenin onu tarif edip etmediğini bilmek istiyordu."

"Böyle dedikodular var mıydı?"

"Ben duymadım," dedi Herrington. "Duymuş olsaydım da ona söylemezdim. Onu hiçbir şey söylemeden gönderdim."

"Ama Cecil'in Cunningham'a bunu yaptırmasına şaşırmadım," diye ekledi Sutcliffe, sakallarını kaşıyarak. "Blackheath'te çalışan tüm hizmetçiler ve bahçıvanlarla yakın bir ilişkisi var; muhtemelen burası hakkında bizden çok daha fazla şey biliyodur."

"Neden?" diye sordum.

"Cinayet işlendiğinde burada yaşıyordu," dedi Sutcliffe, omzunun üstünden bana bakarak. "Elbette o zamanlar daha bir çocuktu; hatırladığım kadarıyla, Evelyn'den birkaç yaş büyüktü. Onun, Peter'ın gayrımeşru oğlu olduğuna dair dedikodular vardı. Sanırım Helena onu büyütmesi için aşçıya vermişti. Hiçbir zaman, kimi cezalandırdığını anlayamamıştım."

Sesi düşünceliydi; bu kaba, biçimsiz yaratıktan çıktığında tuhaf duruyordu. "Aşçı hoş, ufak tefek bir kadındı, kocasını savaşta kaybetmişti," diye devam etti. "Hardcastle'lar çocuğun eğitimini karşıladı, hatta yaşı geldiğinde ona Ravencourt'un yanında iş buldular."

"Ravencourt on dokuz yıllık bir cinayet hakkında ne öğrenmek istiyor?" diye sordu Pettigrew.

"Durum araştırması," dedi Herrington ifadesiz bir sesle, bir at pisliğinin etrafından dolaşırken. "Ravencourt, Hardcastle'lardan birini satın alıyor ve kızın yanında nasıl bir yük getirdiğini bilmek istiyor."

Konuşmaları hızla gündelik konulara kaydı ama benim düşüncelerim Cunningham'a takılı kalmıştı. Dün gece Derby'nin eline, üstünde "*Hepsi birden*" yazan bir not bırakmış ve bana gelecekteki bir konakçım adına konukları bir araya getirdiğini söylemişti. Bu, ona güve-

nebileceğim anlamına geliyordu ama onun da Blackheath'te kendine ait amaçları olduğu çok açıktı. Onun Peter Hardcastle'ın gayrımeşru oğlu olduğunu ve üvey kardeşinin cinayeti hakkında sorular sorduğunu biliyordum. Bu iki gerçeğin arasında, Cunningham'ın umutsuzca saklamaya çalıştığı öyle bir sır vardı ki bununla kendisine şantaj yapılmasına izin vermişti.

Dişlerimi gıcırdattım. Bu evde bir kez olsun birinin göründüğü gibi olduğunu öğrenmek rahatlatıcı olurdu.

Ahırlara giden taş döşeli yolu geçip güneye, köye giden bitmek bilmez yolda ilerleyerek sonunda kâhya evine vardık. Tek tek dar koridoru doldurup paltolarımızı astık ve bir yandan hava koşullarından şikâyet ederken giysilerimizden yağmur damlalarını silkeledik.

Sağımızdaki bir kapının ardından gelen bir ses, "Bu tarafa, beyler," dedi.

Sesi takip edip şömine ateşiyle aydınlatılmış loş bir odaya girdik. Peter Hardcastle pencereye yakın kolçaklı bir sandalyede oturuyordu. Bacak bacak üzerine atmıştı ve kucağında bir kitap vardı. Portresinde göründüğünden biraz daha yaşlı olsa da hâlâ geniş yapılıydı ve sağlıklı görünüyordu. Koyu renk kaşları bir V çizerek birbirlerinie yaklaşıp uzun burnunu vurguluyordu ve karamsar ağzının uçları aşağı kıvrılmıştı. Bir zamanlar güzel hatları olduğu belliydi ama ışıltısını neredeyse kaybetmişti.

"Neden burada buluşuyoruz?" diye sordu Pettigrew huysuzca, bir sandalyeye otururken. "Aslında şu yolun sonunda..." Eliyle Blackheath'i işaret etti. "...sana ait, eve benzeyen bir şeyin var."

"O kahrolası ev, çocukluğumdan beri bu aile için bir lanetten başka bir şey olmadı," dedi Peter Hardcastle, beş kadehe içki koyarken. "Kesinlikle gerekli olmadıkça oraya adımımı bile atmayacağım."

"Belki de bunu, tarihin en tatsız partisini vermeden önce düşünmeliydin," dedi Pettigrew. "Evelyn'in nişanını gerçekten oğlunun cinayetinin yıldönümünde açıklamaya niyetli misin?"

"Sence bunların herhangi biri benim fikrim mi?" diye sordu Hardcastle, şişeyi masaya çarpıp öfkeli gözlerle Pettigrew'e bakarak. "Sence ben burada olmak istiyor muyum?"

Sutcliffe, "Sakin ol, Peter," diyerek onu yatıştırdı. Beceriksizce yak-

laşıp arkadaşının omzuna dokundu. "Christopher yine huysuzlanıyor, çünkü o Christopher."

"Elbette," dedi kızaran yanaklarında anlayıştan eser olmayan Hardcastle. "Sadece... Helena çok tuhaf davranıyor, şimdi de bunu yapıyor. Bu beni epeyce zorladı."

Tekrar içkileri doldurmaya döndü; huzursuz bir sessizlik herkesi rahatsız ediyordu ama yağmur pencereleri dövüyordu.

Şahsen, sessizlikten de sandalyeden de memnundum.

Arkadaşlarım hızlı hareket ediyordu ve onlara ayak uydurmam zorlu bir işti. Nefesimi kontrol etmem gerekiyordu ve gururum yüzünden bunu yaptığımı kimsenin fark etmesini istemiyordum. Bu konuşmadan faydalanarak etrafı araştırdım ama odada dikkate değer pek bir şey yoktu. Uzun ve dar bir odaydı; mobilyalar, nehir kenarında karaya oturmuş enkaz parçaları gibi, duvarlar boyunca yığılmıştı. Halı eskilikten delinmişti; çiçekli duvar kâğıdı şatafatlıydı. Eskilik havada asılı kalmış gibiydi; sanki evin önceki sahipleri, toza dönüşene kadar burada oturmuşlardı. Stanwin'in yerleştiği doğu kanadı kadar konforsuz olmasa da evin lorduyla görüşmek için oldukça tuhaf bir yerdi.

Kızının ölümünde Lord Hardcastle'ın rolünü sorgulamama sebep olacak sebeplerim yoktu ama kalmayı seçtiği yer, gözden uzak durmaya çalıştığını gösteriyordu. Esas soru, gözden uzak kaldığında ne yaptığıydı.

İçkilerimiz servis edildi, Hardcastle eski yerine oturdu. Kadehini avuçlarının içinde yuvarlayarak düşüncelerini topluyordu. Tavrında, bana hemen Michael'ı anımsatan sevimli bir tuhaflık vardı. Viski sodasını şimdiden yarılamış olan, sol tarafımdaki Sutcliffe ceketinden bir belge çıkarıp bana verdi ve onu Hardcastle'a iletmemi işaret etti. Bu, Dance, Pettigrew & Sutcliffe Hukuk Bürosu tarafından hazırlanmış bir evlilik sözleşmesiydi. Görünüşe bakılırsa ben, asık suratlı Sutcliffe ve yağlı Christopher Pettigrew iş ortağıydık. Yine de Hardcastle'ın bizi buraya Evelyn'in evlilik sözleşmesini konuşmaya çağırmadığından emindim. Bunu yapamayacak kadar kafası karışık ve tedirgindi. Ayrıca, sadece avukatlar yeterli olacakken, Herrington'ı da çağırmasının başka bir sebebi olmalıydı.

Hardcastle sözleşmeyi elimden alıp şöyle bir baktıktan sonra masaya bırakarak şüphelerimi doğruladı.

"Bunu Dance ve ben hazırladık," dedi Sutcliffe, içkisini tazelemek için ayağa kalkarken. "Ravencourt ve Evelyn'in imzalarını aldığında, tekrar zengin bir adam olacaksın. Sözleşme imzalandığında Ravencourt yüklü bir ödeme yapacak, geri kalan kısmı törenden sonrasına kadar güvenlik fonunda kalacak. Birkaç yıl içinde Blackheath'i de senden satın alacak. Bana sorarsan, hiç fena bir iş çıkarmadık."

"İhtiyar Ravencourt nerede?" diye sordu Pettigrew kapıya bakarak. "Onun da burada olması gerekmiyor muydu?"

"Helena onu arıyor," dedi Hardcastle. Şöminenin üstündeki raftan ahşap bir kutuyu alıp açtı; içinde dizili olan kalın purolar, arkadaşlarımın çocukça tezahüratlarıyla karşılandı. Puroyu reddedip Hardcastle'ın onu diğerlerine ikram edişini izledim. Gülümseyişi korkutucu bir hevesi gizliyordu; bu gösteriden aldığı keyif, başka bir meselenin temelini oluşturuyordu.

Bir şey istiyor.

İçkimin tadına baktıktan sonra, "Helena nasıl?" diye sordum. Dance kendini alkol tüketme zevkinden bile mahrum bırakıyordu. "Tüm bunlar onun için çok zor olmalı."

"Umarım öyledir; buraya geri gelmek onun fikriydi," diye güldü Hardcastle, kendisi de bir puro alıp kutuyu kapatırken. "Aslında elimden geleni yapmak, ona destek olmak istiyorum ama buraya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmedim. Ağzından laf almak mümkün değil. Ruhsal meselelere inanan biri olsaydım, şeytanın onu ele geçirdiğini düşünürdüm."

Kibritler elden ele geçiyor, herkes purosunu kendi zevkine göre yakıyordu. Pettigrew'in ileri geri hareketleri, Herrington'ın nazik dokunuşları ve Sutcliffe'in daireler çizdiği gösterisinin ardından Hardcastle bana çok yorgun bir bakış atıp purosunu yaktı.

İçimde ufak bir sevgi kırıntısı belirdi; bu, artık yok olmaya yüz tutmuş, daha güçlü bir duygunun kalıntısıydı.

Hardcastle uzun, sarı bir duman bulutu üfledikten sonra tekrar sandalyesine yerleşti.

"Beyler, sizi bugün, buraya davet etmemin sebebi, hepimizin or-

tak bir noktası olması." Sözleri kontrollü ve çalışılmıştı. "Ted Stanwin hepimize şantaj yapıyor ama beni dinlerseniz, hepimizi bundan kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabilirim."

Tepkimizi ölçmek için her birimizi izliyordu.

Pettigrew ve Herrington sessiz kaldı ama densiz Sutcliffe içkisinden acele bir yudum aldı.

"Devam et, Peter," dedi Pettigrew.

"Stanwin hakkında, özgürlüğümüzü satın alabileceğimiz bir şey biliyorum."

Oda sessizleşti. Pettigrew sandalyesinin ucunda oturuyordu; elindeki puroyu unutmuş gibi görünüyordu.

"Peki bunu şimdiye kadar neden kullanmadın?" diye sordu Pettigrew.

"Çünkü bu işin içinde hep birlikteyiz," dedi Hardcastle.

"Bence sebebi, bunun fazlasıyla riskli olması," diye araya girdi yüzü kızaran Sutcliffe. "İçimizden biri Stanwin'e karşı harekete geçerse ne olacağını biliyorsun; hepimiz hakkında elindeki bilgileri açıklar ve hepimiz okkanın altına gideriz. Myersonlara olduğu gibi."

"Stanwin kanımızı kuruttu," dedi Hardcastle heyecanla.

"Senin kanını kuruttu, Peter," dedi Sutcliffe, kalın parmağıyla masaya dokunurken. "Ravencourt sayesinde tekrar bir servetin olacak ve Stanwin'in buna elini sürmesini istemiyorsun."

"O şeytanın eli, neredeyse yirmi yıldır cebimde," dedi Hardcastle, biraz kızararak. "Bunun devam etmesine daha ne kadar izin vermemi bekliyorsunuz?"

Bakışlarını Pettigrew'e çevirdi.

"Yapma Christopher, beni dinlemeye hazır olduğunu biliyorum. Stanwin senin için de..." Gri yüzünden utanç bulutları geçti. "Belki de Elspeth'in gitmesinin sebebi..."

Pettigrew, Hardcastle'a olumlu ya da olumsuz bir tepki vermeden içkisini yudumladı. Boynundan başlayarak kızardığını ya da parmaklarının tırnakları beyazlaşıncaya kadar kadehi nasıl sıkmaya başladığını sadece ben görüyordum.

Hardcastle aceleyle ilgisini bana yöneltti.

"Stanwin'in elini boğazımızdan çekmesini sağlayabiliriz ama bu-

nun için onunla hep birlikte yüzleşmeliyiz," dedi, yumruk yaptığı elini diğer avucuna indirirken. "Ancak hepimizin ona karşı harekete geçebileceğimizi düşünürse bizi dinleyecektir."

Sutcliffe dumanını üfledi. "Ama bu..."

"Sessiz ol, Phillip," diye araya girdi Herrington. Deniz subayının gözleri Hardcastle'ın üzerinden ayrılmıyordu. "Elinde Stanwin hakkında ne var?"

Hardcastle kapıya şüpheli bir bakış atıp sesini alçalttı.

"Bir yerlerde sakladığı bir çocuğu var," dedi. "Onu kendisine karşı kullanabileceğimizden korktuğu için gizli tutmuş ama Daniel Coleridge, ismini öğrendiğini iddia ediyor."

"Şu kumarbaz mı?" dedi Pettigrew. "Onun bunlarla ne ilgisi var?"

"Bunu sormak bana pek akıllıca gelmedi, eski dostum," dedi Hardcastle, içkisini kadehi döndürerek. "Bazı adamlar, diğerlerimizin girmemesi gereken karanlık yerlerde dolaşır."

"Söylentiye göre, Londra'daki kâhyaların yarısını, efendileri hakkında bilgi toplamak için maaşa bağlamış," dedi Herrington. Dudaklarını kapattı. "Aynı şeyin Blackheath için de geçerli olması beni şaşırtmazdı ve Stanwin'in, birkaç sırrını ağzından kaçıracak kadar uzun süredir burada çalıştığı çok açık. Burada gerçek bir ihtimal olabilir."

Daniel hakkındaki konuşmalarını duymak vücudumun heyecanla titreşmesine sebep oldu. Onun son konakçım olduğunu uzun zamandır biliyordum ama o zamanlar bana öylesine uzaktaydı ki kendimi hiçbir zaman onunla bağlantıda hissetmemiştim. Araştırmalarımızın bu şekilde birleştiğini görmek, ufukta uzun zamandır aradığın bir şeyi görmek gibiydi. Sonunda aramızda bir yol açılmıştı.

Hardcastle ayağa kalkmış, ateşin sıcaklığında ellerini ısıtıyordu. Alevlerle aydınlanan yüzünden, geçen yılların ona getirdiğinden daha çok şeyi götürdüğü anlaşılıyordu. Belirsizlik, içinde bir çatlak yaratmıştı ve güçlü olma ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Bu adam iki parçaya ayrılıp yanlış birleştirilmiş gibiydi ve bir tahmin yürütmem gerekirse, içindeki boşluk bir çocuk biçimindeydi.

"Coleridge bizden ne istiyor?" diye sordum.

Hardcastle bana boş, görmeyen gözlerle baktı.

"Anlayamadım?" dedi.

"Daniel Coleridge'in Stanwin hakkında bir şey bildiğini söyledin; bu durumda onun karşılığında bizden bir şey isteyecektir. Herhalde hepimizi burada toplamanın sebebi de bu."

"Kesinlikle," dedi Hardcastle, ceketindeki gevşek bir düğmeyle oynarken. "Bizden bir iyilik istiyor."

"Sadece bir tane mi?" diye sordu Pettigrew.

"Her birimizden birer iyilik istiyor ve yapmamızı istediği şeyi söylediğinde, ne olursa olsun yapacağımıza dair yemin etmemizi istiyor."

Herkes birbirine baktı ve tüm yüzlerde bir şüphe dolaştı. Kendimi düşman kampındaki bir casus gibi hissediyordum. Daniel'ın ne planladığını bilmiyordum ama bu tartışmayı onun lehine sonuçlandırmam gerektiği çok açıktı. İsteyeceği iyilik her neyse, bunun bizi ve Anna'yı buradan kurtarmaya yardımcı olacağını umuyordum.

"Ben varım," dedim gösterişli bir tavırla. "Stanwin'in cezasını verme vaktimiz çoktan geldi."

"Katılıyorum," dedi Pettigrew, sigara dumanını eliyle yüzünden uzaklaştırırken. "Çok uzun süredir boğazımı sıkıyor. Sen ne diyorsun, Clifford?"

"Aynı fikirdeyim," dedi yaşlı denizci.

Bütün başlar, gözleri odanın içinde daireler çizerek dolaşan Sutcliffe'e döndü.

Sonunda, dağınık avukat, "Bir şeytandan kurtulmak için başka bir şeytanla anlaşma yapıyoruz," dedi.

"Olabilir," dedi Hartcastle. "Ama sen de Dante okudun, Phillip. Tüm cehennemler aynı değildir. Evet, ne diyorsun?"

Sutcliffe bakışlarını kadehine doğru indirip isteksizce başını yukarı aşağı salladı.

"Güzel," dedi Hardcastle. "Coleridge'le buluşacağım ve akşam yemeğinden önce Stanwin'le yüzleşeceğiz. Her şey yolunda giderse bu iş, evlilik anonsunu yapmamızdan önce bitmiş olacak."

"Biz de birinin cebinden çıkıp başka birinin cebine girmiş olacağız," dedi Pettigrew içkisini bitirirken. "Centilmen olmak ne harika bir şey."

35

İşimizi hallettiğimizde Sutcliffe, Pettigrew ve Herrington arkalarında uzun bir puro dumanı bulutu bırakarak oturma odasından çıktılar. Bu arada Peter Hardcastle büfenin üzerindeki gramafonun yanına gitti. Pamuklu bir mendille plaklardan birinin tozunu sildi; iğneyi yerleştirip düğmeye bastı. Bronz gramafon borusundan yükselen Brahms odayı doldurdu.

Diğerlerinin beni yanlarına almadan gidişlerini izleyip koridor kapısını kapattım. Peter ateşe yakın bir sandalyeye oturup düşüncelere dalmıştı. Henüz odada kaldığımı fark etmemişti ve aslında sadece birkaç adım uzakta olsa da aramızda bir uçurum olduğunu hissediyordum.

Dance'in içedönüklüğü elimi kolumu bağlıyordu. Rahatsız edilmekten nefret eden bir adam olarak, başkalarını rahatsız etmemek konusunda çok dikkatliydi ve sormam gereken sorunun çok kişisel olması sorunu daha da büyütüyordu. Konakçımın karakter özelliklerinin etkisine giriyordum. İki gün önce bu bir sorun olmazdı ama her konakçım bir öncekinden daha güçlü oluyordu ve Dance'le mücadele etmek, şiddetli bir rüzgâra karşı yürümeye çalışmaya benziyordu.

Yapılacak en uygun şey kibarca öksürmekti; Hardcastle oturduğu yerde dönüp kapının yanında durduğumu gördü.

"Ah, Dance," dedi. "Bir şey mi unuttun?"

"Yalnız konuşabileceğimizi umuyordum."

"Sözleşmeyle ilgili bir sorun mu var?" dedi temkinli bir sesle. "Itiraf etmeliyim ki Sutcliffe'in bu kadar çok içmesi..."

"Konu Sutcliffe değil, Evelyn," dedim.

"Evelyn," dedi, sesindeki temkinin yerini bıkkınlık almıştı. "Evet, elbette. Gel, ateşin yanına otur; bu lanet ev burada bile insanın içini dondurabiliyor."

Yerleşmem için bana zaman vererek pantolon paçasını sıvayıp bir ayağını alevlerin önünde hareket ettirdi. Hataları ne olursa olsun, terbiyesi mükemmeldi.

Kısa süre sonra, gerekli nezaket kurallarına göre yeterince beklediğine karar verip, "Evet," dedi. "Evelyn'e ne olmuş? Herhalde evlenmek istemiyordur."

Mesele hakkında konuşmanın kolay bir yolunu bulamayınca, doğrudan konuya girmeye karar verdim.

"Korkarım ki durum bundan daha ciddi," dedim. "Biri kızını öldürmeyi kafasına koymuş."

"Öldürmek mi?"

Kaşlarını çattı, sonra esprinin devamını bekleyerek hafifçe gülümsedi. Ciddi olduğumu gördüğünde ifadesi değişti; yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi.

"Sen ciddi misin?" dedi ellerini birbirine kenetleyerek.

"Ciddiyim."

"Bunu kimin yapacağını ya da sebebini biliyor musun?"

"Sadece nasıl yapacağını biliyorum. İntihar etmeye zorlanacak, yoksa sevdiği başka biri öldürülecek. Bu bilgi ona bir mektupla gönderilmiş."

"Mektup mu?" Peter güldü. "Bana çok şüpheli göründü. Muhtemelen sadece bir oyundur. Kadınların neler yapabileceğini bilirsin."

"Bu bir oyun değil Peter," dedim inatla. Yüzündeki şüphe silindi.

"Bu bilgiye nasıl ulaştığını sorabilir miyim?"

"Edindiğim bütün diğer bilgilere ulaştığım gibi, dinleyerek."

Peter içini çekip burnunu kaşıdı; karşılaştığı bilgileri ve onları getiren adamı değerlendiriyordu.

"Birinin Ravencourt'la yaptığımız anlaşmayı sabote etmeye çalıştığına mı inanıyorsun?" diye sordu.

"Bunu düşünmemiştim," dedim, verdiği cevaba çok şaşırarak. Onun kızının iyiliğiyle daha çok ilgilenmesini, belki de güvende olduğundan emin olmak için planlar yapmaya başlamasını beklemiştim. Ama Evelyn önemli değildi. Hardcastle'ın kaybetmekten korktuğu tek şey servetiydi.

"Aklına, Evelyn'in ölmesinden çıkar sağlayabilecek kimse geliyor mu?" dedim, bu adama karşı hissettiğim ani hoşnutsuzluğu saklamaya çalışırken.

"Herkesin düşmanı vardır; mahvolduğumuzu görmekten mutluluk duyacak eski aileler var ama hiçbiri böyle bir işe girişmez. Onların işi daha çok fısıldaşmak, partilerde dedikodu yapmak, *The Times*'ta nefret dolu yorumlar yazmak gibi şeylerdir, bilirsin."

Umutsuzlukla sandalyenin kolunda ritim tutuyordu.

"Tanrı aşkına Dance, bundan emin misin? Bu çok olanaksız görünüyor."

"Eminim ve doğruyu söylemek gerekirse, şüphelerim evde yoğunlaşıyor," dedim.

"Çalışanlardan biri mi?" diye sordu, sesini alçaltıp bakışlarını kapıya çevirerek.

"Helena," dedim.

Karısının ismi ona bir darbe vurdu.

"Helena mı? Ama sen... Yani... Dostum..."

Yüzü kıpkırmızı oldu, sözcükler ağzından öfkeyle dökülüyordu. Ben de yanaklarımda benzer bir sıcaklığın yükseldiğini hissediyordum. Bu konuşma sanki Dance'i zehirliyordu.

"Evelyn ilişkilerinin paramparça olduğundan bahsetti," dedim hızla. Sözcükler, çamura atılan taşlar gibi çıkmıştı ağzımdan.

Hardcastle pencereye gidip bana sırtını döndü. Terbiyesi benimle yüzleşmesini engelliyordu ama vücudunun titrediğini görebiliyordum; ellerini arkasında birbirine kenetlemişti.

"Helena'nın Evelyn'i pek sevmediğini inkâr edemem ama o olmadan, birkaç yıl içinde iflas ederiz," dedi. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken söylediği her sözcüğü hesaplıyordu. "Geleceğimizi tehlikeye atmaz."

Bunu yapamayacağını söylemedi.

"Ama..."

"Lanet olsun Dance, bu iftiradan senin çıkarın ne?" diye bağırdı; bana bağırmak zorunda kalmamak için camdaki yansımama kükrüyordu.

Bu son noktaydı. Dance, Peter Hardcastle'ı, sabrının sınırına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Vereceğim cevap ya bana içini açmasına ya da kapıyı göstermesine sebep olacaktı. Sözcüklerimi çok dikkatli seçmeli, en çok önemsediği şeyi vurgulamalıydım. Ona kızının hayatını kurtarmaya çalıştığımı söyleyebilirdim ya da...

"Üzgünüm, Peter," dedim uzlaşmacı bir sesle. "Biri Ravencourt'la anlaşmamızı sabote etmeye çalışıyorsa, hem arkadaşın hem hukuk danışmanın olarak, bunu durdurmak zorundayım."

Hardcastle'ın yüzü asıldı.

"Elbette durdurmak zorundasın," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Üzgünüm, eski dostum ama... Cinayetten filan bahsetmen... bazı eski anıları canlandırdı... Anlarsın. Elbette, Evelyn'in hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorsan, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım ama Helena'nın Evelyn'e zarar verebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Sorunlu bir ilişkileri var ama birbirlerini severler. Bundan eminim."

Hafif bir nefesle kendimi biraz rahatlattım. Dance'le mücadele etmek çok yorucu olmuştu ama sonunda bazı cevaplara ulaşmak üzereydim.

"Kızın Felicity Maddox adlı biriyle iletişime geçip Helena'nın davranışlarının onu endişelendirdiğini yazdı," diye devam ettim, konakçımın gerçekleri doğru biçimle sıralama ihtiyacını karşılayarak. "Konuk listesinde adı yok ama bence Felicity yardım etmek için buraya geldi ve şu an, Evelyn intihar etmeyi başaramazsa koz olarak tutuluyor olabilir. Michael onun, kızının çocukluk arkadaşı olduğunu söyledi ama onun hakkında başka bir şey hatırlayamadı. Sen bu kızı hatırıyor musun? Belki onu evde görmüşsündür. Onun bu sabah kütüphanede olduğuna inanmak için sebeplerim var."

Hardcastle çılgına dönmüştü.

"Tanımıyorum ama şunu da itiraf etmeliyim ki döndüğünden beri Evelyn'le pek konuşmadık. Geliş biçimi ve evlilik meselesi aramızda

bir duvar oluşturdu. Ama Michael'ın başka bir şey hatırlamaması tuhaf; Evelyn döndüğünden beri birbirlerinin yanından ayrılmadılar ve Evelyn Paris'teyken sık sık onu görmeye gittiğini, sürekli yazıştıklarını biliyorum. Biri şu Felicity'yi tanıyorsa, bunun o olmasını beklerdim."

"Onunla tekrar konuşurum ama mektupta yazanlar doğru, değil mi? Helena gerçekten son zamanlarda tuhaf davranıyor mu?"

Gramafon plağı çalmaya başladı; inleyen bir keman, fazlasıyla heyecanlı bir çocuğun ellerindeki bir uçurtma gibi tekrar tekrar yankılandı.

Peter kaşlarını çatıp sadece hoşnutsuzluğunun onu düzelteceğini umarak gramafona baktı. Yenilgiye uğradığında gramafona yaklaştı, iğneyi kaldırdı ve plağı ışığa doğru tuttuktan sonra üzerindeki tozları nefesiyle uzaklaştırdı.

"Çizilmiş," dedi başını iki yana sallayarak.

Plağı değiştirdiğinde yeni bir müzik çalmaya başladı.

"Bana Helena'dan bahset," diye ısrar ettim. "Partiyi Blackheath'te vermek ve nişanı Thomas'ın ölüm yıldönümünde açıklamak Helena'nın fikriydi, değil mi?"

"O sabah Thomas'ı geride bıraktığı için Evelyn'i hiç affetmedi," dedi, plağın dönüşünü izlerken. "İtiraf etmeliyim ki yılların bu acıyı azaltacağını düşünmüştüm ama..." Kollarını iki yana açtı. "Ve şimdi de bu..." Derin bir nefes alıp kendini toparladı. "Helena'nın Evelyn'i utandırmak istediğini kabul ediyorum. Bu evliliğin bir ceza olduğunu söylüyor ama detaylara bakarsan, aslında bence oldukça iyi bir çiftler. Ravencourt, Evelyn'e elini bile sürmeyecek, bunu bana kendisi söyledi. Tam olarak, 'Bu işler için çok yaşlıyım,' dedi. Evelyn evlerin idaresini üstlenecek, istediği kadar parası olacak ve onu utandırmadığı sürece istediği gibi yaşayabilecek. Bunun karşılığında Ravencourt da... Şey, uşakları hakkındaki dedikoduları biliyorsun. Günün her saatinde gelip giden yakışıklı adamlar. Her ne kadar hepsi skandal yaratmak için bir bahane olsa da evlilik bunların sonunu getirecek." Durup küstah gözlerle bana baktı. "Görüyor musun, Dance? Evelyn'i öldürmeye niyeti olsa, Helena tüm bunları neden ayarlasın? Bunu yapmaz, yapamaz. Her şeyin ötesinde, Evelyn'i seviyor. İtiraf ediyorum ki çok değil ama yeterince seviyor. Evelyn'in cezasını yeterince

çektiğini düşünmeye başladığında onunla arasını düzeltmeye başlayacak. Göreceksin. Helena eninde sonunda onu affedecek ve Evelyn bu evliliğin talihsizlikmiş gibi görünen bir şans olduğunu anlayacak. İnan bana, yanlış kişiyi suçluyorsun."

"Yine de karınla konuşmam gerek, Peter."

"Ajandam çekmecemde, içinde onun randevuları da var." Keyifsizce güldü. "Evliliğimiz bugünlerde sadece birbiriyle kesişen görevlerden oluşuyor ama karımın nerede olduğunu öğrenmeni sağlayacaktır."

Heyecanımı bastırmayı başaramayarak aceleyle çekmeceye yaklaştım.

Evdeki biri, muhtemelen Helena, yaptığı şeyleri gizlemek için onun ajandasındaki randevular sayfasını yırtmıştı. Bunu yapan kişi, randevuların bir kopyasının kocasında da olduğunu bilmiyordu ya da unutmuştu ve artık bu bilgi benim ellerimdeydi. Hemen burada, sonunda tüm bu sorunların kaynağını keşfedebilirdik.

Çekmece nemden şişip sertleşmişti. Gıcırdayarak açılıp iple tutturulmuş, kirpi derisiyle kaplanmış bir defteri gözler önüne serdi. Sayfaları karıştırıp hızla Helena'nın randevularını bulduğumda coşkum hemen kayboldu. Çoğunu zaten biliyordum. Helena sabah 07.30'da Cunningham'la buluşmuştu ama sebebi konusunda bir açıklama yoktu. Ondan sonra 08.15'te Evelyn'le, 09.00'da Millicent'la buluşmayı planlamış ama ikisine de gitmemişti. 11.30'da seyisbaşıyla bir randevusu vardı ve bu bir saat sonraydı; sonra öğleden sonra erken saatlerde Ravencourt'un odasını ziyaret edecekti. Helena, bunlara da gitmeyecekti.

Parmaklarım şüpheli bir şeyler arayarak randevuların üzerinde gezindi. Evelyn ve Ravencourt'tan haberim vardı ve Millicent da eski bir arkadaşıydı ama Helena'nın, sabah ilk iş olarak kocasının gayrimeşru oğlunu görmesine sebep olacak kadar acil ne olabilirdi?

Bunu Cunningham'a sorduğumda cevap vermeyi reddetmişti ama o, bugün Helena Hardcastle'ı gören tek kişiydi, yani artık geçiştirmelerine müsamaha gösteremezdim.

Ona gerçeği söyletmeliydim.

Bundan önce, ahırları ziyaret etmem gerekiyordu.

İlk kez, evin ele avuca sığmaz leydisinin nerede olacağını biliyordum.

Peter'a, "Helena'nın bu sabah Charles Cunningham'la neden buluştuğunu biliyor musun?" diye sordum, ajandayı tekrar çekmeceye koyarken.

"Muhtemelen Helena ona bir merhaba demek istemiştir," dedi Hardcastle kendine yeni bir içki doldururken. "İkisi hep yakın olmuştur."

"Stanwin'in sana şantaj yapmasının sebebi, Charles Cunningham mı?" diye sordum. "Stanwin onun senin oğlun olduğunu biliyor mu?"

"Yapma, Dance!" dedi bana sert gözlerle bakarken.

Ben de, konakçım da Peter'ın gözlerinin içine baktık. Dance ağzımdan özürler dökülmesine sebep oluyor, beni odadan çıkmaya zorluyordu. Bu çok can sıkıcı bir rahatsızlıktı. Konuşmak için her ağzımı açtığımda, önce başka bir adamın utancını bir kenara bırakmam gerekiyordu.

"Beni tanırsın Peter, böyle bir şeyi sormanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun," dedim. "Bu keyifsiz mesele hakkında her şeyi bilmem gerek."

Peter içkisiyle pencereye dönüp bunu düşündü. Görebileceği çok fazla şey yoktu. Ağaçlar aşırı büyüyüp eve o kadar yaklaşmıştı ki dallar camlara baskı yapıyordu. Peter'ın davranışlarına bakılcak olursa, elinde olsa onları içeri davet edebilirdi.

"Stanwin'in bana şantaj yaptığı şey, Charles Cunningham'ın ailesinin kim olduğuyla ilgili değil," dedi. "O küçük skandal bir zamanlar tüm sosyete gazetelerinde yerini aldı; Helena bunun olmasını bizzat sağladı. Bununla benden para sızdıramaz."

"O halde, Stanwin'in bildiği şey ne?"

"Daha fazlasını anlatmadan önce, bunu başka kimseye anlatmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum," dedi.

"Elbette," dedim, nabzım hızlanarak.

"Tamam." İçkisinden iri bir yudum aldı. "Thomas öldürülmeden önce Helena, Charlie Carver'la bir ilişki yaşıyordu."

"Thomas'ı öldüren adamla mı?" diye sordum, sandalyemde biraz daha doğrularak.

"Bu tip durumlara boynuzlamak diyorlar, değil mi?" dedi, pencerenin önünde kaskatı dururken. "Benim durumumda, bu alışılmadık derecede uygun bir metafor. O, oğlumu elimden alıp onun yerine kendi çocuğunu yerleştirdi."

"Kendi çocuğunu mu?"

"Cunningham benim gayrimeşru oğlum değil, Dance. Karımın oğlu. Babası Charlie Carver'dı."

Bir an için Dance'in kontrolünü kaybederek, "Alçak herif!" diye bağırdım; onun öfkesiyle benim şaşkınlığım birbirini yansıtıyordu. "Bu, nasıl oldu?"

"Carver ve Helena birbirlerine âşık oldular," dedi kederle. "Bizim evliliğimiz hiçbir zaman... Benim unvanım, Helena'nın ailesinin de parası vardı. Uygun, hatta gerekli denebilecek bir evlilikti ama aramızda sevgi yoktu. Carver ve Helena birlikte büyümüştü; Carver'ın babası, Helena'nın ailesinin evinde avlak bekçisiydi. Helena ilişkilerini benden gizledi ama evlendiğimizde Carver'ı Blackheath'e getirdi. Pişmanlıkla söyleyebilirim ki benim sadakatsizliklerim de onu etkiledi; evliliğimiz tökezledi ve bir yıl kadar sonra Helena, Carver'ın yatağına girdi. Kısa süre sonra da hamile kaldı."

"Ama sen Cunningham'ı kendi oğlun gibi yetiştirmedin?"

"Hayır; hamilelik süresince Helena beni bebeğin benden olduğuna inandırdı ama gerçek babasının kim olduğundan o da emin olamıyordu çünkü ben de... Yani, erkeklerin ihtiyaçlarını bilirsin. Anlıyorsun ya?"

Çok uzun süredir Dance'in evliliğini yöneten sevgi ve saygıyı hatırlayarak, soğuk bir tavırla, "Sanırım anlıyorum," dedim.

"Her neyse, Cunningham doğduğunda ben av için evden uzaklaşmıştım; Helena onu ebeye verip gizlice evden çıkarmış ve emzirilmesi için köye göndermiş. Geri döndüğümde bana çocuğun doğumda öldüğünü söylediler. Ama altı ay sonra, Helena bebeğin Carver'a çok fazla benzemediğinden emin olunca, Londra'da vakit geçirmek gibi talihsiz bir hata yaptığım bir hizmetçi kızın kucağında kapımızda belirdi. Kız, hem karımın parasını alıp hem çocuk bendenmiş gibi davranmaktan çok memnundu. Helena kurban rolünü oynayıp çocuğu eve almamız gerektiği konusunda ısrar etti, ben de utancım yüzünden

bunu kabul ettim. Onu aşçımız Bayan Drudge'a verdik; çocuğu kendi oğlu gibi yetiştirdi. İster inan ister inanma, ondan sonraki birkaç yıl huzurlu bir devre geçirmeyi bile başardık. Kısa aralıklarla Evelyn, Thomas ve Michael doğdu ve bir süre, mutlu bir aileydik."

Hikâye boyunca yüzünde bir duygu izi arayarak onu izlemiştim ama ifadesi sadece gerçekleri yansıtan boş bir sayfa gibiydi. Bir kez daha bu adamın beceriksizliği beni sarsmıştı. Bir saat önce, Thomas'ın ölümünün duygularını küle döndürdüğünü tahmin ederdim ama şimdi, hayatı boyunca kalbinde herhangi bir şeyin yeşerebildiğinden emin değildim. Bu adamın içinde açgözlülük dışında hiçbir şey büyüyemezdi.

"Gerçeği nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Tamamen şans eseri," dedi, ellerini pencerenin iki yanındaki duvarlara dayayarak. "Bir yürüyüşe çıktım ve oğlanın geleceği üzerine tartışan Carver ve Helena'ya rastladım. Helena her şeyi itiraf etti."

"O zaman neden ondan boşanmadın?" diye sordum.

"Herkesin utancımı öğrenmesine izin mi verseydim?" dedi dehşet içinde. "Gayrımeşru çocuklar artık yaygın bir durum ama herkesin, Lord Peter Hardcastle'ın sıradan bir bahçıvanla boynuzlandığını öğrendiğini düşünsene. Hayır Dance, bunu yapamazdım."

"Bunu öğrendikten sonra ne oldu?"

"Carver'ı buradan gönderdim, birkaç gün evden uzak durmasını söyledim."

"Bu, Thomas'ı öldürdüğü gün mü oldu?"

"Kesinlikle, onunla yüzleşmem onu çok öfkelendirdi ve... o da..."

Gözleri içki yüzünden bulanıklaşmıştı. Sabahtan beri kadehini defalarca boşaltıp yeniden doldurmuştu.

"Birkaç ay sonra Stanwin, Helena'ya gelip para istedi. Görüyorsun ya Dance, bana doğrudan şantaj yapılmıyor. Helena'ya ve benim itibarıma şantaj yapılıyor. Bunun için para ödüyorum."

"Peki ya Michael, Evelyn ya da Cunningham?" diye sordum. "Onlar bu hikâyeleri biliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla haberleri yok. Bir sırrı korumak, onu çocukların ağzına sakız etmeden bile oldukça zor."

"Peki Stanwin bunu nasıl öğrenmiş?"

"Ben de kendime on dokuz yıldır bu soruyu soruyorum ama bir cevap bulmaya yaklaşamadım bile. Belki de Carver'la arkadaşlardı; bilirsin, uşaklar kendi aralarında çok konuşur. Bunun dışında bir fikrim yok. Bildiğim tek şey, bu duyulursa mahvolacağım. Ravencourt skandallara karşı çok duyarlı ve gazetelerin ön sayfasına düşen bir ailenin kızıyla evlenmez."

Sarhoş ve acımasız sesi alçaldı, parmağıyla doğrudan beni gösterdi.

"Evelyn'in ölmesine izin vermezsen sana istediğin her şeyi veririm, beni duyuyor musun? O kaltağın bana servetime malolmasına izin vermeyeceğim, Dance. Buna izin vermeyeceğim."

36

Peter Hardcastle kendini sarhoş bir dalgınlığa kaptırmıştı; sanki birinin onu elinden almasından endişeleniyormuş gibi, kadehini sıkı sıkı kavramıştı. Onun başka bir işe yaramayacağını düşünerek meyve kâsesinden bir elma aldım ve içi boş bir özürden sonra odadan çıktım. O fark etmeden merdivenleri çıkabilmek için oturma odasının kapısını kapattım. Gold'la konuşmam gerekiyordu ama bunu bir sürü soruyu cevaplamam gerekmeden yapmayı tercih ediyordum.

Merdivenlerin tepesinde beni çatlak pencereler ve kapı altlarından içeri dolup havada daireler çizerek, yeri kirleten yaprakları havalandıran bir rüzgâr karşıladı. Aklıma bu koridorlarda Sebastian Bell olarak, yanımda Evelyn'le kâhyayı arayarak yürüdüğüm gün geldi. Burada onları düşünmem tuhaftı; Bell ve benim aynı kişi olduğumuzu hatırlamak daha da tuhaftı. Bell'in korkaklığı, Dance'in irkilmesine sebep oluyordu ama artık aramızda yeterince mesafe olduğu için bu beni etkilemiyordu. Dance bunun, bir zamanlar bir partide duyduğu utanç verici bir hikâye olduğunu hissediyordu. Başkasının utancı.

Dance, Bell gibi adamlardan tiksiniyordu ama ben o kadar yargılayıcı olamazdım. Blackheath dışında kim olduğum ya da başka birinin zihnine kapatılmadığımda nasıl düşündüğüm konusunda hiçbir fikrim yoktu. Görebildiğim kadarıyla ben de aynı Bell gibiydim... Ve bu, gerçekten o kadar kötü bir şey miydi? Ravencourt'un zekâsını ve Dance'in meselelerin özünü görebilme becerisini kıskandığım gibi,

Bell'in de merhametini kıskanıyordum. Bu özelliklerin herhangi birini Blackheath'in dışına da taşıyabilirsem, bununla gurur duyardım.

Koridorda yalnız olduğumdan emin olduktan sonra Gregory Gold'un el bileklerinden tavana asılmış olduğu odaya girdim. Gold anlamsız sözler söylüyor, acıyla irkiliyor, yorulmak bilmeyen bir kâbusu geride bırakmaya çalışıyordu. İçimdeki merhamet duygusu onu aşağı indirmek istiyordu ama çok iyi bir sebebi olmasaydı, Anna'nın onu bu halde bırakmayacağını düşündüm.

Yine de onunla konuşmam gerekiyordu, bunun için onu hafifçe sarstım.

Tepki alamadım.

Yanağına bir tokat attım, yakındaki sürahiden aldığım suyu yüzüne boşalttım ama kıpırdamadı bile. Bu çok korkunçtu. Doktor Dickie'nin yatıştırıcıları o kadar güçlüydü ki Gold ne kadar mücadele ederse etsin kendini onların pençesinden kurtaramıyordu. Midem büzüştü, kemiklerime kadar işleyen bir soğuk hissettim. Şimdiye kadar geleceğimdeki felaketler hep belirsiz, önemsiz, sisin içinden bir görünüp bir kaybolan şekiller gibiydi. Ama o bendim, benim kaderimdi. Parmak uçlarıma yükselip dün gece bana gösterdiği kesikleri ortaya çıkarmak için kollarını sıvadım.

"Arabadan inme," diye mırıldandım, uyarısını hatırlayarak.

"Ondan hemen uzaklaş," dedi Anna arkamdan. "Ve yavaşça bana dön. Bir daha söylemeyeceğim."

Söylediğini yaptım.

Elinde bana doğrulttuğu tüfekle kapı eşiğinde duruyordu. Bonesinin altındaki sarı saçları dağınık, yüz ifadesi çok öfkeliydi. İyi nişan almıştı ve parmağı tetiğin üzerindeydi. Tek bir adım bile atsam, Gold'u korumak için beni öldüreceğinden şüphem yoktu. Koşullar ne kadar aleyhime olsa da birinin beni bu kadar çok önemsediğini görmek Dance'in soğuk kalbini bile yumuşatmıştı.

"Benim, Anna," dedim. "Aiden."

"Aiden mı?"

Anna bana doğru bir adım yaklaşırken tüfek biraz alçaldı; nefesini duyabileceğim mesafedeki yüzü, yeni edindiğim hatları ve çizgileri incelemeye başladı.

"Defterde yaşlı olacağın yazıyordu," dedi, tüfeği tek eliyle tutarak. "Ama bir mezar taşına dönüşeceğinden bahsetmiyordu."

Başıyla Gold'u işaret etti.

"Kesiklere bakıyordun, değil mi?" dedi. "Doktor onları kendisinin yaptığını düşünüyor. Zavallı adam, kollarını delik deşik etmiş."

"Neden?" diye sordum dehşete düşerek, bir bıçakla kendimi kesmeme sebep olabilecek bir durum hayal etmeye çalışırken.

"Sen bunu benden daha iyi biliyorsun," deyip burnunu çekti. "Daha sıcak bir yerde konuşalım."

Anna'nın peşinden, kâhyanın pamuklu örtülerin altında huzurla uyuduğu, koridorun karşısındaki odaya gittim. Yüksek bir pencereden içeri ışık doluyor, ocakta küçük bir ateş çıtırdıyordu. Yastıkta kurumuş kan lekeleri vardı ama bunun dışında ortam sakin, sevgi dolu ve samimiydi.

"Uyandı mı?" dedim başımla kâhyayı işaret ederek.

"Arabada, çok kısa süre için uyandı. Biz de yeni geldik. Zavallı adam, zorlukla nefes alıyor. Peki ya Dance? O nasıl biri?" diye sordu Anna, tüfeği yatağın altına saklarken.

"Espriden anlamıyor ve oğlundan nefret ediyor ama onun dışında fena biri değil. Her şey Jonathan Derby'den iyidir," dedim masadaki sürahiden kendime bir bardak su doldururken.

"Onunla bu sabah tanıştım," dedi Anna mesafeli bir sesle. "O kafanın içinde tıkılı kalmanın hoş bir duygu olduğunu sanmam."

Değildi.

Oturma odasından aldığım elmayı ona atarak "Ona aç olduğunu söylemiştin, bu yüzden sana bunu getirdim. Yemek yemeye fırsat bulup bulamadığından emin olamadım."

Elmayı önlüğüyle silen Anna, "Bulamamıştım," dedi. "Sağ ol."

Pencereye doğru yürüyüp bir lekeyi gömleğimin koluyla sildim. Pencere yola bakıyordu ve kâhyanın evini işaret eden Salgın Doktoru'nu gördüğümde çok şaşırdım. Daniel yanında duruyordu, konuşuyorlardı.

Bu sahne beni huzursuz etti. Şimdiye kadar gardiyanım aramızda bir engel olmasına çok özen göstermişti. Daniel'la bu yakınlığını, onunla işbirliği yapmak olarak gördüm; sanki bir şekilde Blackheath'e

boyun eğmişim, Evelyn'in ölümünü ve Salgın Doktoru'nun, yalnız birimizin buradan gidebileceğine dair sözlerini kabul etmişim gibi. Ama bu kesinlikle doğru değildi. Bu günü değiştirebileceğimi öğrenmek, bana savaşmaya devam etme gücü vermişti... O halde ikisi ne konuşuyorlardı?

"Ne görüyorsun?" diye sordu Anna.

"Salgın Doktoru, Daniel'la konuşuyor," dedim.

"Ben Daniel'la tanışmadım," dedi Anna, elmasından bir ısırık aldıktan sonra. "Ve, Salgın Doktoru dediğin kim?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Seni her gördüğümde başka bir zamanda olman biraz sorun yaratmaya başladı."

"En azından benden bir tane var," dedi Anna, gürültüyle elmasını çiğneyerek. "Bana şu doktordan bahset."

Ona hızla Salgın Doktoru'ndan bahsettim; Sebastian Bell'ken çalışma odasındaki görüşmemizi, kaçmaya çalıştığımda arabamı nasıl durdurduğunu ve daha yakın zamanda, Jonathan Derby olarak Madeline Aubert'i ormanda kovaladığımda beni azarlayışını anlattım. Hepsi de çok eski yaşamlarda olmuş gibi geliyordu.

"Sanırım kendine bir arkadaş edinmişsin," dedi elmasını çiğneyerek.

"Beni kullanıyor," dedim. "Ama ne için kullandığını bilmiyorum."

"Daniel biliyor olabilir; epeyce samimi görünüyorlar," dedi pencereye gelip yanımda dururken. "Ne konuştukları hakkında bir fikrin var mı? Yoksa Evelyn'in cinayetini çözüp bana söylemeyi mi unuttun?"

"Bu işi doğru yaparsak, çözülmesi gereken bir cinayet olmayacak," dedim. Dikkatim önümdeki sahneye odaklanmıştı.

"Yani Salgın Doktoru bunun neredeyse imkânsız olduğunu söyledikten sonra bile, hâlâ Eveleyn'i kurtarmaya çalışıyorsun."

"Genel bir kural olarak, söylediklerinin yarısını umursamıyorum," dedim net bir sesle. "Bir maskenin ardından verilen bilgiler hakkında sağlıklı bir şüpheciliğim var diyelim. Ayrıca, bu günün değiştirilebileceğini biliyorum, bunu gördüm."

Anna öfkeyle, "Tanrı aşkına, Aiden," dedi.

"Sorun ne?" diye sordum şaşırarak.

Anna kollarını yorgunca iki yana açarak, "Bu, bunların hepsi!" dedi. "Seninle bir anlaşmamız vardı. Ben bu küçük odada oturup bu iki adamın güvenliğini sağlayacaktım, sen de sekiz hayatını bu cinayeti çözmek için kullanacaktın."

"Zaten bunu yapıyorum," dedim; öfkesi kafamı karıştırmıştı.

"Hayır, bunu yapmıyorsun," dedi. "Buradan çıkabilmemiz için ölmesi gereken kişiyi kurtarmaya çalışıyorsun."

"O benim arkadaşım, Anna."

"O, Bell'in arkadaşı," diye itiraz etti Anna. "Ravencourt'u küçük düşürdü ve Derby'yi neredeyse öldürüyordu. Bana kalırsa, uzun bir kış gecesi bile o kadının kalbinden daha sıcaktır."

"Onun da kendince sebepleri var."

Bu, soruyu yanıtlamaktan çok geçiştirmek için verilmiş, zayıf bir yanıttı. Anna haklıydı; Evelyn uzun zamandır arkadaşım değildi ve nezaketinin anıları hâlâ hafızamda olsa da artık benim için itici bir güç değillerdi. Başka, daha derin, huzursuz bir şey vardı. Böyle öldürülmesine izin verme fikri beni hasta ediyordu. Dance'i ya da diğer konakçılarımı değil. Bu beni, Aiden Bishop'ı hasta eden bir düşünceydi.

Ne yazık ki Anna gitgide daha da öfkelenerek, bana yaptığım bu keşif üzerinde düşünme fırsatını tanımadı.

"Onun sebepleriyle ilgilenmiyorum, seninkilerle ilgileniyorum," dedi, beni işaret ederek. "Belki de sen bunu hissetmiyorsundur ama ben en derinlerde, ne kadardır burada olduğumu biliyorum. On yıllardır buradayım Aiden, bundan eminim. Buradan gitmem gerek, bunu yapmak zorundayım ve sen benim en iyi şansımsın. Sekiz hayatın var; eninde sonunda buradan kurtulacaksın. Ben tüm bunları bir kez yapıp tekrar unutuyorum. Sen olmadığında burada hapis kalırım; ya yeniden Bell olarak uyandığında beni hatırlamazsan ne olacak?"

"Seni burada bırakmayacağım Anna," diye ısrar ettim. Sesindeki umutsuzluk beni sarsmıştı.

"O zaman Salgın Doktoru'nun senden istediği gibi şu lanet cinayeti çöz ve Evelyn'i kurtaramayacağını söylediğinde ona inan!"

"Ona güvenemem," dedim öfkelenip ona arkamı dönerken.

"Neden? Söylediği her şey oldu. O..."

"Senin bana ihanet edeceğini söyledi," diye bağırdım.

"Ne?"

"Senin bana ihanet edeceğini söyledi," diye tekrarladım. Bu itiraf beni sarsmıştı. Şu âna kadar bu suçlamayı hiç dile getirmemiş, bunu düşüncelerimin sessizliğinde görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Şimdi yüksek sesle söylediğim için gerçek bir olasılığa dönüşmüştü ve beni endişelendiriyordu. Anna haklıydı; Salgın Doktoru'nun söylediği diğer her şey doğru çıkmıştı ve bu kadınla aramdaki bağ ne kadar kuvvetli olursa olsun, bana ihanet etmeyeceğinden *kesinlikle* emin olamazdım.

Anna bir darbe almış gibi geri çekilip başını iki yana salladı.

"Ben asla... Aiden, bunu asla yapmam, yemin ederim."

"Geçen döngüden daha çok şey hatırladığını ve bunları söylemediğini söyledi," dedim. "Bu doğru mu? Bana söylemediğin bir şey var mı?"

Anna tereddüt etti.

"Bu doğru mu, Anna?" diye ısrar ettim.

"Hayır," dedi güçlü bir sesle. "Aramıza girmeye çalışıyor, Aiden. Sebebini bilmiyorum ama onu dinleyemezsin."

"Benim demek istediğim de buydu," diye bağırdım. "Salgın Doktoru, Evelyn konusunda doğruyu söylüyorsa, senin hakkında da doğruyu söylüyor. Ben, doğruyu söylediğine inanmıyorum. Bence ne olduğunu bilmediğimiz bir şey istiyor ve bence bunu elde etmek için bizi kullanıyor."

"Öyle bile olsa, Evelyn'i kurtarmak konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum," dedi Anna, hâlâ ona söylediğim şeyi hazmetmeye çalışırken.

"Çünkü biri onu öldürecek," dedim tereddütle. "Ve bunu kendisi bile yapmayacak; onu öyle bir köşeye sıkıştıracak ki Evelyn kendini öldürecek ve katil, bunu herkesin görmesini sağlayacak. Bu çok acımasızca; katil bundan zevk alıyor ve ben... Evelyn'i sevip sevmememiz ya da Salgın Doktoru'nun haklı olup olmaması önemli değil; bir insanı böyle öldürüp bir de bunu gösteri haline getiremezsin. Evelyn masum ve bunu durdurabiliriz. Ve bunu yapmalıyız."

Anna'nın sorusuyla ortaya çıkan bir anının köşesinde sendeleye-

rek, nefes nefese durdum. Sanki bir perde geri çekildi ve eskiden olduğum adam perdenin ardında neredeyse görünür hale geldi. Anahtar, suçluluk ve üzüntüydü; bundan emindim. Beni Blackheath'e getiren şey de bu duygulardı. Beni Evelyn'i kurtarmaya yönlendiren duygular bunlardı ama burada bulunuş amacım aslında bu değildi.

"Biri daha vardı," dedim yavaşça, anıyı kaybetmemeye çalışarak. "Sanırım bir kadın. Buraya gelmemin sebebi o ama onu kurtaramadım."

"İsmi neydi?" diye sordu Anna, yaşlı, kırışık elimi eline alıp yüzüme bakarak.

"Hatırlayamıyorum," dedim, konsantre olmaya çalışmak beynimi zonklatıyordu.

"O kadın ben miydim?"

"Bilmiyorum," dedim.

Hatıra kayboluyordu. Yanaklarımda gözyaşları, göğsümde bir ağrı vardı. Birini kaybetmişim gibi hissediyordum ama kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Anna'nın geniş, kahverengi gözlerine baktım.

"Gitti," dedim zayıf bir sesle.

"Üzgünüm, Aiden."

"Üzülme," dedim, gücümün geri döndüğünü hissederek. "Blackheath'ten çıkacağız, söz veriyorum ama bunu benim yöntemimle yapmalıyız. Bunu başaracağım, sadece bana güvenmen lazım, Anna."

Ben bir itiraz bekliyordum ama Anna gülümseyerek bana teslim oldu.

"O zaman, nereden başlıyoruz?" dedi.

"Ben Helena Hardcastle'ı bulacağım," dedim bir mendille yüzümü silerken. "Ayakçı konusunda başka ipucu bulabildin mi? Dün gece Derby'yi öldürdü ve sırada Dance'in olduğunu düşünüyorum."

"Aslında, bir plan üzerinde çalışıyordum."

Yatağın altına baktı, oradan çizim defterini çıkardı, açtı ve kucağıma koydu. Gün boyunca onu yönlendiren defterdi bu ama içinde beklediğim karmaşık sebep-sonuç ilişkileri ağını göremiyordum.

Görebildiğim kadarıyla içinde sadece anlamsız karalamalar vardı.

"Bunu görmemem gerektiğini sanıyordum," dedim, Anna'nın tuhaf ve ters yazısını okumaya çalışarak başımı ileri uzatırken. "Gurur duydum."

"Gerek yok, sana sadece görmen gereken kadarını gösteriyorum," dedi.

Titrek bir yazıyla günün olaylarının çizimleri yapılmış, daire içine alınan uyarılar yazılmıştı; sayfaya konuşmalardan parçalar not edilmişti ama onları açıklayan hiçbir şey yoktu. Aralarında, kâhyanın Gold tarafından dövülme sahnesi de olmak üzere hatırladığım birkaç sahne vardı ama çoğu benim için anlamsızdı.

Ancak kargaşanın saldırısına uğradıktan sonra, Anna'nın düzen getirme girişimlerini anlayabilmiştim. Bir kurşunkalemle çizimlerin yanına kendine detaylı notlar almıştı. Tahminler yürütmüş, saatleri yazmış, konuşmalarımız kaydedilmiş ve defterdekiyle karşılaştırılarak kontrol edilmiş, içindeki faydalı bilgiler listelenmişti.

"Onunla pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum," dedi Anna, defteri anlamakta zorlandığımı gördüğünde. "Onu bana konakçılarından biri verdi. Başka bir dilde yazılmış olsa da ancak bu kadar anlardım. Çoğunun benim için bir anlamı yok ama ben de eklemeler yaptım; senin gelip gidişlerini takip etmek için kullanıyorum. Senin hakkında bildiğim her şey burada. Tüm konakçılarının yaptığı her şey. Bu karmaşaya ancak böyle ayak uydurabiliyorum ama defter tamamlanmadı. Boşluklar var. Bu yüzden bana, Bell'in yanına gitmek için en iyi zamanı söylemen gerekiyor."

"Bell mi? Neden?"

"Ayakçı beni arıyor, biz de ona, tam olarak nerede olduğumu söyleyeceğiz," dedi, bir kâğıt parçasına bir şeyler yazarken. "Diğer konakçılarını da toplayıp Ayakçı'nın bıçağını çekmesini bekleyeceğiz."

"Peki onu nasıl tuzağa düşüreceğiz?" dedim.

"Bununla," deyip bana notu uzattı. "Bana Bell'in gününü anlatırsan, onu Bell'in bulacağından emin olduğum bir yere koyabilirim. Mutfakta bundan bahsedince, buluşma haberi bir saat içinde bütün eve yayılır. Ayakçı da bunu kesinlikle duyar."

Blackheath'ten ayrılma; başkalarının hayatları da sana bağlı. Akşam 22.20'de, aile mezarlığındaki anıtın yanında buluşalım; sana her şeyi anlatacağım.

Sevgiler, Anna

Bir anda tekrar, Bell ve Evelyn'in ellerinde silahla rutubetli mezarlığa girip sadece gölgeler ve kanlı bir pusula bulduğu o akşama döndüm.

Bu çok hayırlı bir işaret değildi ama net bir anlamı da yoktu. Bu da gelecekten bize gönderilmiş parçalardan biriydi ve oraya gidene kadar ne anlama geldiğini bilemeyecektim.

Anna tepkimi bekliyordu ama kendimi rahatsız hissetmem, itiraz etmek için yeterli bir sebep değildi.

"Bunun nasıl sonuçlandığını gördün mü? İşe yarıyor mu?" diye sordu Anna, gergince elbisesinin koluyla oynarken.

"Bilmiyorum ama elimizdeki en iyi plan bu," dedim.

"Yardıma ihtiyacımız olacak ve konakçıların azalıyor."

"Merak etme, onu bulacağım."

Cebimden bir dolmakalem çıkarıp nota Bell'i büyük bir kafa karışıklığından kurtaracak bir cümle daha ekledim.

Ayrıca, eldivenlerini unutma; yanmak üzereler.

37

Atları görmeden önce seslerini duydum; düzinelerce nal, önümdeki taş döşeli yolda ilerliyordu. Hemen arkalarında bir koku bırakıyorlardı; bu, rüzgârın bile dağıtamadığı, kötü gübre kokusuyla karışık ağır küf kokusuydu. Önce bıraktıkları izlenimle karşılaşıp ardından hayvanlarla yüz yüze gelmiştim: Otuz kadar at, ahırlardan çıkarılıp köye giden ana yola yönlendiriliyordu; arkalarına arabalar bağlanmıştı.

Yaya ahır görevlileri onları ilerletiyordu; düz şapkaları, beyaz gömlekleri ve bol, gri pantolonlarıyla üniformaları onları hem birbirlerinden hem de etraflarındaki atlardan ayırmayı imkânsız kılıyordu.

Huzursuzca toynakları izliyordum. Bir an gözümün önünde bir anı belirdi: Daha küçük bir çocukken, bir at beni sırtından atıyordu; canavarın toynakları göğsüme inip kemiklerimi kırıyordu...

Dance'in seni ele geçirmesine izin verme.

Kendimi konakçımın anılarından uzaklaştırıp içgüdüsel olarak göğsümdeki yara izine gitmiş olan elimi indirdim.

Durum gitgide kötüleşiyordu.

Bell'in kişiliği nadiren ortaya çıkıyordu ama Derby'nin şehvetini ve Dance'in görgü kuralları ve çocukluk travmalarını görmüştüm; onları kontrol altında tutmak gitgide zorlaşıyordu.

Grubun ortasındaki birkaç at, yanlarındaki atlara kişnedi; kaslı, kahverengi kütlenin üzerinden bir tedirginlik dalgası geçti. Bu, düşünmeden yoldan dışarı adım atıp bir gübre yığınına basmama sebep oldu.

Ahır görevlilerinden biri ahırdan uzaklaşırken ayağımdaki pisliği temizliyordum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Bay Dance?" dedi şapkasını eğerek selam verirken.

"Beni tanıyor musun?" dedim, bu beni şaşırtmıştı.

"Affedersiniz efendim. İsmim Oswald, dün bindiğiniz atı ben eğerlemiştim. Bir beyefendiyi at üstünde görmek çok hoş bir şey, efendim. Artık çok insan öyle at binmeyi bilmiyor."

Tütün yüzünden sararmış, boşluklu iki sıra dişini göstererek gülümsedi.

"Elbette, elbette," dedim. Yanımızdan geçen atlar sırtıma dokunuyordu. "Aslında Oswald, Lady Hardcastle'ı arıyorum. Seyisbaşı Alf Miller'la görüşecekti."

"Leydinin nerede olduğundan emin değilim ama Alf'i az önce kaçırdınız. On dakika önce yanında biriyle gitti. Söyleyebileceğim tek şey, göle doğru gittiği; çayırın yanından ilerleyen yola döndüler. Kemerin altından geçtiğinizde sağınızda kalır, efendim. Acele ederseniz belki onları yakalayabilirsiniz."

"Teşekkürler, Oswald."

"Rica ederim, efendim."

Tekrar şapkasıyla selam verip topluluğa geri döndü.

Yolun kenarını takip ederek ahırlara doğru ilerledim; gevşemiş taşlar beni epeyce yavaşlatıyordu. Diğer konakçılarımdan birinde olsam, yana doğru adımlar atardım ama Dance'in yaşlı bacakları bunu yapabilecek kadar hızlı değildi ve ağırlığımın altında kımıldayan her taşla dizlerim ve ayak bileklerim bükülüp beni düşme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu.

Keyifsizce kemerin altından geçip bahçeyi kirleten yulaf, saman ve ezilmiş meyve yığınlarını gördüm; bir oğlan, pisliği kenarlara süpürmeye çalışıyordu. Kullandığı süpürge boyunun iki katı olmasaydı, muhtemelen bu işte daha başarılı olurdu. Yanından geçerken utangaç bir ifadeyle bana baktı; şapkasıyla selam vermeye çalıştı fakat sadece onu rüzgâra kaptırmayı başardı. Onu son gördüğümde, içi rüyalarıyla doluymuş gibi şapkasını kovalıyordu.

Çayır boyunca uzanan yol, üzerinde su birikintileri olan, çamurlu

bir yoldu ve yolu yarıladığımda pantolon paçalarım pislik içindeydi. Dallar kırılıyor, bitkilerden yağmur damlıyordu. İzlendiğimi hissediyordum; bunu kanıtlayacak hiçbir şey olmasa da ağaçların arasında bir şeyin adımlarımı takip ettiğine yemin edebilirdim. Sadece yanıldığımı umabilirdim çünkü Ayakçı şu an yolumu keserse savaşamayacak kadar güçsüz ve kaçamayacak kadar zayıftım. Ayakçı beni nasıl öldüreceğine karar verdiği an hayatım sona ererdi.

Ne seyisbaşını ne de Leydi Hardcastle'ı göremeyince, dikkatimi tamamen bir kenara bırakıp arkama çamur sıçratarak, endişeyle ve hızla yürümeye başladım. Toprak yol kısa süre sonra çayırı takip etmeyi bırakıp ormana doğru dönüyordu; ahırlardan uzaklaştıkça içimdeki izleniyor olma hissi de güçleniyordu. Aralarından geçtiğim böğürtlen çalıları giysilerime takılıyordu, sonunda mırıltı halindeki konuşmaları ve kıyıya vuran suyun sesini duydum. Bir anda içim rahatlarken, bunca zamandır nefesimi tuttuğumu fark ettim. İki adım attığımda yüz yüzeydik ama seyisbaşına eşlik eden kişi Leydi Hardcastle değil, Ravencourt'un uşağı Cunnigham'dı. Üzerinde kalın bir palto ve Daniel'la Ravencourt'un konuşmalarını bölerken boynundan çözmeye uğraştığı uzun, mor şalı vardı.

Banker kütüphanede uyuyor olmalıydı. Beni gördüklerinde yüzlerinde beliren panik, konuştukları şeyin basit bir dedikodu olmadığını gösteriyordu.

Kendini ilk toparlayan, tatlı bir ifadeyle gülümseyen Cunningham oldu.

"Bay Dance, bu ne hoş bir sürpriz," dedi. "Bu kötü havada neden dışarı çıktınız?"

"Helena Hardcastle'ı arıyorum," dedim, bakışlarımı Cunningham'dan seyisbaşına kaydırarak. "Bay Miller'la burada yürüyüş yapacağını zannediyordum."

"Hayır, efendim," dedi Miller şapkasını iki eliyle tutarak. "Benim kulübemde buluşacağız, efendim. Şimdi oraya gidiyorum."

"O halde hepimiz aynı yere gidiyoruz," dedi Cunningham. "Ben de onu görmeyi umuyordum. Hep birlikte gidebiliriz. Benim işim çok uzun sürmez ama sıramı memnuniyetle beklerim."

"Onunla ne işiniz var?" diye sordum, hep birlikte tekrar ahır-

lara doğru yürümeye başladığımızda. "Bildiğim kadarıyla, Leydi Hardcastle'la kahvaltıdan önce görüştünüz."

Sorumun dolaysızlığı bir an için Cunningham'ın keyfini kaçırdı, yüzünden ani bir rahatsızlık ifadesi geçti.

"Lord Hardcastle adına ilgilendiğim birkaç mesele var," dedi. "Bu tip işleri bilirsiniz. Bir kargaşa, hemen yenisine sebep olur."

"Ama evin hanımını bugün gördünüz, değil mi?" dedim.

"Evet, sabah ilk iş olarak."

"Nasıl görünüyordu?"

Kaşlarını çatıp omzunu silkti. "Bilemiyorum. Konuşmamız çok kısaydı. Bu sorularla nereye varmak istediğinizi sorabilir miyim, Bay Dance? Kendimi, mahkemede size ifade veriyormuş gibi hissediyorum."

"Bugün Leydi Hardcastle'ı sizden başka kimse görmedi. Bu bana tuhaf geliyor."

"Belki de sürekli sorulara maruz kalmaktan bıkmıştır," dedi Cunningham sivri bir tavırla.

Seyisbaşının kulübesine ulaştığımızda hepimiz gergindik; Bay Miller bizi içeri davet ederken rahatsızca kıpırdanıyordu. Ev son geldiğimdeki kadar düzenli ve derli topluydu ama sırlarıyla birlikte üç adam için çok küçüktü.

Ben masanın yanındaki sandalyeye otururken Cunningham kütüphaneyi inceledi; seyisbaşı kaşlarını çatıp zaten düzenli olan kulübeye çeki düzen vermeye çalıştı.

On dakika kadar bekledik ama Leydi Hardcastle gelmedi.

Sessizliği bozan Cunningham oldu.

"Görünüşe bakılırsa leydinin başka planları var," dedi, saatine bakarak. "Gitmem gerekiyor, kütüphaneye dönmeliyim. Size iyi sabahlar, Bay Dance, Bay Miller," dedi ve başıyla selam verdikten sonra kapıyı açıp çıktı.

Miller gergin bir ifadeyle bana baktı.

"Peki ya siz, Bay Dance?" dedi. "Beklemeye devam edecek misiniz?" Bunu duymazdan gelerek şöminenin başına gidip yanında durdum.

"Cunningham'la ne konuşuyordunuz?" diye sordum.

Miller vereceği cevap bir ulakla gelecekmiş gibi pencereye baktı. Yüzünün önünde parmaklarımı şıklatıp nemli gözlerini bana çevirmesini sağladım.

"Şu an sadece meraklandım, Bay Miller," dedim, korkunç olasılıklar barındıran, alçak bir sesle. "Kısa süre sonra, kızmaya başlayacağım. Bana ne konuştuğunuzu söyleyin."

Miller altdudağını ileri uzatıp içindeki pembe kısmı ortaya çıkararak, "Birinin ona etrafı gezdirmesini istedi," dedi. "Gölü görmek istedi ve gördü."

Elbette Miller'ın bazı yetenekleri vardı ama yalan söylemek bunlardan biri değildi. Yaşlı yüzü kırışıklıklar ve sarkık etlerden ibaret bir kütleydi; duygularının, kendileri için bir sahne kurmasına yetecek kadar bol malzeme vardı. Yüzü her asıldığında bir trajedi yaşanıyor, her gülümseme kaba bir sırıtışa dönüşüyordu. İkisinin arasında bir ifade gerektirecek bir yalan bütün gösteriyi mahvetmeye yeterdi.

Elimi omzuna koyup başımı onunkine yaklaştırdım ve gözlerini benden kaçırışını izledim.

"Bay Miller, bildiğiniz gibi, Charles Cunningham bu evde büyüdü. Onu gezdirecek bir rehbere ihtiyacı yok. Şimdi söyleyin, ne konuşuyordunuz?"

Miller başını iki yana salladı. "Ama söz verdim..."

"Ben de bazı sözler verebilirim, Bay Miller ama benim verdiğim sözleri beğenmeyebilirsiniz."

Parmaklarımı, onu irkiltmeye yetecek kadar sertçe köprücükkemiğine bastırdım.

"Öldürülen oğlan hakkında sorular soruyordu," dedi isteksizce.

"Thomas Hardcastle mı?"

"Hayır, efendim, öbür oğlan."

"Hangi öbür oğlan?"

"Keith Parker, seyis."

"Ne seyisi? Sen ne diyorsun?"

"Kimse onu hatırlamıyor efendim, o yeterince önemli biri değil," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Yanımda çalışan oğlanlardan biriydi; iyi huyluydu, on dört yaşındaydı. Küçükbey Thomas ölmeden bir hafta kadar önce kayboldu. Ormanı aramak için birkaç polis geldi ama

cesedi bulamadılar ve kaçtığını söylediler. Ama size şunu söyleyebilirim, o çocuk kaçmadı. Annesini, işini seviyordu. Bunu yapmazdı. Bunu o zaman da söyledim ama kimse dinlemedi."

"Onu buldular mı?"

"Hayır, efendim, bulamadılar."

"Cunningham'a da bunu mu söyledin?"

"Evet, efendim."

"Söylediklerin bu kadar mıydı?"

Gözleri sağa sola kaydı.

"Dahası da var, değil mi?" dedim.

"Hayır, efendim."

"Bana yalan söyleme, Miller," dedim soğuk bir sesle, sinirleniyordum. Dance onu kandırmaya çalışan insanlardan nefret ediyordu; bunu kendi aptallığının, saflığının bir göstergesi olarak görüyordu. Bir yalancının, yalan söyleme girişiminde bulunmak için bile, karşındaki kişinin kendisinden daha aptal olduğunu düşünmesi gerekirdi ve Dance bu düşünceyi çok aşağılayıcı buluyordu.

Zavallı seyisbaşı, "Yalan söylemiyorum, efendim," diye itiraz etti. Alnında bir damar atmaya başlamıştı.

"Söylüyorsun! Bana bildiklerini anlat!" diye emrettim.

"Yapamam."

"Yaparsınız, yoksa sizi mahvederim, Bay Miller," dedim konakçımın kişiliğini özgür bırakarak. "Sahip olduğunuz her şeyi, hatta üzerinizdeki giysileri ve kaçırdığınız her peniyi elinizden alırım."

Dance'in sözcükleri ağzımdan dökülüyordu, her biri zehirliydi. Hukuk kariyerini böyle yürütüyordu, istediklerini yaptırmak için rakiplerini gözdağı ve tehditlerle korkutuyordu. Bu açıdan Dance de Derby kadar vahşi biri olarak görülebilirdi.

"Tüm sırlarınızı..."

"Bütün hikâye yalan," diye haykırdı Miller.

Yüzü kül gibiydi, hayalet görmüşe benziyordu.

"Bu da ne demek! Her şeyi anlat!" dedim.

"Küçükbey Thomas'ı Charlie Carver'ın öldürdüğünü söylediler, efendim."

"Yani?"

"Bunu yapmış olamaz, efendim. Charlie'yle yakın arkadaştık. Charlie o sabah Lord Hardcastle'la tartışmıştı; kovuldu ve yanına yolluk almaya karar verdi."

"Yolluk mu?"

"Lord Hardcastle'ın çalışma odasından birkaç şişe brendi yürütmüştü, efendim. İçeri girip onları almıştı."

"Adam birkaç şişe içki çalmış," dedim. "Bu nasıl onun masum olduğunu kanıtlar?"

"Bayan Evelyn'i atıyla gezintiye gönderdiğimde yanıma geldi. Bir arkadaşıyla son bir içki içmek istediğini söyledi. Bunu reddedemezdim, değil mi? Charlie'yle birlikte o şişeleri içtik ama cinayetten yarım saat kadar önce, bana gitmem gerektiğini söyledi. "

"Gitmen gerektiğini mi? Neden?"

"Birinin onu görmeye geleceğini söyledi."

"Kim?"

"Bilmiyorum efendim, onu söylemedi. Sadece..."

Vereceği cevabın, onu uçurumdan aşağı atacağını düşünerek duraksadı.

"Ne?" diye ısrar ettim.

Zavallı ahmak ellerini ovuşturuyor, topuğuyla halıyı kırıştırıyordu.

"Her şeyin ayarlandığını söyledi, efendim. Başka bir yerde iyi bir iş bulmasına yardım edeceklerini söyledi. Ben de düşündüm ki..."

"Evet."

"Öyle konuşunca... Düşündüm ki..."

"Tanrı aşkına, Bay Miller, konuşun!"

"Leydi Hardcastle, efendim," dedi, ilk kez gözlerime bakarak. "Leydi Helena Hardcastle'la buluşacağını düşünmüştüm. İkisi her zaman çok yakındı."

Omzundaki elimi çektim.

"Ama onun geldiğini görmedin, değil mi?"

"Ben..."

"Gitmedin, değil mi?" dedim, yüzündeki suçluluk duygusunu yakalayarak. "Kimin geleceğini görmek istedin ve yakınlarda bir yere saklandın."

"Kısa süre için, efendim. Sadece Charlie'nin iyi olduğundan emin olmak için."

"Neden bunu kimseye anlatmadın?" dedim, kaşlarımı çatıp ona bakarak.

"Öyle emredildi, efendim."

"Kim emretti?"

Bana bakıp sessizce yalvardı.

"Kim emretti dedim!" diye ısrar ettim.

"Leydi Hardcastle, efendim. Bu yüzden şöyle düşündüm... Leydi Hardcastle, Charlie'nin oğlunu öldürmesine izin vermezdi. Ve Charlie onu öldürdüyse de, bana sessiz kalmamı söylemezdi. Bu çok saçma, değil mi? Charlie masum olmalı."

"Peki bu sırrı neden bunca yıldır sakladın?"

"Korkuyordum, efendim. Çok korkuyordum."

"Helena Hardcastle'dan mı?"

"Bıçak yüzünden, efendim. Thomas'ın öldürüldüğü bıçak. Onu Carver'ın kulübesinde, döşemenin altında buldular. Zaten sonunu getiren de bu oldu, efendim."

"Bıçak sizi neden korkutuyor, Bay Miller?"

"Çünkü bıçak benimdi, efendim. Bir nal bıçağıydı. Cinayetten birkaç gün önce, evimde bir bıçak kaybolmuştu. Bir de yatağımdan iyi bir battaniye alınmıştı. Beni de suçlayabileceklerini düşündüm, efendim. Sanki bu işte Carver'la ortakmışım gibi."

Bundan sonraki birkaç dakika, bir sis bulutunun altında ilerlemek gibiydi; düşüncelerim çok dağınıktı. Miller'a sırlarını saklayacağıma dair söz verdiğimi ve kulübeden çıkışımı hayal meyal hatırlıyordum; eve yöneldiğimde yağmurun altında ıslanmaya başladım.

Michael Hardcastle, Thomas'ın öldürüldüğü sabah Charlie Carver'ın biriyle görüştüğünü söylemişti; Stanwin kaçmadan önce onu tüfekle yaraladığını söylüyordu. O kişi, Leydi Hardcastle olabilir miydi? Bu doğruysa, yaraları sessizce tedavi edilmiş olmalıydı.

Doktor Dickie?

Thomas'ın öldürüldüğü hafta sonu Hardcastle'lar evde bir parti veriyordu ve Evelyn onuruna verilen bu baloya da aynı konuklar

davet edilmişti. Dickie bugün buradaysa, muhtemelen on dokuz yıl önce de buradaydı.

O konuşmaz; bir köpek kadar sadık.

Derby'nin bedenindeyken Dickie'nin odasında bulduğum işaretli İncil'i hatırlayıp, "Uyuşturucu işinde Bell'le birlikte çalışıyor," dedim. "Bu, ona gerçeği söyletmeye yeter."

Heyecanım artıyordu. Dickie, Leydi Hardcastle'ın omzundan vurulduğunu doğrularsa, Helena, Thomas'ın cinayetinde bir şüpheliye dönüşecekti. Ama Helena Hardcastle neden kendi oğlunu öldürüp suçu da Lord Hardcastle'ın âşık olduğunu iddia ettiği Carver'ın üstlenmesine izin verirdi ki?

Dance'in zekâsı bu kadarını düşünmesine izin veriyordu. Yaşlı avukat, hayatını kan kokusu almış bir av köpeği gibi, gerçeklerin peşinde geçirmişti. Ancak Blackheath ufukta gözden kaybolduğunda, etrafımdakileri fark edebilmeye başlamıştım. Bu mesafeden, bu zayıf gözlerle evin hatları bulanıklaşmıştı. İnsan Blackheath'i bir zamanlar olduğu gibi; genç Millicent Derby'nin burada, Ravencourt ve Hardcastle'larla yazlarını geçirdiği, küçük çocukların ormanda korkusuzca oyunlar oynadığı, ebeveynlerinin partilerin, müziğin, kahkahaların tadını çıkardığı ve şarkı söylediği zamanlardaki hali gibi görünüyordu.

Bu ev muhtemelen çok görkemli günler görmüştü.

İnsan Helena Hardcastle'ın o günlere özlem duymasını ve hatta o günleri geri getirmek için başka bir parti vermesini anlayabiliyordu. İnsan bunu anlayabilirdi ama ancak aptal biri, tüm bunların olmasının sebebi olarak bunu kabul ederdi.

Blackheath tamir edilemezdi. Thomas Hardcastle'ın öldürülmesi evin içini boşaltmış ve burayı bir harabeye çevirmişti, yine de Helena, on dokuz yıl sonra aynı gün, aynı konukları çağırarak bir parti vermişti. Geçmiş mezarından çıkarılıp giydirilmişti ama bunun amacı neydi?

Miller haklıysa; Thomas Hardcastle'ı Charlie Carver öldürmediyse, bunu hepimizin içine takılıp kaldığı bu ağı ören ve gitgide, her şeyin merkezinde olduğuna ikna olduğum Helena Hardcastle'ın yapmış olması mümkündü.

Bu akşam Evelyn'i de öldürmeyi planlıyor olabilirdi ve ben, onu durdurmak şöyle dursun, nasıl bulabileceğimi bile bilmiyordum.

38

Birkaç beyefendi Blackheath'in dışında sigara içip önceki gecenin maceralarını birbirleriyle paylaşıyordu. Neşeli selamlar beni merdivenleri çıkana kadar takip etti ama ben herhangi bir yorum yapmadan yanlarından geçtim. Bacaklarım sızlıyordu, belimin sıcak bir küvette dinlenmeye ihtiyacı vardı ama zamanım yoktu. Av yarım saat sonra başlıyordu ve bunu kaçıramazdım. Bir sürü sorum vardı ve yanıtların çoğu elinde bir tüfek taşıyacaktı.

Konuk odasından bir viski sürahisi alıp odama çekildim; acıyı hafifletmek için birkaç kadeh içkiyi art arda içtim. Dance'in itirazlarını hissedebiliyordum; hem bu rahatsızlığın farkında olmamdan hem de onu azaltmaya çalışmamdan hiç hoşlanmıyordu. Konakçım, yaşlılığı bir kötülük, tükeniş ve kayıp olarak görüyordu.

Çamurlu giysilerimi üzerinden çıkarıp aynanın önüne gittim ve hâlâ Dance'in nasıl göründüğünü bilmediğimi fark ettim. Her gün yeni bir bedene girmek normal bir şey haline gelmişti ve hâlâ aynaya bakmamı sağlayan şey, orada bir an için gerçek Aiden Bishop'a dair bir şey yakalama umuduydu.

Dance yetmişlerinin sonlarındaydı ve içi de dışı kadar eskiydi. Neredeyse tamamen keldi; yüzü kafatasından aşağı dökülen bir kırışıklıklar deniziydi, sanki onu yerinde tutan tek şey büyük, kemerli burnuydu. Burnunun iki yanında küçük, gri bir bıyığı ve içindeki adama dair hiçbir bilgi vermeyen, hatta orada biri olmayabileceğini düşün-

düren karanlık, cansız gözleri vardı. Dance için göze batmamak bir takıntı gibiydi; giysileri –kaliteli olsalar da– sadece gri tonlarındaydı; sadece mendilleri ve boyunbağlarında biraz daha çok renk görmek mümkündü. Bu konuda bile seçimleri koyu kırmızı ve koyu maviden yana olmuştu; Dance kendi hayatının içinde gizlenen bir adam izlenimi veriyordu.

Av takımının göbek kısmı biraz dardı ama sorun olmazdı. Bir kadeh daha viski içerek boğazımı ısıttıktan sonra koridoru geçip Doktor Dickie'nin yatak odasına gittim ve kapıyı sertçe çaldım.

Diğer taraftan adımlar yaklaştı, Dickie kapıyı genişçe açtı. O da av takımını giymişti.

"Ameliyathanemde bile bu kadar çalışmıyorum," diye söylendi. "Sizi uyarmalıyım, sabahtan beri bir bıçak yarası, bir hafıza kaybı ve ciddi bir dayak vakasıyla karşılaştım, yani hastalığınız her neyse, epeyce ilginç olmalı. Ve tercihen, bel üstü bölgede olmalı."

"Sebastian Bell aracılığıyla uyuşturucu satıyorsunuz," dedim sertçe. Yüzündeki gülümsemenin silinişini izledim. "Siz uyuşturucuyu buluyorsunuz, o satıyor."

Dickie'nin yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu ve ayakta durabilmek için kapı çerçevesine dayanmak zorunda kaldı.

Zaafını gördüğümde bunu avantaja çevirdim. "Ted Stanwin bu bilgi için çok iyi para verir ama Stanwin'e ihtiyacım yok. Sadece, Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü gün Helena Hardcastle'ı ya da başka birini tedavi edip etmediğinizi öğrenmem gerekiyor."

"O zaman polis de bana aynı soruyu sormuştu ve dürüstçe cevaplamıştım," dedi, gömlek yakasını gevşeterek. "Hayır, kimseyi tedavi etmedim."

Suratımı asıp arkamı döndüm. "Stanwin'e gidiyorum," dedim.

Dickie kolumu yakalayıp, "Lanet olsun, doğruyu söylüyorum," dedi.

Birbirimizin gözlerine baktık. Dickie'nin gözleri yaşlı, sönük ve korku doluydu. Gözlerimde gördüğü bir şey, kolumu hemen bırakmasına sebep oldu.

"Helena Hardcastle çocuklarını hayatından bile çok sever ve aralarında da en çok Thomas'ı severdi," diye ısrar etti. "Ona zarar vermiş

olamaz, bunu yapamaz. Bir beyefendi olarak onurum üzerine yemin ederim ki o gün bana yaralı kimse gelmedi ve Stanwin'in vurduğu kişi hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Bir süre bu yalvaran gözlere bakıp bir aldatmaca aradım ama Dickie'nin doğruyu söylediğinden emindim.

Yenilgiye uğramıştım; doktoru bırakıp diğer beyefendilerin toplandığı, puro içip sohbet ederek, sabırsızca avın başlamasını beklediği antreye geri döndüm. Dickie'nin Helena konusundaki şüphemi doğrulayacağına ve bunun, Evelyn'in ölümü konusunda bir başlangıç noktası olacağına inanmıştım.

Thomas'a neler olduğunu daha net bir kaynaktan öğrenmeliydim ve bunu sormam gereken kişiyi kesinlikle biliyordum.

Ted Stanwin'i arayarak konuk odasına girdim ve yeşil av takımıyla Philip Sutcliffe'i görüm. Sutcliffe, büyük bir heves ve çok az yetenekle piyanonun tuşlarına saldırıyordu; bu müziğe benzer şey beni evdeki ilk sabahıma döndürdü. Şu an Sebastian Bell, elinde adını bile bilmediği bir içkiyle, rahatsız ve tek başına, odanın uzak köşesinde duruyordu. İçimdeki acıma hissi, Dance'in öfkesiyle dengelendi; yaşlı avukatın, cehaletin hiçbir biçimine pek sabrı yoktu. Şansı olsa, Bell'e her şeyi söyler ve sonuçları umursamazdı. Bu fikrin bana da çekici geldiğini itiraf etmek zorundaydım.

Bell'in bu sabah ormanda Anna'yı değil, Madeline Aubert adlı bir hizmetçiyi gördüğünü bilmesinin ne zararı olabilirdi ki? İkisinin de ölmediğini, suçluluk duymasının gereksiz olduğunu bilmesinin? Ona döngüyü ve buradan çıkmanın anahtarının, Evelyn'in cinayetini çözmek olduğunu anlatarak, Donald Davies olduğu günü kaçmaya çalışarak boşa harcamasını engelleyebilirdim. Cunningham'ın, Charlie Carver'ın oğlu olduğunu ve görünüşe bakılırsa, Carver'ın Thomas Hardcastle'ı öldürmediğini kanıtlamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Zamanı geldiğinde Cunningham'a şantaj yapacağı bilginin bu olduğunu çünkü Ravencourt'un skandallardan tiksindiğini ve bunu öğrenirse muhtemelen uşağını kovacağını söyleyebilirdim. Ona gizemli Felicity Maddox'u bulmasını söyleyebilir, en önemlisi ona Helena Hardcastle'dan bahsedebilirdim çünkü tüm yollar evin kayıp leydisine çıkıyormuş gibi görünüyordu.

İşe yaramaz.

"Biliyorum," diye mırıldandım kederle.

Bell ilk olarak akıl hastanesinden kaçtığımı düşünürdü ve hepsinin gerçek olduğunu anladığında, araştırmaları günü tamamen değiştirirdi. Ona yardım etmek istesem de cevaba, bu döngünün bozulmasını tehlikeye atamayacak kadar yaklaşmıştım.

Bell'in bunu tek başına yapması gerekecekti.

Bir el dirseğimi yakaladı; Christopher Pettigrew elinde bir tabakla yanımda belirdi. Daha önce hiç bu kadar yakınında durmamıştım ve Dance'in kusursuz terbiyesi olmasaydı, tiksintim yüzümde açıkça görülebilirdi. Yakından, henüz kazılıp toprağın altından çıkarılmış bir şey gibi görünüyordu.

"Yakında ondan kurtulacağız," dedi Pettigrew, omzumun üzerinden, yemek masasındaki soğuk yiyeceklerden alırken kısık gözlerle diğer konukları izleyen Ted Stanwin'i işaret ederek. Ondan iğrendiği çok belliydi.

Şu âna kadar onun basit bir kabadayı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, daha fazlası olduğunu görüyordum. Stanwin'in işi şantaj yapmaktı; yani bu evdeki tüm sırları ve gizli kalmış utançları, olası tüm skandalları ve sapkınlıkları biliyordu. Daha da kötüsü, kimlerin suçlarının cezasını çekmeden yakayı sıyırdığını da biliyordu. Sırlarını koruduğu için kendisi de dahil olmak üzere, Blackheath'teki herkesten nefret ediyordu ve bu yüzden, kendini iyi hissetmek için her gün başka bir kavga çıkarıyordu.

Biri beni iterek yanımdan geçti. Kafası karımış Charles Cunningham elinde Ravencourt'un mektubuyla kütüphaneden gelirken hizmetçi Lucy Harper akşamın getireceği olaylardan habersiz, tabakları topluyordu. Hafif bir sızıyla, hizmetçinin biraz, ölen karım Rebecca'ya benzediğini fark ettim. Elbette gençlik günlerine. Hareketlerinde, davranışlarının yumuşaklığında ona benzeyen bir şey vardı, sanki...

Rebecca senin karın değildi.

"Lanet olsun, Dance," dedim, başımı iki yana sallayarak kendimi ondan kurtarırken.

Kaşlarını çatıp bana bakan Pettigrew, "Affedersin, ne dediğini anlamadım ihtiyar," dedi.

Utançla kızararak cevap vermek için ağzımı açtım ama boş bir tabağı almak için Stanwin'in yanından geçmeye çalışan zavallı Lucy Harper dikkatimi dağıttı. Hatırladığımdan daha güzeldi; çilli ve mavi gözlüydü, dağınık, kızıl saçlarını tekrar bonesinin içine tıkmaya çalışıyordu.

"Affedersin, Ted," dedi.

Stanwin, "Ted mi?" dedi onu bileğinden yakalayıp irkilmesine sebep olacak kadar sert sıkarak. "Sen kiminle konuştuğunu zannediyorsun, Lucy? Bana Bay Stanwin diyeceksin, artık alt katta, sıçanlarla birlikte yaşamıyorum."

Şaşırıp korkan Lucy yardım arayarak hepimizin yüzüne baktı.

Sebastian Bell'in aksine, Dance insan doğasını gözlemlemeyi seviyordu ve önümde yaşanan sahneyi izlerken tuhaf bir şey dikkatimi çekmişti. Bu ana ilk tanık olduğumda, Lucy'nin hırpalandığı için sadece korktuğunu fark etmiştim ama sadece korkmuyordu, şaşırmıştı da. Hatta kızgındı. Ve daha da tuhafı, Stanwin de öyleydi.

"Bırak onu, Stanwin," dedi eşikte duran Daniel Coleridge.

Bu yüzleşmenin geri kalanı hatırladığım gibi devam etti; Stanwin geri çekildi, Daniel, Bell'i alıp Michael'la buluşmak üzere çalışma odasına götürdü ve yolda bana başıyla hafifçe selam verdi.

"Gidelim mi?" diye sordu Pettigrew. "Sanırım eğlencemiz sona erdi."

Stanwin'i aramak istiyordum ama bu ava katılacağından emin olduğum için, o merdivenleri tırmanıp doğu kanadına kadar yürümek gibi bir niyetim yoktu. Onu burada beklemenin daha iyi olduğuna karar verdim.

Şaşkına dönmüş kalabalığın arasından ilerleyip antreden çıktık ve koridorda Sutcliffe'in, Herrington ve tanımadığım birkaç başka adamla beklediğini gördük. Karanlık bulutlar birbiri üzerinde toplanıyordu; havada, şimdiye dek defalarca Blackheath'i dövdüğünü gördüğüm bir fırtına hazırlığı vardı. Avcılar gruplar halinde duruyor, yankesiciler gibi bin eliyle onları yoklayan rüzgâra karşı ceketlerini ve şapkalarını tutuyorlardı. Sadece, tasmalarını çekiştirip karanlığa doğru havlayan köpekler hevesli görünüyordu. Korkunç bir akşamüstü olacaktı ve benim de buna katılacağımı bilmek, işleri daha da beter hale getiriyordu.

"Nasılsınız?" dedi Sutcliffe, yanına gittiğimizde. Ceketinin omuzları kepekle kaplıydı.

Herrington başıyla bizi selamlarken ayakkabısının altından bir şeyi temizlemeye çalışıyordu. "Daniel Coleridge'le Stanwin'in küçük gösterisini gördünüz mü?" diye sordu. "Bence doğru ata oynadık."

"Göreceğiz," dedi Sutcliffe karamsar bir ifadeyle. "Peki, Daniel nereye gitti?" Etrafa bakındım ama Daniel'ı göremedim. Cevap olarak omzumu silktim.

Avlak bekçileri kendi silahlarını getirmemiş olan konuklara tüfek dağıtıyordu ve ben de onlardan biriydim. Benimki yağlanıp cilalanmış, namlusu silindirlerin içindeki iki kırmızı fişeği gösterecek biçimde açılıp bir rafa yerleştirilmişti. Diğerlerinin ateşli silahlarla deneyimi varmış gibi görünüyordu; tüfekleri alır almaz görüş mesafesini ölçmek için hayali hedeflere nişan almaya başladılar ama Dance av konusunda onların heyecanını paylaşmıyordu, bu da kendimi arada kalmış hissetmeme sebep oluyordu. Birkaç dakika tüfeğimle oynamamı izledikten sonra, sabırsız avlak bekçisi onu koluma nasıl yerleştireceğimi gösterip bana bir kutu fişek verdi ve bir sonraki konuğa geçti.

Silahın bana kendimi daha iyi hissettirdiğini itiraf etmem gerekiyordu. Bütün gün tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissetmiştim ve ormana girdiğimde yanımda bir silah olacağı için memnundum. Şüphesiz ki Ayakçı beni yalnız yakalamak için bekliyor olacaktı ve bu işi onun için kolaylaştırmamaya kararlıydım.

Bir anda yanımda beliren Michael Hardcastle ellerine sıcak nefesini üflüyordu.

"Gecikme için üzgünüm, beyler," dedi. "Babam da özür dilediğini iletmemi istedi ama bir şey çıkmış. Bizden, onu bırakıp gitmemizi istedi."

"Peki Bell'in bahsettiği ölü kadını bulursak ne yapalım?" dedi Pettigrew alaycı bir tavırla.

Michael kızgın bir afadeyle ona baktı. "Biraz daha insancıl olmanı rica ediyorum," dedi. "Doktor bir sürü şey yaşadı."

"En azından beş şişe," dedi Sutcliffe. Bu, Michael dışında herkesin kahkaha atmasına sebep oldu. Sutcliffe, genç adamın kaçamak bakışını yakalayıp ellerini havada salladı. "Yapma Michael, dün akşam ne

halde olduğunu sen de gördün. Gerçekten bir şey bulacağımıza inanıyor olamazsın. Kayıp kimse yok; adam hayal kuruyor."

"Bell böyle bir şeyi uydurmaz," dedi Michael. "Kolunu gördüm, biri onu lime lime etmiş."

Pettigrew, "Muhtemelen kendi şişesinin üstüne düşmüştür," deyip kabaca güldü. Isınmak için ellerini birbirine sürtüyordu.

Michael'a siyah bir tabanca uzatan avlak bekçisi konuşmayı böldü. Silah, namlunun yanındaki uzun çizik dışında, Evelyn'in akşam mezarlığa getireceği silahın aynısıydı; Helena Hardcastle'ın yatak odasından alınan ikinci silahtı bu.

Avlak bekçisi, "Sizin için onu yağladım, efendim," deyip şapkasını indirerek selam verdikten sonra uzaklaştı.

Michael tabancayı belindeki kılıfa yerleştirdi ve ilgimi pek fark etmeden konuşmamıza döndü.

"Herkesin buna neden bu kadar itiraz ettiğini anlayamıyorum," diye devam etti. "Bu av günler öncesinden planlandı ve biz sadece, ilk düşündüğümüzden farklı bir yöne doğru gideceğiz. Bir şey görürsek ne güzel. Göremezsek, doktorun zihnini rahatlatmamızın bir mahsuru yok."

Dance genellikle bu meselelerde karar verici konumda olduğu için, beklenti dolu birkaç bakışla karşılaştım. Tasmaları avlak bekçileri tarafından biraz gevşetilen köpeklerin havlamaları sayesinde yorum yapmama gerek kalmadı; bizi çimlerin üzerinden ormana doğru çekiştirmeye başladılar.

Tekrar Blackheath'e baktığımda gözlerimle Bell'i aradım. Çalışma odasında, pencerenin önünde duruyordu; vücudu yarı yarıya kırmızı, kadife perdelerin ardındaydı. Bu ışıkta ve bu mesafeden bir hayalet gibi görünüyordu ama aslında şu anki durumda, onu kovalayan şey evdi.

Diğer avcılar ormana girmeye başlamıştı; onlara yetiştiğimde topluluk daha küçük gruplara ayrılmıştı. Stanwin'le Helena hakkında konuşmalıydım ama o hızla ilerleyip aramızdaki mesafeyi koruyordu. Konuşmak şöyle dursun, onu gözden kaybetmemeyi bile zorlukla başarıyordum; sonunda pes edip onu dinlenmek için durduğumuzda köşeye sıkıştırmaya karar verdim.

Ayakçı'yla karşılaşmaktan endişelenerek hâlâ Daniel'ın Lord Hardcastle'la anlaşmasının sonuçlarının ne olacağını tartışan Sutcliffe ve Pettigrew'a katıldım. Neşeleri uzun sürmedi. Orman baskıcıydı; bir saat içinde tüm sözleri bir fısıltıya dönüştürüyor, bundan yirmi dakika sonra tüm konuşmaları yok ediyordu. Köpekler bile sessizleşmişti; bizi karanlığın derinliklerine doğru çekerken zemini kokluyorlardı. Tüfeğin kollarımda güven verici bir ağırlığı vardı ve onu sımsıkı tutuyordum; hızla yorulsam da asla grubun çok arkasında kalmamaya çalışıyordum.

Daniel Coleridge arkamdan, "Tadını çıkar, ihtiyar," diye seslendi.

"Anlayamadım?" Sersemleyerek düşüncelerimden sıyrıldım.

"Dance, iyi konakçılarından biri," dedi Daniel, bana daha da yaklaşarak. "Zihni iyi, kişiliği sakin, işleyen bir bedeni var."

"Bu işleyen beden, on değil, on bin kilometre yol gitmiş gibi hissediyor," dedim. Sesimdeki yorgunluğu duyabiliyordum.

"Michael, av grubunun nasıl ayrılacağını ayarlıyor," dedi. "Yaşlı beyefendiler bir mola alacak, bu arada gençler yola devam edecek. Merak etme, kısa süre sonra bacaklarını dinlendirme şansın olacak."

Sık çalılıklar aramıza girmiş, bizi konuşmamıza bir labirentteki âşıklar gibi birbirimizi görmeden devam etmek zorunda bırakıyordu.

"Sürekli yorgun olmak çok rahatsız edici," dedim, yaprakların arasından bir an için onu gördüğümde. "Coleridge'in gençliğini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu yakışıklı yüzünün seni kandırmasına izin verme," dedi. "Coleridge'in ruhu bir kuyu kadar karanlık. Onu kontrol altında tutmak çok yorucu. Şuna inanabilirsin; bu bedene girdiğinde, Dance'i büyük bir sevgiyle hatırlayacaksın; o yüzden, hâlâ şansın varken keyfini çıkar."

Çalılar yok olup Daniel'ın yanıma gelmesine izin verdi. Tek gözü açıktı ve hafifçe topallayarak yürüyordu; attığı her adımda acıyla irkiliyordu. Bu yaraları akşam yemeğinde gördüğümü hatırlıyordum ama yumuşak mum ışığının altında bu kadar ciddi görünmüyorlardı. Yüzümde bir şok ifadesi belirmiş olmalı ki Coleridge hafifçe güldü.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi.

"Ne oldu?"

"Geçitlerde Ayakçı'yı takip ettim," dedi.

"Bensiz mi gittin?" dedim, bu düşüncesizliğine şaşırarak. Ayakçı'yı evin altında köşeye sıkıştırmayı planladığımızda, başarılı olmak için altı kişi gerektiği belli olmuştu; üç çıkışı gözleyecek ikişer kişi gerekliydi. Anna yardım etmeyi reddedip Derby bayılınca, Daniel'ın da vazgeçeceğini düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa, Derby dışında da dik başlı ev sahiplerim vardı.

"Başka şansım yoktu, eski dostum," dedi. "Onu yakaladığımı sandım. Sonra yanıldığımı gördüm. Neyse ki bıçağını kullanamadan kaçmasını sağlamayı başardım."

Her sözcüğünde derin bir öfke vardı. Kafam tamamen gelecekle meşgul olduğu için şu âna karşı körleşmenin ne kadar kötü bir his olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

"Anna'yı kurtarmanın bir yolunu buldun mu?" diye sordum.

Daniel acı dolu bir inlemeyle tüfeğini koluna astı. Benim yavaş adımlarımla yürürken bile topallıyor, zorlukla ayakta durabiliyordu.

"Bulamadım ve bulabileceğimi de sanmıyorum," dedi. "Üzgünüm, bunu kabul etmek zor olsa da sadece birimiz buradan ayrılabilir ve saat 23.00'e yaklaştıkça Anna'nın bize ihanet etme olasılığı yükseliyor. Şu andan itibaren, sadece birbirimize güvenebiliriz."

Anna sana ihanet edecek.

Salgın Doktoru, beni bu an hakkında mı uyarmıştı? Arkadaşlık, herkesin fayda sağlamak için katılım gösterdiği, basit bir ilişkiydi ama şimdi... Daniel'ın onu kurtarmaktan umudunu kestiğini öğrendiğinde Anna nasıl bir tepki verecekti?

Sen nasıl bir tepki vereceksin?

Tereddüdümü sezen Daniel beni rahatlatmak için elini omzuma koydu. Şaşırarak, Dance'in bu adama hayranlık duyduğunu fark ettim. İçinde taşıdığı amaç hissini canlandırıcı buluyordu; odaklanma gücü, konakçının kendisinde de en çok değer verdiği özelliklerden biriydi. Belki de Daniel'ın, bu bilgiyi vermek için diğer konakçılarımıza değil, Dance'e gelmesinin sebebi buydu. Bu iki adam birbirinin yansımasıydı.

"Bunu Anna'ya söylemedin, değil mi?" dedi endişeyle. "Teklifimizin doğru olmadığını?"

Ayakçı'yla karşılaşmaktan endişelenerek hâlâ Daniel'ın Lord Hardcastle'la anlaşmasının sonuçlarının ne olacağını tartışan Sutcliffe ve Pettigrew'a katıldım. Neşeleri uzun sürmedi. Orman baskıcıydı; bir saat içinde tüm sözleri bir fısıltıya dönüştürüyor, bundan yirmi dakika sonra tüm konuşmaları yok ediyordu. Köpekler bile sessizleşmişti; bizi karanlığın derinliklerine doğru çekerken zemini kokluyorlardı. Tüfeğin kollarımda güven verici bir ağırlığı vardı ve onu sımsıkı tutuyordum; hızla yorulsam da asla grubun çok arkasında kalmamaya çalışıyordum.

Daniel Coleridge arkamdan, "Tadını çıkar, ihtiyar," diye seslendi.

"Anlayamadım?" Sersemleyerek düşüncelerimden sıyrıldım.

"Dance, iyi konakçılarından biri," dedi Daniel, bana daha da yaklaşarak. "Zihni iyi, kişiliği sakin, işleyen bir bedeni var."

"Bu işleyen beden, on değil, on bin kilometre yol gitmiş gibi hissediyor," dedim. Sesimdeki yorgunluğu duyabiliyordum.

"Michael, av grubunun nasıl ayrılacağını ayarlıyor," dedi. "Yaşlı beyefendiler bir mola alacak, bu arada gençler yola devam edecek. Merak etme, kısa süre sonra bacaklarını dinlendirme şansın olacak."

Sık çalılıklar aramıza girmiş, bizi konuşmamıza bir labirentteki âşıklar gibi birbimizi görmeden devam etmek zorunda bırakıyordu.

"Sürekli yorgun olmak çok rahatsız edici," dedim, yaprakların arasından bir an için onu gördüğümde. "Coleridge'in gençliğini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu yakışıklı yüzünün seni kandırmasına izin verme," dedi. "Coleridge'in ruhu bir kuyu kadar karanlık. Onu kontrol altında tutmak çok yorucu. Şuna inanabilirsin; bu bedene girdiğinde, Dance'i büyük bir sevgiyle hatırlayacaksın; o yüzden, hâlâ şansın varken keyfini çıkar."

Çalılar yok olup Daniel'ın yanıma gelmesine izin verdi. Tek gözü açıktı ve hafifçe topallayarak yürüyordu; attığı her adımda acıyla irkiliyordu. Bu yaraları akşam yemeğinde gördüğümü hatırlıyordum ama yumuşak mum ışığının altında bu kadar ciddi görünmüyorlardı. Yüzümde bir şok ifadesi belirmiş olmalı ki Coleridge hafifçe güldü.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi.

"Ne oldu?"

"Geçitlerde Ayakçı'yı takip ettim," dedi.

"Bensiz mi gittin?" dedim, bu düşüncesizliğine şaşırarak. Ayakçı'yı evin altında köşeye sıkıştırmayı planladığımızda, başarılı olmak için altı kişi gerektiği belli olmuştu; üç çıkışı gözleyecek ikişer kişi gerekliydi. Anna yardım etmeyi reddedip Derby bayılınca, Daniel'ın da vazgeçeceğini düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa, Derby dışında da dik başlı ev sahiplerim vardı.

"Başka şansım yoktu, eski dostum," dedi. "Onu yakaladığımı sandım. Sonra yanıldığımı gördüm. Neyse ki bıçağını kullanamadan kaçmasını sağlamayı başardım."

Her sözcüğünde derin bir öfke vardı. Kafam tamamen gelecekle meşgul olduğu için şu âna karşı körleşmenin ne kadar kötü bir his olduğunu ancak tahmin edebilirdim.

"Anna'yı kurtarmanın bir yolunu buldun mu?" diye sordum.

Daniel acı dolu bir inlemeyle tüfeğini koluna astı. Benim yavaş adımlarımla yürürken bile topallıyor, zorlukla ayakta durabiliyordu.

"Bulamadım ve bulabileceğimi de sanmıyorum," dedi. "Üzgünüm, bunu kabul etmek zor olsa da sadece birimiz buradan ayrılabilir ve saat 23.00'e yaklaştıkça Anna'nın bize ihanet etme olasılığı yükseliyor. Şu andan itibaren, sadece birbirimize güvenebiliriz."

Anna sana ihanet edecek.

Salgın Doktoru, beni bu an hakkında mı uyarmıştı? Arkadaşlık, herkesin fayda sağlamak için katılım gösterdiği, basit bir ilişkiydi ama şimdi... Daniel'ın onu kurtarmaktan umudunu kestiğini öğrendiğinde Anna nasıl bir tepki verecekti?

Sen nasıl bir tepki vereceksin?

Tereddüdümü sezen Daniel beni rahatlatmak için elini omzuma koydu. Şaşırarak, Dance'in bu adama hayranlık duyduğunu fark ettim. İçinde taşıdığı amaç hissini canlandırıcı buluyordu; odaklanma gücü, konakçımın kendisinde de en çok değer verdiği özelliklerden biriydi. Belki de Daniel'ın, bu bilgiyi vermek için diğer konakçılarımıza değil, Dance'e gelmesinin sebebi buydu. Bu iki adam birbirinin yansımasıydı.

"Bunu Anna'ya söylemedin, değil mi?" dedi endişeyle. "Teklifimizin doğru olmadığını?"

"Dikkatim çok dağınıktı."

"Zor olduğunu bilyorum ama tüm bunları kendine saklamalısın," dedi Daniel, birinin bir çocukla bir sırrı paylaşırken yapacağı gibi. Ona güvenmemi istiyordu. "Ayakçı'yı alt edeceksek Anna'nın yardımına ihtiyacımız olacak. Pazarlığın üzerimize düşen kısmını yapamayacağımızı bilirse bunu yapamayız."

Arkamdan gelen ağır ayak sesleri duydum ve dönüp baktığımda, Michael'ın, her zamanki gülümsemesi yerine asık bir suratla bize yaklaştığını gördüm.

"Tanrım," dedi Daniel. "Biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun. Sorun ne?"

"Şu lanet olası arama," dedi sinirle. "Belly ormanda bir kızın öldürüldüğünü görmüş ama kimsenin bunu ciddiye almasını sağlayamıyorum. Çok bir şey istemiyorum; sadece yürürken etraflarına bakabilirler. Belki birkaç yaprak yığınının altına bakabilirler, hepsi bu."

Daniel, Michael'a utangaç bir bakış atıp öksürdü.

Michael kaşlarını çatıp ona bakarak, "Sevgili dostum," dedi. "Bu kötü bir haber, değil mi?"

"Aslında iyi haber," dedi Daniel aceleyle. "Ölen kız filan yok. Bu, bir yanlış anlaşılmaydı."

"Yanlış anlaşılma," dedi Michael yavaşça. "Bu, nasıl bir yanlış anlaşılma olabilir?"

"Derby bir hizmetçiyi korkuttu, işler kızıştı ve kız kardeşin ona ateş etti. Bell bunu bir cinayet zannetti."

"Lanet olası, Derby!" Michael aniden eve döndü. "Buna müsamaha göstermeyeceğim. Gidip başka birinin evinde ortalığı karıştırsın."

"Bu onun suçu değildi," diye araya girdi Daniel. "En azından, bu kez. İnanmak zor olsa da Derby yardım etmeye çalışıyordu. Sadece yanlış zamanda, yanlış yerdeydi."

Michael durup şüpheli gözlerle Daniel'a baktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi Daniel, kolunu arkadaşının gergin omuzlarına dolayarak. "Korkunç bir yanlış anlaşılmaydı. Kimsenin suçu değildi."

"Bu, Derby için bir ilk."

Michael hüzünle iç geçirdi, yüzündeki öfke buharlaşıyordu.

Michael'ın duyguları çok değişkendi, çabuk öfkeleniyor, kolayca eğleniyor ve yine kolayca sıkılıyordu; bu beni şaşırtmamalıydı. Bir an için, o zihnin içinde olmanın nasıl olacağını merak ettim. Dance'in soğukluğunun yarattığı sorunlar vardı ama onu kesinlikle Michael'ın değişken ruh hallerine tercih ederdim.

"Sabahtan beri herkese burada bir ceset olduğunu ve bu kadar neşeli oldukları için utanmaları gerektiğini söylüyorum," dedi Michael, utanarak. "Bu hafta sonu onlar için yeterince korkunç değilmiş gibi."

"Bir arkadaşına yardım ediyordun." Daniel ona şefkatli bir gülümsemeyle baktı. "Utanılacak hiçbir şey yapmadın."

Daniel'ın nezaketi beni etkilemiş ve beklediğimden de çok memnun etmişti. Blackheath'ten kaçmak konusundaki azmine hayran olsam da bu konudaki acımasızlığı beni endişelendiriyordu. Şimdiden en güçlü hissim şüpheydi ve korku her dakika beni daha da sıkı iplerle bağlıyordu. Herkesi düşman zannetmek gibi bir hataya düşüp onlara bu şekilde davranmak kolaydı ve Daniel'ın bu tip düşünceleri geride bırakabilmesi beni cesaretlendirmişti.

Daniel ve Michael yan yana yürürken, bu fırsatı genç adamı sorgulamak için kullandım. "Elimde olmadan, tabancanı fark ettim," dedim silah kılıfını işaret ederek. "Silah annenin, değil mi?"

"Öyle mi?" Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "Annemin bir silahı olduğunu bile bilmiyordum. Bunu bana bu sabah Evelyn verdi."

"Sana neden bir tabanca verdi?" diye sordum.

Michael utançla kızardı.

"Çünkü ben avlanmayı pek sevmem," dedi, yolundaki birkaç yaprağı tekmeleyerek. "Kan ve ortaya çıkan rezillik, kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyor. Aslında buraya gelmeyecektim ama hem babamın yokluğu hem de arama çalışması yüzünden, pek seçme şansım kalmadı. Bu konuda umutsuz haldeydim ama Evelyn çok zekidir. Bana bunu verdi." Silaha dokundu. "Bununla bir şeyi vurmanın imkânsız olduğunu ama ateş ederken çok havalı görüneceğimi söyledi."

Daniel kahkahasını bastırmaya çalışıyordu, Michael ona sakince gülümsedi.

"Annenle baban nerede, Michael?" dedim bu alaya tepki verme-

den. "Bildiğim kadarıyla partiyi onlar veriyor ama sanki bütün sorumluluğu senin omuzlarına kalmış."

Michael boynunun arkasını kaşıdı. Umutsuz görünüyordu.

"Babam kendini kâhya evine kapattı, Edward Amca."

Amca mı?

Zihnimde Dance'in anılarından parçalar belirdi; Peter Hardcastle'la hayat boyu süren dostuğum, beni ailenin fahri üyesi haline getirmişti. Aramızdaki ilişki uzun zaman önce yok olmuştu ama bu oğlana karşı hâlâ derin bir sevgi hissettiğimi görmek beni şaşırttı. Onu doğduğundan beri tanıyordum. Onunla gurur duyuyordum. Kendi oğlumla duyduğumdan daha çok.

Bir anlık kafa karışıklığımı fark etmeyen Michael, "Anneme gelince," diye devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse, buraya geldiğimizden beri tuhaf davranıyor. Aslında, onunla yalnız konuşmanı isteyecektim. Sanırım beni görmekten kaçınıyor."

"Beni de," diye itiraz ettim. "Gün boyu onu yakalamayı başaramadım."

Durup bir konuda karar vermeye çalıştı. Sesini alçaltıp sır verir gibi bir sesle, "Bence uçurumdan aşağı sürüklenmek üzere," dedi.

"Uçurumdan aşağı mı?"

"Sanki tamamen başka birine dönüştü," dedi Michael endişeyle. "Bir an mutlu, sonra hemen öfkeli. Takip etmek imkânsız ve bize, sanki bizi hiç tanımıyormuş gibi bakıyor."

Başka bir rakibim mi var?

Salgın Doktoru üç kişi olduğumuzu söylemişti: Ayakçı, Anna ve ben. Yalan söylemenin ne işine yarayabileceğini anlayamıyordum. Bu konuda neler bildiğini anlamak için yan gözle Daniel'a baktım ama onun dikkati Michael'a yönelmişti.

"Bu davranışlar ne zaman başladı?" diye sordum rahat bir tavırla.

"Bunu söyleyemem, sanki hep böyleymiş gibi geliyor."

"Ama bunu ilk kez ne zaman fark ettin?"

Anılarında geri gitmeye çalışırken dudaklarını ısırdı.

"Giysiler!" dedi aniden. "Bu olmalı. Sana giysilerden bahsettim mi?" Daniel'a bakıyordu. Daniel başını iki yana salladı. "Hadi ama, bahsetmiş olmalıyım. Bir yıl kadar önce oldu."

Daniel tekrar başını salladı.

"Annem Blackheath'e her yıl yaptığı kasvetli hac ziyaretinden Londra'ya döndüğünde, telaşla Mayfair'deki evime gelip giysileri bulduğuna dair anlamsızca konuşmaya başladı," dedi Michael. Hikâyeyi, Daniel'ın her an üstüne atlamasını bekliyormuş gibi anlatıyordu. "Tek söylediği buydu; giysileri bulduğunu söylüyordu ve bana, onları bilip bilmediğimi soruyordu."

"Kimin giysileri?" dedim, onunla dalga geçerek.

Helena'daki kişilik değişikliğini öğrenmek beni heyecanlandırmıştı ama bu bir yıl önce olduysa, muhtemelen rakiplerimden biri değildi. Helena'nın tavrında bir tuhaflık olduğu kesin olsa da giysilerin bunu çözmeme nasıl yardımcı olacağını anlayamıyordum.

"Bilmiyorum," dedi Michael, ellerini havaya doğru savurarak. "Mantıklı bir şey söylemesini sağlayamadım. Sonunda onu sakinleştirmeyi başardım ama durmadan giysilerden bahsediyordu. Herkesin öğreneceğini söylüyordu."

"Neyi öğreneceğini?" dedim.

"Bunu söylemedi ve kısa süre sonra evden ayrıldı, ama çok karalıydı."

Köpekler avcıları başka bir yöne çekmeye başladığında grubumuz biraz dağıldı. Herrington, Sutcliffe ve Pettigrew biraz ileride bizi bekliyordu. Yeni talimatları almak için grubun gerisinde kaldıkları belliydi; Michael bize veda ettikten sonra koşarak yanlarına gidip onlara yönlerini gösterdi.

"Sen bundan ne anladın?" diye sordum Daniel'a.

"Henüz bir şey anlamadım," dedi zayıf bir sesle.

Kafası meşguldü, bakışları Michael'ı takip ediyordu. Bir uçurumun dibindeki terk edilmiş bir köye gelene kadar sessizce yürüdük. Sekiz taş kulübe toprak bir dörtyol ağzının etrafına yerleştirilmişti; saz damları çürümüş, bir zamanlar onları destekleyen kütükler parçalanmıştı. Etrafta hâlâ eski hayatlardan kalma yankılar vardı; molozların arasında bir kova, yolun kenarında ters dönmüş bir örs. Bazıları bunları sevimli bulabilirdi ama ben sadece memnuniyetle terk edilen, geride kalmış zorlukların kalıntılarını görüyordum.

Daniel köye bakarak, "Vakit neredeyse geldi," diye mırıldandı.

"Neden sürekli buraya gelip benimle konuşuyorsun? Anna'yı görmeye zahmet etmediğini biliyorum ve Ayakçı'yla da pek uğraşmadığını tahmin ediyorum."

"İsmin ne?"

"Bunun ne ilgisi..."

"Soruya cevap ver," dedi, bastonuyla yere vurarak.

"Edward Da... Hayır, Derby. Ben..." Bir an kafam karıştı. "Aiden.. bir şey."

"Onlar karşısında kendinizi kaybediyorsunuz, Bay Bishop," dedi, kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Bu bir süredir oluyor. Bu yüzden sadece sekiz konakçınız olmasına izin veriyoruz. Daha fazla olsalar, sizin kişiliğiniz, onların kişliklerinin üstüne çıkamazdı."

Haklıydı. Konakçılarım gitgide güçleniyordu ve ben zayıflıyordum. Bu adım adım, sinsice oluyordu. Sanki bir plajda uyuyakalmış ve kendimi tekrar denize sürüklenmiş bulmuştum.

"Ne yapmalıyım?" dedim, panik dolu bir sesle.

"Tutun," dedi omzunu silkerek. "Yapabileceğin tek şey bu. Zihninin içinde bir ses var, onu şimdiye kadar duymuş olmalısın. Kuru, biraz mesafeli bir ses. Sen paniğe kapıldığında sakin kalıyor; sen korktuğunda, o cesur."

"Duydum."

"O, Blackheath'e gelen Aiden Bishop'tan geriye kalan şey. Artık sadece küçücük bir parçadan ibaret, döngüler boyunca tutunmayı başarmış parçalarından biri; kendini kaybetmeye başlarsan, o sese yönel. O, senin deniz fenerin. Bir zamanlar olduğun adamdan geriye kalan tek şey."

Yüksek bir kumaş hışırtısıyla ayağa kalktı, oluşan esintide mumun alevi titreşti. Eğilip mumu yerden alarak kapıya yöneldi.

"Bekle," dedim.

Durup tekrar bana döndü. Mum ışığı vücudunun etrafında sıcak bir hare oluşturuyordu.

"Tüm bunları kaç kez yaptık?" diye sordum.

"Herhalde binlerce kez. Sayabileceğimden çok olduğu kesin."

"O zaman neden sürekli başarısız oluyorum?"

İçini çekip omzunun üzerinden bana baktı. Her döngüden ona ağırlık yapan tortular kalmış gibi bitkin bir ifadesi vardı.

"Bu benim de zaman zaman kendime sorduğum bir soru," dedi. Eriyen mum akıp eldivenini lekeliyordu. "Bu konuda şansın da rolü var; kendinden çok emin olduğun yerlerde duraksaman, seni kurtarabilirdi. Ama genel olarak, doğanın böyle olduğunu düşünüyorum."

"Doğam mı?" diye sordum. "Yani kaderimin kaybetmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kader mi? Hayır. Bu bir bahane olurdu ve Blackheath'te bahanelere hoşgörü gösterilmez," dedi. "Öyle görünmese de burada olan hiçbir şey kaçınılmaz değildir. Her gün aynı olaylar olmaya devam ediyor çünkü konuklar, her gün aynı kararları vermeye devam ediyor. Ava gitmeye karar veriyorlar, birbirlerine ihanet etmeye karar veriyorlar; aralarından biri fazla içip kahvaltıyı ve hayatını sonsuza dek değiştirecek bir karşılaşmayı kaçırıyor. Başka bir yol göremedikleri için asla değişmiyorlar. Siz farklısınız, Bay Bishop. Döngüler boyunca nezaket ve acımasızlık anlarına verdiğiniz tepkileri izledim; şansa bağlı, rasgele hareketler. Farklı kararlar veriyorsunuz ama önemli yol ayrımlarında aynı hataları yapmaya devam ediyorsunuz. Sanki bir parçanız sonsuza dek karanlığa çekiliyor."

"Buradan kaçmak için başka birine dönüşmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Herkesin kendi yarattığı bir kafeste hapis olduğunu söylüyorum," dedi. "Blackheath'e ilk girdiğinde Aiden Bishop..." Bu anı onu rahatsız ediyormuş gibi içini çekti. "İstediği şeyler ve onları elde ediş biçimi... çok sertti. O adam asla Blackheath'ten kurtulamazdı. Ama şu an, önümdeki Aiden Bishop öyle değil. Kurtulmaya, hiç olmadığın kadar yakın olduğunu düşünüyorum ama bunu daha önce de düşündüm ve yanıldım. Gerçek şu ki hâlâ sınava tabi tutulacaksın ve bu olduğunda, değiştiysen, gerçekten değiştiysen, kimbilir, belki de senin için bir umut vardır."

Başını eğip eşikten geçti ve elinde mumla koridora doğru ilerledi.

"Edward Dance'ten sonra, kâhya ve Donald Davies'in günlerinden

kalanlarla birlikte, dört konakçınız kalıyor. Dikkatli olun, Bay Bishop. Ayakçı, hepsi ölene kadar vazgeçmeyecektir ve birini bile kaybetmeyi göze alamayacağınızı düşünüyorum."

Sonra kapıyı kapattı.

40
ALTINCI GÜN (DEVAMI)

Dance'in üzerinde taşıdığı yıllar, binlerce küçük ağırlık gibi üzerime çöktü.

Michael ve Stanwin arkamda konuşuyor, Sutcliffe ve Pettigrew ellerinde içkileriyle gürültülü kahkahalar atıyordu.

Rebecca elinde gümüş bir tepsiyle üzerime eğilmişti, tepside son bir brendi kadehi vardı.

Sevgiyle, "Rebecca," dedim; neredeyse karımın yanağına dokunmak için elimi uzatacaktım.

"Hayır, efendim, ben Lucy. Lucy Harper," dedi hizmetçi endişeyle. "Sizi uyandırdığım için üzgünüm ama duvardan kayıp düşeceğinizi düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırarak Dance'in ölmüş karısının hatırasını uzaklaştırdım ve bu aptallığım için kendime küfrettim. Ne kadar saçma bir hata yapmıştım böyle! Neyse ki Lucy'nin kâhyaya gösterdiği nezaketi hatırlamam, böyle duygusal bir anda yakalanmış olmanın yarattığı öfkeyi yatıştırdı.

"Bir içki ister misiniz, efendim?" diye sordu Lucy. "Sizi ısıtacak bir şey?"

Bakışlarımı arkasına yöneltip Evelyn'in oda hizmetçisi Madeline Aubert'in kirli kadehleri ve yarısı boşalmış brendi şişelerini büyük bir sepetin içine topladığını gördüm. Sepeti ikisi, ben uyurken Blackheath'ten getirmiş olmalıydı. Tahminimden daha uzun süredir uyuyor olmalıydım, hizmetçiler gitmeye hazırlanıyordu.

"Bence yeterince dengesiz haldeyim," dedim.

Bakışları omzumun üzerinden, elini Michael Hardcastle'ın omzuna koymuş Ted Stanwin'e yöneldi. Lucy'nin yüzünde tedirgin bir kararsızlık ifadesi belirdi. Stanwin'in öğlen yemeğinde ona nasıl davrandığı düşünüldüğünde, bu çok şaşırtıcı değildi.

"Merak etme Lucy, içkiyi ona ben götürürüm," dedim, ayağa kalkıp tepsiden brendi kadehini alırken. "Zaten onunla konuşmam gerekiyor."

Lucy geniş bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, efendim," dedikten sonra, ben fikrimi değiştirmeden yanımdan ayrıldı.

Yanlarına gittiğimde Stanwin ve Michael sessizdi ama söylenmeyen şeyleri duyabiliyor ve huzursuzluklarını hissedilebiliyordum.

"Michael, Bay Stanwin'le yalnız konuşabilir miyim?" diye sordum.

Michael başını sallayıp geri çekilirken, "Elbette," dedi.

Stanwin'e içkiyi verip kadehe attığı şüpheli bakışları görmezden geldim.

"Kendinizi alçaltıp benimle konuşmaya gelmeniz nadirdir, Dance," dedi Stanwin, beni ringdeki rakibini tartan bir boksör gibi süzerek.

"Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum," dedim.

"Yeni arkadaşlar edinmek hep ilgimi çeker."

"Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü sabah neler gördüğünü bilmem gerekiyor."

"Bu eski bir hikâye," dedi, kadehinin kenarında parmağını dolaştırarak.

"Ama hikâyeyi, olayı yaşayan kişinin ağzından duymak önemli," dedim.

Omzumun üzerinden, sepetle birlikte uzaklaşan Madeline ve Lucy'i izliyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradığını sezdim. Dance'deki bir şey onu sinirlendiriyordu.

"Herhalde bir zararı olmaz," dedi homurdanarak. Dikkatini tekrar bana yöneltti. "O zamanlar Blackheath'in avlak bekçisiydim. Her sabah yaptığım gibi gölün çevresinde dolaşırken, Carver'ın ve arkası dönük başka bir şeytanın, küçük oğlanı bıçakladığını gördüm. Ona ateş ettim ama ben Carver'la boğuşurken ormana kaçtı."

"Lord ve Leydi Hardcastle da bunun için sana bir plantasyon verdiler, değil mi?"

"Ben istemedim ama verdiler," deyip burnunu çekti.

"Seyisbaşı Alf Miller, o sabah saldırıdan birkaç dakika önce, Helena Hardcastle'ın Carver'ın yanında olduğunu söylüyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Onun bir ayyaş ve pis bir yalancı olduğunu düşünüyorum," dedi Stanwin yumuşak bir sesle.

Yüzünde herhangi bir titreme ya da rahatsızlık izi aradım ama bu adam iyi bir düzenbazdı. Tedirginliği geçmişti, artık ne istediğimi biliyordu. Avantajın ona doğru kaydığını, kendine güveninin güçlendiğini görebiliyordum.

Durumu yanlış değerlendirmiştim.

Seyisbaşına ve Dickie'ye yaptığım gibi, onun da gözünü korkutabileceğime inanmıştım ama Stanwin'in gerginliği korkusunun göstergesi değildi. Bu, bir sürü cevabın arasında tek bir sorusu olan bir adamın rahatsızlığıydı.

"Söylesenize, Bay Dance," dedi, bana kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşarak. "Oğlunuzun annesi kim? Sevgili merhum eşiniz Rebbeca olmadığını biliyorum. Beni yanlış anlamayın, birkaç fikrim var ama siz söylerseniz, beni bunları doğrulama zahmetinden kurtarmış olursunuz. Hatta bunun ardından, verdiğiniz hizmete karşılık olarak, aylık ödemelerinizde bir indirim bile yapabilirim."

Kanım dondu. Bu sır, Dance'in varoluşunun merkezindeydi. En büyük utancı, tek zayıf noktasıydı ve Stanwin az önce onu ele geçirmişti.

İstesem de bir tepki veremezdim.

Benden uzaklaşan Stanwin tek bir bilek hareketiyle hiç içmediği brendiyi yandaki çalılara boşalttı.

"Bir daha pazarlık yapmaya geldiğinizde, elinizde değerli bir şey olduğundan..."

Arkamda bir tüfek patladı.

Yüzüme bir şey sıçradı; Stanwin'in bedeni geriye doğru sarsılıp biçimsiz bir yığın halinde yere düştü. Kulaklarım çınlıyordu; yanağıma dokunduğumda, parmak uçlarıma kan bulaştı.

"Bence yeterince dengesiz haldeyim," dedim.

Bakışları omzumun üzerinden, elini Michael Hardcastle'ın omzuna koymuş Ted Stanwin'e yöneldi. Lucy'nin yüzünde tedirgin bir kararsızlık ifadesi belirdi. Stanwin'in öğlen yemeğinde ona nasıl davrandığı düşünüldüğünde, bu çok şaşırtıcı değildi.

"Merak etme Lucy, içkiyi ona ben götürürüm," dedim, ayağa kalkıp tepsiden brendi kadehini alırken. "Zaten onunla konuşmam gerekiyor."

Lucy geniş bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, efendim," dedikten sonra, ben fikrimi değiştirmeden yanımdan ayrıldı.

Yanlarına gittiğimde Stanwin ve Michael sessizdi ama söylenmeyen şeyleri duyabiliyor ve huzursuzluklarını hissedilebiliyordum.

"Michael, Bay Stanwin'le yalnız konuşabilir miyim?" diye sordum.

Michael başını sallayıp geri çekilirken, "Elbette," dedi.

Stanwin'e içkiyi verip kadehe attığı şüpheli bakışları görmezden geldim.

"Kendinizi alçaltıp benimle konuşmaya gelmeniz nadirdir, Dance," dedi Stanwin, beni ringdeki rakibini tartan bir boksör gibi süzerek.

"Birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum," dedim.

"Yeni arkadaşlar edinmek hep ilgimi çeker."

"Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü sabah neler gördüğünü bilmem gerekiyor."

"Bu eski bir hikâye," dedi, kadehinin kenarında parmağını dolaştırarak.

"Ama hikâyeyi, olayı yaşayan kişinin ağzından duymak önemli," dedim.

Omzumun üzerinden, sepetle birlikte uzaklaşan Madeline ve Lucy'i izliyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradığını sezdim. Dance'deki bir şey onu sinirlendiriyordu.

"Herhalde bir zararı olmaz," dedi homurdanarak. Dikkatini tekrar bana yöneltti. "O zamanlar Blackheath'in avlak bekçisiydim. Her sabah yaptığım gibi gölün çevresinde dolaşırken, Carver'ın ve arkası dönük başka bir şeytanın, küçük oğlanı bıçakladığını gördüm. Ona ateş ettim ama ben Carver'la boğuşurken ormana kaçtı."

"Lord ve Leydi Hardcastle da bunun için sana bir plantasyon verdiler, değil mi?"

"Ben istemedim ama verdiler," deyip burnunu çekti.

"Seyisbaşı Alf Miller, o sabah saldırıdan birkaç dakika önce, Helena Hardcastle'ın Carver'ın yanında olduğunu söylüyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Onun bir ayyaş ve pis bir yalancı olduğunu düşünüyorum," dedi Stanwin yumuşak bir sesle.

Yüzünde herhangi bir titreme ya da rahatsızlık izi aradım ama bu adam iyi bir düzenbazdı. Tedirginliği geçmişti, artık ne istediğimi biliyordu. Avantajın ona doğru kaydığını, kendine güveninin güçlendiğini görebiliyordum.

Durumu yanlış değerlendirmiştim.

Seyisbaşına ve Dickie'ye yaptığım gibi, onun da gözünü korkutabileceğime inanmıştım ama Stanwin'in gerginliği korkusunun göstergesi değildi. Bu, bir sürü cevabın arasında tek bir sorusu olan bir adamın rahatsızlığıydı.

"Söylesenize, Bay Dance," dedi, bana kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşarak. "Oğlunuzun annesi kim? Sevgili merhum eşiniz Rebbeca olmadığını biliyorum. Beni yanlış anlamayın, birkaç fikrim var ama siz söylerseniz, beni bunları doğrulama zahmetinden kurtarmış olursunuz. Hatta bunun ardından, verdiğiniz hizmete karşılık olarak, aylık ödemelerinizde bir indirim bile yapabilirim."

Kanım dondu. Bu sır, Dance'in varoluşunun merkezindeydi. En büyük utancı, tek zayıf noktasıydı ve Stanwin az önce onu ele geçirmişti.

İstesem de bir tepki veremezdim.

Benden uzaklaşan Stanwin tek bir bilek hareketiyle hiç içmediği brendiyi yandaki çalılara boşalttı.

"Bir daha pazarlık yapmaya geldiğinizde, elinizde değerli bir şey olduğundan..."

Arkamda bir tüfek patladı.

Yüzüme bir şey sıçradı; Stanwin'in bedeni geriye doğru sarsılıp biçimsiz bir yığın halinde yere düştü. Kulaklarım çınlıyordu; yanağıma dokunduğumda, parmak uçlarıma kan bulaştı.

Stanwin'in kanı.

Biri çığlık attı, başkaları hayret nidalarıyla nefes alıp bağırdı.

Kimse kıpırdamadı, sonra herkes hareket etmeye başladı.

Michael ve Clifford Herrington, birinin Doktor Dickie'yi bulmasını söyleyerek Stanwin'e doğru koştular ama şantajcının öldüğü çok belliydi.

Göğsü tamamen parçalanmış, onu yöneten kötülük yere yayılmıştı. Sağlam gözüyle, içinde kalan bir suçlama ifadesiyle bana doğru bakıyordu. Ona, bunun benim suçum olmadığını, bunu benim yapmadığımı söylemek istiyordum. Aniden bu, dünyadaki en önemli şey gibi görünmeye başlamıştı.

Şok yüzünden.

Çalılar hışırdadı; Daniel dışarı çıkarken, tüfeğin namlusundan hâlâ duman tütüyordu. Cesede öylesine duygusuz bakıyordu ki neredeyse masum olduğuna inanabilirdim.

Michael, "Sen ne yaptın, Coleridge?" diye bağırdı, Stanwin'in nabzını kontrol ederken.

Daniel, "Babana, yapacağıma dair söz verdiğim şeyi yaptım," dedi düz bir sesle. "Ted Stanwin'in bir daha hiçbirinize şantaj yapamamasını sağladım."

"Onu öldürdün!"

Daniel, Michael'ın şaşkın gözlerine bakarak, "Evet," dedi. "Onu öldürdüm."

Cebine uzanıp bana ipek bir mendil verdi.

"Temizlen, ihtiyar," dedi.

Düşünmeden mendili aldım, hatta ona teşekkür ettim. Sersemlemiştim, inanamıyordum. Bunların hiçbiri gerçekmiş gibi gelmiyordu. Yüzümden Stanwin'in kanını silip sanki olanları o açıklayabilirmiş gibi, mendildeki kıpkırmızı lekeye baktım. Stanwin'le konuşuyordum, sonra adam ölmüştü. Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordum. Hepsi bu kadar mıydı? Bir kovalamaca, korku, herhangi bir uyarı yok muydu? Böyle ölmemeliydik. İnsan kendini dolandırılmış gibi hissediyordu. Çok fazla bedel ödemiş, karşılığında çok az şey almış gibi.

Bir ağaca yaslanan Sutcliffe, "Mahvolduk," diye inledi. "Stanwin

her zaman, bir gün ona bir şey olursa, sırlarımızı herkesin öğreneceğini söylerdi."

"Endişelendiğin şey bu mu?" diye bağırdı Herrington, Sutcliffe'in üzerine yürüyerek. "Coleridge gözümüzün önünde bir adamı öldürdü!"

Sutcliffe, "Hepimizin nefret ettiği bir adamı!" diye bağırdı. "Sen de aynı şeyi düşünmüyormuşsun gibi davranma. Hiçbiriniz bunu yapmayın! Stanwin hayattayken kanımızı kurutuyordu; ölümüyle de hepimizi mahvedecek."

"Hayır, mahvetmeyecek," dedi tüfeği omzuna dayayan Daniel.

Aramızda sakin olan, tamamen başka biriymiş gibi rol yapmayan tek kişi oydu. Bunların hiçbirinin onun için bir anlamı yoktu.

"Hakkımızda bildiği her şey..." dedi Pettigrew.

Daniel, "Şu an bende olan bir defterde kayıtlı," diyerek araya girdi ve gümüş tabakasından bir sigara çıkardı.

Eli titremiyordu bile. Benim elim. Blackheath beni neye dönüştürüyordu?

Sigarasını yakarken, rahat bir tavırla, "Birini benim için onu çalmakla görevlendirdim," dedi. "Sizin sırlarınız, benim de sırlarımdır ve artık asla gün yüzü görmeyecekler. Sanırım her biriniz, bana bir söz borçlusunuz. Vermenizi istediğim söz şu: gün boyunca, bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz. Bunu anladınız mı? Soran olursa, biz giderken Stanwin oradaydı. Sebebini söylemedi ve onu en son o zaman gördünüz."

İfadesiz yüzlerle birbirimize baktık; herkes konuşamayacak kadar şaşkındı. Şaşkınlıklarının sebebi, az önce tanık oldukları şey miydi, yoksa sadece iyi talihlerine mi seviniyorlardı? Bundan emin olamıyordum.

Bana gelince, şok azalıyordu ve sonunda Daniel'ın yaptığı korkunç şeyi anlamaya başlıyordum. Yarım saat önce, Michael'a gösterdiği nezaketten ötürü onu övüyordum. Şimdi, üstüm başka bir adamın kanıyla kaplıyken, Daniel'ın umutsuzluğunu çok küçümsediğimi fark ediyordum.

Benim umutsuzluğum. Gördüğüm şey, benim geleceğimdi ve midemi bulandırıyordu.

"Bunu söylediğinizi duymam gerek, beyler," dedi Daniel, ağzının kenarından sigara dumanını üflerken. "Bana, burada neler olduğunu anladığınızı söyleyin."

Kabul eden, alçak sesli ama içten mırıltılar yükseldi. Sadece Michael üzgün görünüyordu.

Bakışlarını ona çeviren Daniel, soğuk bir sesle konuştu.

"Ve tüm sırlarınızın elimde olduğunu unutmayın." Bunu iyice anlamamız için bekledi. "Bence artık, birileri bizi aramaya başlamadan, geri dönmelisiniz."

Bu öneri bir onay mırıltısıyla karşılandı, herkes ormana doğru gözden kayboldu. Bana arkada kalmamı işaret eden Daniel, konuşmadan önce diğerlerinin bizi duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledi.

"Ceplerini aramama yardım et," dedi, kollarını sıvarken. "Diğer avcılar yakında bu tarafa gelecek ve bizi cesedin yanında görmelerini istemiyorum."

"Sen ne yaptın, Daniel?" dedim öfkeyle.

"Yarın hayatta olacak," dedi elini umursamazca sallayarak. "Sadece bir korkuluğu devirdim."

"Bizim bir cinayeti çözmemiz gerekiyor, cinayet işlememiz değil!"

"Küçük bir çocuğa elektrikli bir tren verirsen, hemen onu raydan çıkarmayı deneyecektir," dedi. "Bu hareketi, onun karakterinin bir göstergesi değildir ve bunun için onu yargılamayız."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdım, Stanwin'in cesedini işaret ederek.

"Gözden çıkarılabilen parçaları olan bir bulmaca. Çözersek eve gideceğiz." Sanki var olmayan bir yere nasıl gidebileceğini soran bir yabancıymışım gibi, kaşlarını çatıp bana baktı. "Neden endişelendiğini anlamıyorum."

"Evelyn'in cinayetini senin söylediğin gibi çözersek eve gitmeyi hak etmeyiz! Göremiyor musun, taktığımız bu maskeler bize ihanet ediyor. İçimizdekileri ortaya çıkarıyor."

"Saçmalıyorsun," dedi, Stanwin'in ceplerini karıştırırken.

"En çok, insanların izlemediğini düşündüğümüzde kendimiz gibi davranırız, bunu anlamıyor musun? Stanwin'in yarın canlı olup

olmaması önemli değil; onu bugün öldürdün. Soğukkanlılıkla bir adamı öldürdün ve bu, hayatının sonuna kadar ruhunu lekeleyecek. Neden burada olduğumuzu ya da başımıza bunların neden geldiğini bilmiyorum Daniel, ama biz, bunun bir haksızlık olduğunu kanıtlamalıyız; kendi değerimizi düşürmemeliyiz."

"Yanlış düşünüyorsun," derken sesinde aşağılayan bir ton vardı. "Bu insanlara kötülük yapma ihtimalimiz, duvara düşen gölgelerine kötülük yapma ihtimalimizle aynı. Benden ne istediğini anlamıyorum."

"Kendimize dair standardımızı yüksek tutmanı," dedim yüksek sesle. "Konakçılarımızdan daha iyi bir insan olmanı! Stanwin'i öldürmek, Daniel Coleridge'in çözümüydü ama senin çözümün bu olmamalıydı. Sen iyi bir adamsın; bunu unutmamalısın."

Daniel, "İyi bir adam," deyip güldü. "Hoş olmayan eylemleri yapmaktan kaçınmak, iyi biri olmanı sağlamaz. Nerede olduğumuza, bize neler yapıldığına bir bak. Buradan kaçmamız için, doğamıza ters düşse de, gereken her şeyi yapmamız gerekiyor. Bunun mideni bulandırdığını, bunu kaldıracak kadar güçlü olmadığını biliyorum. Ben de senin gibiydim ama artık ahlaki kaygılarla uğraşabilecek vaktim yok. Bu işi bu gece bitirebilirim ve bunu yapmayı planlıyorum; bu yüzden beni, iyiliğimi korumayı ne kadar önemsediğimle değil, sen doğruculuğuna tutunup kalırsan neleri kurban etmeye hazır olduğumla değerlendir. Başarısız olursam, sen farklı bir yol deneyebilirsin."

"Peki bu iş bittiğinde hayatına nasıl devam edeceksin?" diye ısrar ettim.

"Ailemin yüzlerine bakıp, burada kaybettiğim şeyin, buradan ayrılmanın ödülüyle kıyaslandığında hiç önemli olmadığını bileceğim."

"Buna inanıyor olamazsın," dedim.

"İnanıyorum ve burada birkaç gün daha geçirdikten sonra, sen de inanacaksın," dedi. "Şimdi lütfen, avcılar gelmeden üstünü aramama yardım et. Akşamımı, bir polisin sorularını cevaplayarak boşa harcamak istemiyorum."

Onunla tartışmanın faydası yoktu, sanki gözlerinin ardındaki bir perde inmişti.

İçimi çekip cesedin yanına gittim.

"Ne arıyorum?" diye sordum.

"Her zamanki gibi, bir cevap arıyorsun," dedi, şantajcının kanlı ceketinin düğmelerini açarken. "Stanwin, Blackheath'teki tüm yalanları toplamıştı; buna bulmacamızın son parçası olan, Evelyn'in öldürülme sebebi de dahil. Bildiği her şey, şifreli bir defterde kayıtlı ve şifreyi çözmek için başka bir deftere yazılmış şifre çözücü gerekiyor. İlk defter bende; ikincisini Stanwin sürekli üzerinde taşıyor."

Bu, Derby'nin Stanwin'in yatak odasından çaldığı defterdi.

"Bunu Derby'den mi aldın?" diye sordum. "Onu elime alır almaz, başımın arkasına bir darbe yemiştim."

"Elbette hayır," dedi.

"Ben kontrolü ele almadan önce Coleridge çoktan defteri geri alması için birini görevlendirmişti. Defter bana ulaştırılana kadar, Stanwin'in şantaj meselesiyle ilgisi olduğunu bile bilmiyordum. Bu senin için önemliyse, seni uyarmayı bile düşündüm."

"Peki neden uyarmadın?"

Omzunu silkti. "Derby kuduz bir köpek gibi. Onun birkaç saat uyumasının, herkes için daha iyi olacağını düşündüm. Hadi ama, çok az vaktimiz var."

Titreyerek cesedin yanına diz çöktüm. Stanwin gibi bir adam bile, bu şekilde ölmemeliydi. Göğsü paramparçaydı ve giysileri kana boyanmıştı. Pantolon ceplerini ararken parmaklarımı ıslatıyordu.

Cesede pek bakamadan, yavaş yavaş çalışıyordum.

Daniel'ın bu tip huzursuzlukları yoktu; Stanwin'in gömleği ve ceketini ararken altındaki parçalanmış et onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi görünüyordu. İşimizi bitirdiğimizde bir sigara kutusu, bir cep çakısı ve bir çakmak bulmuştuk ama şifre defteri yoktu.

Birbirimize baktık.

"Onu yüzüstü çevirmeliyiz," dedi Daniel, düşüncelerimi söze dökerek.

Stanwin iri bir adamdı, onu yüzüstü çevirmek için epeyce çaba sarf etmemiz gerekti. Ama buna değerdi. Yüzü bana bakmayan bir cesedi çok daha kolay arayabilirdim.

Daniel elleriyle Stanwin'in pantolon paçalarını ve ceketini yokladığında, beceriksizce dikilmiş bir dikişin içindeki kabartıyı fark etti.

İçimden yükselen heyecan utanmama sebep oldu. İstediğim son şey, Daniel'ın yöntemlerini meşrulaştırmaktı ama bir keşfin eşiğinde olduğumuz o anda, gitgide daha da heyecanlanıyordum.

Ölü adamın cep çakısını kullanarak dikişleri kestim ve şifre defterinin avcuma düşmesine izin verdim. O düştükten hemen sonra, içeride bir şey daha olduğunu keşfettim. Elimi deliğe sokup zinciri çıkarılmış küçük bir madalyonu dışarı çıkardım. Madalyonun içinde bir resim vardı; eski ve çatlamış olsa da, yedi sekiz yaşlarında kızıl saçlı bir kız çocuğuna ait olduğu belliydi.

Onu Daniel'a uzattım ama o, defterin sayfalarını karıştırmakla o kadar meşguldü ki buna dikkat etmedi.

"İşte bu," dedi heyecanla. "Bu, çıkış yolumuz."

"Umarım öyledir," dedim. "Bunun için ağır bir bedel ödedik."

Defteri okumayı bitirdiğinde, okumaya başlayan adamdan başka biriymiş gibi görünüyordu. Bu adam, Bell'in ya da Ravencourt'un tanıdığı adam değildi. Hatta birkaç dakika önce, yaptığı şeylerin gerekliliğini savunan adam bile değildi. Bu zafer kazanmış, bir ayağını kapının dışına atmış bir adamdı.

"Yaptığım şeyle gurur duymuyorum," dedi. "Ama bunu başka türlü yapmamız imkânsızdı, buna inanman gerekiyor."

Gurur duymuyor olsa da bundan utanmadığı da belliydi ve bu, aklıma Salgın Doktoru'nun uyarısını getirdi.

Blackheath'e ilk girdiğinde Aiden Bishop... İstediği şeyler ve onları elde ediş biçimi... çok sertti. O adam asla Blackheath'ten kurtulamazdı.

Daniel umutsuzlukla, Salgın Doktoru'nun yapacağımı söylediği gibi, her zaman yaptığım hataları yapıyordu.

Ne olursa olsun, ona dönüşmeyecektim.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi Daniel.

"Eve dönüş yolunu biliyor musun?" dedim, etrafı araştırıp buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederken.

"Doğuda," dedi Daniel.

"Peki doğu ne taraf?"

Elini cebine atıp Bell'in pusulasını çıkardı.

"Onu bu sabah ödünç aldım," dedi, pusulayı avcuna koyarken. "Her şeyin tekrarlanması ne komik, değil mi?"

41

Ev, beklemediğim kadar çabuk karşımızda belirdi. Ağaçlar çamurlu çimenliğe açıldı. Evin pencereleri parlak mum ışıklarıyla aydınlanmıştı. Bunu gördüğüme sevindiğimi itiraf etmeliyim. Yanımızdaki tüfeğe rağmen, yol boyunca omzumun üzerinden bakıp Ayakçı'yı aramıştım. Şifre defteri Daniel'ın inandığı kadar önemliyse düşmanımızın da onun peşinde olduğunu düşünmeliydim.

Kısa süre sonra peşimize düşecekti.

Üst kattaki pencerelerin önünden siluetler geçiyordu; avcılar basamakları tırmanıp antrenin altın ışıltısına giriyor, burada şapkalar ve ceketler çıkarılıyor, pis su mermerlere damlıyordu. Bir hizmetçi elinde şeri tepsisiyle aramızda dolaşıyordu; Daniel tepsiden iki kadeh alıp birini bana verdi.

Kadehini benimkine değdirdikten sonra, Michael gelirken, içkinin tamamını boğazından aşağı boşalttı. Hepimiz gibi, o da Nuh'un gemisinden düşmüş gibi görünüyordu; koyu renk saçları yağmur yüzünden suratına yapışmıştı. Saatine bakıp 18.07 olduğunu gördüm.

"Stanwin'i almaları için birkaç güvenilir uşağı gönderdim," diye fısıldadı, tepsiden bir şeri alırken. "Onlara, avdan dönerken cesedine rastladığımı söyledim ve onu eski bahçe kulübelerinden birine koymalarını emrettim. Kimse onu bulmayacak, ben de yarın sabahın erken saatlerine kadar polise haber vermeyeceğim. Üzgünüm ama onu gerekenden uzun süre ormanda çürümeye bırakamazdım."

Elindeki yarısı boşalmış şeri kadehini sıktı; içki yanaklarına biraz renk getirmiş olsa da bu kesinlikle yeterli değildi.

Koridordaki kalabalık dağılmaya başlamıştı. Birkaç hizmetçi şimdiden, sabunlu suyla dolu kovaları ve ellerindeki paspaslarla kenarlarda bekliyor, çalışmaya başlayabilmek için asık yüzleriyle bizi oradan göndermeye çalışıyorlardı.

Gözlerini ovuşturan Michael ilk kez doğrudan bize baktı.

"Babamın sözünü tutacağım," dedi. "Ama bu hiç hoşuma gitmiyor."

Daniel elini uzatıp "Michael..." dedi ama Michael ondan uzaklaştı.

"Hayır, lütfen..." dedi; ihanete uğradığını hissettiği çok açıktı. "Başka bir gün konuşuruz ama şimdi değil, bu gece değil."

Bize arkasını dönüp yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

"Onu boş ver," dedi Daniel. "Açgözlülüğüm yüzünden böyle davrandığımı düşünüyor. Bunun ne kadar önemli olduğunu görmüyor. Cevaplar o defterde, bundan eminim!"

Yeni sapanına kavuşmuş bir oğlan çocuğu gibi heyecanlıydı.

"Neredeyse başardık, Dance," dedi. "Neredeyse özgürüz."

"Peki, sonra ne olacak?" dedim. "Buradan çıkıp gidecek misin? Ben gidecek miyim? İkimiz aynı anda kaçamayız, ikimiz aynı kişiyiz."

"Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen, Aiden Bishop tüm anılarıyla birlikte tekrar uyanacak. Umarım ikimizi de hatırlamaz. Unutulması daha iyi olan kötü rüyalarız biz." Saatine baktı. "Ama şimdi bunu düşünmeyelim. Anna bu akşam Bell'le mezarlıkta bir buluşma ayarladı. Tahmini doğru çıkarsa, Ayakçı bunu duydu ve kesinlikle orada olacak. Onu yakalamak için yardımımıza ihtiyacı var. Yani, defterde ihtiyacımız olan şeyleri bulmak için dört saatimiz var. Üzerini değiştirip odama gel. Bunu hep birlikte yapalım."

"Hemen geleceğim," dedim.

Nadir bulunur bir havailiği vardı. Bu akşam Ayakçı'nın işini bitirecek ve Salgın Doktoru'na cevabı verecektik. Evin bir yerlerinde, başka konakçılarım, Evelyn'in hayatını kurtarmak için planlarını gözden geçiriyor olmalıydı; yani ben sadece, Anna'yı da kurtarmayı nasıl başarabileceğimi düşünebilirdim. Bunca zamandır bana yalan söylemiş olmasına inanmıyordum ve bana yardım etmek için yap-

tıklarından sonra, buradan yanımda o olmadan ayrılmayı hayal bile edemiyordum.

Odama dönerken adımlarım ahşap parkelerde yankılandı; ev, geri dönen ağırlığımın altında homurdanıyordu. Herkes akşam yemeğine hazırlanacaktı.

Diğerlerini bekleyen geceyi kıskanıyordum çünkü benim önümde daha karanlık bir amaç vardı.

Çok daha karanlık; Ayakçı'yı kolay alt edemeyeceksiniz.

"İşte buradasın," dedim, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakınarak. "Senin, en baştaki Aiden Bishop'tan geriye kalan tek şey olduğun doğru mu?"

Sorum sessizlikle yanıtlandı ve içimde bir yerde, Dance'in bana güldüğünü hissettim. Yaşlı, katı avukatın bu şekilde kendiyle konuşan bir adam hakkında ne söyleyeceğini hayal edebiliyordum.

Yatak odam ateşin loş ışığı dışında karanlıktı; uşaklar ben gelmeden mumları yakmayı unutmuştu. İçimde bir şüphe uyandı. Tüfeği omzuma yükselttim. İçeri girdiğimizde bir avlak bekçisi onu benden almaya çalışmıştı ama tüfeğin kişisel koleksiyonuma ait olduğunu söyleyerek onu göndermiştim.

Kapının yanındaki lambayı yaktığımda, Anna'nın kolları yana düşmüş, yüzünde boş bir ifadeyle odanın köşesinde durduğunu gördüm.

"Anna," dedim şaşırarak. Tüfeği indirdim. "Neler ol..."

Arkamdan bir ahşap gıcırtısı geldi ve bir yanımı acı kapladı. Kaba bir el, ağzımı kapatıp beni geriye çekti. Kendimi savurup arkama dönerek Ayakçı'yla yüz yüze geldim. Dudaklarında pis bir sırıtış vardı; gözleri, sanki altında gömülü bir şeyi arıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu.

O gözler.

Çığlık atmaya çalıştım ama çenemi kapatıp sıkıştırmıştı.

Bıçağını kaldırdı. Bıçağın ucunu yavaşça göğsümde hareket ettirdikten sonra mideme soktu; her darbe bir öncekinden daha acıydı, sonra sadece acı kaldı.

Daha önce hiç bu kadar soğuk olmamış, kendimi hiç bu kadar sessiz hissetmemiştim.

Dizlerim büküldü; ağırlığımı Ayakçı'nın kolları taşıyordu. Beni dikkatle yere indirdi. Gözlerini gözlerime dikip içlerindeki hayatın sönüşünü izledi.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı.

"Koş, tavşan," dedi Ayakçı, yüzünü bana yaklaştırarak. "Koş."

42
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

Sıçrayarak kâhyanın yatağında uyandım ve tekrar Ayakçı tarafından yatağa bastırıldım.

Omzunun üstünden pencerenin yanında duran Anna'ya bakarak, "Bu, o mu?" dedi.

"Evet," dedi Anna, titreyen bir sesle.

Ayakçı üzerime biraz daha eğildi; sesi kaba, bira kokan nefesi sıcaktı ve yanağıma çarpıyordu.

"Yeterince uzağa sıçrayamadın, tavşan," dedi.

Bıçak vücudumun yanından girdi; çarşaflar kana bulandı ve kan, hayatımı da yanında götürdü.

43
YEDİNCİ GÜN

Sırtım duvara dayanmış, dizlerim çenemin altına çekilmiş halde, boğucu bir karanlığın içinde çığlık attım. İçgüdüsel olarak kâhyanın bıçaklandığı yere dokunup kendi aptallığıma küfrettim. Salgın Doktoru doğru söylüyordu. Anna bana ihanet etmişti.

Kendimi hasta hissediyordum; zihnim mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu ama onu kendi gözlerimle görmüştüm. Bunca zamandır bana yalan söylemişti.

Bu konuda suçlu olan tek kişi o değil.

"Kapat çeneni," dedim öfkeyle.

Kalbim çok hızlı atıyordu, nefesim sığdı. Sakinleşmezsem kimseye bir faydam olmayacaktı. Bir an durup Anna dışında bir şey düşünmeye çalıştım ama bu şaşırtıcı biçimde zordu. Sessizlik anlarında zihnimin ne kadar sık ona yöneldiğini fark etmemiştim.

O, güvenlik ve rahatlıktı.

O benim arkadaşımdı.

Duruşumu değiştirerek nerede uyandığımı ve tehlikede olup olmadığımı anlamaya çalıştım. İlk bakışta, tehlike varmış gibi görünmüyordu. Omuzlarım iki yanımdaki duvarlara değiyordu; sağ kulağıma yakın bir çatlak, içeri ince bir ışık sızmasına sebep oluyordu. Solumda tozlu karton kutular, ayaklarımın yanında şişeler vardı.

Kol saatimi ışığa doğru kaldırıp saatin 10.13 olduğunu gördüm. Bell daha eve ulaşmamıştı bile.

"Sen Rashton'sın, değil mi? Hadi, diğerlerini kurtarmak için sadece yarım saatimiz var," deyip elimi tutmak için ileri atıldı.

Ben heykeli hâlâ başımın üzerinde tutarak geri çekildim ama Anna'nın sözleri ve ses tonunda hiç suçluluk olmayışı beni sarsmıştı.

"Seninle hiçbir yere gelmem," dedim, Atlas'ı biraz daha sıkı kavrayarak.

Yüzü kafa karışıklığıyla bulandı, sonra aniden durumu anladı.

"Dance'e ve kâhyaya olanlar yüzünden mi?" diye sordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, hatta hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum. Daha yeni uyandım. Sadece sekiz farklı kişide olduğunu ve Ayakçı'nın onları öldürdüğünü ve geri kalanları kurtarmamız için gitmemiz gerektiğini biliyorum."

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun?" dedim şaşırarak. "Ayakçı onu öldürürken, Dance'in dikkatini dağıttın. Kâhyayı öldürürken de odadaydın. Ona yardım ediyordun, seni gördüm!"

Anna başını iki yana salladı.

"Aptallaşma," diye bağırdı. "Daha bunların hiçbirini yapmadım ve yaptığımda da sana ihanet ettiğim için yapmayacağım. Ölmeni isteseydim, konakçılarının işini daha onlar uyanmadan bitirebilirdim. Böylece beni görmezdin ve ayrıca, burada işimiz bittiğinde düşmanım olacak biri için asla çalışmam."

"O zaman burada ne işin vardı?" diye sordum.

"Bilmiyorum, henüz o kısmı yaşamadım," diye çıkıştı. "Sen, yani başka bir sen, uyandığımda beni bekliyordun. Bana içinde ormanda Derby'yi bulmamı, sonra da buraya gelip seni kurtarmamı söyleyen defteri verdi. Günüm bu kadar. Bildiklerim bunlar."

"Yeterli değil," dedim sertçe. "Ben bunların hiçbirini yapmadım, bu yüzden doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olamam."

Heykeli bırakıp yanından geçtim ve Anna'nın ardından çıktığı siyah perdeye yöneldim.

"Sana güvenemem, Anna," dedim.

"Neden?" dedi, geri çektiğim elimi yakalayarak. "Ben *sana güveniyorum*."

"Ama bu..."

"Önceki döngülerimizden herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Sadece ismini," dedim, benimkilere geçirdiği parmaklarına bakarak, direncim kırılıyordu. Ona inanmayı çok istiyordum.

"Ama hiçbirinin nasıl bittiğini hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim sabırsızca. "Bana bunları neden soruyorsun?"

"Çünkü ben hatırlıyorum," dedi. "İsmini bilmemin sebebi, kâhya evinde sana seslendiğimi hatırlamam. Orada buluşmaya karar vermiştik. Sen geç kaldın, ben de endişelendim. Seni gördüğüme çok mutluydum, sonra yüzündeki ifadeyi gördüm."

Gözleri benimkilerle buluştu; gözbebekleri geniş, karanlık ve cüretkârdı.

Bu evdeki herkes bir maske takıyor.

Anna yanağıma dokunup henüz görmediğim yüzümü inceleyerek, "Burada, durduğum yerde beni öldürdün," dedi. "Bu sabah beni bulduğunda o kadar korktum ki neredeyse kaçacaktım ama o kadar paramparça ve korkmuş görünüyordun ki... Tüm hayatların üzerine yıkılmış gibiydi. Birini diğerinden ayıramıyor, kim olduğunu bile bilmiyordun. Bu defteri elime verip üzgün olduğunu söyledin. Durmadan bunu tekrarlıyordun. Bana, artık o adam olmadığını ve aynı hataları yapmaya devam edersek buradan asla çıkamayacağımızı söyledin. Söylediğin son şey buydu."

Anılar yavaş yavaş belirginleşiyordu ama öyle uzaklardı ki kendimi, parmaklarının arasında bir kelebek yakalamak için bir nehri geçmeye çalışan bir adam gibi hissediyordum.

Anna satranç taşını avucuma koyup parmaklarımı üzerine kapattı.

"Bu işe yarayabilir," dedi. "Son döngüde bu taşları birbirimizi tanımak için kullandık. Aiden Bishop için bir fil ve benim için de bir at. Şu an olduğum gibi, bir koruyucu."*

Duyduğum suçluluk ve üzüntüyü hatırladım. Pişmanlığımı hatırladım. Bunlar görüntü değildi, anı bile değillerdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Söylediği şeylerin doğru olduğunu hissedebiliyordum; ilk karşılaştığımızda aramızdaki arkadaşlık bağının gücünü ve beni Blackheath'e getiren acı ve üzüntüyü hissetmiştim.

* İngilizce satranç isimlendirmesinde fil, *bishop* (piskopos); at ise *knight* (şövalye) ismini taşır. *-ynn*

"Şimdi hatırlıyor musun?" dedi.

Utançtan midem bulanarak başımı salladım. Ona zarar vermek istemediğimi biliyordum. O zaman da bugünkü gibi birlikte çalışıyorduk ama bir şey değişmişti... Ben umudumu kaybetmiştim. Buradan kaçış şansını kaçırdığımı görüp paniğe kapılmıştım. Ona, buradan çıktıktan sonra onu da çıkarmanın bir yolunu bulacağıma dair söz vermiştim. İhanetimi asil niyetlerimle beslemiş ve korkunç bir şey yapmıştım.

Vücudum dalgalar halinde titremelerle sarsılıyordu.

"Bu anının hangi döngüden olduğunu bilmiyorum," dedi Anna. "Ama sanırım, kendime bir uyarı olarak ona tutundum. Sana tekrar güvenmememem için bir uyarı."

"Üzgünüm Anna," dedim. "Ben... Yaptığım şeyi unutmama göz yumdum. Ben de seninismine tutundum. Bu kendime ve sana, gelecek sefere daha iyi olacağıma dair verdiğim bir sözdü.."

"Ve o sözü tutuyorsun," dedi Anna yatıştırıcı bir sesle.

Keşke bu doğru olsaydı ama olmadığını biliyordum. Geleceğimi görmüştüm. Onunla konuşmuş, oyunlarında ona yardım etmiştim. Daniel, benim son döngüde yaptığım hataların aynılarını yapıyordu. Umutsuzluk onu acımasızlaştırmıştı ve onu engellemezsem Anna'yı tekrar kurban edecekti.

"İlk tanıştığımızda neden bana gerçeği söylemedin?" dedim, hâlâ utanarak.

"Çünkü zaten biliyordun," dedi alnını buruşturarak. "Benim bakış açıma göre, iki saat önce tanıştık ve hakkımdaki her şeyi biliyordun."

"Seninle ilk tanıştığımda Cecil Ravencourt'tum," diye cevap verdim.

"O zaman ortada buluştuk çünkü henüz onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi. "Gerçi, fark etmez. Ona ya da diğerlerine söyleyeceğim çünkü fark etmez. O döngülerdeki kişiler biz değildik. Onlar, her kimlerse, farklı seçimler, farklı hatalar yaptı. Ben sana güvenmeyi seçiyorum Aiden ve senin de bana güvenmene ihtiyacım var çünkü burası... İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ayakçı seni öldürürken ne yaptığımı düşünürsen düşün, hepsi bu değildi. Gerçek bu değildi."

Boğazında gergince atan damar ve ayaklarının yerdeki endişeli

kıpırtısı olmasa, kendine güveni tam görünüyordu. Yanağıma koyduğu elinin titrediğini ve sesindeki tedirginliği hissedebiliyordum. Bu cesaret gösterisinin altında hâlâ benden, eskiden olduğum, her an yeniden ortaya çıkabilecek adamdan korkuyordu.

Onu bu noktaya getiren cesareti hayal bile edemiyordum.

"İkimizi birden buradan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum, Anna."

"Biliyorum."

"Ama bulacağım. Buradan sensiz gitmeyeceğim, söz veriyorum."

"Bunu da biliyorum."

Ve sonra beni tokatladı.

"Bu beni öldürdüğün için," dedikten sonra parmak uçlarının üzerinde yükselip hâlâ yanan yere bir öpücük kondurdu. "Şimdi gidip Ayakçi'nın birkaç konakçını daha öldürmesini engelleyelim."

44

Ahşap gıcırdadı, dar ve dönerek alçalan merdiven, biz indikçe daha da karanlıklaşıyordu; sonunda kör bir karanlığın içinde kaldık.

Anna'ya, "Neden bir dolapta uyandığımı biliyor musun?" diye sordum. Önümden yürüyen Anna, gök tepemize yıkılıyormuş gibi aceleyle ilerliyordu.

"Hiçbir fikrim yok ama bu hayatını kurtardı," dedi, omzunun üstünden bana bakarak. "Defterde, Ayakçı'nın bu saatlerde Rashton'ın peşine düşeceği yazıyor. Dün gece yatak odasında uyumuş olsaydı, Ayakçı onu bulurdu."

"Belki de beni bulmasına *izin vermeliyiz*," dedim, içimde yükselen bir heyecan duyarak. "Gel hadi, bir fikrim var."

Anna'nın yanından geçip basamakları ikişer ikişer inmeye başladım.

Ayakçı bu sabah Rashton'ın peşine düşecekse, hâlâ koridorlarda bir yerde gizleniyor olma ihtimali çok yüksekti. O karşısına, yatağında uyuyan bir adamın çıkmasını bekleyecekti, yani ilk kez avantaj bendeydi. Biraz şansla, her şeyi hemen şimdi, burada sonlandırabilirdim.

Basamaklar aniden, beyaza boyanmış bir duvarın önünde bitti; Anna hâlâ yolun yarısındaydı ve bana yavaşlamam için sesleniyordu. Kendisinin de keyifle belirteceği gibi, oldukça yetenekli bir polis memuru olarak, Rashton gizli şeylerin yabancısı değildi. Parmaklarım ustalıkla gizli bir kulp bulup dışarıdaki karanlık koridora çıkmamı

sağladı. Apliklerdeki camların ardında mumlar titreşiyordu, boş kış bahçesi sol tarafımdaydı. Zemin kattan dışarı çıkmıştım; geldiğim kapı, duvarın içinde gözden kayboldu.

Ayakçı yirmi metre ilerimdeydi. İçgüdüsel olarak yatak odam olduğunu bildiğim kapının kilidini kurcalıyordu.

"Beni mi arıyorsun, pislik herif," dedim etrafa tükürük saçarak. Bıçağına uzanamadan üzerine atladım.

Hayal edebileceğimden daha hızlı ayağa kalktı, geriledi ve göğsüme tekme atarak içimdeki bütün havayı boşalttı. Kaburgalarımı tutarak düştüm ama o kıpırdamamıştı bile. Orada durup bekliyor, elinin tersiyle ağzının kenarındaki salyasını siliyordu.

"Cesur tavşan," dedi sırıtarak. "Bağırsaklarını yavaş yavaş deşeceğim."

Ayağa kalkıp üzerimi silkeledim; yumruklarımı kaldırıp bir boksör gibi durdum ve aniden kollarımın ne kadar ağır olduğunu hissettim. Dolabın içinde geçirdiğim gece bana pek iyi gelmemişti ve kendime güvenim anbean azalıyordu. Bu kez ona yavaş yavaş, sağa ve sola hareket edip hiç oluşmayan bir boşluğu bekleyerek yaklaştım. Bir yumruk çeneme inip başımı geriye savurdu. Mideme inen ikinci ya da beni yere yıkan üçüncü yumruğu görmedim bile.

Yönümü kaybettim, başım dönüyordu. Ayakçı üzerime eğilip beni saçlarımdan tutarak yukarı çeker ve bıçağına uzanırken nefes almaya çalışıyordum.

Anna, "Hey!" diye bağırdı.

Bu, anlık bir dikkat dağınıklığı yarattı ama yeterliydi. Ayakçı'nın ellerinden kurtulup dizini tekmeledim, sonra omzumla yüzüne vurup burnunu kırdım. Kan damlaları gömleğime sıçradı. Koridorda geriye gidip eline bir büst aldı ve tek elle üzerime atlayarak beni kenara çekilmek zorunda bırakıp odanın diğer köşesine yöneldi.

Peşinden gitmek istiyordum ama buna gücüm yoktu. Sırtımı duvar boyunca kaydırıp yere oturdum ve sızlayan kaburgalarımı tuttum. Sarsılmıştım ve sinirlerim bozulmuştu. Ayakçı çok hızlı ve çok güçlüydü. O kavga biraz daha uzasa ölmüş olacağımdan emindim.

"Seni aptal!" diye bağırdı Anna, öfkeyle bana bakarak. "Neredeyse seni öldürüyordu."

"Seni gördü mü?" deyip ağzımdaki kanı tükürdüm.

"Sanmıyorum," dedi, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatırken. "Karanlıktan çıkmadım ve sen burnunu kırdıktan sonra pek bir şey görebildiğini sanmıyorum."

"Üzgünüm, Anna," dedim. "Gerçekten onu yakalayabileceğimizi düşünmüştüm."

"Üzgün olsan çok iyi olur," dedi, beni ateşli bir kucaklamayla şaşırtarak. Vücudu titriyordu. "Dikkatli olmalısın, Aiden. O pislik yüzünden sadece birkaç konakçın kaldı. Hata yaparsan burada kalırız."

Bu sözler bana bir kaya gibi çarptı.

"Sadece üç konakçım kaldı," diye tekrarladım şaşkınlıkla.

Sebastian Bell kutudaki ölü tavşanı gördükten sonra bayılmıştı. Kâhya, Dance ve Derby öldürülmüştü. Ravencourt, Evelyn'in intiharını izledikten sonra balo salonunda uyuyakalmıştı. Geriye Rashton, Davies ve Gregory Gold kalıyordu. Bölünen günler ve sürekli ileri geri sıçramaktan, saymayı unutmuştum.

Bunu çok daha önce görmeliydim.

Daniel son konakçım olduğunu söylemişti ama bu doğru olamazdı. Vücudumu sıcak bir utanç dalgası kapladı. Bu kadar kolay kandırılabilmeme inanamıyordum. Bu kadar gönüllü olarak.

Bu tamamen senin suçun değildi.

Salgın Doktoru, Anna'nın bana ihanet edeceğini söyleyerek beni uyarmıştı. Bana yalan söyleyen kişi Daniel'ken, Salgın Doktoru neden böyle bir şey yapmıştı? Ve aslında dört kişiyken, bana neden bu evden kaçmaya çalışan yalnızca üç kişi olduğunu söylemişti? Daniel'ın düzenbazlığını gizlemek için bir sürü zahmete katlanmıştı.

"Ne kadar da körmüşüm," dedim boş bir sesle.

"Ne oldu?" dedi Anna, biraz geri çekilip endişeyle bana bakarken.

Duraksadım, utanç yerini soğuk hesaplamalara bırakırken zihnim devreye girdi. Daniel'ın yalanları detaylıydı ama hâlâ amacını bilmiyordum. Soruşturmamdan faydalanmak için güvenimi kazanmaya çalışmasını anlayabiliyordum ama mesele bu değildi. Bu konuda bana neredeyse hiçbir şey sormamıştı. Tam tersine, bana baloda öldürülecek kişinin Evelyn olduğunu söyleyerek bir ipucu vermiş ve beni Ayakçı konusunda uyarmıştı.

Artık arkadaşım olduğunu söyleyemezdim ama düşmanım olduğundan da emin olamazdım. Ne yapmaya çalıştığını anlamam gerekiyordu ve bunun en iyi yolu, o gerçek niyetini ortaya çıkarıncaya kadar hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmekti.

Ama işe Anna'yla başlamam gerekiyordu.

Anna, Derby ya da Dance'e bir şeyler söylerse işimiz biterdi. Onların bir sorun karşısındaki ilk tepkisi, üzeri dikenlerle kaplı bile olsa ona doğru koşmaktı.

Anna cevabımı bekleyerek beni izliyordu.

"Bir şey biliyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. "İkimiz için de önemli bir şey ama sana söyleyemem."

"Günü değiştirmekten korkuyorsun," dedi Anna, sanki bu dünyanın en açık şeyiymiş gibi. "Merak etme, bu defter, sana söyleyemeyeceğim şeylerle dolu." Gülümsedi, endişesi yok oluyordu. "Sana güveniyorum, Aiden. Güvenmeseydim burada olmazdım."

Elini uzatıp yerden kalkmama yardım etti.

"Bu koridorda durmamalıyız," dedi. "Hayatta olmamın tek sebebi, Ayakçı'nın, kim olduğumu bilmemesi. İkimizi birlikte görürse sana yardım edecek kadar uzun yaşayamam." Önlüğündeki kırışıklıkları ve bonesini düzeltti; çenesini, farklı görüneceği kadar dışarı çıkardı. "Ben önden gideceğim. On dakika sonra Bell'in yatak odasında buluşalım ve gözlerini açık tut. Ayakçı biraz iyileştiğinde, seni aramaya başlayacak."

Kabul ettim ama bu rüzgârlı koridorda beklemeye hiç niyetim yoktu. Bugün olan her şeyin üzerinde Helena Hardcastle'ın parmak izleri vardı. Onunla konuşmam gerekiyordu ve bu benim son şansım olabilirdi.

Hâlâ yaralanmış gururumu ve kaburgalarımı iyileştirmeye çalışarak konuk odasında Helena'yı aradım fakat gördüğüm tek şey erken kalkmış, Stanwin'in adamının Derby'yi nasıl benzettiği hakkında dedikodu yapan birkaç konuk oldu. Derby'nin yumurtalar ve böbrekle dolu tabağı da bıraktığı yerde duruyordu. Hâlâ sıcaklardı; Derby gideli çok olmamıştı. Onlara başımla selam verip Helena'nın odasına yöneldim ama kapıyı çaldığımda sadece sessizlikle karşılaştım. Zamanım azaldığı için kapıya bir tekme atıp kilidi kırarak açtım.

Odaya giren kişinin gizemi çözüldü.

Perdeler çekilmiş, sayvanlı yataktaki buruş buruş çarşaflar yatağın üzerinden yere sarkmıştı. Odada sorunlu bir uykunun ağır havası vardı; içerisi henüz temiz hava almadığı için kâbuslardan kalma bir ter kokusu duyuluyordu. Giysi dolabı açıktı; tuvalet masasının üstü, büyük bir tenekeden dökülmüş bir tozla kaplıydı. Kozmetik malzemeleri açılıp kenara itilmişti, bu da Leydi Hardcastle'ın aceleyle hazırlandığını gösteriyordu. Elimi yatağa değdirdiğimde soğuk olduğunu fark ettim. Leydi Hardcastle gideli uzun zaman olmuştu.

Odayı Millicent'la ziyaret ettiğimdeki gibi, kapaklı yazı masası açıktı; Helena'nın ajandasından bugünkü randevular sayfası yırtılmıştı ve işlemeli silah kutusunun içindeki iki silah alınmıştı. Evelyn onları bu sabahın çok erken saatlerinde, muhtemelen onu intihar etmek zorunda bırakacak notu aldıktan sonra almıştı. Annesi gittikten sonra, odalarını birleştiren ara kapıdan içeri süzülmek onun için zor değildi.

Ama kendini bu silahla vurmayı düşünüyorsa neden sonunda elinde Derby'nin Doktor Dickie'den çaldığı gümüş tabanca vardı? Ve kutudan iki silahı da almasının sebebi neydi? Birini avda kullanması için Michael'a verdiğini biliyordum ama hem kendi hayatının hem de arkadaşının hayatının tehlikede olduğunu öğrendikten sonra, aklına gelen ilk şeyin bu olacağından şüpheliydim.

Gözlerim ajandaya ve yırtılmış sayfaya kaydı. Bu da Evelyn'in işi miydi, yoksa bundan başka biri mi sorumluydu? Millicent, Helena Hardcastle'dan şüphelenmişti.

Parmağımı yırtık sayfadan kalanların üzerinde gezdirirken endişelendim.

Helena'nın randevularını Lord Hardcastle'ın ajandasında görmüştüm; bu yüzden, eksik sayfada Cunningham, Evelyn, Millicent Derby, seyisbaşı ve Ravencourt'la randevularının kayıtlı olduğunu biliyordum. Helena Hardcastle'ın, randevularından sadece Cunningham'la olana gittiğinden emindim. Cunningham bunu Dance'e itiraf etmişti ve sayfalarda mürekkep lekeli parmak izleri vardı.

Öfkeyle çarparak defteri kapattım. Hâlâ anlamadığım çok fazla şey vardı ve zamanım daralıyordu.

Kafamda dolaşan fikirlerle üst kata çıkıp elindeki defteri incele-

yerek Bell'in yatak odasının önünde volta atan Anna'yı gördüm. Kapının ardından gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. İçeride Daniel, Bell'le konuşuyor olmalıydı, yani kâhya alt kattaki mutfakta, Bayan Drudge'la beraberdi. Az sonra gidecekti.

"Gold'u gördün mü? Şimdiye kadar burada olmalıydı," dedi Anna, gölgelere bakarak. Belki de keskin gözleriyle karanlığın içinde onu görebilmeyi umuyordu.

"Görmedim," dedim, gergin bir şekilde etrafıma bakınarak. "Neden buradayız?"

"Onları koruyabileceğim, güvenli bir yere götürmezsek, Ayakçı onları bu sabah öldürecek," dedi.

"Mesela, kâhya evine."

"Kesinlikle. Sadece, ne yaptığımızı belli etmemeliyiz. Belli edersek, Ayakçı kim olduğumu anlar ve beni de öldürür. Benim sıradan bir hizmetçi olduğumu düşünürse, iki konakçın da tehdit olamayacak kadar yaralı olduğu için bizi bir süre rahat bırakır; bizim istediğimiz de bu. Deftere göre, onları hayatta tutmayı başarırsak hâlâ bu oyunda oynayacakları rolleri var."

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Keşke bilseydim! Ben de ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Defterde seni bu saatte, buraya getirmem gerektiği yazıyor ama..." İçini çekip başını iki yana salladı. "Tek net talimat bu, diğerleri anlamsız. Dediğim gibi, defteri bana verdiğinde pek kendinde değildin. Son bir saatimi, onları yanlış okursam ya da geç kalırsam öleceğini bilerek, sayfalardaki yazıları deşifre etmeye çalışarak geçirdim."

Geleceğime attığımız bu kısa bakış gerilip ürpermeme sebep oldu.

Defteri Anna'ya, son konakçım Gregory Gold vermiş olmalıydı. Hâlâ Dance'in kapısının önünde araba konusunda öfkeyle söylenişini hatırlıyordum. Ne kadar zavallı ve ne kadar korkutucu olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Koyu renk gözleri vahşi ve boştu.

Yarını sabırsızlıkla beklediğim söylenemezdi.

Kollarımı kavuşturup Anna'nın yanında duvara yaslandım. Omuzlarımız birbirine değiyordu. Daha önceki hayatında birini öldürdüğünü bilmek, onunla aranızda sevgiye dair ihtimalleri oldukça daralttıyordu.

"Sen benden daha iyi bir iş çıkardın," dedim. "Biri beni ilk kez geleceğimin ortasına bıraktığında, hayatını kurtardığımı zannederek, ormanın yarısına kadar Madeline Aubert adlı bir hizmetçiyi takip ettim. Zavallı kızı ölesiye korkuttum."

"Bugünün bir kullanma kılavuzu olmalı," diye söylendi Anna.

"Senin için doğal olan şeyi yap."

"Kaçmanın ya da saklanmanın işimize yarayacağından emin değilim," dedi. Kafa karışıklığı, basamaklarda duyulan acele ayak sesleriyle bölündü.

Hiçbir şey söylemeden gözden uzaklaştık; Anna köşeyi dönüp kayboldu, ben de açık bir yatak odasına saklandım. Meraktan kapıyı biraz aralık bırakmıştım; bu da, yanık bedeni hareket halindeyken daha da perişan görünen kâhyanın koridor boyunca bize doğru topallayarak ilerleyişini görmemi sağladı. Kafası karışık ve dağılmış görünüyordu; çirkin, kahverengi bir pijamanın içinde keskin köşelerden oluşan bir yığın gibiydi.

O ilk sabahtan beri bu anları o kadar çok kez, tekrar tekrar yaşamıştım ki bu duruma tepkisiz kalmam beklenebilirdi ama içinde kapana kısıldığı bu yeni beden konusunda Bell'le yüzleşmek için aceleyle ilerleyen kâhyanın kafa karışıklığını ve korkusunu hissedebiliyordum.

Gregory Gold bir odadan çıktı; kâhya bunu fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Bu mesafeden ve arkası bana dönükken, ressam tuhaf biçimde şekilsiz görünüyordu; sanki bir insandan çok, bir duvara düşmüş uzun bir gölge gibiydi. Elinde bir şömine demiri vardı ve hiçbir uyarıda bulunmadan, kâhyayı onunla dövmeye başladı.

Bu saldırıyı, bu acıyı hatırlıyordum.

İçimde büyük bir acıma duygusu yükseldi; şömine demiri kanı duvarlara sıçratırken üzerime mide bulandırıcı bir umutsuzluk çöktü.

Yerde titreyerek merhamet dileyen ve gelmeyen yardıma doğru uzanan kâhyanın yanındaydım.

Ve o anda bütün mantığımı kaybettim.

Büfenin üzerinden bir vazo alıp koridora doğru atıldım ve bütün

gücümle Gold'a saldırıp vazoyu kafasında kırdım; Gold yere düşerken porselen parçaları da etrafa saçıldı.

Ayağımın yanında, bilinçsiz halde yatan iki adama bakarak vazonun kırık ağzını hâlâ elimde tutarken etrafa sessizlik çöktü.

Arkamda Anna belirdi.

"Ne oldu?" dedi, şaşırmış gibi.

"Ben..."

Koridorun sonunda bir kalabalık toplanıyordu; yarı yarıya giyinmiş erkekler ve şaşkın kadınlar gürültüyle yataklarından fırlamışlardı. Gözleri duvardaki kandan yerdeki adamlara, oradan da giderek artan bir merakla bana dönüyordu. Ayakçı aralarındaysa, gözden uzak kalmayı başarıyordu.

Muhtemelen en iyisi buydu.

Tekrar düşüncesizce bir şey deneyebilecek kadar öfkeliydim.

Doktor Dickie aceleyle merdivenleri tırmanıyordu ve diğer konukların aksine tamamen giyinmiş, o dev bıyığını yağlamış ve kelleşen başını bir losyonla parlatmıştı.

"Burada neler oldu?" diye bağırdı.

"Gold delirdi," dedim, sesime duygusal bir titreme katarak. "Şömine demiriyle kâhyaya saldırdı, ben de..."

Ona vazonun elimdeki kırık ağzını gösterdim.

Dickie, göz hizasına geçmiş olan Anna'ya, "Bana tıbbi çantamı getir," dedi. "Yatağımın yanında."

Söyleneni yapan Anna, belli bile etmeden, geleceği olması gerektiği gibi düzenlemeye başladı. Doktorun kâhyayı muayene etmek için sıcak ve sessiz bir yere ihtiyacı vardı; Anna da kâhya evine gitmeyi önerdi ve kâhyanın ilaçlarını vermeye gönüllü oldu. Onu kilitleyebilecekleri başka bir yer olmadığı için Gold'un da kâhya evine gitmesine karar verildi; bir uşak köyden bir polis memuru getirene kadar yatıştırıcılarla uyutulacaktı, Anna bu uşağı bulmaya da gönüllü oldu.

Kabaca hazırlanmış bir sedyeye yatırdıkları kâhyayla birlikte merdivenleri indiler; Anna yanımda ilerlerken bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakıyordu. Buna allak bullak bir ifadeyle karşılık verdim. Bu kadar çabaya rağmen, hâlâ ne başardığımızdan emin olamıyordum.

Kâhya yatağa bağımlı hale geldiği için, bu akşam Ayakçı'ya kolay bir hedef olacaktı. Gregory Gold uyuşturulup asılacaktı. Yaşayacaktı ama zihni eskisi gibi olmayacaktı.

Onun talimatlarını takip ettiğimiz düşünüldüğünde, bu pek de güven verici bir düşünce değildi. Anna'ya defteri Gold vermişti ve son konakçım olsa da ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu bildiğinden bile emin değildim. Yaşadığı acılardan sonra ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Anılarımı karıştırıp kısa süreliğine gördüğüm ama henüz yaşamadığım geleceğimin parçalarını aradım. Hâlâ Cunningham'ın Derby'ye getirdiği, "*Hepsi birden*" mesajının anlamını ve ona neden diğerlerini topladığını söylediğini çözmem gerekiyordu. Annesinin odasından aldığı siyah tabanca varken, Evelyn'in neden Derby'den gümüş rengi silahı aldığını ya da Derby'nin neden Evelyn kendini öldürürken bir taşın başında beklediğini bilmiyordum.

Bu çok sinir bozucuydu. Önümdeki ekmek kırıntılarından yolu görebiliyordum ama görebildiğim kadarıyla beni bir uçurumun kıyısına yönlendiriyorlardı.

Ne yazık ki takip edebileceğim başka bir yol yoktu.

45

Edward Dance'ın ilerlemiş yaşını geride bıraktığımda vücudumdaki geçmek bilmeyen ağrıları da geride bırakacağımı ummuştum ama dolabın içinde geçirdiğim gece yüzünden her yanım acıyordu. Yaptığım her gerinme, eğilme ya da dönme hareketi, bir acı dalgasıyla irkilmeme sebep olarak yığına bir şikâyet daha ekliyordu. Yatak odama gitme yolculuğum beklenmedik biçimde yorucu oldu. Görünüşe bakılırsa, Rashton önceki gece herkesin zihninde bir iz yaratmayı başarmıştı çünkü ev boyunca ilerlerken yürüyüşüm içten el sıkışları ve sırtıma vuran ellerle kesintiye uğruyordu. Selamlamalar, yolun üzerine serpiştirilmiş taşlar gibi beni karşılıyor, iyi niyetleri beni morluklar içinde bırakıyordu.

Yatak odama vardığımda yüzümdeki sahte gülümsemeyi sildim. Yerde, içine ağır bir şey konmuş, beyaz bir zarf vardı. Biri oda kapımın altından atmış olmalıydı. Zarfı yırtarak açarken, mektubu bırakan kişiye dair bir ipucu arayarak koridorun iki tarafına bakıtım.

Arkanda bırakmışsın.

diye başlayan not, Anna'nın yanında taşıdığı satranç taşının neredeyse aynısı bir satranç taşına sarılmış bir kâğıda yazılmıştı.

Amil nitrat taneciklerini, sodyum nitrat ve sodyum tiyosülfatı yanına al.

ONLARI YANINDAN AYIRMA.

GG

Baş harfleri okuduğumda, "Gregory Gold," diye iç çektim.

Notu, kâhyaya saldırmadan önce bırakmış olmalıydı.

Artık Anna'nın neler hissettiğini anlayabiliyordum. Kelimeler zorlukla okunuyordu ve korkunç el yazısını çözdüğümde bile talimatlar çok belirsizdi.

Notu ve satranç taşını büfenin üzerine atıp kapımı kilitledim ve önüne bir sandalye dayadım. Normalde, hemen Rashton'ın eşyalarını karıştırır ya da yeni yüzümü incelemek için aynanın önüne giderdim ama Rashton'ın çekmecelerinde neler olduğunu ve neye benzediğini zaten biliyordum. Bunların cevabını bulmak için sadece zihnimi bir soruya yöneltmem yeterliydi; çorap çekmecesinde saklanmış pirinç bir muşta olduğunu bilmemin sebebi de buydu. Rashton onu birkaç yıl önce kavga eden bir serseriden almıştı ve o zamandan beri birden çok defa işine yaramıştı. Sadece Ayakçı'yı ve yüzünü benimkine doğru eğip son nefesimi içine çekişini, beni de listesine eklediği için keyifle iç geçirişini düşünerek muştayı parmaklarıma geçirdim.

Ellerim titriyordu ama Rasthon, Bell değildi. Korku onu engellemekten çok motive ediyordu. Ayakçı'yı bulup onu öldürmek, daha önceki karşılaşmalarında kaybettiği gururundan geri kalanları kurtarmak isiyordu. Bu sabahki kavgayı düşündüğümde, beni merdivenlerden aşağı, koridora gönderenin Rashton olduğundan emin oldum. Beni onun öfkesi, onun gururu yönlendirmişti. Rashton kontrolü ele geçirmişti ve ben fark etmemiştim bile.

Bu tekrarlanmamalıydı.

Rashton'ın düşüncesizliği ölmemize sebep olabilirdi ve bu konakçıyı kaybedemezdim. Hem kendimi hem de Anna'yı bu karmaşadan kurtarmak istiyorsam, sürekli Ayakçı'nın peşinden gitmek yerine onun önüne geçmeliydim ve ikna etmek kolay olmasa da bu konuda bana yardım edebilecek birini tanıdığımı düşünüyordum.

Pirinç muştayı çıkarıp lavaboyu doldurdum ve aynanın önünde kendimi temizlemeye başladım.

Rashton –düşündüğü kadar olmasa da– genç, uzun boylu, güçlü ve dikkat çekecek kadar yakışıklı bir adamdı. Burnunun üzeri çilliydi; bal rengi gözleri vardı ve kısa, sarı saçları aydınlık bir yüzü çevreliyor-

du. Rashton'ın tek kusuru omzundaki eski bir kurşun yarasıydı, yaranın rengi uzun zaman önce solmuştu. İstesem bu anıya ulaşabilirdim ama başka bir adamın acısını zihnime davet etmeden de yeterince acı çekiyordum.

Göğsümü silerken kapı kolunun tıkırdaması, tekrar pirinç muştaya doğru atılmama sebep oldu.

"Jim, orada mısın? Biri kapıyı kilitlemiş."

Bu, kısık ve kuru bir kadın sesiydi.

Üzerime temiz bir gömlek geçirip sandalyeyi çektim. Kilidi açtığımda karşımda kafası karışmış bir kadın gördüm; kapıyı tekrar çalmak için yumruğunu kaldırmıştı. Mavi gözleri, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyordu; bembeyaz yüzünü sadece hafif, kırmızı bir ruj renklendiriyordu. Kadın yirmilerinin başlarındaydı; gür, siyah saçları, uçlarını binici pantolonunun içine soktuğu temiz, beyaz gömleğe doğru dökülüyordu ve odadaki varlığı, Rashton'ın kan akışını hızlandırıyordu.

"Grace..." Konakçım, daha birçok şeyle birlikte, bu ismi dudaklarıma göndermişti. İçim hayranlık, heyecan, uyarılma ve yetersizlik duygularıyla kaynıyordu.

"Aptal kardeşimin ne yaptığını duydun mu?" dedi, yanımdan geçerken.

"Sanırım duymak üzereyim."

"Dün gece arabalardan birini ödünç almış," dedi, kendini yatağa atarak. "Üzerinde rengârek kıyafetlerle gecenin ikisinde seyisbaşını uyandırıp köye doğru yola çıkmış."

Her şeyi yanlış anlamıştı ama kardeşinin adını temizlemek için ona söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Arabayı almak, evden kaçmak ve köye gitmek benim kararımdı. Zavallı Donald Davies şu an, onu bıraktığım toprak bir yolda uyuyordu ve konakçım beni sürükleyerek onun peşine düşmek istiyordu.

Davies'e karşı inanılmaz bir sadakat duyuyordu; bunun sebebini aradığımda, korkunç bir şeyle karşılaştım. Rashton'ın Donald Davies'e duyduğu sevgi, siperlerde birlikte geçirdikleri çamurlu ve kanlı günlere dayanıyordu. Savaşa iki ahmak olarak gidip kardeş olarak dönmüşlerdi; ikisinin de sadece diğerinin görebileceği acıları vardı.

Arkadaşına öyle davrandığım için duyduğu öfkeyi hissedebiliyordum.

Belki de sadece kendime öfkeliydim.

Artık o kadar birbirimize karışmıştık ki farkı anlayamıyordum.

"Bu benim hatam," dedi Grace, üzgün bir sesle. "Bell'in zehrinden daha fazla alacaktı, ben de onu, babama söylemekle tehdit ettim. Bana kızdığını biliyordum ama kaçacağını düşünmemiştim." Umutsuzca içini çekti. "Aptalca bir şey yapmamıştır, değil mi?"

Yanına otururken, güven verici bir sesle, "Kardeşin iyi," dedim. "Sadece kendini öfkesine kaptırdı, hepsi bu."

Grace avucuyla gömleğimdeki kırışıklıkları düzeltirken, "Keşke o lanet doktorla hiç tanışmasaydık," dedi. "Bell sihirli bavuluyla ortaya çıktığından beri Donald çok değişti. Afyon ruhu denen o lanet şey, onu ele geçirdi. Artık çok nadiren konuşuyoruz. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsa..."

Sözleri, kafasının içinde bir fikre dönüştü. Gözlerini açıp bu fikri değerlendirdiğini, derbide para yatırdığı bir at gibi, baştan sona ilerleyişini izlediğini görebiliyordum.

"Gidip bir konuda Charles'la görüşmeliyim," dedi aniden. Beni dudaklarımdan öpüp koridora doğru ilerledi.

Ben tepki veremeden gitmişti. Kapı arkasından açık kalmıştı.

Sıcaklamış, rahatsız olmuş ve biraz kafam karışmış halde kapıyı kapatmak için ayağa kalktım. Düşününce, dolapta olduğumda işler daha basitti.

46

Çok yavaş adımlarla koridor boyunca ilerlerken, önünden geçmeden önce karşıma çıkan her yatak odasına başımı uzatıyordum. Pirinç muştayı takmıştım ve duyduğum her ses, gördüğüm her gölge karşısında irkiliyordum; yapılacağından emin olduğum saldırı karşısında temkinli olmaya çalışıyordum çünkü Ayakçı beni gafil avlarsa onu yenemeyeceğimi biliyordum.

Koridoru kapatan kadife perdeyi yana itip Blackheath'in terk edilmiş doğu kanadına geçtim; sert bir rüzgâr perdeleri, kasabın tezgâha çarptığı etler gibi, duvara çarpıyordu.

Çocuk odasına ulaşana kadar durmadım.

Derby'nin bilinçsiz bedeni odanın köşesine, kapıdan bakıldığında görünen alanın dışına, sallanan atın arkasına taşındığı için hemen göze çarpmıyordu. Kafası pıhtılaşmış kan ve vazo parçalarıyla berbat haldeydi ama hayattaydı ve iyi saklanmıştı. Stanwin'in yatak odasından çıktığında saldırıya uğradığını düşünürsek, bundan sorumlu olan kişinin onu, şantajcının onu bulup öldürmemesi için saklayacak kadar vicdanı vardı ama onu daha güvenli bir yere götürecek kadar zamanı yoktu. Hızla ceplerini karıştırdım ama Stanwin'den aldığı her şey çalınmıştı. Zaten beklediğim buydu ama Stanwin bu evdeki gizemlerin birçoğunun mimarıydı, o yüzden denemeye değerdi.

Uyuyan Derby'yi bırakıp geçidin sonundaki Stanwin'in odalarına doğru ilerledim. Onu evin bu unutulmuş köşesine, Blackheath'in sağ-

layabileceği konforların çok dışına iten şey, muhtemelen korkuydu. Ama kriteri buysa, çok iyi bir seçim yapmıştı. Yer döşemeleri çığlıklar atarak gelişimi haber veren casuslar gibiydi ve uzun koridorun tek bir girişi ve çıkışı vardı. Şantajcının, etrafında düşmanları olduğuna inandığı çok açıktı ve bu, belki de avantaja dönüştürebileceğim bir gerçekti.

Karşılama odasını geçip Stanwin'in yatak odası kapısını çaldım. Tuhaf bir sessizlikle karşılaştım, biri sessiz olmaya çalışıyordu.

"Ben Polis Memuru Jim Rashton," dedim ahşabın ardından. Pirinç muştayı çıkarmıştım. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

Bu sözlerime karşılık içeriden anlaşılmaz sesler geldi. Odanın içinde hafif adım sesleri duyuldu; bir çekmece açıldı, içinden bir şey alındı ve sonunda, kapının ardında bir ses duyuldu.

"İçeri gelin," dedi Ted Stanwin.

Bir sandalyeye oturmuş, botunun sol tekini bir eline geçirmiş, onu bir asker gayretiyle fırçalıyordu. Güçlü bir tekinsizlik hissiyle sarsılıp hafifçe titredim. Bu adamı son gördüğümde orman zemininde yatıyordu ve ölüydü, ben de ceplerini karıştırıyordum. Blackheath onu tekrar ayağa kaldırmış, üzerindeki tozu temizlemiş ve her şeyi tekrar yaşayabilmesi için motorunu çalıştırmıştı. Burası cehennem değilse bile, şeytanın gözde yerlerinden biri olduğuna emindim.

Stanwin'in arkasına baktım. Koruması yatakta, derin bir uykudaydı; bandajlı burnuyla hırıltılı nefesler alıyordu. Stanwin'in onu göndermemiş olması beni şaşırtmıştı; ayrıca, sandalyeyi yatağın yanına, Anna'nın kâhyanın yatağına koyduğu gibi, yüzü yatağa dönük biçimde koyması da beni şaşırtmıştı. Stanwin'in bu adamı sevdiği belliydi.

Bunca zamandır Derby'nin yan odada olduğunu bilse, buna nasıl tepki vereceğini merak ettim.

"Ah, her şeyin merkezindeki adam," dedi Stanwin. Beni incelerken fırçalamayı bıraktı.

"Korkarım ki beni gafil avladınız," dedim, kafam karışmıştı.

"Bunu yapamasam, pek iyi bir şantajcı olmazdım," dedi, ateşin yanındaki dengesiz, eski bir sandalyeyi işaret ederek. Davetini kabul edip sandalyeyi yatağa biraz daha yaklaştırarak yerdeki kirli gazete parçaları ve ayakkabı cilasından uzaklaştım.

Stanwin'in üzerinde bir ahır çalışanının üniformasının, zengin bir adama göre dikilmiş hali diyebileceğim giysiler vardı; yani beyaz pamuklu gömleği ütülenmişti ve siyah pantolonu lekesizdi. Şimdi bu sade giyimli, bir zamanlar görkemli olan bu evin harap bir köşesinde çömelmiş, botlarını fırçalayan adama baktığımda on dokuz yıldır yaptığı şantajın ona ne kazandırdığını anlayamıyordum. Yanakları ve burnunun üstü çatlak kan damarlarıyla kaplıydı; çukurlarına çökmüş gözleri vahşi ve kapısındaki canavarları izlemekten uykuya muhtaçtı.

O canavarları buraya kendisi davet etti.

Tüm sertliğinin altında küle dönmüş bir ruh vardı, bir zamanlar onu yaşama bağlayan ateş çoktan sönmüştü. Bu, yenilgiye uğramış bir adamdan geriye kalmış sivri köşelerdi; onu ısıtan tek şey sırlarıydı. Artık, kurbanlarının ondan korktuğu kadar, Stanwin de kurbanlarından korkuyordu.

İçimde beliren bir acıma duygusu beni rahatsız etti. Stanwin'in durumundaki bir şey bana çok derinden tanıdık geliyordu; bu konakçılarımdan çok daha derinde, Aiden Bisop'a ait bir şeydi, bir anının kıpırdandığını hissedebiliyordum. Buraya bir kadın yüzünden gelmiştim. Onu kurtarmak istemiş ve kurtaramamıştım. Blackheath benim şansımdı... Ama... Ne için? Tekrar denemek için mi?

Buraya ne yapmaya gelmiştim?

Bunu düşünme.

"Şimdi, gerçeklerden bahsedelim," dedi Stanwin, gözlerini kaçırmadan bana bakarken. "Cecil Ravencourt, Charles Cunningham, Daniel Coleridge ve birkaç kişiyle daha işbirliği yapıyorsunuz; çoğunuz etrafta, on dokuz yıl önce işlenen bir cinayetle ilgili sorular soruyorsunuz."

Önceki düşüncelerim dağıldı.

"O kadar şaşırmayın," dedi Stanwin, botunda mat kalmış bir noktayı inceleyerek. "Sabahın erken saatlerinde, şişko efendisi adına sorular soran Cunningham geldi, bundan birkaç dakika sonra da Daniel Coleridge ortaya çıktı. İkisi de Thomas Hardcastle'ın katilini kovalarken vurduğum adam hakkında sorular soruyordu. Şimdi de siz buradasınız. İki gözü ve ardında beyni olan biri için, neyin peşinde olduğunuzu görmek zor değil."

Bana baktığında, o kayıtsız görünümü kaybolarak altındaki, en temeldeki hesapçılığı açıkta bıraktı. Üzerime diktiği gözlerini hissederek şüphelerini giderebilecek doğru sözcükleri aradım ama aramızdaki sessizlik uzayıp gerildi.

"Buna ne tepki vereceğinizi merak ediyordum," diye homurdandı Stanwin, botunu yerdeki gazetenin üstüne koyup bir bez parçasıyla ellerini temizlerken.

Tekrar konuştuğunda, sesi hikâye anlatırmış gibi alçak ve yumuşaktı. "Bana kalırsa, bu ani adalet arayışının ancak iki sebebi olabilir," dedi, bir kalem bıçağıyla tırnaklarının içindeki kiri temizlerken. "Ya Ravencourt skandalın kokusunu aldı ve bunu araştırmanız için size para ödedi ya da siz, sonunda gazetelere çıkmanızı ve ünlü olmanızı sağlayacak, çözülmeyi bekleyen büyük bir dava olduğunu düşündünüz."

Sessizliğim karşısında alaycı bir tavırla sırıttı.

"Bakın Rashton, beni tanımıyorsunuz; neler yaptığımı bilmiyorsunuz ama ben sizin gibi adamları biliyorum. Siz, masraflarını karşılayamadığınız zengin bir kadınla birlikte olmaya çalışan, işçi sınıfından birisiniz. Statünüzü yükseltmenizin hiçbir sakıncası yok, bunu ben de yaptım ama o merdivenin basamaklarını tırmanmak için paraya ihtiyacınız olacak ve ben bu konuda yardımcı olabilirim. Bilgi değerlidir, yani birbirimize yardım edebiliriz."

Bakışlarını gözlerimden ayırmamıştı ama rahat değildi. Nabzı boynunda şiddetle atıyor, alnını ter kaplıyordu. Denediği bu yaklaşım tehlikeliydi ve Stanwin bunu biliyordu. Yine de teklifinin çekici yanını görebiliyordum. Rashton'ın en çok isteyeceği şey, Grace'i bolluk içinde yaşatabilmekti. Ona daha güzel elbiseler alır, onu ayda birden fazla yemeğe götürürdü.

Ama Rashton, polis olmayı daha çok seviyordu.

"Kaç kişi, Lucy Harper'ın kızın olduğunu biliyor?" dedim açıkça.

Sonunda, *onun* yüzünün asılışını izleme sırası bana gelmişti.

Bu konudaki şüphelerim, Lucy yoldan çekilmesini söylerken ona ilk ismiyle hitap etme cüretini gösterdiği için öğlen yemeğinde ona çıkışmasını izlediğimde belirmişti. Bunu Bell'in gözlerinden gördüğümde, üzerine pek düşünmemiştim. Stanwin bir kabadayı ve şan-

tajcıydı; durum gözüme doğal görünmüştü. Ancak olayı ikinci kez izlerken, Dance, Lucy'nin sesindeki sevgi dolu tonu ve Stanwin'in yüzündeki korkulu ifadeyi yakaladığında daha dikkatli davranmıştım. Bir oda dolusu adam Stanwin'in kaburgalarına bir bıçak saplamaya hazırken, Lucy durup onu önemsediğini söylemişti. Bu, sırtına bir hedef tahtası asmakla aynı şeydi. Stanwin'in ani ve sert tepkisi şaşırtıcı değildi. Lucy'nin mümkün olduğunca çabuk o odadan çıkmasını sağlaması gerekiyordu.

"Lucy, ne?" dedi, bez parçasını gergin elleriyle bükerken.

"Bunu reddederek bana hakaret etmeyin, Stanwin," diye sözünü kestim. "Sizin kızıl saçlarınızı almış, ayrıca ceketinizde, şantaj işinin detaylarını kaydettiğiniz şifre defteriyle birlikte, içinde onun resmi olan bir madalyon taşıyorsunuz. İkisinin yan yana olması tuhaf; tabii hayatta sizin için değerli olan şeyler sadece bunlarsa o başka. Ravencourt'a karşı sizi nasıl savunduğunu duymalıydınız."

Ağzımdan çıkan her gerçek, Stanwin'de bir çekiç darbesi etkisi yaratıyordu.

"Anlamak zor olmadı," dedim. "İki gözü ve ardında bir beyni olan herkes bunu anlar."

Stanwin kısık sesle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü sabah gerçekten neler olduğunu öğrenmeliyim."

Zihni çalışmaya başlarken, dili dudaklarının üzerinde gezindi; dişliler ve çarklar yalanlarla yağlandı.

"Charlie Carver ve yanındaki bir adam, Thomas'ı göle götürüp orada bıçaklayarak öldürdü," dedi, botunu tekrar eline alarak. "Carver'ı durdurdum ama diğeri kaçtı. Duymak istediğiniz başka eski hikâyeler var mı?"

"Yalanlarla ilgileniyor olsaydım, bu soruyu Helena Hardcastle'a sorardım," dedim, ellerimi dizlerimin arasında birleştirip öne doğru eğilirken. "Helena Hardcastle oradaydı, değil mi? Alf Miller'ın söylediği gibi. Herkes oğlanı kurtarmaya çalıştığınız için ailenin size bir plantasyon verdiğini düşünüyor ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Oğlan öldüğünden beri, on dokuz yıldır Helena Hardcastle'a şantaj yapıyorsunuz. O sabah, Leydi Hardcastle'a karşı kullanabilece-

ğiniz bir şey gördünüz. Kocasına, parayı Cunningham'ın gerçek anne babasına dair sırrı saklamak için ödediklerini söyledi ama aslında durum bu değil, değil mi? Daha büyük bir sır var."

"Peki size ne gördüğümü söylemezsem ne olacak?" derken pis pis sırıtıp botu bir kenara attı. "Lucy Harper'ın babasının rezil Ted Stanwin olduğunu etrafa yayın ve onu önce kimin öldüreceğini görmek için bekleyin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözcükler ağzımdan çıkmadı. Elbette planım buydu ama orada otururken aklıma Lucy'nin başını belaya sokmaması için kafası karışık kâhyayı merdivenlerde yönlendirdiği an geldi. Babasının aksine, Lucy'nin yumuşaklık ve şüpheyle dolu, iyi bir kalbi vardı; erkekler kolayca onu ezip geçebilirdi. Stanwin'in gözden uzak kalıp onu annesinin yetiştirmesine izin vermiş olması şaşırtıcı değildi. Muhtemelen yıllardır ailesine biraz para vermiş ve onları güçlü düşmanlarının dokunamayacağı kadar uzağa götürebileceği zamana kadar rahat etmelerini istemişti.

Hem kendime hem de Stanwin'e, "Hayır," dedim. "İhtiyacım olduğunda Lucy bana çok nazik davranmıştı; onu, bunun için bile tehlikeye atmam."

Stanwin, ardında pişmanlık gizli bir gülümsemeyle beni şaşırttı.

"Duygularınızla hareket ederseniz, bu evde uzun süre yaşayamazsınız," dedi.

"O halde, sağduyuya ne dersiniz?" diye sordum. "Evelyn Hardcastle bu gece öldürülecek ve ben bunun sebebinin, on dokuz yıl önce yaşanan bir olay olduğunu düşünüyorum. Bence Evelyn'in hayatta kalması, Ravencourt'la evlenip size parayı ödemeye devam edebilmesi açısından sizin de işinize gelir."

Stanwin bir ıslık çaldı. "Bu doğruysa, bunu yapacak kişiyi bularak çok daha fazla kazanç elde edebilirsiniz ama yine de siz, bu yaşlı düzenbaza geldiniz," dedi anlayışla. "Bana para ödemeye devam etmelerine gerek yok. Benim için bu, yolun sonu. Büyük bir ödeme alacağım, sonra işimi satıp bu işten sıyrılacağım. Zaten Blackheath'e gelmemin sebebi de bu; Lucy'i alıp anlaşmayı tamamlamak için. O benimle gelecek."

"İşinizi kime satıyorsunuz?"

"Daniel Coleridge'e."

"Coleridge birkaç saat sonra, av sırasında sizi öldürmeyi planlıyor. Bu bilginin değeri ne kadar?"

Stanwin bana ilgili bir şüpheyle bakıyordu.

"Beni öldürmeyi mi?" dedi. "Onunla sağlam bir anlaşmamız var. İşimizi ormanda bitireceğiz."

"İşiniz, iki defterde kayıtlı, öyle değil mi?" dedim. "Birinde tüm isimler, suçlar ve ödemeler, elbette şifreli olarak kaydedilmiş halde. Ve şifreyi çözmenin anahtarı da diğer defterde. Onları ayrı yerlerde sakladığınız için güvende olduğunuzu düşünüyorsunuz ama bu doğru değil ve aranızda sağlam bir anlaşma olsa da olmasa da..." Saatime bakmak için gömleğimin kolunu sıvadım. "... dört saat içinde ölmüş olacaksınız. O noktada, Coleridge tek bir kuruş bile ödemeden iki defteri de ele geçirmiş olacak."

Stawin ilk kez kendinden o kadar da emin görünmüyordu.

Başucu sehpasının çekmecesine uzanarak bir pipoyla küçük bir tütün kesesi çıkarıp pipoyu tütünle doldurdu. Üst kısımdaki fazlalığı aldı, yanan kibriti yaprakların üzerinde dolaştırıp alevi güçlendirmek için birkaç nefes çekti. Dikkati tekrar bana yöneldiğinde tütün yanıyor, duman, kötülükleri hak eden kafasının etrafında bir hare oluşturuyordu.

Stanwin ağzının kenarıyla, "Bunu nasıl yapacak?" diye sordu; piposunu sarı dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü sabah ne gördünüz?" diye sordum.

"Demek böyle oynuyorsunuz. Bir cinayete karşılık başka bir cinayet."

"Sağlam bir anlaşma," dedim.

Stanwin eline tükürdü.

"O zaman el sıkışalım," dedi.

Söylediğini yaptıktan sonra son sigaramı yaktım. Tütün ihtiyacı içimde yavaş yavaş büyüyüp nehir kenarlarını su altında bırakan bir gelgit dalgası gibi yükselmişti. Dumanın boğazımı doldurmasına izin verdim, gözlerim zevkle sulandı.

Stanwin sakallarını kaşıyarak konuşmaya başladığında sesi düşünceliydi.

"O gün, tuhaf bir gündü; her zamanki gibi bir gün değildi," dedi, ağzındaki piposunu düzeltirken. "Partinin konukları gelmişti ama havada daha o zamandan kötü bir atmosfer vardı. Mutfakta tartışmalar, ahırlarda kavgalar; hatta konuklar bile bunlara dahil oluyordu, önünden geçtiğin her kapının ardından, bağıran bir ses yükseliyordu."

Üzerine, içi keskin nesnelerle dolu bir sandığı açan bir adamın duyacağı gibi bir ihtiyat çökmüştü.

"Charlie'nin kovulması çok şaşırtıcı değildi," dedi. "Çok uzun zamandır Leydi Hardcastle'la aralarında bir ilişki vardı. Başlangıçta gizliydi. Sonra açıktan açığa; bana sorarsanız, biraz fazla açıktan açığa... Yakalanmak istediklerini düşünüyorum. Sonunda onları ele veren ne oldu bilmiyorum ama Charlie'nin Lord Hardcastle tarafından kovulma haberi, mutfakta kızamık gibi yayılmıştı. Vedalaşmak için alt kata ineceğini düşünmüştük ama ondan hiç ses çıkmadı. Bundan birkaç saat sonra, bir hizmetçi beni yakalayıp Charlie'nin lordlar kadar sarhoş halde, çocukların yatak odalarının etrafında dolaştığını gördüğünü söyledi."

"Çocukların yatak odaları dediğine emin misiniz?"

"Böyle söyledi. Bir şey ararmış gibi başını odalardan içeriye uzatıyormuş."

"Ne olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Hizmetçi vedalaşmak istemiş olabileceğini düşünmüş ama tüm çocuklar dışarıda oynuyormuş. Her neyse, sonra Charlie omzunda büyük, deri bir çantayla oradan ayrılmış."

"Peki hizmetçi çantanın içinde ne olduğunu bilmiyor muydu?"

"Hiçbir fikri yoktu. İçinde ne olursa olsun kimse ona kızmazdı. Charlie popüler biriydi, hepimiz onu severdik."

Stanwin iç geçirip yüzünü tavana çevirdi.

Devam etmekteki isteksizliğini fark edince, "Sonra ne oldu?" diye ısrar ettim.

"Charlie arkadaşımdı," dedi ağır bir sesle. "O yüzden, en azından vedalaşmak için onu aramaya çıktım. Onu en son göle doğru giderken görmüşlerdi, ben de oraya gittim ama Charlie orada değildi. Orada kimse yoktu, en azından ilk anda böyle görünüyordu. Topraktaki kanı görmesem geri dönecektim."

"Kan izini takip mi ettiniz?" dedim.

"Evet, gölün kıyısına kadar... Oğlanı da o zaman gördüm."

Elleriyle yüzünü sıvazlayıp yutkundu. Bu anı o kadar uzun süredir zihninin karanlığına gömülmüştü ki onu ışığa çıkarmakta zorlanması beni şaşırtmadı. Her şey bu zehirli tohumdan yeşermişti.

"Ne gördünüz, Stanwin?" diye sordum.

Ellerini yüzünden çekip bana, sanki ondan günah çıkarmasını isteyen bir rahipmişim gibi baktı.

"Önce, sadece Leydi Hardcastle'ı," dedi. "Çamurun içine diz çökmüş, çılgınca ağlıyordu. Her yerde kan vardı. Oğlanı görmedim ona sımsıkı sarılmıştı... Ama beni duyduğunda arkasını döndü. Onu boğazından bıçaklamış neredeyse kafasını kesmişti."

"İtiraf etti mi?" dedim.

Kendi sesimdeki heyecanı duyabiliyordum. Aşağı baktığımda, ellerimin birbirine kenetlendiğini ve vücudumun gerilmiş olduğunu fark ettim. Koltuğun ucunda oturuyor, nefesimi boğazımda tutuyordum.

Hemen kendimden utandım.

"Öyle sayılır," dedi Stanwin. "Durmadan, bunun bir kaza olduğunu söylüyordu. Tekrar tekrar bunu söylüyordu. Bu bir kazaydı."

"Peki Carver bu işe nasıl bulaştı?" diye sordum.

"O daha sonra geldi."

"Ne kadar sonra?"

"Bilmiyorum..."

"Beş dakika mı, yirmi dakika mı?" diye sordum. "Bu önemli, Stanwin."

"Yirmi dakika değil, belki on dakika; o kadar uzun sürmüş olamaz."

"Çanta Carver'ın yanında mıydı?"

"Çanta mı?"

"Hizmetçinin evden aldığını gördüğü kahverengi, deri çanta. Carver'ın yanında mıydı?"

"Hayır, çanta yoktu." Pipoyla beni işaret etti. "Siz bir şeyler biliyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım, evet. Lütfen hikâyenizi bitirin."

"Carver gelip beni bir kenara çekti. Kesinlikle sarhoş değildi, tamamen ayıktı; şoka girmiş bir adamın olacağı kadar ayık. Bana gördüğüm her şeyi unutmamı, herkese bunu onun yaptığını söylememi istedi. Ona Leydi Helena için, Hardcastle'lar için bunu yapmayacağımı söyledim ama o bana, Leydi Helena'yı sevdiğini, bunu bir kaza olduğunu ve Leydi Helena için yapabileceği, ona verebileceği tek şeyin bu olduğunu söyledi. Blackheath'ten uzaklaştırılıp Helena'dan ayrıldıktan sonra zaten bir geleceği olmadığını düşünüyordu. Sırrını saklayacağıma dair bana yemin ettirdi."

"Siz de bunu yaptınız ama bunun için Leydi Helena'ya şantaj yaptınız."

"Siz olsaydınız farklı mı davranırdınız, memur bey?" dedi öfkeyle. "Leydi Helena'nın tutuklanmasına sebep olup arkadaşınıza verdiğiniz bir söze ihanet mi ederdiniz? Peki, Leydi Helena'nın bu işten hiçbir ceza almadan kurtulmasına izin verir miydiniz?"

Başımı iki yana salladım. Ona verebilecek bir cevabım yoktu ama bu acması kendini haklı çıkarma çabalarıyla ilgilenmiyordum. Bu hikâyede sadece iki kurban vardı: Thomas Hardcastle ve Charlie Carver, öldürülen bir çocuk ve sevdiği kadını korumak için kendini kurban eden bir adam. İkisine de yardım etmem için çok geçti ama artık gerçeğin gizli kalmasına izin vermeyecektim.

Bu, herkese yeterince zarar vermişti.

47

Çalılıklar hışırdıyor, ayaklarımızın altındaki dallar kırılıyordu. Daniel hızla, gizlenmeye gerek duymadan ormanda ilerliyordu. Buna gerek yoktu. Diğer konakçılarımın hepsi meşguldü ve neredeyse herkes ya avda ya da kış bahçesindeydi.

Kalbim hızla çarpıyordu. Çalışma odasında Bell ve Michael'la konuştuktan sonra gizlice evden çıkmıştı; ben de son on beş dakikadır, sessizce ağaçların arasında onu takip ediyordum. Avın başlangıcını kaçırdığını ve sonra Dance'e yetişmek zorunda kaldığını hatırlıyordum ve onu meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Yapacağı şeyin, planlarını aydınlatmasını umuyordum.

Aniden ağaçlar bitti ve çirkin bir açıklığa çıktık. Göle uzak değildik; uzakta, sağ tarafımda suyu görmeme çok az kalmıştı. Ayakçı, bir hayvan gibi daireler çizerek ilerliyordu; görünmemek için bir çalılığın arkasına saklanmak zorundaydım.

"Çabuk ol," dedi Daniel, ona yaklaşarak.

Ayakçı çenesine bir yumruk attı.

Geriye doğru sendeleyen Daniel dikleşti ve başıyla Ayakçı'yı ona tekrar vurmaya davet etti. Bu darbe midesine indi ve ardından gelen kroşe onu yere yıktı.

"Biraz daha?" diye sordu Ayakçı, üzerine eğilerek.

"Bu kadar yeter," dedi Daniel, patlayan dudağına dokunurken.

"Dance'in kavga ettiğimize inanması yeterli, neredeyse beni öldüreceğine inanmasına gerek yok."

Birlikte çalışıyorlar.

"Onları yakalayabilecek misin?" dedi Ayakçı, Daniel'ın yerden kalkmasına yardım ederken. Avcılar hızlı bir başlangıç yaptı."

"Bir sürü yaşlı adam. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Anna'yı yakalayabildin mi?"

"Henüz yakalayamadım. Meşguldüm."

"Acele et, dostumuz sabırsızlanıyor."

Demek mesele buydu. Anna'yı istiyorlardı.

Ben Ravencourt'ken Daniel'ın benden Anna'yı bulmamı istemesinin ve Ayakçı'yı tuzağa düşürmek için planını açıklarken, Derby'den onu kütüphaneye getirmesini istemesinin sebebi buydu. Anna'yı onlara götürmem gerekiyordu. Mezbahaya giden bir kuzu gibi.

Başım dönüyordu, birbirlerine söyledikleri son birkaç sözü dinledim. Sonra Ayakçı eve yöneldi. Daniel yüzündeki kanı siliyordu ama yerinden kıpırdamadı; az sonra bunun sebebini de anladım. Salgın Doktoru açıklığa gelmişti. Daniel'ın bahsettiği "arkadaş" o olmalıydı.

Korkum doğru çıkmıştı. Birlikte çalışıyorlardı. Daniel, Ayakçı'yla işbirliği yapmıştı ve birlikte, Salgın Doktoru adına Anna'nın peşine düşmüşlerdi. Bu düşmanlığın sebebinin ne olduğunu tahmin bile edemiyordum ama bu durum, Salgın Doktoru'nun neden gün boyunca beni Anna'ya karşı kışkırtmaya çalıştığını açıklıyordu.

Salgın Doktoru bir elini Daniel'ın omzuna koyup onu ağaçların arasında, göremeyeceğim bir noktaya çekti. Bu hareketteki yakınlık, beni çok etkiledi. Salgın Doktoru'nun bana dokunduğunu, hatta dokunabilecek kadar yaklaştığını bile hatırlamıyordum.

Eğilip aceleyle onları takip ettim; ağaçların başlangıcında durup seslerini dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duyamadım. Küfrederek ormanın derinliklerine doğru ilerledim, izlerini bulmayı umarak ara sıra duruyordum. Ama bunun bir anlamı yoktu. Gitmişlerdi.

Rüyada ilerliyormuşum gibi hissederek, geldiğim yoldan geri döndüm.

O gün gördüğüm onca şeyin hangileri gerçekti? Burada, gerçekten söylediği kişi olan kimse var mıydı? Daniel ve Evelyn'in arkadaşım ol-

duğuna, Salgın Doktoru'nun delinin teki olduğuna, en büyük sorunu hafıza kaybı olan Sebastian Bell adlı bir doktor olduğuma inanmıştım. Bunların tümünün, kimsenin bana katıldığımı bile söylemediği bir yarışın sadece başlangıç noktası olduğunu nasıl bilebilirdim?

Düşünmen gereken şey bitiş çizgisi.

"Mezarlık," dedim yüksek sesle.

Daniel, Anna'yı orada yakalayabileceğine inanıyordu ve bunu denediğinde, yanında Ayakçı'nın da olacağından şüphem yoktu. Her şey orada bitecekti ve benim buna hazır olmam gerekiyordu.

O sabah Evelyn'in Felicity'nin notunu aldığı dilek kuyusuna vardım. Planımı hayata geçirmek için sabırsızlanıyordum ama eve yönelmek yerine sola, göle doğru ilerledim. Bu Rashton'ın kararıydı. Bir içgüdüydü. Bir polisin içgüdüsüydü. Stanwin'in sözleri hâlâ aklımdayken cinayet mahallini görmek istiyordu.

Yolun üzerinde otlar büyümüştü; iki yanındaki ağaçlar üzerine doğru eğilmiş, kökleri zeminde çıkıntılar yaratmıştı. Böğürtlen çalıları yağmurluğuma takılıyor, yapraklardan yağmur damlaları dökülüyordu. Sonunda gölün çamurlu kıyısına ulaştım.

Gölü sadece uzaktan görmüştüm ama yakından, yosun tutmuş taş rengi suyu ve ileride, kıyının sağ tarafında, yıkılıp şömine odununa dönmek üzere olan bir kayıkhaneye iple bağlanmış birkaç sandal iskeletiyle çok daha büyüktü. Merkezdeki bir adanın üzerinde turkuvaz çatısının boyaları dökülmüş, ahşap çerçevesi rüzgâr ve yağmurla yıpranmış bir sahne vardı.

Hardcastle'ların Blackheath'ten ayrılması şaşırtıcı değildi. Burada çok kötü bir şey olmuş ve sanki gölün üzerinde asılı kalmıştı. Hissettiğim rahatsızlık öyle kuvvetliydi ki neredeyse geriye dönecektim ama içimdeki daha büyük bir parça, on dokuz yıl önce burada ne olduğunu anlamak istiyordu; bu yüzden, masasındaki cesedin etrafında dönen bir adli tabip gibi, gölün etrafında yürüyerek iki tur attım.

Bir saat geçti. Gözlerim meşguldü ama hiçbir şeye takılıp kalmıyorlardı.

Stanwin'in hikâyesi doğru olabilirmiş gibi duruyordu ama geçmişin neden bugüne uzanıp Hardcastle'ların bir çocuğunu daha almak istediğini açıklamıyordu. Bu işin arkasında kimin olduğunu ve

bundan ne kazanmayı umduğunu açıklamıyordu. Buraya gelmenin bir şeyleri netleştireceğini düşünmüştüm ama göl, hatırladıklarını benimle paylaşmakla ilgilenmiyordu. Gölle, Stanwin gibi pazarlık etmek ya da seyisbaşı gibi gözünü korkutmak mümkün değildi.

Üşümüş ve ıslanmıştım; her an vazgeçmeye hazırdım ama Rashton beni havuza doğru çekmeye başlamıştı bile. Polis memurunun gözleri, diğer konakçılarınınki gibi yumuşak değildi. Köşeleri, eksikleri araştırıyorlardı. Onun için buraya dair anılarım yeterli değildi; o her şeyi kendi gözleriyle görmek istiyordu. Böylece ellerimi ceplerime sokup havuzun içindeki, ayakkabılarımın zeminine değecek kadar yüksek suyun başında durdum. Hafif bir yağmur yağıyor, damlalar yüzeydeki yosun adacıklarının üzerine çarpıyordu.

En azından yağmur değişmiyordu. Damlalar, Evelyn'le birlikte yürüyen Bell'in yüzüne ve kâhyanın uyuduğu, Gold'un da asılı olduğu kâhya evinin camlarına çarpıyordu. Ravencourt, Cunningham'ın nereye gittiğini merak ederek odasında yağmuru dinliyordu ve Derby... Derby hâlâ baygındı ve onun için en iyisi buydu. Davies yolda uyuyordu; belki de eve doğru yürümeye başlamıştı. Her koşulda, o da ıslanıyordu. Aynı, omzuna asılmış tüfeğiyle ormanda yürüyen ve orası dışında herhangi bir yerde olmayı dileyen Dance gibi.

Tam olarak, Evelyn'in bu akşam durup karnına gümüş bir silah dayayarak tetiği çekeceği yerde duruyordum.

Onun göreceği şeyi görüyordum.

Anlamaya çalışıyordum.

Katil, Evelyn'i intihar etmek zorunda bırakmanın bir yolunu bulmuştu ama bunu ona neden odasında, gözlerden uzakta yaptırmamıştı? Neden onu partinin ortasında buraya getirmişti?

Herkesin görebilmesi için.

"O zaman onu neden dans pistinin ortasına ya da sahneye göndermedi?" diye mırıldandım.

Hepsi bir tiyatro oyunu gibiydi.

Rashton düzinelerce cinayet üzerinde çalışmıştı. Hiçbiri bir tiyatro oyununa benzemiyordu; ani ve düşünmeden girişilen eylemlerdi. Adam zorlu bir iş gününün ardından içinde kaynayan öfkeyle içki ka-

dehine gömülürdü. Kavgalar çıkar, moraran gözlerden bıkan karısı en yakındaki mutfak bıçağına uzanırdı. Ölüm, arka sokaklarda ve dantel örtülerle süslü masalarıyla sessiz odalarda gelirdi. Ağaçlar devrilir, insanlar ezilir, aletler elden kayardı. İnsanlar, hep öldükleri gibi ölürdü; sabırsızlık ya da şanssızlıktan. Böyle, balo elbiseleri ve şık takımlar giymiş yüz kişinin önünde ölmezlerdi.

Nasıl bir zihin, cinayeti seyirlik bir olaya dönüştürebilirdi?

Tekrar eve bakıp Evelyn'in havuza geliş yolunu hatırlamaya çalıştım; alevlerin arasından karanlığa doğru, sarhoşmuş gibi sendeleyerek yürüyüşünü düşündüm. Elinde parlayan gümüş silahı, silahın patlayışını, sessizliği ve sonra, Evelyn havuza düşerken havai fişeklerin havuzdaki yansımalarını hatırladım.

Bir tanesi yeterliyken, neden iki silah vardı?

Cinayet gibi görünmeyen bir cinayet.

Salgın Doktoru olayı böyle tanımlamıştı... Ama belki de... Zihnim bir düşünce yakalamış, onu karanlıktan çekip ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Aklıma gerçekten çok tuhaf bir fikir geldi.

Anlamlı olan tek şey buydu.

Omzumda hissettiğim dokunuşla irkildim, neredeyse havuza düşecektim. Neyse ki Grace beni tutup geri çekerek kollarına aldı. İtiraf etmeliyim ki bu, özellikle de dönüp bana sevgi ve keyif karışımı bir ifadeyle bakan o mavi gözlerimi görmem, oldukça hoş bir durumdu.

Grace, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Her yerde seni aradım. Öğle yemeğini kaçırdın."

Sesi endişeliydi. Gözlerime bakıp bakışlarımı inceliyordu ama ne aradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Yürüyüşe çıktım," dedim, endişesinden kurtulmaya çalışarak. "Ve buranın, görkemli günlerinde nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştım."

Grace'in yüzünden bir şüphe ifadesi geçti ama kolunu benimkine geçirirken muhteşem gözlerinin bir bakışıyla yok oldu; vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyordu.

"Artık hatırlamak çok zor," dedi. "Buraya dair tüm anılarım, en mutlu olanları bile, Thomas'ın başına gelenlerle lekelendi."

"Olay olduğunda, burada mıydın?"

"Sana bunu anlatmamış mıydım?" dedi, başını omzuma koyarak. "Herhalde anlatmamışımdır, zaten çok küçüktüm. Evet, buradaydım; bugün burada olan neredeyse herkes buradaydı."

"Olayı gördün mü?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır," dedi dehşete kapılarak. "Evelyn çocuklar için bir hazine avı düzenlemişti. Herhalde ancak yedi yaşındaydım; Thomas da öyleydi. Evelyn on yaşındaydı. O büyüktü, o yüzden o gün hepimizden o sorumluydu."

Dikkatini dağıtan bir hatırayla uzaklaştı.

"Elbette şimdi, sadece at binmek istediğini ve bizimle uğraşmak istemediğini biliyorum ama o zaman çok nazik olduğunu düşünmüştüm. Ormanın içinde ipuçlarını arayıp birbirimizi kovalayarak çok eğleniyorduk, sonra aniden Thomas hızla yanımızdan uzaklaştı. Onu bir daha görmedik."

"Uzaklaştı mı? Neden gittiğini ya da nereye gideceğini söyledi mi?"

"Beni sorgulayan bir polis memuru gibi davranıyorsun," dedi, bana daha da sıkı sarılarak. "Hayır, soru sorabileceğimiz kadar kalmadı. Saati sordu ve gitti."

"Saati mi sordu?"

"Evet, sanki bir yere yetişmesi gerekiyordu."

"Ama size nereye gideceğini söylemedi, öyle mi?"

"Hayır."

"Tuhaf davranıyor muydu ya da tuhaf bir şey söyledi mi?"

"Aslında, onu konuşturmak çok zordu," dedi Grace. "Şimdi düşündüğümde, hafta boyunca çok tuhaftı, içe dönük ve asık suratlıydı; hiç Thomas gibi değildi."

"Normalde nasıldı?"

Grace omzunu silkti. "Çoğu zaman tam bir baş belasıydı. Tam o yaşlardaydı. At kuyruklarımızı çekmeyi, bizi korkutmayı severdi. Ormanda bizi takip eder, en beklemediğimiz anda üstümüze atlardı."

"Ama bir haftadır tuhaf davranıyordu, öyle mi?" dedim. "Sürenin o kadar olduğundan emin misin?"

"Şey, Blackheath'e partiden bir hafta önce gelmiştik, yani evet." Grace titreyerek bana bakıyordu. "Aklınızı meşgul eden şey ne, Bay Rashton?" diye sordu.

"Meşgul eden mi?"

"Şu çizgiyi görebiliyorum," deyip kaşlarımın arasına dokundu. "Bir şey seni rahatsız ettiğinde ortaya çıkıyor."

"Henüz emin değilim."

"Büyükannemle tanıştığında bunu yapmamaya çalış."

"Kaşlarımı mı çatmayayım?"

"Hayır, düşünme."

"Ama neden?"

"Çok fazla düşünen genç adamları pek sevmez. Bunun bir aylaklık göstergesi olduğuna inanır."

Hava hızla soğuyordu. Günün ışığından geriye kalanlar karanlık fırtına bulutları tarafından kovalanıyordu.

"Eve dönelim mi?" dedi Grace, ısınmak için ayaklarını yere vurarak. "Ben de Blackheath'ten herkes kadar nefret ediyorum ama içeri girmemek için soğuktan donacak kadar değil."

Umutsuzca havuza baktım ama önce Evelyn'le konuşmadan fikirlerimden bahsedemezdim ve Evelyn, Bell'le yürüyüşteydi. Grace'in sözleriyle, zihnimi meşgul eden şey, Evelyn birkaç saat sonra eve dönene kadar bekleyecekti. Ayrıca, bugünün trajedilerine bulaşmamış biriyle birkaç saat geçirme fikri oldukça çekiciydi.

Omuzlarımızı birbirine bastırıp eve doğru yürüdük. Antreye vardığımızda Charles Cunningham'ın hızla merdivenlerden indiğini gördük. Düşünceli görünüyordu, yüzü asıktı.

"Sen iyi misin, Charles?" dedi Grace, Cunningham'ın dikkatini çekmek için. "Bugün bu evdeki erkeklerin nesi var? Hepiniz bir bulutun üstünde gibisiniz."

Cunningham'ın yüzüne, genellikle beni selamlarken takındığı ciddiyetin aksine, bir gülümseme yayıldı.

"Ah, en sevdiğim iki kişi," dedi abartıyla. Son üç basamağı tek adımda atlayıp ikimizin de omzuna dokundu. "Üzgünüm, aklım başka bir yerdeydi."

Bu ilgi, yüzümde kocaman bir gülümseme belirmesine sebep oldu.

Şu âna kadar Cunningham, günümün içine girip çıkan, zaman zaman bana yardım eden ama hep kendine ait amacı olan biriydi ve

bu, ona güvenmemi imkânsız kılıyordu. Onu Rashton'ın gözünden görmek, kara kalem bir çizimin renklendirilişini izlemek gibiydi.

Grace ve Donald Davies, çocukluklarında yazlarını Blackheath'te geçirmiş, Michael, Evelyn, Thomas ve Cunningham'la birlikte büyümüşlerdi. Cunningham aşçı Bayan Drudge tarafından büyütülmüş olsa da herkes onun Peter Hardcastle'ın oğlu olduğuna inandığı için mutfakta büyümemişti. Helena Hardcastle'ın Cunnigham'ın da kendi çocuklarıyla birlikte eğitim almasını emretmesi de bu algıyı kuvvetlendirmişti. Charles bir uşak olsa da ne Grace ne de Donald onu asla aşağı görmezdi ve bu konuda ebeveynlerinin ne dediği de umurlarında değildi. Üçü de birbirlerini ailelerinden sayıyordu; Donald Davies'in savaştan döndükten sonra Cunnigham'ı ilk tanıştırdığı insanlardan birinin Rashton olmasının sebebi de buydu. Üçü birbirlerine kardeş kadar yakındı.

"Ravencourt sorun çıkarıyor mu?" diye sordu Grace. "Yine ikinci yumurta tabağını götürmeyi unutmadın, değil mi? Bunun onu ne kadar huysuzlaştırdığın biliyorsun."

"Hayır, sorun o değil." Cunningham düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Hani bazen gün bir şekilde başlar ve sonra, birden her şey bambaşka bir şeye dönüşür ya... Ravencourt bana çok şaşırtıcı bir şey söyledi ve dürüst olmam gerekirse, söylediği şeyi hâlâ tam olarak kavrayamadım."

"Ne söyledi?" diye sordu Grace, başını ileri doğru uzatarak.

"Aslında, kendisi..." Burnunu çimdikleyerek düşüncelere daldı. Biraz düşünüp içini çekti ve konuşmaktan vazgeçti. "Bunu size bu akşam, her şey çözüldükten sonra bir brendi eşliğinde anlatırım. Henüz nasıl anlatabileceğimi bildiğimden emin değilim."

"Zaten hep böyle yaparsın Charles," dedi Grace, ayağını yere vurarak. "Heyecanlı hikâyeler anlatmaya başlar ama onları asla tamamlamazsın."

"Belki bu, keyfini yerine getirir."

Cebinden gümüş bir anahtar çıkardı; ucundaki karton parçasında Sebastian Bell'in ismi yazıyordu. Bu anahtarı son gördüğümde alçak Derby'nin cebindeydi ve kısa süre sonra biri Stanwin'in yatak odasının önünde kafasına vurup onu çalacaktı.

Kendimi durmadan ilerleyen ve anlayamayacağım kadar büyük, devasa bir saatin içine yerleştirilmiş bir dişli gibi hissediyordum.

"Bunu benim için mi buldun?" dedi Grace, ellerini çırparak.

Cunningham bana baktı. "Grace, uyuşturucularını çalabilmemiz için, mutfaktan Bell'in odasının yedek anahtarını almamı istemişti," dedi, anahtarı parmağına asarken. "Ben daha iyisini yapıp bavulunun anahtarını buldum."

"Bu çok çocukça ama Bell'in de Donald gibi acı çekmesini istiyorum," dedi Grace, gözleri zafer hissiyle ışıldayarak.

Cunningham'a, "Peki anahtarı nasıl aldın?" diye sordum.

"İşlerimi yaparken karşıma çıktı," dedi Cunningham, rahatsız bir tavırla. "Odasının anahtarı da cebimde. Tüm o küçük şişelerin göle atıldığını hayal edebiliyor musun?"

"Göl olmaz," dedi Grace, yüzünü ekşiterek. "Blackheath'e geri dönmek zaten yeterince kötü; o uğursuz yere bir daha gitmeyeceğim."

"Kuyu var," dedim. "Kâhya evinin biraz uzağında. Eski ve derin bir kuyu. İlaçları oraya atarsak, kimse onları bulamaz."

"Mükemmel," dedi Cunningham, neşeyle ellerini birbirine sürterken. "Sevgili doktorumuz Bayan Hardcastle'la yürüyüşe çıktı; bence şu an, gayet iyi bir zaman. Kim gündüz gözüyle bir soygun yapmak istiyor?"

48

Cunningham'la ben gizlice Bell'in odasına girerken, Grace kapıda gözcülük ediyordu; paylaşılan nostalji hissi, her şeye renk katıyordu. Diğer konakçılarımın baskın kişilikleriyle boğuşmak zorunda kaldıktan sonra, Bell'e karşı tavrım oldukça yumuşamıştı. Derby, Ravencourt ya da Rashton'ın aksine, Bell kendisinin bile farkında olmayan, boş bir tuval gibiydi. Onun içine girdiğimde boşlukları tamamen doldurduğum için, ondaki eksiklikleri fark etmemiştim bile.

Tuhaf biçimde, Bell sanki eski bir arkadaşımmış gibi hissediyordum.

"Sence eşyalarını nerede saklıyordur?" diye sordu Cunningham, arkamızdan kapıyı kapatırken.

Bell'in bavulunun nerede olduğunu tam olarak bilsem de bilmemezlikten gelip onun yokluğundan faydalanarak kendime, bir zamanlar içinde yaşadığım bir hayata geri dönmenin keyfini yaşama fırsatını verdim.

Gerçi Cunningham kısa sürede bavulu bulup onu giysi dolabından çıkarmak için yardımımı istedi. Bavulu ahşap döşemenin üzerinde sürüklerken yerde derin çizikler bıraktı. Neyse ki neredeyse herkes avdaydı çünkü çıkan ses ölüyü bile uyandırabilirdi.

Anahtar deliğe tam uydu; iyi yağlanmış yaylarıyla hızla açılan kapak, bavulun içinde düzenli sıralar halinde dizilmiş küçük, kahverengi şişeleri gözler önüne serdi.

Cunningham pamuklu bir çuval getirmişti; ikimiz, bavulun iki yanına oturup Bell'in zulasını çuvala doldurmaya başladık. Bavulda her türlü çözelti ve karışım vardı ve aralarında, insanın yüzüne aptal bir gülümseme oturtmaktan çok daha fazlasını yapacak olanları da bulunuyordu. Bu şüpheli keyif vericilerin arasında, yarısı kargabüken özüyle dolu bir şişe de vardı; beyaz taneler dışarıdan tuz topakları gibi görünüyordu.

Bununla ne yapıyor acaba?

"Bell herkese, her şeyi satabilir, değil mi?" dedi Cunningham ayıplayan bir tavırla. Şişeyi elimden alıp çuvala attı. "Gerçi buna uzun süre devam edemeyecek." Şişeleri bavuldan boşaltırken Gold'un kapının altından attığı, benden üç şeyi çalmamı isteyen notu hatırladım.

Cunningham kendini yaptığı işe o kadar kaptırmıştı ki cebime attığım şişeleri ya da bavula bıraktığım satranç taşını görmedi. Bunca oyunun arasında bu, uğraşmaya değmeyecek kadar önemsiz bir şeymiş gibi görünüyordu ama o taşın beni ne kadar rahatlatıp güç verdiğini hatırlıyordum. Bu bana, çok ihtiyacım olduğu bir anda yapılan bir iyilikti ve bunu benim yapmış olmam, beni neşelendirmişti.

"Charles, bir konuda bana doğruyu söylemeni istiyorum," diyerek konuşmaya başladım.

Cunningham dikkatle çuvalı doldururken, mesafeli bir sesle, "Sana söyledim, Grace'le aranızdaki işlere karışmam," dedi. "Bu hafta ne konuda tartıştıysanız, haksız olduğunu kabul et ve özrünü kabul ettiğinde şükret."

Sırıtarak bana baktı ama yüzümdeki ciddi ifadeyi gördüğünde sırıtışı yok oldu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bavulun anahtarını nereden buldun?" dedim.

Cunningham, çuvalı doldurmaya devam ederken bakışlarımdan kaçınmaya çalışarak "Muhakkak bilmen gerekiyorsa, onu bana uşaklardan biri verdi," dedi.

"Bu doğru değil," dedim, boynumu kaşıyarak. "Anahtarı, Jonathan Derby'nin kafasına vurduktan sonra ondan aldın. Daniel Coleridge, Stanwin'in defterini alman için seni tuttu, değil mi?"

"Bu... Bu çok saçma," dedi Cunningham.

"Lütfen Charles," dedim, duygu dolu bir sesle. "Stanwin'le konuştum."

Rashton yıllar boyunca Cunningham'ın dostluğu ve tavsiyelerinden faydalanmıştı ve giriştiğim bu sorgulama karşısında kıvrandığını görmek dayanılmazdı.

"Ben... Ona vurmak istemedim," dedi Cunnigham utanmış bir ifadeyle. "Ravencourt'u banyoya sokup kahvaltımı etmeye giderken merdivenlerde bir gürültü duydum. Derby'nin, peşinde Stanwin'le aceleyle çalışma odasına girdiğini gördüm. Herkesin dikkati dağınıkken Stanwin'in odasına girip defteri alabileceğimi düşündüm ama koruması oradaydı, ben de neler olacağını görmek için karşıdaki odalardan birine saklandım."

"Dickie'nin korumaya yatıştırıcı verdiğini gördün, sonra da Derby defteri buldu," dedim. "Oradan defterle birlikte çıkmasına izin veremezdin. Defter çok değerliydi."

Cunningham hevesle başını salladı.

"Stanwin o sabah neler olduğunu, Thomas'ı aslında kimin öldürdüğünü biliyor," dedi. "Bunca zamandır yalan söylüyor. Bu defterinde de kayıtlı. Coleridge onu benim için deşifre edecek; sonra herkes babamın, gerçek babamın masum olduğunu öğrenecek."

Gözleri korkuyla doldu.

Aniden, "Stanwin, Coleridge'le yaptığım anlaşmayı biliyor mu?" diye sordu. "Onunla bu yüzden mi buluştun?"

"Hiçbir şey bilmiyor," dedim nazikçe. "Ona, Thomas Hardcastle cinayeti hakkında bir şeyler sormaya gittim."

"Sana anlattı mı?"

"Hayatını kurtardığım için bana borçuydu."

Cunningham hâlâ dizlerinin üstündeydi, elleri omuzlarımı sıkıca kavramıştı. "Mucizeler yaratıyorsun, Rasher," dedi. "Beni şüphede bırakma."

"Leydi Hardcastle'ın kanlar içinde, Thomas'a sarıldığını görmüş," dedim, dikkatle onu izleyerek. "Stanwin elbette durumu anlamış ama Carver birkaç dakika sonra gelip suçu onun üzerine atmasını söylemiş."

Cunningham uzun zamandır aradığı bu yanıtta açık bulmaya çalışarak bana bakıyordu. Tekrar konuştuğunda sesinde acı bir ton vardı

"Elbette," dedi yere doğru çökerek. "Yıllarca babamın masum olduğunu kanıtlamaya çalıştım ve sonunda katilin o değil, annem olduğunu öğreniyorum."

"Gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu ne zamandır biliyorsun?" dedim, elimden geldiğince teselli edici olmaya çalışarak.

"Yirmi bir yaşıma girdiğime annem söyledi," dedi. "Babamın, söyledikleri gibi bir canavar olmadığını anlattı ama sebebini söylemedi. O günden beri durmadan, ne demek istediğini anlamaya çalıştım."

"Onu bu sabah gördün, değil mi?"

"Ona çay götürdüm," dedi yumuşak bir tavırla. "O yatakta çayını içerken konuştuk. Ben çocukken de bunu yapardık. İyi olup olmadığımı, okulumu sorardı. Bana karşı hep nazikti. Bu, günün en sevdiğim zamanıydı."

"Peki bu sabah? Herhalde şüpheli bir şey söylememiştir?"

"Thomas'ı öldürmek konusunda mı? Hayır, konu açılmadı," dedi alaycı bir tavırla.

"Yani beklenmedik, normalde söylemeyeceği bir şey."

Cunningham, "Normalde söylemeyeceği," deyip güldü. "Son bir yıldır, belki daha uzun zamandır normal davranmıyordu ki. Onu takip edemiyordum. Bir an çok neşeli oluyor, hemen ardından gözyaşlarına gömülüyordu."

"Bir yıldır," dedim düşünceli bir sesle. "Thomas'ın ölüm yıldönümünde Blackheath'i ziyaret ettiğinden beri mi?"

Bu ziyaretten sonra Michael'ın evine gidip giysilerden bahsetmişti.

"Evet, olabilir," dedi, kulak memelerinden birini çekiştirerek. "Bunun ağırlığı altında ezildiğini söylemeyeceksin değil mi? Yani suçluluk duygusunun. Gerçi bu, neden o kadar tuhaf davrandığını açıklardı. Belki de sonunda itiraf etmek için cesaretini topluyordu. Bu sabahki ruh halini de açıklar bu."

"Neden? Sabah ne konuştunuz?"

"Aslında sakindi. Biraz da mesafeli. İşleri yoluna koyacağını, babamın isminden utanarak büyümek zorunda kaldığım için ne kadar üzgün olduğunu söyledi." Yüzü asıldı. "Mesele bu, öyle değil mi? Bu akşam, partide itiraf edecek. Blackheath'i yeniden açmak ve aynı konukları çağırmak için bunca zahmete bu yüzden katlandı."

"Olabilir," dedim, şüphemin görünmesine engel olamayarak. "Ajandasında neden parmak izlerin vardı? Ne arıyordun?"

"Daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırdığımda, benden seyisbaşıyla görüşmesinin saat kaçta olduğuna bakmamı istedi. Görüşmeden sonra bana daha çok şey söyleyebileceğini, ahırlara gitmemi söyledi. Bütün gün onu aradım ama kimse onu görmemişti. Belki de köye gitmişti."

Bunu duymazdan geldim.

"Bana şu kayıp seyisi anlat," dedim. "Seyisbaşına onu sormuşsun."

"Aslında, anlatılacak bir şey yok. Birkaç yıl önce, Thomas'ın cinayetini araştıran dedektifle birlikte sarhoş olduk. O hiçbir zaman bunu babamın, yani Carver'ın yaptığına inanmamıştı. Sebebi de büyük ölçüde, bir hafta önce, babam Lord Hardcastle'la birlikte Londra'dayken şu diğer çocuğun, Keith Parker'ın kaybolmuş olmasıydı. Bu tesadüf hoşuna gitmemişti. Dedektif etrafta çocuk hakkında sorular sordu ama bir şey çıkmadı. Herkes Parker'ın kimseye hiçbir şey söylemeden gittiğini ve geri dönmediğini söylüyordu. Cesedi bulamadılar, bu yüzen evden kaçtığına dair inancın tersi kanıtlanamadı."

"Onu tanıyor muydun?"

"Çok az. Bazen bizimle oyun oynardı ama uşakların çocuklarının bile evde yapmaları gereken işler vardır. Çoğunlukla ahırlarda çalışırdı. Onu nadiren görürdük."

Ne düşündüğümü anlamaya çalışarak araştıran gözlerle bana baktı.

"Katilin gerçekten annem olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bunu bulmak için yardımına ihtiyacım var," dedim. "Annen yetiştirmesi için seni Bayan Drudge'a verdi, değil mi? Bu, birbirlerine yakın oldukları anlamına mı geliyor?"

"Çok yakınlardı; Stanwin öğrenmeden önce, gerçek babamın kim olduğunu bilen tek kişi oydu."

"Güzel. Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Nasıl bir iyilik?"

"Aslında, iki iyilik," dedim. "Bayan Drudge'ın... Ah!"

Bir anda geçmişimi hatırladım. Sormak üzere olduğum sorunun cevabını zaten almıştım. Şimdi, bunu tekrar olmasını sağlamalıydım.

Cunningham elini yüzümün önünde salladı. "Sen iyi misin, Rasher? Biraz tuhaf görünüyorsun."

"Üzgünüm eski dostum, dikkatim dağıldı," dedim, kafa karışıklığını uzaklaştırmayı umarak. "Dediğim gibi, Bayan Drudge'ın benim için bir şeyi açıklaması gerekiyor, sonra da birkaç kişiyi bir araya getirmeni isteyeceğim. İşin bittiğinde, Jonathan Derby'yi bulup ona öğrendiğin her şeyi anlat."

"Derby mi? O düzenbazın bununla ne ilgisi var?"

Kapı açıldı; Grace başını içeri uzattı.

"Tanrı aşkına, neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. "Biraz daha beklersek, Bell'in banyosunu hazırlayıp uşakmışız gibi davranmamız gerekecek."

"Bir dakika," dedim, elimi Cunningham'ın koluna koyarak. "Bu işi yoluna koyacağız, sana söz veriyorum. Şimdi beni dikkatle dinle; bu çok önemli."

49

Biz yürürken pamuklu çuval şıngırdıyor, ağırlığı yüzünden engebeli zeminde sürekli ayağımın takılmasına sebep oluyordu. Grace, her tökezlediğimde sempatiyle bana bakıyordu.

Cunningham, ondan istediğim iyiliği yapmaya gitmişti. Aniden yanımızdan ayrılması Grace'i şaşırtmıştı. Ona açıklama yapma ihtiyacı duyuyordum ama Rashton, Grace'i, bunu beklemediğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Donald Davies şükran dolu ailesiyle savaşta hayatını kurtaran adamı tanıştırdıktan on dakika sonra, gözleri ve kalbi olan herkes, bir gün Jim Rashton ve Grace Davies'in evleneceğini anlamıştı. Farklı dünyalardan gelmek onları korkutmuyordu; birlikte yedikleri ilk akşam yemeğindeki sevecen atışmalar ve birbirlerini tanımaya yönelik sorularla aralarında bir bağ kurulmuştu; üzeri Rashton'ın adını bile bilmediği sofra takımı aksesuarlarıyla dolu masanın iki yanında bir aşk filizlenmişti. O gün doğan bu aşk gitgide güçlenerek bugüne ulaşmıştı; ikisi, birlikte kurdukları bir dünyada yaşıyorlardı. Grace, işim bittiğinde, sarsılmaz kanıtlarla destekleyebildiğimde hikâyeyi ona anlatacağımı biliyordu. Bu arada sessizce, birbirimizin yanında olmaktan memnuniyet duyarak yürüdük.

Bell ve Doktor Dickie'nin müttefiklerinden bahsedip pirinç muştayı takmıştım. Bu zayıf bir yalandı ama Grace'i diken üstünde tutmaya yetmişti; genç kadın düşen her yaprağa şüpheyle bakıyordu. So-

nunda kuyuya vardığımızda, yüzümü çizmeden açıklığa çıkabilmem için Grace bir dalı yana çekti. Hemen kuyuya attığım çuval, büyük bir kırılma sesiyle dibe çarptı.

Kollarımı sallayıp kaslarımın ağrısını azaltmaya çalıştım; bu arada Grace kuyunun dibindeki karanlığa bakıyordu.

"Dileğin var mı?" diye sordu.

"Çuvalı tekrar taşımam gerekmemesini diliyorum," dedim.

"Tanrım, gerçekten işe yarıyor," dedi Grace. "Sence daha fazla dilek hakkı dileyebilir miyim?"

"Bu bana hilekârlık gibi geldi."

"Burayı yıllardır kimse kullanmıyor, bence biraz birikmiş dilek hakkı vardır."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye cevap verdim.

"Sorular konusunda utangaçlığınla bilinmiyorsun," dedi, tabanlarını yerden yükselene kadar kuyuya doğru eğilerek.

"Thomas'ın öldürüldüğü sabah, hazine avına gittiğinde yanında kim vardı?"

"Yapma Jim, bu on dokuz yıl önceydi," derken sesi kuyunun taşları yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Charles orada mıydı?"

"Charles mı?" Başını kuyudan çıkardı. "Evet, muhtemelen."

"Muhtemelen mi, kesinlikle mi? Bu çok önemli, Grace."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi, kuyudan uzaklaşıp ellerini temizlerken. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Umarım yapmamıştır."

"Ben de," dedi Grace, endişemi paylaşarak. "Biraz düşüneyim. Bir dakika; evet, oradaydı! Mutfaktan koca bir meyveli kek yürütmüştü, birazını bana ve Donald'a verdiğini hatırlıyorum. Bu muhtemelen Bayan Drudge'ı çok kızdırmıştır."

"Peki Michael Hardcastle orada mıydı?"

"Michael mı? Bilmiyorum..."

Eli saçının buklelerinden birine uzandı ve düşünürken onu parmağıyla büktü. Bu tanıdık hareket Rashton'ın içini öyle kuvvetli bir sevgiyle doldurdu ki bu, beni neredeyse tamamen kenara itti.

Grace sonunda, "Sanırım o yatağındaydı," dedi. "Ne olduğunu

hatırlamıyorum ama sanırım çocuk hastalıklarından birine yakalanmıştı."

Elimi iki elinin arasına alıp o güzel, mavi gözlerini bana çevirdi.

"Tehlikeli bir şey mi yapıyorsun, Jim?" die sordu.

"Evet."

"Bunu Charles için mi yapıyorsun?"

"Bir kısmını."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Evet, ne söylemem gerektiğini bildiğimde."

Grace parmak uçlarına yükselip burnumu öptü.

"O zaman gitsen iyi olur," dedi, tenimdeki rujunu silerken. "Bir işin peşine düştüğünde nasıl olduğunu biliyorum; bu iş bitene kadar mutlu olmayacaksın."

"Teşekkür ederim."

"Bana kısa sürede hikâyeyi anlatarak teşekkür et."

"Bunu yapacağım," dedim.

Şimdi onu öpen Rashton'dı. Onunla mücadele edip bedenin kontrolünü geri aldığımda kıpkırmızı olmuş ve utanmıştım; Grace gözünde muzip bir pırıltıyla bana gülümsüyordu. Onu orada bırakabilmek için yapabileceğim tek şey buydu; tüm bunlar başladığından beri ilk kez gerçeğe ellerimle tutabileceğim kadar yakındım ve parmaklarımla onu kavramazsam elimden kaçabileceğinden korkuyordum. Anna'yla konuşmam gerekiyordu.

Kâhya evinin arkasındaki taş döşeli yoldan ilerleyip mutfaktaki askıya asmadan önce yağmurluğumdaki su damlalarını silkeledim. Ayak seslerim ahşabın üzerindeki kalp atışları gibi yankılanıyordu. Sağ tarafımda, bu sabah Dance ve arkadaşlarının Peter Hardcastle'la buluştuğu oturma odasından bir gürültü geliyordu. İlk tahminim, onlardan birinin dönmüş olduğuydu ama içeri girdiğimde, daha erken saatlerde oturduğu sandalyede kamburunu çıkarıp oturmuş Peter Hardcastle'ın üzerine eğilen Anna'yı gördüm.

Peter Hardcastle ölmüştü.

"Anna," dedim sessizce.

Anna yüzünde şok olmuş bir ifadeyle beni karşılamak için döndü.

"Bir ses duyup aşağı indim..." dedi, cesedi işaret ederek. Benim

aksime o, gününü kanlı görüntüler arasında geçirmemişti ve bir ceset bulmak onu çok etkilemişti.

"Gidip yüzünü yıkasana," dedim, hafifçe koluna dokunarak. "Ben etrafa bakınayım."

Anna şükranla başını sallayıp cesede son bir kez daha baktıktan sonra hızla odadan çıktı. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Peter Hardcastle'ın bir zamanlar yakışıklı olan yüzü korkutucu biçimde bozulmuştu; sağ gözü neredeyse açılamazken, sol gözü fal taşı gibi açılmıştı. Elleri sandalyenin kollarını kavramış, sırtı acıyla bükülmüştü. Burada ne olduysa, hem canını hem de haysiyetini elinden almıştı.

Aklıma gelen ilk şey kalp krizi oldu ama Rashton'ın içgüdüleri dikkatli olmamı söyüyordu.

Gözlerini kapatmak için uzandım ama ona dokunamadım. Bu kadar az konakçım kalmışken, ölümün bakışlarını tekrar üzerime çekmek istemiyordum.

Ceket cebinde ikiye katlanmış bir not vardı, alıp içindeki mesajı okudum.

Ravencourt'la evlenemezdim ve ailemi, beni buna mecbur bıraktığı için affedemezdim. Buna onlar sebep oldu.

Evelyn Hardcastle

Açık bir pencereden içeriye rüzgâr doluyordu. Çerçevesine bulaşmış olan çamur, birinin oradan çıktığını gösteriyordu. Etrafta göze çarpan tek şey, açık bırakılmış bir çekmeceydi. Bu Dance'ken karıştırdığım çekmeceydi ve elbette Peter'ın ajandası kayıptı. Biri önce Helena'nın ajandasından bir sayfa yırtmış, şimdi de Peter'ın ajandasını almıştı. Helena'nın bugün yaptığı bir şeyin üzerini kapatmak için, cinayet işlemek bile göze alınabilecek bir şeydi. Bu, faydalı bir bilgiydi. Korkunçtu ama faydalıydı.

Notu cebime koyup başımı pencereden dışarı uzattım ve katilin kimliğini ortaya çıkaracak bir ayrıntı görmeye çalıştım. Çamurda yağmurla bozulmaya başlamış birkaç ayak izi dışında fazla bir şey yoktu. Şekilleri ve boyutlarına bakılırsa, kâhya evinden kaçan kişi,

sivri uçlu bot giymiş bir kadındı ve bu, notun gerçekliğini doğrulayabilirdi ama ben, Evelyn'in Bell'le birlikte olduğunu biliyordum.

Bunu o yapmış olamazdı.

Bu sabah Dance'in yaptığı gibi, Peter Hardcastle'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. Saat geç olmasına rağmen, o toplantının anısı hâlâ odadaydı. İçki kadehlerimiz masadan kaldırılmamıştı ve puro dumanı havada asılı kalmıştı. Hardcastle'ın üstünde, onu gördüğümdeki giysiler vardı; yani av için üzerini değiştirmemişti. Bu da muhtemelen birkaç saattir ölü olduğu anlamına geliyordu. Parmağımı tek tek içki kalıntılarına değdirip dilimin ucuyla her birinin tadına baktım. Lord Hardcastle'ın içkisi dışındakilerde sorun yoktu. Viskinin tadının ardında bir acılık vardı.

Rashton bunu hemen tanıdı.

"Kargabüken özü," dedim, kurbanın çarpılmış, gülümseyen yüzüne bakarak. Bu haber karşısında çok sevinmiş gibi görünüyordu; sanki bunca zamandır, birinin ona nasıl öldüğünü söylemesini bekleyerek orada oturuyordu. Muhtemelen onu kimin öldürdüğünü de bilmek isterdi. Bu konuda bir fikrim vardı ama henüz sadece bir fikirden ibaretti.

"Sana bir şey söyledi mi?" dedi Anna, bana bir havlu uzatırken.

Hâlâ biraz solgun görünüyordu ama sesi daha güçlüydü, yani muhtemelen ilk şoku atlatmıştı. Yine de kollarını kendi etrafına sarmış, cesetle arasındaki mesafeyi koruyordu.

"Biri onu kargabüken özüyle zehirlemiş," dedim. "Bell'den almış olmalı."

"Bell mi? İlk konakçın mı? Sence onun bunlarla bir bağlantısı var mı?"

"Kendi isteğiyle olduğunu sanmıyorum," dedim saçlarımı kurularken. "Bell, bir cinayete bulaşamayacak kadar korkak biri. Kargabüken özü genellikle küçük miktarlarda, fare zehiri olarak satılır. Katil evde yaşayan biriyse, Blackheath'i tekrar düzene sokma bahanesiyle çok miktarda zehir almış olabilir. Cesetler ortaya çıkmaya başlayana kadar, Bell hiçbir şeyden kuşkulanmaz. Ayrıca bu, neden birilerinin onu öldürmeye çalıştığını da açıklar."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi Anna şaşkınlık içinde.

"Rashton biliyor," dedim alnıma dokunarak. "Birkaç yıl önce bir kargabüken özü vakasında çalışmış. Kirli bir mesele. Miras davası."

"Ve sen... bunu hatırayabiliyorsun, öyle mi?"

Zehirlenmenin etkilerini düşünmeye devam ederek başımı salladım.

"Dün gece, biri Bell'i susturmak için onu ormana çekti," dedim kendi kendime. "Ama doktorumuz, takipçisini karanlıkta atlatarak, sadece kolundaki yaralarla kaçmayı başardı. Şanslı adam."

Anna bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

"Sorun ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Konuşma biçimin..." Tereddüt etti. "Böyle... Seni tanıyamadım. Aiden, karşımdaki kişinin ne kadarı sensin?"

Hardcastle'ın cebinde bulduğum notu ona verirken, sabırsızca "Yeteri kadarı," diye cevap verdim. "Bunu görmen gerek. Biri bunu Evelyn'in yazdığına inanmamızı istiyor. Katil her şeyi toparlamaya çalışıyor."

Anna bakışlarını üzerimden çekip notu okudu.

Bitirdikten sonra, "Ya tüm bunlara yanlış bakış açısıyla yaklaşıyorsak?" diye sordu. "Belki de biri bütün Hardcastle Ailesi'ni bitirmek istiyor ve Evelyn sadece kurbanların ilki."

"Helena'nın saklandığını mı düşünüyorsun?"

"Biraz aklı varsa, yaptığı şey tam olarak bu olmalı."

Bir süre zihnimin bu fikri her açıdan düşünmesine izin verdim. En azından, bunu denedim. Başım çok ağırdı. Hantaldı. Olayların ardından neler olabileceğini göremiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Anna.

"Evelyn'e kâhyanın uyandığını ve onunla yalnız konuşmak istediğini söylemeni istiyorum," dedim ayağa kalkarken.

"Ama kâhya uyanmadı ve onunla konuşmak istemiyor."

"Hayır ama ben istiyorum ve mümkünse Ayakçı'nın gözünün önünden uzakta olmak istiyorum."

"Söylerim."

"Peki Evelyn geldiğinde ona ne söyleyeceksin?"

"Ona nasıl öldüğünü söyleyeceğim."

50

Saat 17.42 olmuştu ve Anna hâlâ dönmemişti.

Gideli üç saatten fazla olmuştu. Üç saattir diken üstünde, endişeyle oturuyordum; tüfeği kucağıma koymuştum ve en küçük bir sese elime alıyordum; yani tüfek neredeyse sürekli elimdeydi. Anna'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

Burası asla huzurlu olmuyordu. Pencerelerdeki çatlaklardan içeri dolan rüzgâr koridor boyunca uğulduyordu. Kalaslar gıcırdıyor, yer döşemeleri esniyor, kâhya evi, sandalyesinden kalkmaya çalışan yaşlı bir adammış gibi kendi ağırlığı altında ezilerek kıpırdanıyordu. Tekrar tekrar yaklaşan ayak sesleri duydum ama kapıyı açtığımda gevşek çarpan bir kepengin ya da pencereye vuran bir ağaç dalının beni kandırdığını gördüm.

Artık duyduğum seslere tepki vermeyi bırakmıştım çünkü arkadaşımın döneceğine inanmıyordum. Nöbetimin ilk saatinin sonunda kendime, Anna'nın Bell'le yürüyüşte olan Evelyn'i bulmakta zorlandığını söyleyerek güvence vermeye çalışıyordum. İkinci saatin sonunda, başka işleri olduğunu düşündüm ve bu teoriyi, daha önceki karşılaşmalarımızdan hatırladığım parçaları birleştirerek doğrulamaya çalıştım. Anna'nın söylediğine göre, ilk olarak Gold'la tanışmıştı; ormanda Derby'yi, sonra da beni tavanarasından almadan önce Dance'i görmüştü. Bundan sonra, kâhya evine giden arabada kâhyayla konuş-

muş, seyisbaşının kulübesinde Bell'e yazılmış notu bırakmış, sonra da Ravencourt'un odasına gitmişti. Bunlardan sonra kâhyayla yaptığı bir konuşma daha vardı ama ardından, akşam Ayakçı, Dance'e saldırana kadar onu bir daha görmemiştim.

Altı gündür her akşamüstü ortadan yok oluyordu ve ben bunu fark etmemiştim.

Şimdi, dışarıdaki karanlık pencerelerden içeri dolarken ve ben bu odada üçüncü saatimi geçirirken, başının dertte olduğundan ve Ayakçı'nın bir yerlerden bunu izlediğinden emindim. Onu düşmanımızın yanında gördüğüm için yaşadığını biliyordum ama bu çok da rahatlatıcı değildi. Ayakçı'nın Gold'a yaptığı şey zihnini paramparça etmişti ve Anna'nın aynı işkenceye maruz kaldığını düşünmeye katlanamıyordum.

Tüfeği elime alıp odanın içinde voltalar atmaya başladım; bir plan yapabilmek için içimdeki korkunun bir adım önünde ilerlemeye çalışıyordum. Ayakçı'nın eninde sonunda kâhyayı öldürmek için döneceğini bildiğim için, en kolay çözüm burada beklemek olurdu ama bunu yaparsam Evelyn'in cinayetini çözmek için ihtiyacım olan saatleri kaybetmiş olurdum. Ve Anna'yı bu evden kurtaramayacaksam onu kurtarmanın ne faydası vardı ki? Kendimi ne kadar çaresiz hissetsem de önce Evelyn'le ilgilenmeli ve ben bunu yaparken Anna'nın kendini koruyabileceğine güvenmeliydim.

Kâhya inledi, gözkapakları titreyerek açıldı.

Bir an suçluluk ve kafa karışıklığıyla birbirimize baktık.

Onu ve Gold'u korumasız bırakarak onları delilik ve ölüme mahkûm ediyordum ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Kâhya tekrar uykuya dönerken tüfeği yatağa, yanına bıraktım. Onun öldüğünü görmüştüm ama bunu kabul etmem gerekmiyordu. Vicdanım, ona en azından savaşmak için bir şans vermek istiyordu.

Paltomu sandalyeden alıp bir daha arkama bakmadan Blackheath'e doğru yola çıktım. Evelyn'in dağınık odası, tam bıraktığım gibiydi; ateş o kadar zayıflamıştı ki etrafı görmek için gereken ışığı bile zorlukla sağlıyordu. Ateşe birkaç odun atıp araştırmama başladım.

Ellerim titriyordu ama bu kez bunun sebebi Derby'nin şehveti

değil, benim heyecanımdı. Aradığım şeyi bulursam, Evelyn'in cinayetinden kimin sorumlu olduğunu da bulacaktım. Özgürlüğe, dokunabileceğim kadar yaklaşacaktım.

Derby bu odayı daha önce aramıştı ama o, Rashton'ın eğitimine ve deneyimine sahip değildi. Polis memurunun elleri hemen dolapların arkasındaki ve yatak çerçevesinin etrafındaki muhtemel gizleme noktalarına uzandı; ayağım gevşek bir parça bulmayı umarak yer döşemelerini kontrol ediyordu. Bu detaylı aramanın sonunda bile elim boş kaldı.

Hiçbir şey yoktu.

Tekrar yerime dönüp mobilyaları gözden geçirerek kaçırmış olabileceğim bir şeyler aradım. İntihar konusunda yanılıyor olamazdım; başka hiçbir açıklama mantıklı değildi. Sonra gözlerim, Helena'nın odasına açılan ara kapıyı gizleyen duvar kilimine takıldı. Elime bir yağ lambası alıp diğer odaya geçerek orayı da aradım.

Neredeyse umudumu kaybetmek üzereyken yatağı kaldırdım ve karyola demirlerinden birine bağlanmış pamuklu kumaştan bir torba buldum. Torbanın ipini gevşettiğimde, içindeki iki silahı gördüm. Biri, zararsız görünen bir tabancaydı; tüm köylülerin kullandığı cinsten, sağlam bir silahtı. Diğeri, Evelyn'in annesinin odasından aldığı, bu sabah yanında ormana götürdüğü ve bu akşam mezarlığa götüreceği silahtı. Silah doluydu. Mermi yatağında bir kurşun eksikti. Ayrıca, bir şişe kan ve saydam bir sıvıyla dolu bir şırınga vardı.

Kalbim heyecanla hızlandı.

"Haklıydım," diye mırıldandım.

Hayatımı kurtaran şey, perdedeki kıpırtı oldu.

Açılan kapıdan gelen esinti enseme değdi; hemen ardından arkamda bir ayak sesi duydum. Kendimi yere attığımda, bir bıçağın havada çizdiği yayın sesini duydum. Yuvarlanıp sırtımın üstüne gelerek silahı tam zamanında havaya kaldırdığımda, Ayakçı'nın koridora doğru kaçtığını gördüm.

Başımı ahşap döşemelerin üzerine bırakıp silahı karnıma koyarak şansım için şükrettim. Perdeyi bir saniye sonra fark etseydim her şey bitmiş olacaktı.

Nefesimin yavaşlaması için biraz bekledikten sonra ayağa kalkıp

iki silahı ve şırıngayı torbaya koydum ama kan dolu şişeyi yanıma aldım. Dikkatlice yatak odasından çıkıp etraftaki insanlara Evelyn'i sordum, sonunda biri balo salonunu işaret etti. Salondan yüksek, yankılı bir gürültü geliyordu. İşçiler sahneyi kurmayı bitiriyordu. Boya kokusu ve tozun çıkması için cam kapılar sonuna kadar açılmıştı; hizmetçiler yerleri fırçalayarak gençliklerini tüketiyorlardı.

Sahnede grubun lideriyle konuşan Evelyn'i gördüm. Üzerinde hâlâ gün boyu giydiği yeşil elbise vardı ama Madeline Aubert ağzında bir sürü siyah, tel tokayla hemen arkasında durmuş, yerlerinden kurtulmuş bukleleri aceleyle yeniden tutturuyor, Evelyn'in saçlarına akşam görünmeleri gereken şekli vermeye çalışıyordu.

Odanın diğer ucundan, "Bayan Hardcastle," diye seslendim.

Evelyn grup liderine gülümseyip kolunu hafifçe sıktıktan sonra onu gönderip bana döndü.

"Lütfen, Evelyn deyin," dedi, elini uzatarak. "Siz kimsiniz?"

"Jim Rashton."

"Evet, polis memurusunuz," derken gülümseyişi kayboldu. "Her şey yolunda mı? Biraz telaşlı görünüyorsunuz."

"Kibarlar dünyasının hareketliliğine alışık değilim," dedim.

Elini hafifçe sıkarken o kadar soğuk olmasına şaşırdım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Rashton?" diye sordu Evelyn.

Sesi mesafeli, neredeyse rahatsız olmuş gibiydi. Kendimi, ayakkabısının altında keşfettiği, ezilmiş bir böcek gibi hissettim.

Ravencourt'ken olduğu gibi, Evelyn'in kendini korumak için takındığı küçümseyici tavırla sarsıldım. Şüphesiz ki Blackheath'teki tüm oyunlar arasında, bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşündüğün birinin hiç hoş olmayan bir tarafıyla karşılaşmak en zalimce olanıydı.

Bu düşünce bir an duraksamama sebep oldu.

Evelyn, Bell'e çok nazik davranmıştı ve bu nezaketin anısı o zamandan beri beni motive etmişti ama Salgın Doktoru birçok farklı döngüde, birçok farklı konakçıyla deneyler yaptığını söylemişti. Ravencourt ilk konakçım olsaydı, ki muhtemelen bir noktada olmuştu, Evelyn hakkında tiksintisi dışında hiçbir şey bilmeyecektim. Derby'de de sadece öfke uyandırıyordu ve Evelyn'in Gold ya da kâhyaya karşı

nazik davranacağından şüpheliydim. Yani, Evelyn'in ölümünü izleyip neredeyse hiçbir şey hissetmediğim, tek endişemin, cinayeti umutsuzca engellemeye çalışmak yerine sadece çözmek olduğu döngüler olmuştu.

O döngüleri neredeyse kıskanıyordum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" deyip Madeline'e baktım. "Yalnız."

"Şu an gerçekten çok meşgulüm," dedi Evelyn. "Mesele nedir?"

"Yalnız konuşmayı tercih ederim."

Evelyn sertçe, "Ben de elli kişi gelip dans edecek bir yerleri olmadığını görmeden önce salonun hazırlığını bitirmeyi tercih ederim," diye cevap verdi. "Benim için hangi tercihin daha önemli olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Madeline hafifçe gülümseyip Evelyn'in açılmış buklelerinden birine daha bir tel toka taktı.

"Pekâlâ," deyip pamuklu torbada bulduğum kanla dolu şişeyi çıkardım. "Bu konuda konuşalım."

Bu, onu tokatlamışım gibi bir etki yarattı ama şok ifadesi yüzünden o kadar hızlı silindi ki onu gerçekten gördüğüme inanmakta zorluk çektim.

Evelyn bana mesafeli ve soğuk gözlerle bakarken, "Bu işi daha sonra bitiririz, Maddie," dedi. "Mutfağa inip kendine yiyecek bir şeyler al."

Madeline'in bakışlarında da benzer bir güvensizlik vardı ama tel tokaları önlüğünün cebine bırakıp selam verdikten sonra odadan çıktı.

Evelyn beni kolumdan tutup balo salonunun uzak bir köşesine, çalışanların bizi duyamayacağı bir yere götürdü.

"İnsanların kişisel eşyalarını karıştırmak gibi bir alışkanlığınız mı var, Bay Rashton?" diye sordu, sigara kutusundan bir sigara çıkarırken.

"Son zamanlarda, evet," dedim.

"Belki de bir hobiye ihtiyacınız vardır."

"Zaten bir hobim var; hayatınızı kurtarmaya çalışmak."

Evelyn soğuk bir sesle, "Hayatımın kurtarılmaya ihtiyacı yok," dedi. "Belki de bunun yerine bahçe işlerini denemelisiniz."

"Belki de Lord Ravencourt'la evlenmek zorunda kalmamak için kendime sahte bir intihar düzenlemeliyim," deyip yüzündeki tepeden bakan ifadenin yok oluşunun keyfini çıkarmak için duraksadım. "Sanırım son zamanlarda bununla meşguldünüz. Bu çok akıllıca ama ne yazık ki biri, bu sahte intiharı kullanarak sizi gerçekten öldürecek, ki bu daha da akıllıca."

Evelyn'in ağzı açık kaldı, mavi gözleri çok şaşkındı.

Bakışlarını kaçırıp parmaklarının arasındaki sigarayı yakmaya çalıştı ama elleri titriyordu. Kibriti elinden alıp sigarayı yaktım; alev parmak uçlarımı yakıyordu.

"Sizi buraya kim gönderdi?" dedi öfkeyle.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Planım," dedi, kan dolu şişeyi elimden alırken. "Size bunu kim anlattı?"

"Neden? Bunu başka kimler biliyor?" diye sordum. "Eve Felicity adında birini davet ettiğiniz biliyorum ama onun kim olduğunu henüz bilmiyorum."

"O..." Evelyn başını iki yana salladı. "Bu konuda sizinle konuşmamalıyım."

Dönüp kapıya yöneldi ama bileğinden tutup onu istediğimden biraz daha sertçe çektim. Yüzünde beliren öfkeyi gördüğümde hemen onu bırakıp elimi kaldırdım.

Hızla odadan çıkmasını engellemek için umutsuzca, "Ted Stanwin bana her şeyi anlattı," dedim.

Bildiğim şeyler için mantıklı bir açıklama yapabilmem gerekiyordu ve Derby bu sabah, Evelyn'le Stanwin'in tartışmasını duymuştu. Gerçekten çok şanslıysam, şantajcının bu işte parmağı olmalıydı. Bu çok olanaksız değildi. Stanwin'in, bugün olan başka her şeyde parmağı vardı.

Evelyn hâlâ, ormanda bir dalın kırıldığını duyan bir geyik gibi dikkatliydi.

"Bu akşam havuzun başında kendinizi öldürmeyi planladığınızı söyledi ama bu bana anlamlı gelmedi," diye devam ettim, Evelyn'in bu hikâyeye inanması için Stanwin'in kötü şöhretine güvenerek. "Bu kadar açık konuştuğum için beni bağışlayın Bayan Hardcastle ama

hayatınızı sona erdirmek konusunda ciddi olsaydınız, şu an tiksindiğiniz insanlara karşı görev duygusuyla dolu ev sahibesini oynamak yerine ölmüş olurdunuz. Sonra, herkesin bunu görmesini istediğinizi düşündüm ama o zaman bunu neden balo salonunda, parti esnasında yapmıyordunuz? Havuzun kenarında durup oranın ne kadar karanlık olduğunu, içine atılan bir şeyi nasıl kolaylıkla gizleyebileceğini görene kadar buna anlam verememiştim."

Gözlerinde aşağılayan bir pırıltı belirdi.

"Peki, ne istiyorsunuz, Bay Rashton? Para mı?"

"Size yardım etmeye çalışıyorum," diye ısrar ettim. "Saat on birde havuzun başına gideceğinizi, siyah bir silahı karnınıza dayayacağınızı ve havuza düşeceğinizi biliyorum. Siyah tabancanın tetiğini çekmeyeceğinizi, herkesin duyacağı sesin bir yarış tabancasından geleceğini ve işiniz bittiğinde onu suya atmayı planladığınızı biliyorum. Kan dolu şişe uzun bir iple boynunuza asılmış olacak ve silahla ona vurduğunuzda kırılıp kanlı görüntüyü oluşturacak. Torbada bulduğum şıringanın, ölü numarası yapmanıza yardımcı olmak için kas gevşetici ve yatıştırıcı karışımıyla dolu olduğunu tahmin ediyorum; böylece, bunun için yüklü bir ödeme alacağını tahmin ettiğim Doktor Dickie'nin ölüm belgenizi hazırlaması kolaylaşacak ve tatsız bir sorgu engellenecek. Ölümünüzden bir hafta kadar sonra, Fransa'da tekrar ortaya çıkıp keyifle beyaz şarabınızı yudumlayacağınızı tahmin ediyorum."

İki hizmetçi kirli suyla dolu kovaları döke saça kapıya doğru taşıyordu; bizi fark ettiklerinde dedikoduları kesildi. Tereddütlü bakışlarla yanımızdan geçtiklerinde Evelyn beni daha da köşeye çekti.

Evelyn'in yüzünde ilk kez korku gördüm.

"Ravencourt'la evlenmek istemediğimi itiraf ediyorum ve ortadan kaybolmadığım sürece, ailemin beni buna zorlamasına engel olamam ama neden biri beni öldürmek istesin ki?" diye sorarken elindeki sigara hâlâ titriyordu.

Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzüne baktım ama bu, bir mikroskopla sisi incelemeye çalışmaya benziyordu. Bu kadın günlerdir herkese yalan söylüyordu. Gerçeği ağzından kaçırsa bile, bunu fark edemeyebilirdim.

"Bazı şüphelerim var ama kanıta da ihtiyacım var," dedim. "Bu yüzden, planınızı uygulamaya devam etmeniz gerekiyor."

"Uygulamaya devam etmek mi? Siz delirdiniz mi?" diye bağıran Evelyn, tüm gözler bize döndüğünde sesini alçalttı. "Bana söylediklerinizden sonra, neden planımı uygulamaya devam edeyim?"

"Çünkü güvende olabilmeniz için, bunu yapacak kişiyi bulmamız gerekiyor ve bunun için de o kişinin, planının işe yaradığına inanması gerekiyor."

"Güvende olmam için buradan yüzlerce kilometre uzakta olmam gerekiyor."

"Peki oraya nasıl gideceksiniz?" diye sordum. "Arabanın şoförü ya da uşaklardan biri onlarla çalışıyorsa ne olacak? Bu evde sırlar hızla yayılıyor ve katiller buradan gitmeye çalıştığınızı duyduğunda planlarını hayata geçirip sizi öldürecekler. İnanın bana, kaçmak sadece, kaçınılmaz olanı geciktirecek. Hepsini bugün, burada sona erdirebilirim ama bunun için benimle her konuda işbirliği yapmanız gerekiyor. Karnınıza silahı doğrultun ve yarım saat boyunca ölü numarası yapın. Kimbilir, belki de planladığınız gibi, Ravencourt'la evlenmekten kurtulabilirsiniz."

Evelyn elini alnına bastırıp konsantre olmaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapattı. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakin ama bir şekilde daha ifadesizdi.

"Bu konuda seçme şansım yok, öyle değil mi?" dedi. "Pekâlâ, bunu yapacağım ama önce bir şeyi öğrenmem gerekiyor. Bana neden yardım ediyorsunuz, Bay Rashton?"

"Ben bir polisim."

"Evet ama bir aziz değilsiniz ve ancak bir aziz kendisini böyle bir duruma sokar."

"O halde bunu, Sebastian Bell'e yaptığım bir iyilik olarak düşünün," dedim.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla yumuşadı. "Bell mi? Sevgili doktorun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Henüz bilmiyorum ama dün gece saldırıya uğradı ve bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyorum."

"Olabilir ama bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Bell daha iyi biri olmak istiyor," dedim. "Bu evde nadir gördüğüm bir şey bu. Takdir ediyorum."

Evelyn, "Ben de," dedikten sonra karşısındaki adamı tartmak için duraksadı. "Pekâlâ, bana planınızı anlatın ama önce, güvende olacağıma dair söz vermenizi istiyorum. Hayatımı size emanet ediyorum ve bunu, bana bir garanti verilmeden yapmayacağım."

"Sözümün herhangi bir değeri olacağını nereden biliyorsunuz?"

"Hayatım boyunca etrafımda onursuz erkekler oldu," dedi Evelyn. "Siz onlardan biri değilsiniz. Şimdi, bana söz verin."

"Söz veriyorum."

"Bir de içki," diye devam etti. "Bunları yapabilmek için biraz cesarete ihtiyacım olacak."

"Epeyce cesarete ihtiyacınız olacak," dedim. "Jonathan Derby'yle arkadaş olmanızı istiyorum. Elindeki gümüş tabancaya ihtiyacınız olacak."

51

Akşam yemeği servisi başlamıştı; havuzun yakınındaki çalıların arkasına çömeldiğimde konuklar masadaki yerlerini alıyordu. Saat erkendi ama planım, evden çıktığında Evelyn'e ulaşacak ilk kişi olmama bağlıydı. Geçmişin beni engellemesine izin veremezdim.

Yağmur damlaları yapraklardan yere damlıyordu; buz gibi soğuğu tenimde hissedebiliyordum.

Rüzgâr esiyor, bacaklarıma kramplar giriyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma aktarırken gün boyunca hiçbir şey yiyip içmediğimi fark ettim ve bu, önümdeki gece düşünüldüğünde pek iyi bir hazırlık değildi. Başım dönüyordu ve etrafta beni rahatsız edecek kimse olmadığı için, tüm konakçılarımın kafatasımın içinde yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Anıları zihnimin farklı köşelerini işgal ediyordu; varlıkları neredeyse taşınamayacak kadar ağırdı. Onların istediği her şeyi istiyordum. Acılarını hissediyor, korkularıyla geriliyordum. Artık tek bir adam değil, bir koroydum.

Varlığımdan habersiz iki uşak evden çıktı. Kolları mangallarda kullanılacak odunlarla doluydu ve bellerine birer gaz lambası asılmıştı. Mangalları tek tek yakarak gecenin karanlığının içine ateşten bir çizgi çizdiler. Son mangal seranın yanındaydı; alevler camlardan yansıyıp bütün serayı yanıyormuş gibi gösteriyordu.

Rüzgâr uğuldar, ağaçlar yağmur damlatırken, Blackheath titreşip değişiyordu; konuklar yemek salonundan yatak odalarına, oradan da

orkestranın yerini almış olduğu, konukların beklendiği balo salonuna yöneldiler. Uşaklar cam kapıları açtığında müzik dışarı doğru yayıldı ve yeri titretrek ormana kadar ulaştı.

Salgın Doktoru alçak sesle, "Artık onları benim gördüğüm gibi görüyorsun," dedi.

"Her gece aynı şeyi yapan, bir oyundaki oyuncular olarak."

Büyük ölçüde ağaçların ve çalılıkların ardına gizlenmiş halde, arkamda duruyordu. Mangalların belirsiz ışığı altında maskesi, karanlıkta çırpınan, bedeninden ayrılmaya çalışan bir ruh gibi görünüyordu.

"Ayakçı'ya Anna'dan bahsettin mi?" diye sordum öfkeyle.

Üzerine atlayıp boğazını sıkmamak için bütün gücümle kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

"İkisiyle de ilgilenmiyorum," dedi düz bir sesle.

"Seni kâhya evinin dışında Daniel'le birlikte gördüm, sonra da gölün kenarında. Şimdi de Anna kayıp," dedim. "Ayakçı'ya onu nerede bulabileceğini söyledin mi?"

Salgın Doktoru'nun sesi ilk kez tereddütlüydü.

"Sizi temin ederim ki söylediğiniz iki yere de gitmedim, Bay Bishop."

"Seni gördüm," dedim kızgın bir sesle. "Onunla konuştun."

"Ama bu..." Salgın Doktoru düşüncelere daldı; tekrar konuştuğunda sesinde anlayışlı bir tını vardı. "Demek bunu yapıyor. Bu kadar çok şeyi nasıl bilebildiğini merak ediyordum."

"Daniel baştan beri bana yalan söyledi ve sen de bunu benden sakladın."

"Benim işim olaylara müdahale etmek değil. Eninde sonunda bunu göreceğini biliyordum."

"O halde neden Anna'yı ona karşı uyardın?"

"Çünkü senin bunu yapmayacağından endişelendim."

Müzik aniden durdu. Saatime baktığımda, on bire birkaç dakika kaldığını fark ettim. Michael Hardcastle, kimsenin kız kardeşini görüp görmediğini sormak için orkestrayı durdurmuştu. Evin yan tarafında bir hareket vardı; Derby, Anna'nın söylediği gibi taşın yanındaki yerini alırken karanlığın içinde ışıksız bir kıpırtı oluştu.

"Ormandaki o açıklığa gitmedim, Bay Bishop, bundan emin olabilirsiniz," dedi Salgın Doktoru. "Kısa süre sonra her şeyi açıklayacağım ama şimdi, benim de kendi araştırmamı yapmam gerekiyor."

Hızla yanımdan ayrılıp beni sorularımla baş başa bıraktı. Diğer konakçılarımdan birinde olsam onun arkasından koşardım ama Rashton daha incelikli biriydi; onu şaşırtmak zordu ve hızlı düşünüyordu. O an beni ilgilendiren tek şey Evelyn'di. Salgın Doktoru'nu zihnimden uzaklaştırıp havuza biraz daha yaklaştım. Neyse ki daha önce yağan yağmurla iyice yumuşamış olan yapraklar ve dallar ayaklarımın altında sessiz kaldı.

Evelyn ağlayarak dışarı çıkarken ağaçların arasında beni arıyordu. Bu olaydaki rolü ne olursa olsun, korktuğu çok açıktı; bütün vücudu titriyordu. Kas gevşeticiyi almış olmalıydı; sanki sadece onun duyabildiği bir müzikle dans ediyormuş gibi, hafifçe iki yana sallanıyordu.

Orada olduğumu anlaması için çalılardan birini hışırdattım ama ilaç etkisini göstermeye başlamıştı; Evelyn etrafını görmekte bile zorlanırken bu karanlıkta beni bulması imkânsızdı. Yine de yürümeye devam etti; gümüş tabanca sağ elinde parlıyordu ve yarış tabancası da sol elindeydi. Bacağına bastırdığı için görünmüyordu.

Evelyn cesurdu, bu konuda ona hakkını vermeliydim.

Havuzun kenarına ulaşan Evelyn tereddüt etti; bundan sonra neler olacağını bildiğim için, belki de gümüş tabancanın ona çok ağır geldiğini, bu planın ağırlığını taşıyamadığını düşündüm.

Evelyn, "Tanrı yardımcımız olsun," deyip silahı karnına doğru çevirdi ve bacağının yanındaki yarış silahının tetiğini çekti.

Çıkan ses o kadar yüksekti ki sanki dünya parçalandı; yarış silahı Evelyn'in elinden kayıp havuzun karanlık sularına gömülürken gümüş silah çimenlerin üzerine düştü.

Kan elbisesinde yayılmaya başladı.

Evelyn keyiflenerek bunu izledi, sonra sendeleyerek havuza düştü.

Acı beni felç etti; silahın patlaması ve havuza düşmeden önce Evelyn'in yüzündeki ifade eski bir anıyı ortaya çıkarıyordu.

Buna zamanın yok.

Çok yakınımdaydı. Neredeyse başka bir yüzü görebiliyor, başka

ve yalanların arasında, yaşadığımız haftanın sonunda, ona sempati duyuyordum.

Dickie muayenesini bitirmişti; yaşlı adam yavaş yavaş ayağa kalkıyordu. Dickie onları dikkatle izlerken, ayakçılar Evelyn'i bir sedyeye yerleştirdi. Üzüntü, yüzünde, ikinci el bir giysi gibi görünüyordu. Bunu daha önce nasıl göremediğimi bilmiyordum. Bu bir cinayet gösterisiydi ve baktığım her yerde perde hışırdıyordu.

Evelyn yerden kaldırılırken, yağmurun altında aceleyle evin diğer ucundaki kış bahçesine doğru koştum, daha önce kilidini açtığım cam kapılardan içeri süzüldüm ve Doğu işi bir paravanın arkasına gizlendim. Evelyn'in büyükannesi, şöminenin üzerindeki resimden beni izliyordu. Titreşen mum ışığında gülümsediğine yemin edebilirdim. Belki o da, benim bildiğim şeyi biliyordu. Belki de bunu hep biliyordu ve geri kalanımız her gün gerçeklerden habersiz halde burada dolaşırken o, her şeyi izlemek zorunda kalmıştı.

Daha önce yüzünün asık olması şaşırtıcı değildi.

Ayakçılar ellerindeki sedyeyle kış bahçesine vardığında yağmur damlaları pencereleri dövüyordu. Dickie'nin ceketine sarılmış bedeni sarsmamak için yavaş yavaş ilerliyorlardı. Kısa süre içinde bedeni büfenin üzerine bıraktılar, gitmeden önce düz şapkalarını saygıyla göğüslerine bastırdılar ve çıkarken cam kapıları arkalarından kapattılar.

Gidişlerini izlerken camda kendi yansımamı gördüm; ellerim ceplerimdeydi ve Rashton'ın sessiz, becerikli yüzünde çok net bir ifade vardı.

Yansımam bile bana yalan söylüyordu.

Blackheath'in elimden aldığı ilk şey netlik olmuştu.

Kapı savrularak açıldı, koridordan gelen esinti mum ışıklarını dalgalandırdı. Paravan kanatlarının aralarındaki boşluklardan solgun ve titreyen Michael'ın, gözlerinde yaşlarla destek almak için kapı çerçevesine tutunduğunu gördüm. Cunningham hemen arkasındaydı; ardında saklandığım paravana doğru hızlı bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı.

Yalnız kaldıkları an Michael üzüntüsünden sıyrıldı. Omuzları dikleşti ve gözleri sertleşti; üzüntüsü çok daha saldırgan bir şeye

dönüştü. Aceleyle Evelyn'in bedeninin yanına gidip kanlı karnındaki kurşun deliğini aradı ve onu bulamadığında kendi kendine söylendi.

Kaşlarını çatıp ona dışarıda verdiğim silahın şarjörünü çıkarıp dolu olduğunu gördü. Evelyn'in havuza bu gümüş silahı değil, siyah tabancayı götürmesi gerekiyordu. Michael planı değiştirenin ne olduğunu ve Evelyn'in planı gerçekten uygulayıp uygulamadığını merak ediyor olmalıydı.

Evelyn'in hâlâ hayatta olduğundan emin olduğunda geri çekildi. Tabancanın ağırlığını tartarken parmakları dudaklarının üstünde ritim tutuyordu. Bütün dikkatini ona yöneltmiş gibi görünüyordu; kaşlarını çatıp dudaklarını ısırırken zihnindeki bir dizi zorlu soruyu düzene sokmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Odanın köşesine doğru çekildiğinde bir an için görüş alanımdan çıktı ve beni, onu daha iyi görebilmek için saklandığım yerden biraz dışarı çıkmak zorunda bıraktı. Sandalyelerden birinden işlemeli bir yastık alıp Evelyn'in yanına götürdü ve yastığı Evelyn'in karnına koydu; muhtemelen üzerine dayadığı silahın sesini azaltmak istiyordu.

Evelyn'le vedalaşmak için duraksamadı bile. Yüzünü diğer yöne çevirip tetiği çekti.

Silah patlamadı. Michael tekrar tekrar tetiği çekmeyi denerken, paravanın ardından çıkıp bu gösteriye bir son verdim.

"Çalışmayacak," dedim. "Ateşleme pimini törpüledim."

Michael arkasına dönmedi. Silahı bile bırakmadı.

"Onu öldürmeme izin verirseniz, sizi çok zengin edebilirim, dedektif," dedi titreyen bir sesle.

"Bunu yapamam ve size dışarıda söylediğim gibi, ben sadece bir memurum."

"Eminim sizinki gibi bir zekâyla, uzun süre memur kalmazsınız."

Michael titriyordu, silah hâlâ Evelyn'in vücuduna dönüktü. Ter damlaları omurgamdan aşağı süzülüyordu. Odadaki gerilim elle tutulabilecek kadar yoğundu.

"Silahı bırakıp bana dönün, Bay Hardcastle. Yavaşça, lütfen."

"Beni korkutmanıza gerek yok, dedektif," deyip silahı bir saksı-

nın içine bıraktıktan sonra ellerini havaya kaldırarak arkasına döndü. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Zarar vermek istemiyor musunuz?" dedim, yüzündeki üzüntülü ifadeye şaşırarak. "Az önce kız kardeşinizi beş kez vurmaya çalıştınız."

"Emin olun ki o kurşunların her biri, ona yapılan bir iyilikti."

Elleri hâlâ havadayken, parmağıyla Evelyn'i ilk kez gördüğüm satranç masasının başındaki sandalyelerden birini işaret etti.

"Oturabilir miyim?" diye sordu. "Biraz başım dönüyor."

"Nasıl isterseniz," deyip, sandalyeye kendini bırakırken dikkatle onu izledim. Bir parçam, hızla kapıya doğru koşmasından endişeleniyordu ama doğruyu söylemek gerekirse, Michael Hardcastle, içindeki mücadeleci ruhu tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu. Solgun ve titrekti; kolları iki yandan gevşekçe aşağı sarkmıştı ve bacakları da iki yana doğru açılmıştı. Bir tahminde bulunacak olsaydım, tetiği çekmenin bütün gücünü tükettiğini söyleyebilirdim.

Cinayet işlemek bu adam için kolay bir iş değildi.

Sandalyesine yerleşmesine izin verdikten sonra karşısına oturmak için pencerenin önündeki kolçaklı sandalyelerden birini çektim.

"Ne yapmayı planladığımı nereden biliyordunuz?" diye sordu.

"Silahlardan," dedim, yastıklara biraz daha gömülerek.

"Silahlar mı?"

"Bu sabah erken saatlerde, annenizin odasından birbirinin aynı iki siyah silah alındı. Biri Evelyn'de, diğeri de sizdeydi. Bunun sebebini anlayamamıştım."

"Ben de sizi anlayamıyorum."

"Evelyn'in bir silah çalmak zorunda kalmasının sebepleri, tehlikede olduğunu düşünmesi -ki bu, intihar etmek üzere olan biri için oldukça gereksiz bir sebepti- ya da onu intihar ederken kullanmayı planlamasıydı. İkinci sebebin daha muhtemel olduğunu düşünürsek, ikinci silahı almasının sebebi ne olabilirdi? Tek silah yeterliydi."

"Peki bu düşünceler sizi nereye yöneltti?"

"Dance avda ikinci silahı yanınızda taşıdığınızı fark edene kadar buna bir anlam verememiştim. Durum zaten tuhafken, iyice garipleşmişti. Hayatının en kötü zamanında, intihar etmeyi düşünen bir

kadın, erkek kardeşinin avdan hoşlanmadığını hatırlayıp onun için ikinci bir silah çalacak kadar düşünceli olabilir miydi?"

"Kız kardeşim beni çok sever, dedektif."

"Olabilir ama Dance'e, ava gitme konusunda öğleye değin bir karar vermediğinizi söylediniz ve silahlar annenizin odasından sabahın erken saatlerinde, bu karar verilmeden çok önce alındı. Evelyn'in ikinci silahı söylediğiniz sebeple almış olması imkânsızdı. Kız kardeşinizin sahte intiharını öğrendiğimde, yalan söylediğinizi anladım; bundan sonra her şey netleşti. Evelyn silahları annenizin odasından almamıştı. Onları siz aldınız. Birini kendinize ayırıp, diğerini Evelyn'e verdiniz."

Michael, "Evelyn size sahte intiharından bahsetti mi?" derken sesi şüpheliydi.

"Kısmen," dedim. "Havuzun yanına koşup, acı dolu bir erkek kardeşin yapacağı gibi, onu çimenlere çekerek ona yardım etmeyi kabul ettiğinizi söyledi. Yapmanız gereken tek şey, onu havuzdan çıkarmadan önce, ikinci silah sesinin duyulmasını engellemek için havai fişeklerin gürültüsünü kullanarak onu karnından vurmaktı. Cinayet silahı havuzun bulanık suyu içinde kaybolacaktı ve kurşun yarası da Evelyn'in çimenlerin üzerine bıraktığı silahtaki kurşunla uyumlu olacaktı. İntihar süsü verilmiş cinayet. Gerçekten çok zekice."

Michael anlamaya başladığını gösteren bir sesle, "Bu yüzden onun gümüş silahı kullanmasını sağladınız," dedi. "Beni, planımı değiştirmek zorunda bırakmanız gerekiyordu."

"Tuzağa yem koymam gerekiyordu."

"Çok akıllıca," dedi, sahte bir tavırla alkışlayarak.

"Yeterince akıllıca değil," dedim. Sakinliği beni şaşırtmıştı. "Hâlâ bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Birçok kişiden defalarca Evelyn'le ne kadar yakın olduğunuzu duydum. Onu ne kadar önemsediğinizi. Bu bir yalan mıydı?"

Michael öfkeyle sandalyesinden kalktı.

"Kız kardeşimi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum," dedi, bana sert gözlerle bakarak. "Onun için her şeyi yaparım. Yoksa yardım istemek için bana gelir miydi? Ben ona yardım eder miydim?"

Tutkusu beni etkilemişti. Bu planı yaparken, Michael'ın bana anlatacağı hikâyeyi bildiğimi düşünmüştüm ama beklediğim hikâye bu değildi. Michael'ın, annesi başka bir yerde, başka bir şeylerle uğraşırken onu bu oyuna dahil ettiğini duymayı bekliyordum. Bir kez daha, haritayı yanlış okuduğuma dair o net hissi içimde duyuyordum.

Kafam karışmış halde, "Kız kardeşinizi seviyorsanız, ona neden ihanet ettiniz?" diye sordum.

"Çünkü planı işe yaramayacaktı!" dedi, eliyle sandalyenin kolçağına vurarak. "Dickie'nin sahte ölüm belgesi için istediği parayı ödeyemeyecektik. Dickie yine de bize yardım etmeyi kabul etti ama dün Coleridge, onun bu akşam sırrımızı babama satmayı planladığını öğrendi. Anlıyor musunuz? Tüm bunlardan sonra Evelyn Blackheath'te, umutsuzca kaçmaya çalıştığı hayatın içinde kapana kısılmış halde uyanacaktı."

"Bunu ona söylediniz mi?"

"Nasıl söyleyebilirdim?" diye sordu acıyla. "Bu plan, onun özgür ve mutlu olmak için tek şansıydı. Bunu ondan nasıl alabilirdim?"

"Dickie'yi öldürebilirdiniz."

"Coleridge de aynı şeyi söyledi ama bunu ne zaman yapacaktım? Evelyn'in ölümünü onaylaması gerekiyordu ve bundan hemen sonra babamla buluşacaktı." Başını iki yana salladı. "Verebileceğim tek kararı verdim."

Sandalyesinin yanında iki viski kadehi duruyordu. Biri yarı yarıya doluydu ve üzerinde ruj izleri vardı; diğerinin üzerinde herhangi bir iz yoktu ve dibinde çok az içki kalmıştı. Michael gözlerini benden ayırmadan, yavaşça ruj izli kadehe uzandı.

"Bir içki içebilir miyim?" diye sordu. "Bu Evelyn'in kadehi. Balo başlamadan önce burada karşılıklı kadeh kaldırmıştık. Birbirimize şans dilemiştik."

Boğazında bir tıkanıklık vardı. Diğer konakçılarım onun pişman olduğunu düşünebilirdi ama Rashton korkuyu bir kilometre uzaktan tanıyabiliyordu.

"Elbette."

Michael şükranla kadehi alıp büyük bir yudum içti. Bu en azından ellerindeki titremeyi durdurdu.

"Kız kardeşimi iyi tanıyorum, dedektif," dedi boğuk bir sesle. "Çocukken bile, bir şeyi zorla yapmaktan nefret ederdi. İnsanların arkasından güldüğünü bilerek, hayatını Ravencourt'la geçirmenin yaratacağı aşağılanma duygusuyla yaşayamaz. Bundan kaçınmak için neler yaptığına bir bakın. Bu evlilik yavaş yavaş onu mahvedecekti. Onu bu acıdan kurtarmak istedim."

Yanakları kızarmış, yeşil gözleri parlıyordu. Bakışları öylesine tatlı ve içten bir üzüntüyle doluydu ki ona neredeyse inanacaktım.

Sonunda, "Yani bunun parayla hiçbir ilgisi yok?" dedim ifadesiz bir sesle.

Üzüntünün yerini hoşnutsuzluk aldı.

"Evelyn bana, anne babanızın onu, istedikleri şeyi yapmazsa sizi mirastan men etmekle tehdit ettiğini söyledi," dedim. "Sizi kullandılar ve bu işe yaradı. Evelyn'in bunu kabul etmesinin sebebi bu tehditti ama kaçış planının işe yaramayacağını öğrendiğinde, bunu yine de yapıp yapmayacağını kim bilebilirdi ki? Ama Evelyn ölürse, bu belirsizlik ortadan kalkmış olacaktı."

"Etrafınıza bakın, dedektif," dedi kadehiyle odayı işaret ederek. "Sizce bunlar, birini öldürmeye değer mi?"

"Artık babanız aile servetini çarçur edemeyeceğine göre, maddi durumunuzun epeyce düzeleceğini tahmin ediyorum"

"Babamın yapmayı bildiği tek şey aile servetini çarçur etmekti," deyip güldükten sonra içkisini bitirdi.

"Onu bu yüzden mi öldürdünüz?"

Yüzündeki ifade daha da kararadı. Dudakları gergin ve solgundu.

"Cesedi buldum, Michael. Onu zehirlediğini biliyorum; bunu muhtemelen, onu ava götürmek için yanına gittiğinde yaptın. Orada, Evelyn'i suçlayan bir not bıraktın. Pencerenin dışındaki bot izi de sinsice bir hareketti." Michael'ın yüzünde bir tereddüt ifadesi belirdi. "Yoksa, bunu başka birisi mi yaptı?" dedim yavaşça. "Belki de Felicity'dir? İtiraf ediyorum ki henüz o bulmacayı çözemedim. Yoksa botlar annene mi ait? Annen nerede, Michael? Yoksa onu da mı öldürdün?"

Yüzünde bir şok ifadesi belirirken gözleri iyice açıldı, elindeki kadeh yere düştü.

Aniden tereddüte kapılarak, "Yoksa inkâr mı ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır... Ben... Ben..."

"Annen nerede, Michael? Bunları sana o mu yaptırdı?"

"O... Ben..."

Başta, bocalamasının bir pişmanlık işareti olduğunu düşündüm; aldığı sığ nefesleri, doğru sözcükleri bulmaya çalışmasının göstergesi olarak değerlendirdim. Ancak parmakları sandalyenin kolçaklarını kavradığında ve dudaklarından beyaz bir köpük akmaya başladığında zehirlendiğini fark ettim.

Telaşla ayağa kalktım ama ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Biri bize yardım etsin!" diye bağırdım.

Michael'ın sırtı bir yay gibi gerildi, kasları sertleşti, kan damarları çatlayıp gözlerini kırmızıya boyadı. Hırıldayarak yere düştü. Michael'ın etrafından dolaştığımda, Evelyn'in de büfenin yanında, ağzından aynı beyaz köpük dökülerek kıvrandığını gördüm.

Kapı savrularak açıldı; Cunningham ağzı açık halde bu sahneyi izledi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Zehirlendiler," dedim, bakışlarımı ikisi arasında dolaştırarak. "Dickie'yi bul."

Daha sözlerim bitmeden Cunningham gitmişti. Elimi alnıma koyup umutsuzca onlara baktım. Evelyn büfenin üzerine kapanmış, içine şeytan girmiş gibi kıvranırken Michael'ın sıktığı dişleri çatırdadı.

İlaçlar, seni aptal.

Elimi cebime sokup akşamüstü Cunningham'la Bell'in odasını ararken çalmam söylenen üç şişeyi çıkardım. Notu açıp, orada olmadıklarını bilsem de, onlarla ne yapmam gerektiğine dair talimatları aradım. Muhtemelen hepsini karıştırmam gerekiyordu ama onlara ne kadar ilaç vermem gerektiğini bilmiyordum. İki kişi için yeterli ilacım olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Kimi kurtarmam gerektiğini bilmiyorum," diye bağırdım Michael'dan Evelyn'e doğru bakarken.

Michael bize söylediğinden daha fazlasını biliyor.

"Ama Evelyn'e, onu koruyacağıma dair söz verdim," dedim.

Evelyn masanın üzerinde öyle şiddetli kasılmalar yaşıyordu ki sonunda yere düştü; bu arada Michael'ın gözleri o kadar geriye dönmüştü ki sadece beyazları görünüyordu.

"Lanet olsun," deyip bara doğru koştum.

Üç şişeyi bir viski kadehine doldurup bir sürahiden su ekledim ve hepsi karışana kadar çalkaladım. Evelyn'in sırtı kasılmış, parmaklarını kalın bir halıya geçirmişti. Başını geriye doğru atıp bütün sıvıyı boğazından aşağı döktüm, bu arada Michael arkamda boğuluyordu.

Evelyn'in kasılmaları, başladıkları gibi aniden kesildi. Gözlerinden kan akarken derin, hırıltılı nefesler alıyordu. Rahatlayıp nefesimi bırakarak parmaklarımla boynuna dokunup nabzını kontrol ettim. Kalbi çılgınca atıyordu ama güçlüydü. Evelyn yaşayacaktı. Aynı şeyi Michael için söyleyemezdim.

Genç adamın bedenine suçlulukla baktım. Oturma odasındaki babasına çok benziyordu. Onları aynı kişinin, Sebastian Bell'in eve getirdiği kargabüken özünü kullanarak zehirlediği çok açıktı. Zehir Michael'ın içtiği viskide olmalıydı. Ve Evelyn'in viskisinde. Evelyn'in kadehi yarı yarıya doluydu. Zehrin onu ne kadar sürede etkilediğine bakılacak olursa, içkiden sadece bir ya da iki yudum almış olmalıydı. Fakat Michael içkiyi bir dakikadan kısa sürede bitirmişti. Acaba zehirli olduğunu biliyor muydu? Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Bu başka birinin işiydi.

Blackheath'te bir katil daha var.

"Ama kim?" dedim bunun olmasına izin verdiğim için kendime kızarak. "Felicity mi? Helena Hardcastle mı? Michael kiminle birlikte çalışıyordu? Yoksa bu kişi, hakkında hiçbir şey bilmediği, başka biri miydi?"

Evelyn kıpırdanmaya başladı, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı bile. Ona verdiğim karışım her neyse, hızla işe yarıyordu ama Evelyn hâlâ güçsüzdü. Parmaklarıyla kolumu yakaladı, dudaklarından anlamsız sesler dökülüyordu.

Kulağımı ağzına doğru yaklaştırdım.

"Ben..." Yutkundu. "Millicent... Cinayet."

Zorlukla elini boynuna doğru götürüp elbisesinin altına gizlenmiş olan kolyeyi çıkardı. Kolyenin ucunda bir mühür yüzüğü vardı ve çok yanlış görmüyorsam bu, Hardcastle Ailesi'nin mühür yüzüğüydü.

Hiçbir şey anlamadan, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Cam kapıların yanından, "Umarım ihtiyacın olan her şeyi bulmuşsundur," diyen bir ses duyuldu. "Gerçi bu pek işine yaramayacak."

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, karanlıktan çıkan Ayakçı'yı gördüm. Ucunu kalçasına bastırdığı bıçağı mum ışığında parlıyordu. Üzerinde kırmızı beyaz üniforması vardı; ceketi yağ ve toprak lekeleriyle doluydu ve sanki özü dışarı sızıyormuş gibi görünüyordu. Beline temiz, boş bir av torbası asılmıştı; gitgide büyüyen bir dehşet hissiyle, Derby'nin ayaklarının önüne attığı, kana boyanmış, yere çarparken ıslak bir çarpma sesi çıkaran, dolu çuvalı hatırladım.

Saate baktım. Derby şu anda dışarıda, bir mangalın sıcağının yanında oturmuş, etrafındaki partinin dağılışını izliyordu. Ayakçı çuvalın içine koyacağı şeyi, Rashton'dan kesmeyi planlıyordu.

Gözlerinde beklenti dolu bir pırıltıyla bana gülümsedi.

"Seni öldürmekten sıkılacağımı düşünmüştün, değil mi?" diye sordu.

Gümüş silah hâlâ Michael'ın bıraktığı saksıda duruyordu. Silah patlamazdı ama Ayakçı bunu bilmiyordu. Silaha ulaşabilirsem blöf yaparak onu kaçmak zorunda bırakabilirdim. Çok hızlı hareket etmem gerekiyordu ve Ayakçı'nın önünde bir masa vardı. Oraya ondan önce ulaşabilirdim.

Ayakçı kırık burnuna dokunarak, "Bunu yavaş yavaş yapacağım," dedi. "Sana bunu borçluyum."

Rashton kolay korkan biri değildi ama şu an korkuyordu ve ben de korkuyordum. Bu günden sonra iki konakçım kalıyordu ama Greory Gold günün büyük kısmını kâhya evinde asılı halde geçirecekti. Donald Davies de buraya kilometrelerce uzakta, toprak bir yolda mahsur kalmıştı. Şimdi ölürsem, Blackheath'ten kaçmak için başka şansım olup olmayacağını söylemek zordu.

"Silahı düşünmene gerek yok," dedi Ayakçı. "Ona ihtiyacın olmayacak." Kastettiği şeyi yanlış yorumladığım için göğsümde bir umut yeşerdi ama gülümseyişini gördüğümde, tamamen kayboldu.

"Hayır, yakışıklı dostum, seni öldüreceğim," dedi bıçağı bana doğru sallayarak. "Sadece, bana karşı koyamayacağını söylemek istedim," diye ekleyip bana doğru yaklaştı. "Anna elimde; onun feci biçimde ölmesini istemiyorsan, bana kendin teslim olman ve bu gece mezarlıkta olacak kişileri de bana getirirmen gerekiyor."

Avucunu açıp üzerindeki kan lekesiyle Anna'nın satranç taşını gösterdi. Bir bilek hareketiyle ateşe attığı satranç taşı hemen alevler tarafından yutuldu.

Ayakçı bir adım daha yaklaştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

İki yanımdaki ellerimi yumruk yapmış sıkıyordum, ağzım kurumuştu. Rashton kendini bildi bileli genç öleceğini düşünmüştü. Karanlık bir arka sokakta ya da bir savaş alanında, ışığın, konforun, dostluğun ötesinde, umutsuzca. Hayatının köşelerinin ne kadar keskinleştiğinin farkındaydı ve bununla barışmıştı çünkü savaşırken öleceğini biliyordu. Bu ne kadar boşuna ve zayıfça olsa da karanlığa, yumrukları sıkılı halde ilerleyeceğini düşünüyordu.

Ve şimdi, Ayakçı bunu bile elinden almıştı. Mücadele bile etmeden ölecektim ve utanıyordum.

Gitgide sabırsızlanan Ayakçı, "Cevabın nedir?" dedi.

Sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin veremiyor, ne kadar büyük bir yenilgiye uğradığımı kabul edemiyordum. Bu bedende bir saatim daha olsa cinayeti çözecektim ve bunu bilmek çığlık atmak istememe sebep oluyordu.

Ayakçı, "Cevabın!" diye üsteledi.

Ben başımı sallamayı başarırken Ayakçı yanıma geldi. Pis kokusu etrafımı sararken bıçağını kaburgalarımın altındaki o tanıdık noktaya sapladı. Kan boğazımı ve ağzımı doldurdu.

Çenemi tutup başımı kaldırarak gözlerime baktı.

"İki tane kaldı," deyip bıçağı çevirdi.

52
ÜÇÜNCÜ GÜN (DEVAMI)

Yağmur çatıyı dövüyor, döşeme taşları üzerinde nal sesleri duyuluyordu. Arabadaydım ve karşımda gece elbiseleriyle iki kadın oturuyordu. Kısık sesle konuşurlarken, araba bir yandan diğer yana savrulduğunda omuzları birbirine değiyordu.

Arabadan inme.

Korku, omurgamı karıncalandırdı. Gold beni bu an konusunda uyarmıştı. Bu, onu delirten andı. Dışarıda, karanlıkta, bıçağıyla Ayakçı bekliyordu.

Biri kıpırdandığımı fark edip, "Uyandı, Audrey," dedi.

Belki de duyma yetimi kaybettiğimi düşünerek, ikinci kadın bana doğru eğildi.

"Seni yolun kenarında bulduk," dedi yüksek sesle, tek elini dizime koyarken. "Otomobilin birkaç kilometre ilerdeydi; şoför onu çalıştırmayı denedi ama yapabileceği bir şey yoktu."

"Ben Donald Davies'im," dedim, içimde derin bir rahatlama hissederek.

En son bu bedende olduğumda, arabayı gün ağarana kadar sürmüş ve benzini bittiğinde yolda bırakmıştım. Köye giden sonsuz yolda saatlerce yürümüş, hedefime yaklaşamadan, bitkinlikten yere yığılmıştım. Davies bütün gün uyuyarak Ayakçı'nın gazabından kurtulmuştu.

Salgın Doktoru, tekrar uyandığımda Davies'e döneceğimi söyle-

mişti. Bu olduğunda kurtarılmış, Blackheath'e dönüş yolunda olacağını tahmin etmemiştim.

Sonunda, şansım biraz olsun yüzüme gülmüştü.

"Seni tatlı, güzel kadın," dedim kurtarıcımın yanaklarını sıkıp dudaklarından öperken. "Ne yaptığını hiç bilmiyorsun."

Kurtarıcım tepki veremeden başımı pencereden dışarı uzattım. Akşam olmuştu; arabanın iki yana sallanan lambaları karanlığı dağıtmaktan çok aydınlatıyordu. Köyden eve doğru giden üç arabadan birindeydik. On iki kadar araba, yolun iki yanına park etmişti. Sürücüleri horluyor ya da küçük gruplar halinde sohbet ederken tek bir sigarayı elden ele dolaştırıyorlardı. Evden gelen müziği duyabiliyordum; tiz kahkahalar, aramızdaki mesafeyi aşabilecek kadar yükseliyordu. Parti en coşkulu anındaydı.

İçim umutla doldu.

Evelyn henüz havuzun yanına gitmemişti, yani hâlâ Michael'ı sorgulayabilecek ve birlikte çalıştığı birileri olup olmadığını keşfedecek vaktim olabilirdi. Bunun için geç kaldıysam bile hâlâ Rashton'ı öldürmeye gelen Ayakçı'yı pusuya düşürüp Anna'yı nerede tuttuğunu öğrenebilirdim.

Arabadan inme.

Üstümüzde bir yerden şoför, "Blackheath'e birkaç dakika kaldı, leydim," diye bağırdı.

Tekrar pencereden dışarı baktım. Ev hemen önümüzdeydi; ahırlar yolun sonunda, sağ taraftaydı. Tüfekler orada duruyordu ve Ayakçı'nın karşısına, elimde bir tüfek olmadan çıkacak kadar aptal değildim.

Kapının kilidini açıp arabadan aşağı atladığımda, acı dolu bir yığın halinde ıslak döşeme taşlarının üzerine düştüm. Ayağa kalkıp uzaktaki ışıklara doğru sendeleyerek yürümeye başladığımda kadınlar çığlık atıyor, şoför bana bağırıyordu. Salgın Doktoru bugünün gelişim sürecinin, onu yaşayan karakterler tarafından belirlendiğini söylemişti. Bunun doğru olduğunu ve kaderin bana yardım edeceğini umuyordum çünkü etmezse kendimi de Anna'yı da çok kötü bir sona mahkûm etmiş olacaktım.

Mangalların aydınlattığı alanda, seyis yardımcıları arabalarla at-

52
ÜÇÜNCÜ GÜN (DEVAMI)

Yağmur çatıyı dövüyor, döşeme taşları üzerinde nal sesleri duyuluyordu. Arabadaydım ve karşımda gece elbiseleriyle iki kadın oturuyordu. Kısık sesle konuşurlarken, araba bir yandan diğer yana savrulduğunda omuzları birbirine değiyordu.

Arabadan inme.

Korku, omurgamı karıncalandırdı. Gold beni bu an konusunda uyarmıştı. Bu, onu delirten andı. Dışarıda, karanlıkta, bıçağıyla Ayakçı bekliyordu.

Biri kıpırdandığımı fark edip, "Uyandı, Audrey," dedi.

Belki de duyma yetimi kaybettiğimi düşünerek, ikinci kadın bana doğru eğildi.

"Seni yolun kenarında bulduk," dedi yüksek sesle, tek elini dizime koyarken. "Otomobilin birkaç kilometre ilerdeydi; şoför onu çalıştırmayı denedi ama yapabileceği bir şey yoktu."

"Ben Donald Davies'im," dedim, içimde derin bir rahatlama hissederek.

En son bu bedende olduğumda, arabayı gün ağarana kadar sürmüş ve benzini bittiğinde yolda bırakmıştım. Köye giden sonsuz yolda saatlerce yürümüş, hedefime yaklaşamadan, bitkinlikten yere yığılmıştım. Davies bütün gün uyuyarak Ayakçı'nın gazabından kurtulmuştu.

Salgın Doktoru, tekrar uyandığımda Davies'e döneceğimi söyle-

mişti. Bu olduğunda kurtarılmış, Blackheath'e dönüş yolunda olacağını tahmin etmemiştim.

Sonunda, şansım biraz olsun yüzüme gülmüştü.

"Seni tatlı, güzel kadın," dedim kurtarıcımın yanaklarını sıkıp dudaklarından öperken. "Ne yaptığını hiç bilmiyorsun."

Kurtarıcım tepki veremeden başımı pencereden dışarı uzattım. Akşam olmuştu; arabanın iki yana sallanan lambaları karanlığı dağıtmaktan çok aydınlatıyordu. Köyden eve doğru giden üç arabadan birindeydik. On iki kadar araba, yolun iki yanına park etmişti. Sürücüleri horluyor ya da küçük gruplar halinde sohbet ederken tek bir sigarayı elden ele dolaştırıyorlardı. Evden gelen müziği duyabiliyordum; tiz kahkahalar, aramızdaki mesafeyi aşabilecek kadar yükseliyordu. Parti en coşkulu anındaydı.

İçim umutla doldu.

Evelyn henüz havuzun yanına gitmemişti, yani hâlâ Michael'ı sorgulayabilecek ve birlikte çalıştığı birileri olup olmadığını keşfedecek vaktim olabilirdi. Bunun için geç kaldıysam bile hâlâ Rashton'ı öldürmeye gelen Ayakçı'yı pusuya düşürüp Anna'yı nerede tuttuğunu öğrenebilirdim.

Arabadan inme.

Üstümüzde bir yerden şoför, "Blackheath'e birkaç dakika kaldı, leydim," diye bağırdı.

Tekrar pencereden dışarı baktım. Ev hemen önümüzdeydi; ahırlar yolun sonunda, sağ taraftaydı. Tüfekler orada duruyordu ve Ayakçı'nın karşısına, elimde bir tüfek olmadan çıkacak kadar aptal değildim.

Kapının kilidini açıp arabadan aşağı atladığımda, acı dolu bir yığın halinde ıslak döşeme taşlarının üzerine düştüm. Ayağa kalkıp uzaktaki ışıklara doğru sendeleyerek yürümeye başladığımda kadınlar çığlık atıyor, şoför bana bağırıyordu. Salgın Doktoru bugünün gelişim sürecinin, onu yaşayan karakterler tarafından belirlendiğini söylemişti. Bunun doğru olduğunu ve kaderin bana yardım edeceğini umuyordum çünkü etmezse kendimi de Anna'yı da çok kötü bir sona mahkûm etmiş olacaktım.

Mangalların aydınlattığı alanda, seyis yardımcıları arabalarla at-

ları birbirlerine bağlayan koşum takımlarını çözüyor, kişneyen atları tekrar ahırlara sokuyordu. Hızla çalışıyorlardı ama bitkin düşmüş gibi görünüyor ve zorlukla konuşabiliyorlardı. En yakınımdaki, yağmura rağmen sadece kolları kıvrılmış, pamuklu bir gömlek giyen adama yaklaştım.

"Tüfekleri nereye koyuyorsunuz?" diye sordum.

Adam bir koşum takımını bağlıyor, gergin kayışı son tokadan geçirirken dişlerini gıcırdatıyordu. Düz şapkasının altında kıstığı gözleriyle, bana şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Avlanmak için biraz geç değil mi?" diye sordu.

Konakçımın üst tabakaya özgü küçümsemesi beni ele geçirdiğinden, "Küstahlık etmek için de çok erken," diye çıkıştım. "Bana tüfeklerin yerini söyle, yoksa bunun için Lord Hardcastle'ı buraya getirmem mi gerekiyor?"

Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra omzunun üstünden, penceresinden loş bir ışık yayılan tuğla binayı işaret etti. Tüfekler ahşap bir rafın üzerine dizilmişti, kutularca fişek yakındaki bir çekmeceye konmuştu. Birini alıp dikkatle doldurduktan sonra bir avuç fişeği cebime koydum.

Silah ağırdı; bu, bahçe boyunca ilerleyip yolu geçerek Blackheath'e yönelmemi sağlayan soğuk bir cesaret veriyordu. Ben yaklaşırken ahır çalışanları birbirlerine bakıp geçmem için kenara çekildiler. Birileriyle hesaplaşma peşinde olan, zengin bir deli olduğumu düşündüklerine şüphe yoktu; bu, yarınki dedikodu listelerine eklenen bir olay olacaktı. Kendilerine zarar gelmesini göze almalarına değecek biri olmadığım kesindi. Buna memnundum. Bana biraz daha yaklaşsalar, gözlerimin ne kadar kalabalık olduğunu, tüm eski konakçılarımın daha iyi görebilmek için kendilerine bir yer bulmaya çalıştıklarını göreceklerinden emindim. Ayakçı, öyle ya da böyle hepsine zarar vermişti ve hepsi de onun ölümünü görmek için ortaya çıkmıştı. İçimde yarattıkları gürültü yüzünden zorlukla düşünebiliyordum.

Yolun yarısına geldiğimde bir ışığın bana çevrildiğini fark edip tüfeğin tetiğini daha sıkı kavradım.

Fırtınanın loşluğunun içinden Daniel, "Benim," diye seslendi.

Elinde bir fırtına lambası vardı; puslu ışık yüzünü ve bedeninin

üst kısmını aydınlatıyordu. Daniel, şişeden çıkmış bir cine benziyordu.

"Acele etmeliyiz, Ayakçı mezarlıkta," dedi. "Anna da yanında."

Hâlâ bizi kandırdığını düşünüyor.

Blackheath'e doğru bakıp nasıl hareket etmemiz gerektiğine karar vermeye çalışırken parmaklarım tüfeği okşadı. Biz konuşurken Michael muhtemelen kış bahçesindeydi ama Daniel, Anna'nın nerede olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi ondan almak için başka fırsatım olmayabilirdi. İki yol ve iki son vardı ve bir şekilde, ikisinden birinin başarısızlıkla sonuçlanacağını biliyordum.

Daniel, gözlerinden yağmur damlalarını silerken, "Bu bizim tek şansımız," dedi. "Uzun zamandır bunu bekliyorduk. Şu an orada bizi bekliyor. Birbirimizi bulduğumuzu bilmiyor. Tuzağını boşa çıkarıp bu işi birlikte bitirebiliriz."

Uzun süre geleceğimi değiştirmeye, bu günde değişiklikler yapmaya çalışmıştım. Sonunda bunu yaptığımda, büyük bir acıyla seçimlerimin hiçbir işe yaramadığını görmüştüm ve perişan haldeydim. Evelyn'i kurtarıp Michael'ı ölüme terk etmiştim ve bu ancak, Anna ve ben gece on birde bunları Salgın Doktoru'na söyleyebilecek kadar yaşarsak önemli olacaktı. Bu noktadan sonra tüm kararlarımı körlemesine veriyordum ve bugünden sonra tek bir konakçım kaldığı için her karar çok önemliydi.

"Ya başaramazsak?" diye bağırdım. Sözcüklerimi zor duyuyordu. Taşlara çarpan yağmurun sesi sağır ediciydi; ormandaki rüzgâr her şeyi paramparça ediyor, kafesinden kurtulmuş vahşi bir hayvan gibi, ağaçların arasında çığlıklar atıyordu.

"Başka ne yapabiliriz ki?" diye bağırdı Daniel, ensemden tutarak. "Bir planımız var; yani ilk kez onun bir adım önündeyiz. Bunu uygulamalıyız."

Bu adamla ilk tanıştığımda ne kadar sakin, sabırlı ve mantıklı göründüğünü hatırladım. Şu an onun için bunların hiçbirini söyleyemezdim. Hepsi, Blackheath'in sonsuz fırtınalarıyla yok olmuştu. Daniel'ın gözleri hevesli ve buyurgan, vahşi ve umutsuzdu. Bu ânın doğuracağı sonuçlar onun için de benim için olduğu kadar önemliydi.

Daniel haklıydı. Bunu sona erdirmemiz gerekiyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne fark eder?"

"Öğrenene kadar bunu bilemem," dedim. "Saat kaç? Lütfen."

Daniel sabırsızlıkla saatine baktı. "Dokuz kırk altı," dedi. "Artık gidebilir miyiz?"

Başımı sallayıp bahçe boyunca onu takip ettim.

Korkak yıldızlar, biz mezarlığa yaklaşırken gözlerini kapattı; Daniel iterek kapıyı açtığında etrafımızdaki tek ışık, elindeki fırtına lambasının titreşen aydınlığıydı. Burada, keskin esintiler halinde ilerleyen fırtınayı yavaşlatan ağaçların koruması altındaydık; rüzgâr, ormanın zırhındaki çatlaklardan içeri sızan hançerler gibiydi.

"Bizi göremeyeceği bir yere saklanmalıyız," diye fısıldadı Daniel, lambayı melek heykelinin koluna asarken. "Geldiğinde Anna'ya sesleniriz."

Tüfeği omzuma kaldırıp ikili namlu ucunu başının arkasına dayadım.

"Rol yapmayı bırakabilirsin Daniel; aynı kişi olmadığımızı biliyorum," dedim. Gözlerimi ormanda dolaştırıp Ayakçı'ya dair bir iz aradım. Fakat lambanın ışığı o kadar parlaktı ki ortaya çıkarması gereken şeylerin çoğunu gizliyordu.

"Ellerini havaya kaldır ve arkanı dön," dedim.

Söylediğimi yapıp bana dikkatle, bir zayıflık ya da çatlak arayarak baktı. Aradığını bulup bulamadığını bilmiyordum ama uzun bir sessizlikten sonra yakışıklı yüzünde etkileyici bir gülümseme belirdi.

"Seni sonsuza dek kandıramazdım," dedi, göğüs cebini işaret ederek. Devam etmesini işaret ettiğimde yavaşça bir sigara kutusu çıkarıp bir sigarayı avucuna koydu.

Bu adamla yüzleşmezsem, sürekli arkamı kontrol etmek ve her an saldırmasını beklemek zorunda kalacağımı bildiğim için onunla ormana gelmiştim ama şimdi, sakinliğini gördüğümde kendime güvenim sarsılmıştı.

"O nerede, Daniel? Anna nerede?" dedim.

"Bu soruyu ben sana sormalıyım," dedi, sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken. "Sorum tam olarak buydu: Anna nerede? Gün

boyunca, Derby'yi Ayakçı'nın işini evin altındaki tünellerde bitirmeye ikna ederken bile sana söyletmeye çalıştığım şey buydu. Kendi yüzünü görmeliydin; büyük bir hevesle beni memnun etmeye çalışıyordun."

Sigarasını rüzgârdan koruyarak, üçüncü denemesinde yaktı. Işık, yanındaki heykeller kadar boş bakışlı yüzünü aydınlattı. Elimde ona doğrulttuğum bir silahla orada duruyordum ama her nasılsa, avantaj hâlâ ondaydı.

"Ayakçı nerede?" dedim. Kollarımdaki tüfek gitgide ağırlaşıyordu. "Birlikte çalıştığınızı biliyorum."

"Hayır, öyle bir şey değil. Korkarım ki büyük bir yanılgı içindesin," dedi, elini sallayıp konuyu uzaklaştırırken. "O sana, bana ya da Anna'ya benzemiyor. Coleridge'le birlikte çalışıyor. Evde birkaç kişiler. Hepsi de tekinsiz adamlar ama zaten, Coleridge de rezil adamın teki. Senin verdiğin isimle Ayakçı, aralarında en zeki olanıydı, bu yüzden ona Blackheath'te neler olduğunu anlattım. Bana inandığını sanmıyorum ama öldürmek konusunda özel bir yeteneği var, bu yüzden onu, senin konakçılarına yönlendirdiğimde gözünü bile kıpırmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen bu hoşuna bile gitti. Elbette, onu zengin etmiş olmam da bu konuda epeyce yardımcı oldu."

Sigara dumanını burnundan dışarı verirken, sadece ikimizin anlayacağı bir şaka yapmış gibi sırıttı. Üzerinde, her şeyi önceden bildiği bir dünyada yaşayan bir adamın kendine güveni vardı. Bu, titreyen ellerim ve çılgınca atan kalbimle moral bozucu bir tezat oluşturuyordu. Bir planı vardı ve bunun ne olduğunu öğrenene kadar, beklemek dışında hiçbir şey yapamazdım.

"Sen de Anna gibisin, değil mi?" dedim. "Bir günü yaşıyor, sonra her şeyi unutup baştan başlıyorsun."

"Bu hiç de adil değil, öyle değil mi? Çünkü senin sekiz hayatın ve sekiz günün var. Tüm hediyeler sana veriliyor. Bunun sebebi ne?"

"Anladığım kadarıyla, Salgın Doktoru sana benim hakkımda her şeyi anlatmamış."

Daniel tekrar sırıttı. Bu, omurgamdan aşağı inen buz etkisi yarattı.

"Bunu neden yapıyorsun, Daniel?" diye sordum. Hissettiğim acı beni şaşırtmıştı. "Birbirimize yardım edebilirdik."

Daniel haklıydı. Bunu sona erdirmemiz gerekiyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne fark eder?"

"Öğrenene kadar bunu bilemem," dedim. "Saat kaç? Lütfen."

Daniel sabırsızlıkla saatine baktı. "Dokuz kırk altı," dedi. "Artık gidebilir miyiz?"

Başımı sallayıp bahçe boyunca onu takip ettim.

Korkak yıldızlar, biz mezarlığa yaklaşırken gözlerini kapattı; Daniel iterek kapıyı açtığında etrafımızdaki tek ışık, elindeki fırtına lambasının titreşen aydınlığıydı. Burada, keskin esintiler halinde ilerleyen fırtınayı yavaşlatan ağaçların koruması altındaydık; rüzgâr, ormanın zırhındaki çatlaklardan içeri sızan hançerler gibiydi.

"Bizi göremeyeceği bir yere saklanmalıyız," diye fısıldadı Daniel, lambayı melek heykelinin koluna asarken. "Geldiğinde Anna'ya sesleniriz."

Tüfeği omzuma kaldırıp ikili namlu ucunu başının arkasına dayadım.

"Rol yapmayı bırakabilirsin Daniel; aynı kişi olmadığımızı biliyorum," dedim. Gözlerimi ormanda dolaştırıp Ayakçı'ya dair bir iz aradım. Fakat lambanın ışığı o kadar parlaktı ki ortaya çıkarması gereken şeylerin çoğunu gizliyordu.

"Ellerini havaya kaldır ve arkanı dön," dedim.

Söylediğimi yapıp bana dikkatle, bir zayıflık ya da çatlak arayarak baktı. Aradığını bulup bulamadığını bilmiyordum ama uzun bir sessizlikten sonra yakışıklı yüzünde etkileyici bir gülümseme belirdi.

"Seni sonsuza dek kandıramazdım," dedi, göğüs cebini işaret ederek. Devam etmesini işaret ettiğimde yavaşça bir sigara kutusu çıkarıp bir sigarayı avucuna koydu.

Bu adamla yüzleşmezsem, sürekli arkamı kontrol etmek ve her an saldırmasını beklemek zorunda kalacağımı bildiğim için onunla ormana gelmiştim ama şimdi, sakinliğini gördüğümde kendime güvenim sarsılmıştı.

"O nerede, Daniel? Anna nerede?" dedim.

"Bu soruyu ben sana sormalıyım," dedi, sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken. "Sorum tam olarak buydu: Anna nerede? Gün

boyunca, Derby'yi Ayakçı'nın işini evin altındaki tünellerde bitirmeye ikna ederken bile sana söyletmeye çalıştığım şey buydu. Kendi yüzünü görmeliydin; büyük bir hevesle beni memnun etmeye çalışıyordun."

Sigarasını rüzgârdan koruyarak, üçüncü denemesinde yaktı. Işık, yanındaki heykeller kadar boş bakışlı yüzünü aydınlattı. Elimde ona doğrulttuğum bir silahla orada duruyordum ama her nasılsa, avantaj hâlâ ondaydı.

"Ayakçı nerede?" dedim. Kollarımdaki tüfek gitgide ağırlaşıyordu. "Birlikte çalıştığınızı biliyorum."

"Hayır, öyle bir şey değil. Korkarım ki büyük bir yanılgı içindesin," dedi, elini sallayıp konuyu uzaklaştırırken. "O sana, bana ya da Anna'ya benzemiyor. Coleridge'le birlikte çalışıyor. Evde birkaç kişiler. Hepsi de tekinsiz adamlar ama zaten, Coleridge de rezil adamın teki. Senin verdiğin isimle Ayakçı, aralarında en zeki olanıydı, bu yüzden ona Blackheath'te neler olduğunu anlattım. Bana inandığını sanmıyorum ama öldürmek konusunda özel bir yeteneği var, bu yüzden onu, senin konakçılarına yönlendirdiğimde gözünü bile kırpmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen bu hoşuna bile gitti. Elbette, onu zengin etmiş olmam da bu konuda epeyce yardımcı oldu."

Sigara dumanını burnundan dışarı verirken, sadece ikimizin anlayacağı bir şaka yapmış gibi sırıttı. Üzerinde, her şeyi önceden bildiği bir dünyada yaşayan bir adamın kendine güveni vardı. Bu, titreyen ellerim ve çılgınca atan kalbimle moral bozucu bir tezat oluşturuyordu. Bir planı vardı ve bunun ne olduğunu öğrenene kadar, beklemek dışında hiçbir şey yapamazdım.

"Sen de Anna gibisin, değil mi?" dedim. "Bir günü yaşıyor, sonra her şeyi unutup baştan başlıyorsun."

"Bu hiç de adil değil, öyle değil mi? Çünkü senin sekiz hayatın ve sekiz günün var. Tüm hediyeler sana veriliyor. Bunun sebebi ne?"

"Anladığım kadarıyla, Salgın Doktoru sana benim hakkımda her şeyi anlatmamış."

Daniel tekrar sırıttı. Bu, omurgamdan aşağı inen buz etkisi yarattı.

"Bunu neden yapıyorsun, Daniel?" diye sordum. Hissettiğim acı beni şaşırtmıştı. "Birbirimize yardım edebilirdik."

"Ama sevgili dostum, sen zaten bana yardım ettin," dedi. "Stanwin'in şantaj yapmak için kullandığı iki defter de elimde. Derby onun odasını aramasaydı, sadece birini ele geçirebilirdim ve cevaba, bu sabah olduğumdan daha yakın olmazdım. İki saat sonra, öğrendiklerimle göl kenarına gidip buradan kurtulacağım ve bunu senin sayende yapacağım. Eminim bu seni biraz rahatlatacaktır."

Islak ayak sesleri duyuldu. Bir tüfeğin horozu çekildi, soğuk metal sırtıma değdi. Biri bana dokunarak yanımdan geçti ve aydınlığa çıkıp Daniel'ın yanına geçti. Arkamdaki arkadaşının aksine, onun silahı yoktu ama duruma bakıldığında buna ihtiyacı da yoktu. Bir bar fedaisine benziyordu; burnu kırıktı ve yanağında çirkin bir yara izi vardı. El eklemlerini ovuşturuyor, dili beklentiyle dudaklarının üzerinde dolaşıyordu. Bu iki hareketi de bundan sonra olacaklar konusunda beni rahatlatmıyordu.

"Şimdi, zorluk çıkarmadan silahı bırak," dedi Daniel.

İçimi çekerek tüfeğin yere düşmesine izin verdim ve ellerimi havaya kaldırdım. Bu aptalca olsa da aklımdan geçen en belirgin şey, ellerimin bu kadar titrememelerini dilememdi.

Daniel daha yüksek bir sesle, "Artık dışarı çıkabilirsin," dedi.

Sol tarafımdaki çalıların arasından bir hışırtı geldi; Salgın Doktoru lambanın yarattığı aydınlık alana adım attı. Ona hakaret etmeye başlamak üzereydim ki maskenin üzerinde, sol gözün altına boyanmış gümüş rengi gözyaşını gördüm. Gözyaşı ışığın altında parlıyordu ve ona baktığımda, diğer farklılıkları da gördüm. Bu palto daha kaliteli ve daha koyu renkliydi; uçları da daha az yıpranmıştı. Eldivenlerinin üzerine işlenmiş, birbirine geçen gül desenleri vardı ve şimdi karşımdaki kişinin Salgın Doktoru'ndan daha kısa boylu olduğunu ve daha dik durduğunu görebiliyordum.

Karşımdaki kişi, Salgın Doktoru değildi.

"Gölün kenarında Daniel'la konuşan sendin," dedim.

Daniel arkadaşına bir bakış atıp ıslık çaldı.

"Bunu nasıl görebildi?" diye sordu Gümüş Gözyaşı. "Orayı, kimsenin bizi birlikte görememesi için seçmemiş miydin?"

"Seni kâhya evinin dışında da gördüm," dedim.

"Bu iş, gitgide daha da ilginçleşiyor," dedi Daniel. Bunun ortağını

sinirlendireceğini bilse de durumdan çok keyif alıyordu. "Gününün her saniyesini bildiğini sanıyordum," dedi Daniel. Sonra, taklit eden bir ses tonuyla, "Burada benim göremediğim hiçbir şey olmaz, Bay Coleridge," dedi.

Gümüş Gözyaşı, "Bu doğru olsaydı Annabelle'i yakalamak için yardımınıza ihtiyacım olmazdı," dedi. Duyduğum kadın sesi etkileyiciydi; Salgın Doktoru'nun mağdur ses tonuna hiç benzemiyordu. "Bay Bishop'ın yaptığı şeyler olayların genel akışını değiştirdi. Evelyn Hardcastle'ın kaderini değiştirdi ve erkek kardeşinin ölümüne katkıda bulundu; böylece bugünü bir arada tutan temel akışı bozdu. Annabelle'le ortaklığını, daha önce hiç yapmadığı kadar uzun sürdürdü; yani olayların oluş sırası değişti, zamanları kısaldı ya da uzadı ya da tamamen yok oldular."

Maske bana doğru döndü.

"Hakkınızı vermeliyim, Bay Bishop," dedi kadın sesi. "On yıllardır Blackheath'in düzeninin bu kadar bozulduğunu hiç görmemiştim."

"Siz kimsiniz?" diye sordum.

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim," dedi, eliyle sorumu geçiştirerek. "Ama sormayacağım çünkü kim olduğunuzu kendiniz de bilmiyorsunuz ve ortada daha acil sorular var. Sadece şunu söyleyebilirim: Üstlerim tarafından, meslektaşımın hatalarını düzeltmek için gönderildim. Şimdi, lütfen Bay Coleridge, Annabelle'i nerede bulabileceğimi söyleyin."

"Annabelle mi?"

"Ona Anna diyor," dedi Daniel.

"Anna'dan ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi Gümüş Gözyaşı.

"Bence ilgilendiriyor," dedim. "Onu size getirmesi için Daniel gibi bir adamla işbirliği yaptığınıza göre, onu bulmayı çok istiyor olmalısınız."

"Sadece tekrar dengeyi kuruyorum," dedi kadın sesi. "Konakçılarınızın, Evelyn'in cinayetine en yakın kişilerden seçilmesinin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ona en ihtiyaç duyduğunuz anda, neden Donald Davies olarak uyandığınızı merak etmiyor musunuz? Meslektaşım başından beri kendi sevdiği seçimleri yapıyor ve

bu yasak. Onun işinize karışmadan izlemesi ve göle gidip cevabınızı beklemesi gerekiyordu. Bunun yerine, evi asla terk etmemesi gereken bir yaratığa kapıyı açtı. Bunun devam etmesine izin veremem."

Gölgelerin içinden çıkan Salgın Doktoru, "Burada olmanızın sebebi de bu," dedi. Yağmur suyu küçük ırmaklar halinde maskesinden aşağı akıyordu.

Daniel araya giren adama bakarken gerildi.

Salgın Doktoru, "Daha önce ortaya çıkmadığım için özür dilerim, Josephine," diyerek devam etti. Dikkati Gümüş Gözyaşı'na odaklanmıştı. "Gizli kalmak için ne kadar uğraştığın düşünüldüğünde, doğrudan sorarsam bana cevap verip vermeyeceğinden emin olamadım. Bay Rashton seni görmemiş olsaydı, Blackheath'te olduğunu asla öğrenemeyebilirdim."

"Josephine mi?" diye araya girdi Daniel. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Gümüş Gözyaşı onu umursamadı.

"İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum," dedi Salgın Doktoru'na. Ses tonu yumuşamış ve ısınmıştı. Bir pişmanlık tınısı taşıyordu. "Amacım işimi bitirip sen fark etmeden gitmekti."

"Neden buraya geldiğini anlayamıyorum. Blackheath benim bölgem ve her şey kontrol altında."

Gümüş Gözyaşı bıkkın bir ifadeyle, "Buna inanıyor olamazsın!" dedi. "Aiden ve Annabelle'in ne kadar yakınlaştığına, buradan kaçmaya ne kadar yaklaştığına bir bak. Aiden kendini onun için kurban etmeye hazır. Bunu görebiliyor musun? Bunun devam etmesine izin verirsek, kısa süre sonra Annabelle cevapla yanına gelecek; o zaman ne yapacaksın?"

"İşlerin o noktaya gelmeyeceğinden eminim."

"Ben de geleceğinden eminim," diyerek güldü Gümüş Gözyaşı. "Bana doğruyu söyle, Annabelle'in gitmesine izin verecek misin?"

Bu soru Salgın Doktoru'nu bir an için sessizleştirdi; başının hafif hareketi, kararsızlığını gözler önüne seriyordu. Gözlerim kendinden geçmiş halde onları izleyen Daniel'a kaydı. Onun da kendini benim gibi, anne ve babasının tartışmasını izleyen ve söylenenlerin ancak yarısını anlayan bir çocuk gibi hissettiğini tahmin ediyordum.

Salgın Doktoru tekrar konuştuğunda sesi kontrollü olsa da netti; söyledikleri, görüşünün bu olmasından çok, tekrar edilmişlikten doğan bir inançla çıkıyordu.

"Blackheath'in kuralları çok nettir ve ben de senin gibi, onlara tabiyim," dedi. "Annabelle bana Evelyn Hardcastle'ın katilinin adını getirirse, onu dinlemeyi reddedemem."

"Kurallar ne olursa olsun, Annabelle Blackheath'ten kurtulursa üstlerinin bundan haberi olur."

"Seni benim yerimi alman için mi gönderdiler?"

"Elbette hayır." Josephine incinmiş gibi içini çekti. "Bu kadar yumuşak davranacaklarını mı düşünüyorsun? Ben buraya arkadaşın olarak, onlar her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığını anlamadan durumu toparlamana yardım etmek için geldim. Annabelle'i sessizce aradan çıkarıp pişman olacağın bir karar vermen gerekmesini engelleyeceğim."

Daniel'ı işaret etti. "Bay Coleridge, lütfen Bay Bishop'ı, Annabelle'in nerede olduğunu söylemeye ikna eder misiniz? Tahmin ediyorum ki durumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasınız."

Sigarasını ayağının altında ezen Daniel başıyla fedaiye işaret etti. Adam kollarımı tutup beni yerime mıhladı. Kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü.

Salgın Doktoru şaşkınlıkla, "Bunu yapman yasak, Josephine," dedi. "Biz doğrudan hiçbir şey yapmayız. Emirler vermeyiz. Ve elbette onlara, bilmemeleri gereken bilgiler de vermeyiz. Uymaya söz verdiğimiz tüm kuralları çiğniyorsun."

"Bana ders vermeye nasıl cüret edersin?" dedi Gümüş Gözyaşı küçümseyen bir tavırla. "Onlara müdahale edip duruyorsun."

Salgın Doktoru başını şiddetle iki yana salladı.

"Bay Bishop'a buradaki amacını açıklayıp tökezlediğinde onu cesaretlendirdim. Daniel ve Anna'nın aksine, o buranın kurallarını bilerek uyanmadı. Şüphelenmesi, amacından sapması mümkündü. Ona asla, senin Daniel'la yaptığın gibi, hak etmediği bilgileri vermedim. Onu avantajlı hale getirmeye değil, dengeyi sağlamaya çalıştım. Sana yalvarıyorum, bunu yapma. Bırak her şey doğal akışında olsun. Çözmeye çok yaklaştı."

"Ve bu yüzden, Annabelle de aynı noktada," dedi Gümüş Gözyaşı. Sesi sertleşmişti. "Üzgünüm, Bay Bishop ve senin aranda bir seçim yapmam gerekiyor. Devam edin, Bay Coleridge."

Salgın Doktoru itirazla tek elini kaldırıp, "Hayır!" diye bağırdı.

Tüfekli adam silahı ona çevirdi. Gergindi, tetiğin üzerindeki parmakları fazlasıyla sıkıydı. Bu silahların Salgın Doktoru'na zarar verip veremeyeceğini bilmiyordum ama bu riski göze alamazdım. Onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

"Git buradan," dedim. "Burada yapabileceğin başka bir şey kalmadı."

"Bu çok yanlış," diye itiraz etti.

"O zaman, düzelt. Diğer konakçılarımın sana ihtiyacı var." Anlamlı bir sessizlikle durakladım. "Benim ihtiyacım yok."

Onu etkileyen şey ses tonum muydu, yoksa daha önce bu ânın gerşekleştiğini görmüş müydü bilmiyorum ama sonunda isteksizce Josephine'e bakıp mezarlıktan uzaklaştı.

Bana doğru yürüyen Daniel, "Her zamanki gibi kendini feda ediyorsun," dedi. "Bu özelliğini takdir ettiğimi bilmeni istiyorum, Aiden. Ölümüyle buradan kurtulacağın kadını kurtarmaya çalışmanı. Önce ben yapmasaydım, sana ihanet edeceği kesin olan Anna'ya duyduğun sevgiyi. Ama korkarım ki sonuçta hiçbiri, hiçbir işe yaramayacak. Sadece birimiz bu evden kurtulacak ve senin kurtulmanın bana hiçbir faydası yok."

Üzerimdeki dallarda kargalar toplanıyordu. Sanki davet edilmiş gibi geliyorlardı; kısa süre önce yağan yağmurla ıslanmış, sessiz kanatlarıyla süzülüyorlardı. Düzinelerce karga, bir cenazede yas tutan insanlar gibi yan yana durup, ürpermeme sebep olan bir merakla beni izlemeye başladılar.

"Bir saat öncesine kadar Anna elimizdeydi. Bir şekilde kaçmayı başardı," diye devam etti Daniel. "Nereye gitmiş olabilir, Aiden? Bana nerede saklandığını söylersen, adamlarıma seni hızlı öldürmesini emrederim. Artık sadece sen ve Gold kaldınız. İki kurşun sonra Bell olarak uyanıp Blackheath'in kapısını çalacak ve her şeye yeniden başlayacaksın, üstelik ben işine karışmayacağım. Sen akıllı bir adamsın. Evelyn'in cinayetini kısa sürede çözeceğine şüphem yok."

Lamba ışığının altında bir hayalet gibi görünen yüzü ihtiyaçla çarpılmıştı.

"Ne kadar korkuyorsun, Daniel?" dedim yavaşça. "Gelecekteki konakçılarımı öldürdün, yani artık senin için bir tehdit değilim ama Anna'nın nerede olduğunu bilmiyorsun. Onun cinayeti senden önce çözmesinden korkuyorsun."

Onu korkutan şey gülümsememdi; ona, başta inandığı kadar büyük bir tuzağa düşmemiş olabileceğimi hissettiriyordu.

"Bana istediğimi vermezsen, seni kesmeye başlayacağım," dedi Daniel, parmak ucuyla yanağıma bir çizgi çekerken. "Seni santim santim parçalayacağım."

"Biliyorum, bunu yaptıktan sonraki halimle karşılaştım," dedim, ona bakarak. "Zihnimi öylesine kötü parçaladın ki deliliğimi Gregory Gold'a bile taşıdım. Kendi kollarını kesip anlamsız cümlelerle Edward Dance'i uyarmaya çalıştı. Korkunçtu. Ama yanıtım yine de hayır."

Daniel sesini yükselterek, "Bana Anna'nın nerede olduğunu söyle," dedi. "Evdeki uşakların yarısı Coleridge için çalışıyor ve benim elimde de gerekirse diğer yarısını satın alabileceğim bir defter var. Hepsi gölün etrafına dizilse, çevresini iki kez sarabilirler. Anlamıyor musun? Ben kazandım. Şimdi inatçılık etmek ne işine yarayacak?"

"Pratik yapıyorum," dedim pis bir sırıtışla. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, Daniel. Sinirini bozduğum her dakika, Anna'yı Salgın Doktoru'na ulaşıp cevabı vermeye yaklaştırıyor. Böyle kapkaranlık bir gecede, bütün gölün etrafını sarmak için yüzün üzerinde adama ihtiyacın var ve bu konuda Gümüş Gözyaşı'nın bile sana yardım edebileceğinden şüpheliyim."

"Acı çekeceksin," dedi öfkeyle.

"On bire bir saat var," dedim. "Sence hangimiz daha uzun süre dayanacağız?"

Daniel ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltıp dizlerimin üstüne çökmeme sebep olacak kadar sert bir yumruk attı. Yukarı baktığımda, beni izleyerek kızarmış parmak eklemlerini ovuşturuyordu. Öfke, bulutsuz bir gökyüzünde toplanan fırtına bulutları gibi yüzüne yerleşiyordu. Tatlı dilli kumarbaz gitmiş, yerini bedeni yoğun bir öfkeyle gerilmiş, kavgacı bir düzenbaza bırakmıştı.

"Seni yavaş yavaş öldüreceğim," dedi hırsla.

"Burada ölecek olan ben değilim Daniel," deyip tiz bir ıslık çaldım. Ağaçlardaki kuşlar etrafa dağıldı; zemindeki bitkiler bu hareketle hışırdadı. Ormanın koyu karanlığında bir lambanın ışığı göründü. Bunu birkaç metre uzaktaki bir başkası izledi ve ardından bir lamba daha yandı.

Daniel olduğu yerde dönüp lambaları takip etti. Ormana doğru çekilen ve kendinden çok da emin görünmeyen Gümüş Gözyaşı'nı fark etmemişti.

"Çok fazla insanın canını yaktın," dedim, ışıklar yaklaşırken. "Ve şimdi, onlarla yüzleşeceksin."

Şansının böyle dönmesi karşısında kafası karışan Daniel, "Nasıl?" dedi. "Gelecekteki konakçılarının hepsini öldürdüm."

"Ama arkadaşlarını öldürmedin," dedim. "Anna bana, Ayakçı'yı buraya çekmek için yaptığı planı anlattığında, daha çok kişiye ihtiyacımız olacağına karar verdim ve Cunningham'dan yardım istedim. Ayakçı'yla işbirliği yaptığını anladığımda, dahil ettiğim kişilerin sayısını artırdım. Düşmanlarını bulmak zor olmadı."

Önce, tüfeğini doğrultmuş halde Grace Davies belirdi. Rashton, onu yardıma çağırmamı engellemek için ısırarak dilini bile koparabilirdi ama çok fazla seçeneğim yoktu. Diğer konakçılarım ya meşgul ya da ölmüşlerdi; Cunningham da baloda Ravencourt'la birlikteydi. İkinci lamba, Daniel'ın, babasını öldürdüğünü öğrendiğinde kolayca davama katılan Lucy Harper'ın elindeydi ve son olarak, soğuk ve sert gözleri dışında bütün kafası bandajlı olan, Stanwin'in koruması yanımızdaydı. Hepsi silahlı olsa da hiçbiri kendine çok güveniyormuş gibi görünmüyordu ve hiçbirinin nişan aldıkları şeyi vurabileceğine inanmıyordum. Ama bu önemli değildi. Bu noktada önemli olan, sayıca üstün olmamızdı ve gelenler Daniel'ı ve maskesini bir o yana bir bu yana döndürerek bir kaçış arayan Gümüş Gözyaşı'nı korkutmaya yeterliydi.

"Her şey bitti, Daniel," derken sesim çelik gibiydi. "Teslim olursan zarar görmeden Blackheath'e dönmene izin veririm."

Umutsuz ve öfkeli gözlerle önce bana, sonra arkadaşlarıma baktı.

"Buranın bizi ne hale getirebileceğini biliyorum," diye devam

ettim. "Ama o ilk sabah, Bell'e karşı çok naziktin ve av sırasında, Michael'ı ne kadar sevdiğini gördüm. Şimdi yine iyi bir adam olmayı seçip Ayakçı'ya, bunu yapmamasını söyle. İzin ver, senin sayende, Anna'yla birlikte buradan gidelim."

Yüz ifadesi dalgalandı; yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade oluştu ama bu yeterli değildi. Blackheath onu tamamen zehirlemişti.

"Öldür onları," dedi vahşice.

Arkamda bir tüfek patladığında içgüdüsel olarak kendimi yere attım. Daniel'ın adamları karanlığa doğru defalarca ateş ederek ilerlerken, arkadaşlarım etrafa dağıldı. Silahsız adam sola yönelmişti; onları şaşırtmak için eğiliyordu.

Daniel'ın üstüne saldırmama sebep olan şey benim mi, yoksa konakçının öfkesi miydi bilmiyorum. Donald Davies çılgına dönmüştü fakat onun öfkesi vahşi olmaktan çok zarifti. Birinin ona bu kadar rezil bir şey yapabilmesi onu incitmişti.

Benim öfkem çok daha kişiseldi.

Daniel buradaki ilk sabahımdan beri yolumu tıkamıştı. Beni ezip kendisi faydalanmak için planlarımı bozarak Blackheath'ten kaçmaya çalışmıştı. Arkadaşımmış gibi yanıma gelmiş, gülümseyerek yalan söylemiş, gülerek bana ihanet etmişti ve karnına saplanan bir mızrak gibi üzerine atlamamın sebebi buydu.

Daniel yana kayıp mideme bir yumruk indirdi. İkiye katlanıp kasıklarına bir yumruk attıktan sonra ensesinden tutup onu yere ittim.

Pusulayı çok geç gördüm.

Daniel pusulayla yanağıma vurduğunda cam parçalandı ve çenemden kan damlamaya başladı. Gözlerim yaşarıyor, sırılsıklam yapraklar avuçlarımın altında eziliyordu. Daniel yaklaşırken bir kurşun vızıldayarak yanından geçip Gümüş Gözyaşı'na isabet etti; Josephine çığlık atıp omzunu tutarak yere yığıldı.

Lucy Harper'ın elindeki titreyen silaha bakan Daniel hızla Blackheath'e doğru koşmaya başladı. Ayağa kalkıp peşine düştüm.

Evin önündeki çimenlikte bir tazı ve tilki gibi koştuk ve kâhya evinin önünden şimşek gibi geçip köye giden yol boyunca ilerledik. Köye doğru kaçacağına ikna olmak üzereyken, Daniel aniden sola dönüp kuyuya ve ardındaki göle uzanan yolda ilerlemeye başladı.

Etraf zifiri karanlıktı; ay, ahşap bir çitin ardındaki yaşlı bir köpek gibi, bulutların ardına saklanmıştı. Kısa süre sonra Daniel'ı gözden kaybettim. Bir tuzağa düşmekten korkarak yavaşladım ve etrafı dikkatle dinledim. Baykuşlar ötüyor, yağmur damlaları yapraklardan yere düşüyordu. Eğilip bükülerek ilerlerken dallar her yanımı çiziyordu; sonunda suyun kenarında, ayağının yanında fırtına lambasıyla ellerini dizlerine dayamış, nefes nefese Daniel'ı gördüm.

Kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştı.

Ellerim titriyor, korku kalbimi sıkıştırıyordu. Öfke beni hem cesaretlendirmiş hem de aptallaştırmıştı. Donald Davies kısa boylu, ince ve içinde yattığı yataktan bile daha yumuşaktı. Daniel uzun boylu ve daha güçlüydü. İnsanları avlıyordu. Mezarlıkta elde ettiğim sayı üstünlüğünü çoktan kaybetmiştim. Yani Blackheath'e geldiğimizden beri ilk kez, ikimiz de bundan sonra ne olacağını bilmiyorduk.

Yaklaştığımı fark eden Daniel bana elini sallayarak nefesini düzenlemek için zaman istedi. Bu süreyi, ona karşı silah olarak kullanabileceğim ağır bir taş seçerek geçirdim. Yüzüme çarpan pusuladan sonra adil dövüş bitmişti.

Sığ nefesler arasında zorlanarak, "Ne yaparsan yap arkadaşını bırakmayacaklar," dedi. "Anna'yı bulup öldürmeye söz verdiğimde, Gümüş Gözyaşı bana senin hakkındaki her şeyi anlattı. Konakçılarını anlattı ve nerede, ne zaman uyanacaklarını söyledi. Anlamıyor musun? Bunların hiçbiri önemli değil, Aiden. Buradan kaçabilecek tek kişi benim."

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin," dedim. "Bu işin böyle bitmesine gerek yoktu."

"Bir karım ve bir oğlum var," dedi. "Yanımda getirdiğim anı buydu. Kendimi nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Onların dışarıda beni beklediklerini ya da en azından, bir zamanlar beklemiş olduklarını bilmek."

Taşı yanımdan ayırmadan ona doğru bir adım attım.

"Buradan kaçmak için neler yaptığını bilerek onların yüzüne nasıl bakacaksın?" diye sordum.

"Ben sadece, Blackheath'te başıma gelenlerin sonucuyum," dedi hâlâ nefes nefese. Balgamını çamura tükürdü.

"Hayır; Blackheath, biz onu neye dönüştürürsek ona dönüşüyor," dedim biraz daha yaklaşarak. Daniel hâlâ iki büklüm ve yorgundu. Birkaç adım daha attığımda, her şey sona erecekti. "Bizi buraya verdiğimiz kararlar getirdi, Daniel. Eğer burası cehennemse, onu cehennem yapanlar, biziz."

"Peki ne yapmamızı istiyorsun?" dedi yukarı, bana doğru bakarak. "Birileri kapıları açmaya karar verene kadar burada oturup tövbe mi edelim?"

"Evelyn'i kurtarmama yardım edersen, bildiklerimizi birlikte Salgın Doktoru'na götürebiliriz," dedim hevesle. "Üçümüz birden: sen, ben ve Anna. Buradan, geldiğimizden daha iyi insanlar olarak ayrılma şansımız var."

"Bu riski göze alamam," dedi düz ve cansız bir sesle. "Bu fırsatın yanımdan geçip gitmesine izin veremem. Bunun için suçluluk duyamam ve yardım edilmesi imkânsız insanlara yardım etmeye çalışamam."

Aniden fırtına lambasını tekmeledi.

Gece gözlerimin içine doldu.

Önce adımlarının yerdeki suda çıkardığı sesleri duydum; sonra omzu karnıma çarptı ve ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttı.

Gürültüyle zemine çarptığımızda elimdeki taş düştü.

Kendimi korumak için yapabileceğim tek şey kollarımı havaya kaldırmaktı ama kollarım ince ve hassastı; Daniel'ın yumrukları onları kolayca aşıyordu. Ağzımın içi kanla doldu. Her yanım uyuşmuş haldeydi ama Daniel, parmak boğumları yanağımdaki kanın üzerinde kaymaya başlayana kadar yumruk atmaya devam etti.

Beni bırakıp uzaklaşırken üzerimdeki ağırlığı giderek azaldı.

Nefes nefeseydi ve teri üzerime damlıyordu.

"Bunu yapmamaya çalışıyordum," dedi.

Güçlü parmakları ayak bileğimi kavradı ve beni çamurun üzerinden çekerek suya doğru sürükledi. Ona doğru uzanmaya çalıştım ama saldırısı bütün gücümü tüketmişti, sırtüstü yere yığıldım.

Daniel durup alnındaki teri sildi. Bulutların arasından süzülen ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Saçları gümüş rengi, teni taze yağmış kar kadar beyazdı. Bana, buraya geldiğim ilk sabah Bell'e baktığı acıma duygusuyla bakıyordu.

"Böyle..." diye söze başlayıp kan öksürdüm.

"Yoluma çıkmamalıydın," dedi beni bir kez daha çekerek. "Senden istediğim tek şey buydu."

Göle girip beni de içeri çekti; soğuk su bacaklarım boyunca ilerleyip göğsümü ve başımı ıslattı. Yarattığı şok içimde biraz savaşma gücü uyandırdı ama Daniel saçlarımdan yakalayıp yüzümü buz gibi suyun içine bastırdı.

Tırnaklarımla ellerini çiziyor, tekmeler atıyordum ama Daniel çok güçlüydü.

Bedenim umutsuzca nefes almaya çalışarak kasılıyordu.

Daniel beni suyun içinde tutmaya devam etti.

On dokuz yıldır ölü olan Thomas Hardcastle'ın çamurun içinden bana doğru yüzdüğünü gördüm. Sarı saçlı ve iri gözlüydü; burada kaybolmuştu ama elimi tutup parmaklarımı sıkarak bana cesaret vermeye çalıştı.

Nefesimi daha fazla tutmayı başaramadığımda ağzım açıldı ve soğuk, çamurlu su ciğerlerime doldu.

Vücudum kasıldı.

Thomas ruhumu bu ölen bedenden tamamen ayırdı ve suyun içinde yan yana, Donald Davies'in boğuluşunu izledik.

Huzurlu ve sakindi. Şaşırtıcı biçimde sessizdi.

Sonra suya bir şey çarptı.

Suyun yüzeyinde eller belirdi, Donald Davies'in vücudunu tuttu ve onu yukarı kaldırdı; bir saniye sonra ben de onu takip ettim.

Ölü oğlanın parmakları hâlâ parmaklarımın arasındaydı ama onu gölden çıkaramıyordum. Burada öldüğü için buradan çıkmazdı, ben güvenliğe doğru taşınırken üzgün gözlerle bana baktı.

Çamurun içinde yatmış, öksürüyordum; vücudum kaskatıydı.

Daniel gölün üzerinde yüzüstü sürükleniyordu.

Biri bana bir tokat attı.

Sonra daha sert bir tokat daha geldi.

Üzerime eğilen Anna'yı görebiliyordum ama her şey çok bulanıktı. Göl, ellerini kulaklarımın üzerine kapatmış, beni geri çekiyordu.

Karanlık beni çağırıyordu.

Anna yaklaştı ve iyice bulanıklaştı.

"... beni bul," diye bağırdı, ardından zayıflayan bir sesle, "Sabah 7.12'de, antrede..." dedi.

Gölün altında Thomas geri dönmemi bekiyordu. Gözlerimi kapatıp ölü oğlanın yanına gittim.

53
SEKİZİNCİ GÜN

Yanağım, bir kadının sırt kıvrımının üzerindeydi. Çıplak ve kirli bir yatağın üzerindeki tere batmış çarşaflara dolanmış haldeydik; çürümüş pencere çerçevelerinden içeri sızan yağmur duvar boyunca süzülüp ahşap döşemelerin üzerinde toplanıyordu.

Ben hareket ettiğimde o da kıpırdandı, Madeline Aubert yan dönüp bana baktı. Hizmetçinin yeşil gözleri hastalıklı bir ihtiyaçla parlıyordu, koyu renk saçları nemli yanaklarına yapışmıştı. Rüyamda gördüğüm, boğulmuş ve umutsuz, elinde ne varsa ona tutunmaya çalışan Thomas Hardcastle gibi görünüyordu.

Yanında yattığımı fark ettiğinde hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle başını yastığa bıraktı. Böyle açıkça küçümsenmek kendimi rahatsız hissetmeme sebep olmalıydı ama ilk tanışmamızı hatırladığımda, tüm keskin köşeler yumuşuyordu; karşılıklı ihtiyacımızın yarattığı utanç ve ceketimin cebinden Bell'in afyon ruhu şişelerinden birini çıkardığımda hevesle kollarıma gelişi...

Gözlerim tembelce, biraz daha uyuşturucu arayarak odanın içinde gezindi. Hardcastle'lar için yaptığım iş bitmişti; yeni portreleri uzun galeriye asılmıştı. Partiye davetli değildim ve evde beni bekleyen kimse yoktu, yani bu sabahı bu yatakta geçirme özgürlüğüm vardı. Dünya, bir lavabo deliğinden aşağı süzülen boyalar gibi, etrafımda dönüyordu.

Bakışlarım, Madeline'in bir sandalyenin arkasına asılmış şapka ve önlüğüne takıldı.

Sanki bir tokat yemiş gibi hemen kendime geldim; üniforma

Anna'nın yüzünü, sesini ve dokunuşunu ve ne kadar zor durumda olduğumuzu hatırlatmıştı.

Bu anıya tutunarak Gold'un kişiliğini kenara itmeyi başardım.

Gold'un umutları ve korkuları, şehveti ve tutkularıyla o kadar doluydum ki Aiden Bishop kendini, bu sabah ışığında görülen bir düş gibi hissediyordu.

Bundan daha fazlası olmadığıma inanıyordum.

Yatağın ucundan ayağa kalktığımda, birkaç boş afyon ruhu şişesini devirdim. Kaçışan fareler gibi zeminde yuvarlandılar. Onları ayağımla yana itip közlerin üstündeki minik aleviyle ateşin yanına gidip ateşe yandaki yığından biraz daha kav ve odun ekledim. Şömine rafının üzerinde dağınık halde satranç taşları vardı; her biri elle yapılmış ve birkaçı boyanmıştı ama bunun yerine, üzerlerine boya atıldığını söylemek daha doğru olabilirdi. İşin daha yarısı bitmişti ve yanlarında, Gold'un onları yontmak için kullandığı bıçak duruyordu. Bunlar, Anna'nın gün boyunca yanında taşıyacağı satranç taşlarıydı ve bıçak, dün Gold'un kolunda gördüğüm kesiklerle uyumluydu.

Kader bir kez daha işaret ateşini yakıyordu.

Madeline yerdeki dağılmış giysilerini topluyordu.

Bu kadar acele etmesi, huzursuz bir tutkunun göstergesiydi ama Madeline şu an tamamen utancın pençesindeydi. Arkasını dönüp giyinirken gözlerini karşısındaki duvara sabitlemişti. Gold'un bakışları pek de masum değildi; Madeline'in soluk beyaz teninin ve sırtına dökülen saçlarının görüntüsünü keyifle izliyordu.

Madeline elbisesinin iplerini bağlarken, "Aynan var mı?" diye sordu. Sesinde çok hafif bir Fransız aksanı fark ediliyordu.

"Sanmıyorum," dedim, ateşin çıplak tenimi ısıtmasıyla keyiflenerek.

Madeline dalgınca, "Korkunç görünüyor olmalıyım," dedi.

Bir centilmen saygılı davranarak buna itiraz ederdi ama Gold bir centilmen değildi ve Madeline de Grace Davies değildi. Onu daha önce hiç pudrasız ve makyajsız görmemiştim ve bu kadar hasta görünmesi beni şaşırtmıştı. Yüzü çok zayıftı, teni sarı ve izlerle doluydu, yorgun gözleri kıpkırmızıydı.

Benden olabildiğince uzak durmak için diğer taraftaki duvar bo-

yunca ilerleyerek çıkmak üzere kapıyı açtığında soğuk hava odanın ısısını çaldı. Saat erkendi, güneşin doğmasına saatler vardı ve zemin bir sis tabakasıyla kaplıydı. Etrafı ağaçlarla kuşatılmış Blackheath'in omuzları hâlâ geceyle örtülüydü. Evi görüş açıma bakarak, bulunduğum kulübenin aile mezarlığına yakın bir yerde olduğunu tahmin ettim.

Madeline'in, omuzlarına sımsıkı sardığı bir şalla eve giden yol boyunca hızla ilerleyişini izledim. Olaylar her zamanki gibi gelişmiş olsaydı, gecenin içine doğru hızla ilerleyen ben olacaktım. Ayakçı'nın işkencesi yüzünden delirmiş halde yontma bıçağıyla kendimi kestikten sonra Blackheath'in merdivenlerini tırmanıp Dance'in kapısını yumruklayarak onu çığlık çığlığa uyaracaktım. Daniel'ın ihanetini görüp mezarlıkta onu hayal kırıklığına uğratarak, başıma geleceklerden kaçınmayı başarmıştım. Günü yeniden yazmıştım.

Şimdi de mutlu sonla bitmesini sağlamalıydım.

Madeline'in ardından kapıyı kapatıp bir yağ lambası yaktım ve karanlık odanın köşelerine doğru çekilirken bundan sonraki hamlemin ne olacağını düşündüm. Fikirler pençelerini kafatasıma geçirerek beliriyordu; içeride hâlâ, gün ışığına çıkmayı bekleyen bir yarı-canavar vardı. İlk sabah Bell olarak uyandığımda hiçbir şey hatırlayamamaktan şikâyet edişimi düşündüm. Şimdi bu konuda istediğimden çok daha fazlasına sahiptim. Zihnim boşaltılması gereken, aşırı dolu bir bavul gibiydi ama Gold için dünya sadece tuvalden ibaretti ve yanıtımı orada bulacaktım. Rashton ve Ravencourt'tan öğrendiğim şey, konakçımın yapamadığı şeylere lanet etmektense yeteneklerine değer vermekti.

Lambayı elime alıp biraz boya bulmak için kulübenin arkasındaki stüdyoya yöneldim. Tuvaller duvarlara dayanmıştı, etrafta yarısı bitmiş ya da öfkeyle parçalamış resimler vardı. Devrilmiş şişelerden akan şarap, buruşturulup kenara atılmış yüzlerce karakalem çizime doğru yayılıyordu. Duvardan aşağı damlayan terebentin, Gold'un heyecanla başlayıp öfkeyle bıraktığı bir manzara resmini bulanıklaştırıyordu.

Bu kargaşanın ortasında, meşale bekleyen bir odun yığını gibi düzinelerce aile portresi yığılmıştı. Tahta kurdu delikleriyle dolu çerçeveleri çıkarılıp bir kenara atılmıştı. Terebentin portrelerin çoğunu mahvetmişti ama bu katliamdan kurtulmayı başaran birkaç soluk renkli

kol ya da bacak da vardı. Evelyn bana, Gold'un Blackheath'teki sanat eserlerini elden geçirmesi için tutulduğunu söylemişti. Gold bulduğu şeylerden pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Ortadaki yığına bakarken kafamda fikirler şekillenmeye başladı.

Hızla aradığım raflarda bir kömür parçası buldum ve ön odaya dönüp lambayı yere koydum. Kullanabileceğim bir tuvalim yoktu; ben de bunun yerine, lambanın duvara yansıttığı solgun ve titreşen ışığın altında çalışarak düşüncelerimi duvara aktardım. Düşünceler çılgınca akıyordu; zihnimde biriken tüm bilgiler, birkaç dakika içinde kömür parçasını eritip beni yeni bir kömür parçası aramak zorunda bıraktı.

Duvarın üzerinde, neredeyse tavana dek uzanan isimler üzerinde çalışarak, herkesin gün boyu yaptığı her şeyi listeledim; olayların kökleri, on dokuz yıl öncesinde bir göl ve içindeki ölü bir oğlan çocuğuna ulaşıyordu. Bir noktada yanlışlıkla elimdeki yaralardan birini tekrar açıp ağacımı kırmızıya buladım. Gömleğimin kolunu yırtıp tekrar işe dönmeden önce yaramı elimden geldiğince iyi sardım. Bir adım geri çekildiğimde yeni günün şafağı ufukta belirmeye başlamıştı, kömür parçası elimden düşüp çıplak döşemelerin üzerinde parçalandı. Bitkin halde duvarın önüne oturdum. Kollarım titriyordu.

Çok az bilgiyle körsündür; çok fazla bilgiyle körleşirsin.

Gözlerimi kısıp duvardaki şemaya baktım. Ağaçta, hikâyedeki boşlukları temsil eden iki düğüm vardı. Her şeyi anlamlı hale getirecek iki soru: Millicent Derby ne biliyordu ve Helena Hardcastle neredeydi?

Kulübenin kapısı açıldığında çiy kokusu içeri doldu.

Etrafa bakamayacak kadar yorgundum. Erimiş balmumu gibi şekilsiz ve bitkindim; birinin beni zeminden kazımasını bekliyordum. Yapmak istediğim tek şey uyumak, gözlerimi kapatıp kendimi tüm bu düşüncelerden kurtarmaktı ama bu son konakçımdı. Başarısız olursam her şey baştan başlayacaktı.

"Sen burada mısın?" dedi Salgın Doktoru şaşkınlıkla. "Sen, asla burada olmazsın. Şu an genellikle, kendini öfkene kaptırmış olursun. Nasıl... Bu da ne?" Koca paltosu hışırdayarak yanımdan geçti. Kostüm yeni doğan günün ışığında çok komik duruyordu; kâbuslardan fırlamışa benzeyen kuş, tiyatrolarda kullanılan bir maske gibi görünüyordu. Salgın Doktoru'nun, ziyaretlerinin çoğunu gece yapması şaşırtıcı değildi.

Duvara birkaç santim mesafede durup eldivenli elini ağacın üzerinde gezdirerek isimleri silikleştirdi.

Duvarı tepeden tırnağa süzüp zor duyulan bir sesle, "İlginç," dedi.

"Gümüş Gözyaşı'na ne oldu?" diye sordum. "Onun mezarlıkta vurulduğunu gördüm."

Salgın Doktoru üzgün bir sesle, "Onu döngünün içine hapsettim. Birkaç saat sonra, buraya yeni geldiğini düşünerek uyanacak ve dün yaptığı her şeyi tekrarlayacak. Üstlerim eninde sonunda yokluğunu fark edip onu kurtarmaya gelecek. Ama korkarım ki beni bazı zor sorular bekliyor."

Salgın Doktoru durup duvardaki ağacımı incelerken ön kapıyı açtım. Güneş ışığı yüzüme çarptı; ısı boynum ve çıplak kollarım boyunca yayıldı. Gözlerimi kısıp bu ışıltıya doğru bakarak altın ışığını içime çektim. Daha önce hiç bu kadar erken uyanmamış, bu evde güneşin doğuşunu görmemiştim.

Mucizevi bir görüntüydü.

Salgın Doktoru, "Bu çizim, tahmin ettiğim şeyi mi anlatıyor?" diye sorarken sesi beklentiyle gerilmişti.

"Ne anlattığına inanıyorsun?"

"Michael Hardcastle'ın kendi kız kardeşini öldürmeye çalıştığına."

"O zaman evet, bunu anlatıyor."

Kuşlar ötüyor, üç tavşan güneş ışığında pas rengine boyanan kürkleriyle kulübenin küçük bahçesinde sıçrayarak geziniyordu. Daha önce cennetin, bir gecenin uzak ucunda olduğunu bilseydim, tek bir gecemi bile uyuyarak geçirmezdim.

"Çözdünüz, Bay Bishop. Bunu çözen ilk kişi oldunuz," dedi, heyecanla yükselen sesiyle. "Özgürsünüz! Bunca zaman sonra, sonunda özgürsünüz!" Giysisinin katları arasından gümüş bir içki matarası çıkarıp onu elime verdi.

Mataradaki sıvının ne olduğunu bilmiyordum ama içki kemiklerimi ısıtıyor, beni uyandırıyordu.

"Gümüş Gözyaşı endişelenmekte haklıydı," dedim tavşanları seyretmeye devam ederek. "Anna olmadan buradan gitmeyeceğim."

Salgın Doktoru, daha iyi görebilmek için çizimden biraz uzaklaşırken, "Böyle bir seçim şansınız yok," dedi.

"Ne yapacaksınız, beni zorla göle mi sürükleyeceksiniz?" diye sordum.

"Buna gerek olmayacak," dedi Salgın Doktoru. "Göl sadece bir buluşma yeriydi. Önemli olan tek şey cevaptı. Evelyn'in cinayetini çözdünüz ve beni de ikna ettiniz. Cevabınızı kabul ettiğim için, artık Blackheath bile sizi burada tutamaz. Tekrar uyuduğunuzda özgür olacaksınız!"

Öfke duymak istiyor ama bunu başaramıyordum. Uyku yumuşak elleriyle üstümü örtüyordu ve gözlerimi her kapadığımda, onları tekrar açmak biraz daha zorlaşıyordu. Açık kapıya dönüp sırtımı dayadım, eşik boyunca aşağı kayıp yere oturdum. Vücudumun yarısı karanlıkta, yarısı gün ışığının altındaydı. Isıyı, kuş seslerini, uzun zamandır yok saydığım bir dünyanın güzelliklerini bırakamıyordum.

Kendimi uyanmaya zorlamak için mataradaki içkiden bir yudum daha aldım.

Daha yapacağım bir sürü şey vardı.

Ama bunları yaparken görülmemen gerekiyor.

"Bu adil bir yarış değildi," dedim. "Benim sekiz tane vardı ama Anna ve Daniel'ın sadece birer konakçısı vardı. Ben bütün haftayı hatırlıyordum, onlar hatırlamıyordu."

Salgın Doktoru söylediklerimi düşünerek duraksadı.

Sanki birilerinin duymasından korkuyormuş gibi alçak sesle, "Bunlara sahip olmanın sebebi, Blackheath'e kendi isteğinle gelmiş olman," dedi. "Onlar kendi istekleriyle gelmediler ve bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bir kez buraya gelmeyi seçtiysem, bunu tekrar seçebilirim," dedim. "Anna'yı burada bırakmayacağım."

Salgın Doktoru bakışlarını duvardaki çizimle benim aramda gezdirerek odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Korkuyorsun," dedim şaşırarak.

"Evet, korkuyorum," dedi öfkeli bir sesle. "Üstlerimi tanımıyorsun. Onları yenmemen gerekir. Sana söz veriyorum, sen gittikten sonra burada, iznim olduğu alanlarda elimden geldiği kadar Anna'ya yardımcı olacağım."

"Bir gün, bir konakçı. Anna asla Blackheath'ten kaçamayacak,

bunu biliyorsun," dedim. "Ravencourt'un zekâsı ve Dance'in kurnazlığı olmasa tüm bunları yapamazdım. Sadece Rashton sayesinde, ipuçlarının kanıtlar olduğunu görmeye başladım. Hatta Derby ve Bell bile üzerlerine düşen şeyleri yaptılar. Benim gibi, Anna'nın da onların bu yeteneklerine ihtiyacı var."

"Konakçıların yine Blackheath'te olacak."

"Ama onları ben kontrol etmeyeceğim!" diye ısrar ettim. "Bir hizmetçiye yardım etmezler. Anna'yı terk etmiş olacağım."

"Onu unut! Bu iş gereğinden çok fazla uzadı," dedi. Beni rahatlatmak için hareket ediyor, elini havada savuruyordu.

"Gereğinden fazla uzayan şey ne?"

Kendini bu şekilde kaybetmiş olmak onu şaşırtmıştı, eldivenli ellerine bakıyordu.

"Sadece sen beni bu kadar öfkelendirebiliyorsun," dedi daha da alçak sesle. "Hep aynı şey oluyor. Döngüler boyunca. Tüm konakçılarında. Arkadaşlarına ihanet ettiğini, anlaşmalar yaptığını ve prensiplerin için öldüğünü gördüm. Aiden Bishop'ın o kadar çok halini gördüm ki muhtemelen sen bile kendini tanıyamazdın ama hiçbir zaman değişmeyen tek şey inatçılığın. Bir yol seçip giderken kaç çukura düşersen düş o yolda sonuna kadar ilerliyorsun. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı oldukça etkileyici olurdu bu."

"Sinirlerin beni ilgilendirmiyor; ben Gümüş Gözyaşı'nın Anna'yı öldürmek için neden bunca zahmete katlandığını öğreneceğim."

Salgın Doktoru beni değerlendirmeye çalışarak uzun uzun baktıktan sonra içini çekti.

Düşünceli bir sesle, "Bir canavarın tekrar dünyaya dönmeye uygun olup olmadığına nasıl karar verildiğini biliyor musunuz, Bay Bishop?" dedi. "Bunun için gerçekten pişman olmaları, sana sadece duymak istediğin şeyleri söylememeleri gerekir." Mataradan bir yudum daha aldı. "Onlara, yaptıklarının sonuçlarına katlanmayacakları bir gün verir ve o gün boyunca yaptıkları şeyleri izlersiniz."

Tenim karıncalandı, kanımın soğuduğunu hissettim.

"Tüm bunlar, bir sınav mıydı?" dedim yavaşça.

"Biz buna ıslah etmek demeyi tercih ediyoruz."

"Islah etmek," diye tekrarlarken, içimden evin üzerindeki güneş gibi bir anlayış yükseliyordu. "Burası bir hapishane mi?"

"Evet. Sadece, biz tutukluları bir hücrede çürümeye terk etmek yerine, onlara her gün, serbest bırakılmayı hak ettiklerini kanıtlayabilecekleri bir şans veriyoruz. Bunun güzelliğini görebiliyor musunuz? Evelyn Hardcastle cinayeti asla çözülmedi ve muhtemelen hiçbir zaman çözülmeyecekti. Mahkûmları cinayetin içine kilitleyerek onlara, başka birinin başına gelen bir suçu çözerek, kendi suçlarının kefaretini ödeme şansı veriyoruz. Böylece aynı zamanda hem cezalarını çekmiş hem de hizmet etmiş oluyorlar."

"Burası gibi başka yerler de var mı?" dedim, duyduklarımı anlamaya çalışarak.

"Binlerce," dedi. "Her sabah uyanıp meydanda üç başsız cesetle karşılaşan bir köy ve seri cinayetler işlenen bir yolcu gemisi biliyorum. Çözmeye çalışan on beş mahkûm olmalı."

"O halde siz nesiniz? Gardiyan mı?"

"Durumunuzu değerlendiren kişi. Özgürlüğünüzü hak edip etmediğinize ben karar veriyorum."

"Ama benim Blackheath'e gelmeyi seçtiğimi söylediniz. Neden bir hapishaneye gelmeyi seçeyim ki?"

"Anna için geldiniz ama burada kapana kısıldınız; Blackheath döngüler boyunca, yapması gerektiği gibi, sizi, kendinizi unutacağınız kadar paramparça etti." Sesi öfkeyle gerilmiş, eldivenli elleri gergin bir tavırla birbirine kenetlenmişti. "Üstlerim içeri girmenize izin vermemeliydi, bu yanlıştı. Uzun zaman boyunca buraya giren kişinin kaybolacağını, sonuçsuz bir çabanın kurbanı olacağını düşündüm ama siz dönüş yolunuzu buldunuz. Size bu yüzden yardım ediyordum. Evelyn'in cinayetini çözmek için hangilerinin işe yarayacağını araştırdıktan sonra size farklı ev sahiplerinin kontrolünü verdim ve sonunda, günü sekiz kez tekrarladım. Hepsinden en iyi biçimde faydalanabilmeniz için ev sahiplerinizin sıralarını değiştirerek deneyler yaptım. Hatta hayatını kurtarmak için, Rashton'ın o dolabın içinde uyanmasını sağladım. Sonunda buradan kaçabilmeniz için elimden gelen tüm kuralları esnettim. Şimdi anlıyor musunuz? Hâlâ olmak istediğiniz kişiyken, buradan gitmelisiniz."

"Peki ya Anna?" dedim tereddütle. Sormak üzere olduğum sorudan nefret ediyordum.

Kendime hiçbir zaman, Anna'nın buraya ait olduğuna inanma izni vermemiştim; bunun yerine, buranın bir gemi kazası ya da düşen bir yıldırım gibi tatsız bir durum olduğunu düşünmeyi tercih etmiştim. Anna'nın buradaki kurbanlardan biri oluğunu düşünerek onun bunu hak edip etmediğine dair rahatsız edici şüpheyi yok etmiştim ama bu rahatlık olmadığında korkum giderek büyümeye başlıyordu.

"Anna, Blackheath'e gelmeyi hak edecek ne yaptı?" diye sordum.

Salgın Doktoru başını iki yana sallayıp matarayı bana uzattı. "Bunu ben söyleyemem. Sadece, cezanın ağırlığının, işlenen suçla eşit ağırlıkta olduğunu bilmelisiniz. Size bahsettiğim köydeki ve gemideki mahkûmların hepsi Anna'dan da, Daniel'dan da daha hafif cezalar aldı. Oralar, burası kadar yürek parçalayıcı değil. Blackheath küçük hırsızları değil, gerçek şeytanları ıslah etmek için tasarlandı."

"Anna'nın şeytan olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Her gün binlerce suç işlendiğini ama sadece bu iki kişinin buraya gönderildiğini söylüyorum." Sesi duygulanıp yükseliyordu. "Bu kişilerden biri Anna ve siz onu kurtarmak için kendi hayatınızı tehlikeye attınız. Bu delilik."

"Bir insanda böyle bir sadakat hissi uyandıran her kadın değerlidir."

Salgın Doktoru yumruklarını sıkıp, "Beni anlamıyorsunuz," dedi.

"Sizi anlıyorum ama onu burada bırakmayacağım," dedim. "Bugün beni gönderseniz bile yarın tekrar buraya gelmenin bir yolunu bulacağım. Bunu bir kez yaptım, bir daha yaparım."

"Bu kadar aptal olmayı bırakın!" Kapı eşiğine öyle sert bir tekme attı ki üzerimize toz bulutları yağdı. "Sizi Blackheath'e getiren şey sadakat değil, intikam arzusuydu. Buraya Anna'yı kurtarmaya gelmediniz; ona, size yaptığı şeyin bedelini ödetmeye geldiniz. Anna Blackheath'te güvende. Parmaklıklar ardında ama güvende. Anna'nın hapsedilmesini istemediniz, onun acı çekmesini istediniz. Onun acı çekmesini isteyen bir sürü insan vardı ama hiçbiri, sizin kabul ettiğiniz şeyi yapmaya istekli değildi çünkü kimse bu kadından, sizin kadar nefret etmiyordu. Onu Blackheath'e kadar takip edip otuz gün boyunca, Ayakçı'nın bugün size işkence ettiği gibi ona işkence ettiniz."

Aramızda gergin bir sessizlik oluştu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama midem yere çökmüş gibiydi ve başım dönüyordu. Sanki dünyanın duruşu değişmişti; yerde oturmama rağmen sürekli aşağı düştüğümü hissediyordum.

"Anna, ne yaptı?" diye fısıldadım.

"Üstlerim..."

"Cinayet işlemeye niyetlenen masum bir adama Blackheath'in kapılarını açtı," dedim. "Onlar da buradaki herkes kadar suçlu. Şimdi bana, Anna'nın ne yaptığını söyleyin."

Salgın Doktoru zayıf bir sesle, "Bunu yapamam," dedi. Direnci gittikçe tükeniyordu.

"Bana buraya kadar yardım ettiniz."

"Evet, çünkü başınıza gelen şey yanlıştı," dedi. Mataradaki içkiden büyük bir yudum alırken boğazındaki ademelması yukarı aşağı hareket etti.

"Kimse buradan kaçmanıza yardım etmeme itiraz etmedi çünkü zaten burada olmamalıydınız ama size bilmemeniz gereken şeyler söylersem, bunun sonuçları olacaktır. İkimiz için de."

"Neden gittiğimi bilmeden buradan ayrılamam ve en başta buraya neden geldiğimden emin olmadan, bir daha gelmemeye dair size söz veremem," dedim. "Lütfen. Bu işi burada bitirelim."

Gaga şeklindeki maske bana döndü ve bir dakika boyunca, derin düşüncelere dalmış halde durdu. Beni ölçüp biçtiğini, özelliklerimi değerlendirip kenara ayırdığını, daha iyi inceleyebilmek için kusurlarım üzerine ışık tuttuğunu hissediyordum.

Ölçüp biçtiği şey sen değilsin.

Bu da ne demek?

O iyi bir adam. Şimdi, ne kadar iyi olduğunu öğrenecek.

Salgın Doktoru beni şaşırtarak, başını eğip şapkasını çıkardı ve gaga maskesini sabitleyen kahverengi deri kayışları gözler önüne serdi. Kalın parmaklarının harcadığı çaba yüzünden homurdanarak düğümleri tek tek çözmeye başladı. Son düğüm çözüldüğünde maskeyi çıkarıp kapüşonunu açarak altındaki kel kafasını gözler önüne serdi. Hayal ettiğimden daha yaşlıydı; ellilerden çok altmışlara yakın görünüyordu ve dürüst, çalışkan bir adamın yüzüne sahipti. Gözleri

kıpkırmızıydı, teni eski kâğıt rengindeydi. Yorgunluğum bir şekle bürünebilse böyle görünürdü.

Bu endişelerimden habersiz, başını geriye atıp pencereden içeri süzülen sabah ışığının keyfini çıkardı.

"İşte oldu," dedi, maskeyi Gold'un yatağına atarken. Porselenin boğuculuğundan kurtulan sesi, tam olmasa da neredeyse tanıdıktı.

"Bunu yapmamanız gerektiğini tahmin ediyorum," dedim maskeyi işaret ederek.

"Liste gitgide uzuyor," diye cevap verdi, kapının dışındaki basamaklardan birine oturup bütün vücudunu güneş alacak biçimde çevirirken.

Derin bir nefes alıp, "Her sabah, çalışmaya başlamadan önce buraya gelirim," dedi. "Günün bu bölümünü çok severim. Bu sadece on yedi dakika sürer; sonrasında bulutlar toplanır, iki ayakçı, önceki geceden kalma bir tartışmaya dönüp ahırlara yaklaştıklarında yumruklaşmaya başlar." Tek tek parmaklarından çekerek eldivenlerini çıkarıyordu. "Bunun tadını ilk kez çıkarabiliyor olmanız çok üzücü, Bay Bishop."

"Aiden," dedim elimi uzatarak.

"Oliver," deyip elimi sıktı.

Düşünceli bir tavırla, "Oliver," diye tekrarladım. "Bir ismin olduğunu düşünmemiştim."

"Belki de yolda karşısına çıktığımda Donald Davies'e bunu söylemeliyim," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Çok öfkeli olacak. Bu onu biraz sakinleştirebilir."

"Sen Blackheath'e mi döneceksin? Neden? İstediğin cevabı aldın."

"Sen buradan gidene kadar benim görevim, senin sahip olduğun şansa sahip olabilmeleri için, peşinden gelenlere çobanlık etmek."

"Ama artık Evelyn Hardcastle'ı kimin öldürdüğünü biliyorsun," dedim. "Bu bir şeyleri değiştirmeyecek mi?"

"Onlardan daha çok şey bildiğim için işimin zorlaşacağını mı söylüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Her zaman onlardan daha çok şey biliyordum. Senin bildiklerinden fazlasını da biliyordum. Benim sorunum hiçbir zaman bilgi değildi. Zorlanmamın sebebi cehaletimdi."

Yüzü tekrar sertleşti, sesindeki hafiflik kayboldu. "Maskeyi de bu

yüzden çıkardım, Aiden. Yüzümü görmen, sesimi duyman ve sana söylediğim şeyin doğru olduğuna kesinlikle inanman gerekiyor. Artık aramızda şüpheye yer yok."

"Anlıyorum," dedim. Söyleyebildiğim tek şey buydu. Kendimi düşmek üzereymiş gibi hissediyordum.

Oliver bakışlarıyla beni olduğum yere sabitleyerek, "Senin Anna olarak tanıdığın Annabelle Caulker ismi, bilinen her dilde bir lanettir," dedi. "O, dünya uluslarının yarısının ölümüne sebep olan bir grubun lideriydi, otuz yıl önce yakalanmamış olsa hâlâ bunu yapmaya devam edecekti. Kurtarmaya çalıştığın kişi bu."

Şaşırmış olmalıydım. Şoka girmeli ya da öfkelenmeliydim. İtiraz etmeliydim ama düşündüklerimin hiçbirini hissetmiyordum. Sanki bunları ilk kez duymuyordum. Bu daha çok, uzun zamandır bildiğim gerçekleri görmek gibiydi. Anna ateşli ve korkusuzdu, gerektiğinde vahşileşebiliyordu. Kâhya evinde elinde tüfekle, ben olduğumu bilmeden Dancee nişan alırken yüzünde oluşan ifadeyi görmüştüm. Hiçbir pişmanlık duymadan tetiği çekebilirdi. Ben yapamamıştım ama o Daniel'ı öldürmüştü ve şakayla karışık da olsa, Salgın Doktoru'nu cevaplamanın bir yolunun da Evelyn'i öldürmek olduğunu söylemişti. Sonradan şaka olduğunu söylese de şimdi bile bundan emin değildim.

Ama Anna'nın bu insanları öldürmesinin tek sebebi beni korumak, cinayeti çözerken bana zaman kazandırmaktı. Güçlü ve nazikti; Evelyn'i kurtarma isteğim, soruşturmamızı engelleme ve Anna'nın hayatını riske atma noktasına geldiğinde bile bana sadık kalmıştı.

O evdeki insanlar arasında sadece o, hiçbir zaman gerçekte kim olduğunu saklamamıştı.

"O artık aynı kişi değil," dedim. "Blackheath'in insanları ıslah etmek, eski kişiliklerini parçalayıp yeni kişiliklerini test etmek için kurulduğunu söyledin. Bu hafta boyunca Anna'yı yakından gözlemledim. Bana yardım etti, birçok kez hayatımı kurtardı. O benim arkadaşım."

"Kız kardeşini öldürdü," dedi düz bir sesle.

Dünyam bomboş kaldı.

"Ona işkence etti, onu aşağıladı ve bunu bütün dünyaya izletti," diye devam etti. "Anna böyle biri ve böyle insanlar değişmez, Aiden."

Dizlerimin üzerine çöküp zihnime doluşan anılar yüzünden şakaklarımı tuttum.

Kız kardeşimin adı Juliette'ti. Kahverengi saçları ve parlak bir gülüşü vardı. Annabelle Caulker'ı yakalamıştı ve onunla gurur duyuyordum.

Hatırladığım her şey zihnimi çizen bir cam parçası gibiydi.

Juliette azimli ve zekiydi; adaletin beklenmesi gereken değil, savunulması gereken bir şey olduğunu düşünürdü. Beni güldürürdü. Bunu yapmayı severdi.

Gözyaşları yanaklarımdan yuvarlanıyordu.

Annabelle Caulker'ın adamları gece vakti gelip Juliette'i evinden almıştı. Kocasını, kafasına sıktıkları tek kurşunla öldürmüşlerdi. O şanslıydı. Juliette'i öldürecek kurşun yedi günün sonunda gelmişti. Ona işkence etmiş ve bunu herkese izletmişlerdi.

Bunun, gördükleri işkencenin karşılığı olduğunu söylemişlerdi.

Bunu beklememiz gerektiğini söylemişlerdi.

Kendim ya da ailemin geri kalanı hakkında başka bir şey bilmiyordum. Mutlu anılarımı saklamamıştım. Sadece bana yardımcı olabilecek, nefret ve keder dolu anılar vardı.

Beni Blackheath'e getiren şey Juliette'in öldürülmesiydi. Artık yapamayacağımız haftalık telefon konuşmalarıydı. Paylaşamayacağımız hikâyelerdi. Juliette'in ardında bıraktığı, bir daha asla dolduramayacağım boşluktu. Sonunda Annabelle'in yakalanma biçimiydi.

Kansız. Acısız.

Tamamen olaysız.

Sonra onu, hayatı boyunca öldürülmüş bir kız kardeşin cinayetini çözeceği Blackheath'e göndermişlerdi. Buna adalet demişlerdi. Benim de onlar kadar memnun olacağımı düşünerek, bu dahice buluşları için birbirlerini tebrik etmişlerdi. Bunun yeterli olacağını düşünerek.

Yanılmışlardı.

Bu adaletsizlik hissi gecelerimi parçalıyor, gün boyunca yanımdan ayrılmıyordu. Bir süre sonra Juliette dışında hiçbir şey düşünemez olmuştum.

Cehennemin kapıları boyunca onu takip ettim. Daha ileri gidip Annabelle Caulker'ı korkuttum ve ona sebebini unutuncaya kadar iş-

kence ettim. Juliette'i unutuncaya kadar. Annabelle, Anna'ya dönüşene, ona baktığımda gördüğüm şey, hayatı canavarların merhametine bağlı olan, çok korkmuş bir hizmetçi kız olana kadar.

Nefret ettiğim şeye dönüşmüş ve Annabelle'i sevdiğim şeye dönüştürmüştüm.

Ve Blackheath'i suçlamıştım.

Yaşlarla dolu gözlerle Salgın Doktoru'na baktım. Doğrudan yüzüme bakıp tepkilerimi anlamaya çalışıyordu. Ne gördüğünü merak ettim çünkü ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Yaşadığım her şeyin başıma gelmesinin sebebi, kurtarmaya çalıştığım kişiydi.

Bu, Anna'nın suçuydu.

Annabelle'in.

"Ne var?" dedim, kafamın içindeki sesin bu kadar ısrarcı olmasına şaşırarak.

Bu, Annabelle Caulker'ın suçu; Anna'nın değil. Nefret ettiğimiz kişi o.

Salgın Doktoru, "Aiden?" dedi.

Ve Annabelle Caulker öldü.

Alçak sesle, "Annabelle Caulker öldü," diye tekrarlayıp başımı kaldırdığımda Salgın Doktoru'nun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Başını iki yana sallayıp, "Yanılıyorsun," dedi.

"Bu, otuz yıl sürdü," dedim. "Ve şiddetle ya da nefretle yapılmadı. Affettiğim için oldu. Annabelle Caulker, öldü."

"Yanılıyorsun."

"Hayır, sen yanılıyorsun," derken kendime güvenim gitgide artıyordu. "Kafamın içindeki sesi dinlememi söylemiştin, ben de dinliyorum. Blackheath'in insanları ıslah edebileceğine inanmamı istedin, inanıyorum. Şimdi sen de aynı şeyi yapmalısın. Anna'nın eski kimliği gözlerini o kadar kör etmiş ki dönüştüğü kişiyi görmezden geliyorsun: değiştiğini kabul etmek istemiyorsun. O zaman tüm bunların ne anlamı var?"

Sinirlenen Salgın Doktoru, botunun ucuyla yerdeki bir toprak yığınını tekmeledi.

"Maskeyi çıkarmamalıydım," diye homurdanıp ayağa kalktı ve bahçeye doğru yürüyerek, otları yiyen tavşanların etrafa kaçışmasına sebep oldu. Ellerini beline koyup uzaktan Blackheat'e baktı ve o an ilk

kez buranın, benim olduğu kadar onun da efendisi olduğunu anladım. Ben düşünmek ve değişiklik yapmak konusunda özgürken o, bütün evi boğabilecek kadar yoğun bir yalanlar ağıyla örülü bir cinayet, tecavüz ve intiharı izlemek zorunda kalmıştı. Ne kadar korkunç olursa olsun, günün ona getirdiği her şeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve benim aksime, onun unutmasına izin verilmiyordu. Bu, insanı delirtebilirdi. İnancı olmayan çoğu kişi delirirdi. Ya da sonuca giden her yolun mubah olduğunu düşünmeleri gerekirdi.

Salgın Doktoru düşüncelerimi duymuş gibi bana döndü.

"Benden ne istiyorsun, Aiden?"

"Saat on birde göle gel," dedim ciddi bir sesle. "Orada bir canavar bulacaksın ve bunun Anna olmayacağını garanti ediyorum. Onu izle, kendini kanıtlaması için bir şans ver. Onun kim olduğunu göreceksin, haklı olduğumu göreceksin."

Salgın Doktoru tereddütlü görünüyordu.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

"Çünkü ben tehlikede olacağım."

"Beni, onun ıslah olduğuna ikna edebilsen bile, sen Evelyn'in ölümündeki gizemi, ondan önce çözdün," dedi. "Kurallar çok açık: Evelyn Hardcastle'ı kimin öldürdüğünü açıklayan ilk mahkûm serbest bırakılacak. Bu da sensin. Anna değil. Bunun için bir çözümün var mı?"

Ayağa kalkıp ağaç çizimime doğru yalpaladım ve bilgilerimdeki iki koca boşluk olan düğümlere tutundum.

"Henüz her şeyi çözmedim," dedim. "Michael Hardcastle kız kardeşini havuzun başında vurmayı planladıysa neden aynı zamanda zehirlemeye çalışsın? Bunu onun yaptığını sanmıyorum. Onu öldüren içkide zehir olduğunu bildiğini sanmıyorum. Bence başka biri, Michael başarısız olursa bir önlem olarak oraya koydu."

Salgın Doktoru söylediklerim üzerine düşündü.

"Bu çok mantıklı değil, Aiden."

"Elimizde hâlâ çok fazla soru var," dedim, onu kış bahçesinde kurtardığımda Eveleyn'in solgun yüzünü ve bütün gücüyle ulaştırmaya çalıştığı mesajı hatırlayarak. "Olay bundan ibaret olsaydı, Evelyn bana, Millicent Derby'nin öldürüldüğünü söylemezdi. Bunu söylemekteki amacı ne olabilir?"

"Belki onu da Michael öldürmüştür?"

"Peki bunun sebebi ne? Hayır, bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

"Nasıl bir şeyi?" diye soran Salgın Doktoru'nun şüpheleri artıyordu.

"Bence Michael Hardcastle biriyle birlikte çalışıyor ve o kişi, sürekli gözlerden uzak kalıyor," dedim.

Salgın Doktoru, "İkinci katil," deyip bir süre bunu düşündü. "Otuz yıldır buradayım ve bundan hiç şüphelenmemiştim... Kimse şüphelenmemişti. Bu olamaz, Aiden; bu imkânsız."

"Bugün olan her şey imkânsız," dedim kömürle çizdiğim ağaca vurarak. "İkinci bir katil olduğunu biliyorum. Kim olabileceği konusunda bir fikrim var ve haklıysam, Millicent Derby'yi izlerini kapatmak için öldürdüler. O kişi de Evelyn'in cinayetinden Michael kadar sorumlu; yani iki cevaba ihtiyacın var. Anna sana Michael'ın ortağını getirirse, bu özgür kalması için yeterli olur mu?"diye sordum.

"Üstlerim, Annabelle Caulker'ın Blackheath'ten ayrıldığını görmek istemiyor," dedi. "Ve Anna'nın değiştiğine ikna edilebileceklerinden emin değilim. Buna ikna olsalar bile, onu hapiste tutmak için her türlü bahaneyi kullanabilirler, Aiden."

"Bana, buraya ait olmadığım için yardım ettin," dedim. "Anna konusunda haklıysam, artık bu onun için de geçerli demektir."

Salgın Doktoru başını sıvazlayıp odanın içinde bir ileri bir geri dolaşırken bana ve duvardaki çizimime gergin bakışlar atıyordu.

"Sadece, bu gece on birde, önyargısız olarak gölde olacağıma söz verebilirim," dedi.

"Bu yeterli," dedim omzuna vurarak. "Saat on birde kayıkhanede buluşalım; haklı olduğumu göreceksin."

"Bu arada senin ne yapacağını sorabilir miyim?"

"Millicent Derby'yi kimin öldürdüğünü bulacağım."

54

Ağaçları takip ederek görünmeden Blackheath'e ulaştım. Gömleğim sisten nemlenmişti ve ayakkabılarım çamura batmıştı. Kış bahçesi birkaç adım ilerideydi; üzerlerinden damlalar dökülen çalıların arasında ilerleyip içeride bir hareket aradım. Saat hâlâ erkendi ama Daniel'ın ne zaman uyandığını ya da ne zaman Gümüş Gözyaşı'yla çalışmaya başladığını bilmiyordum. Kendi güvenliğim için, casuslarının hâlâ bir tehdit olduğunu varsaymalıydım. Bu da, Daniel tüm oyunları ayağına dolaşmış halde, yüzüstü gölde yatana kadar saklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Güneşin parlayan ilk ışıkları bizi terk etmiş, yerine grinin tonlarına boyalı bir gökyüzü bırakmıştı. Bir parça kırmızı, birazcık mor, pembe ya da beyaz görmek için çiçek tarhlarını gözden geçirdim. Bunun ardındaki, daha parlak dünyayı ararken, Blackheath'i alevlerden oluşan tacı ve her yanını sarmış ateşle yanarken hayal ettim. Gri göğün yandığını, siyah küllerin kar gibi yere düştüğünü gördüm. Bir an için de olsa, dünyanın yeniden kurulduğunu hayal ettim.

Bir anda, amacımdan emin olamayarak durdum. Etrafıma bakındığımda hiçbir şey tanıdık gelmedi; kulübeden, neden fırçalarım ve şövalem olmadan çıktığımı merak ettim. Elbette resim yapmaya gelmiştim ama buradaki sabah ışığını pek sevmezdim. Çok kasvetli ve çok sessizdi; her yer pusluydu.

Kendi kendime, "Neden burada olduğumu bilmiyorum," dedim, kömürle lekelenmiş gömleğime bakarak.

Anna. Burada olmanın sebebi Anna.

Onun ismi, kendimi Gold'un kafa karışıklığından kurtarmamı sağladı; anılarım bir sel gibi geri döndü.

Gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Derin bir nefesle soğuk havayı içime çekip şöminenin üstündeki satranç taşlarını aldım ve Anna'ya dair sahip olduğum tüm anıları kullanarak Gold'a karşı bir duvar ördüm. Gülüşünden, dokunuşundan, nezaketinden ve sıcaklığından tuğlalar yaptım ve sonunda, duvarın yeterince yüksek olduğuna emin olduktan sonra, kış bahçesini araştırmaya geri döndüm. Evdeki herkesin hâlâ uyuduğuna ikna olduktan sonra içeri girdim.

Dance'in sarhoş arkadaşı Philip Sutcliffe kanepelerden birinin üzerinde uyuyordu, ceketini yüzüne doğru çekmişti. Hafifçe kıpırdanıp dudaklarını şapırdattı ve bulanık gözlerle bana baktı. Bir şeyler mırıldandı, yatağın içinde dönüp tekrar uykuya daldı.

Ben dinleyerek bekledim. Damla sesleri. Ağır bir nefes.

Başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Evleyn'in büyükannesi şöminenin üzerindeki portresinden beni izliyordu. Dudakları büzülmüştü; sanatçı, öfkeyle bütün dünyayı azarladığı bir anı başarıyla yakalamıştı.

Boynum karıncalandı.

Kaşlarımı çatıp resme baktığıma, bu kadar nazik resmedilmesinden hoşlanmadığımı fark ettim. Zihnim resmi yeniden yaptı; kıvrımlar yara izleri kadar sertti ve yağlıboya sıradağlar gibi yükseltiler oluşturuyordu. Resim, tuvale işlenmiş karanlık bir ruh haline dönüştü. Eski toprak bir savaşçı olduğu belli olan kadının, dürüstlüğümü tercih edeceğinden emindim.

Tiz bir kahkaha açık kapıdan içeri doldu; birinin hikâyesine bir hançer saplandı. Konuklar kahvaltılarını etmeye başlamış olmalıydı.

Zamanım azalıyordu.

Gözlerimi kapatıp Millicent'ın oğluyla ne konuştuğunu, buraya gelmek için neden bu kadar acele ettiğini hatırlamaya çalıştım ama her şey karmakarışıktı. Çok fazla gün, çok fazla konuşma vardı.

Koridorun sonundaki bir gramafon canlanıp dönmeye ve etrafa alçak sesli notalar saçmaya başladı. Bir çarpma sesi duyuldu, müzik bir gıcırtıyla sona erdi. Karşılıklı tartışıp birbirini suçlayan fısıltılar duyuldu.

Balo salonunun dışında duruyorduk, her şey burada başlamıştı. Millicent üzgündü; anılarına gömülmüştü. Geçmişten bahsetmiştik; çocukken Blackheath'i ziyaret edişlerini ve yeterince büyüdüklerinde kendi çocuklarını buraya getirişini konuşmuştuk. Çocukları onu hayal kırıklığına uğratmıştı, bana da çok kızgındı. Balo salonundan Evelyn'e bakışımı yakaladığında, endişemin şehvet duygusu olduğunu düşünmüştü.

Millicent, "İlgini çekenler hep zayıf olanlar, değil mi?" demişti. "Her zaman..."

Orada gördüğü bir şey, düşüncelerinin duraksamasına sebep olmuştu.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak bunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

İçeride, Evelyn'in yanında başka kim vardı?

Yarım saniye sonra, galeriye giden koridorda fırtına gibi koşuyordum.

Duvarda tek bir gaz lambası yanıyor, hastalıklı ateşi gölgeleri yok etmekten çok cesaretlendiriyordu. Lambayı kancasından alıp onu aile portrelerine yaklaştırarak hepsini tek tek incelemeye başladım.

Birkaç saat sonra, Millicent balo salonunda onu o kadar şaşırtan bir şey görecekti ki oğlunu yolda bırakıp aceleyle bu galeriye gelecekti. Şallara sarınmış ve şüphesiyle silahlanmış hale, eski resimlerin arasında, Gold'un yeni resimlerini görecekti. Başka bir zaman olsa, önlerinden geçip gidebilirdi. Belki de yüzlerce başka döngüde bunu yapmıştı ama bu kez, durum bu değildi. Bu kez geçmiş onu ele geçirip sıkıştıracaktı.

Hafızası onu öldürecekti.

55

Saat sabah 07.12'ydi ve antre karmakarışıktı. Paramparça olmuş içki sürahileri mermer zemini kirletmişti; resimler duvarlarda tuhaf açılarla asılı duruyordu; uzun zaman önce ölmüş adamların dudaklarına rujlu öpücükler kondurulmuştu. Papyonlar, uyuyan yarasalar gibi avizeden sarkıyordu ve hepsinin ortasında Anna çıplak ayakları ve beyaz, pamuklu geceliğiyle durmuş, çözemediği bir bilmeceymiş gibi ellerine bakıyordu.

Beni fark etmemişti; birkaç saniye onu izleyip, Anna'yı, Salgın Doktoru'nun hikâyelerindeki Annabelle Caulker'la birleştirmeye çalıştım. Benim o ilk sabah Aiden Bishop'ın sesini duymam gibi, onun da kafasının içinde Anna Caulker'ın sesini duyup duymadığını merak ediyordum. Ona ait, kuru ve mesafeli bir parça; aynı anda hem onun dışında hem de ona ait ve görmezden gelinmesi imkânsız bir parça.

Bundan utanıyordum ama arkadaşıma duyduğum inanç sarsılmıştı. Salgın Doktoru'nu Anna'nın masum olduğuna ikna etmek için o kadar uğraştıktan sonra, şimdi ona bakıp içeride kız kardeşimi öldüren canavarın bir parçasının tekrar yüzeye çıkmak için bekleyip beklemediğini sorguluyordum.

Annabelle Caulker öldü. Şimdi, ona yardım et.

"Anna," dedim yumuşak bir sesle; aniden görüntümden utanmıştım. Gold önceki gecenin büyük bir kısmını afyon ruhuyla yüklü bir hayal dünyasında geçirmişti ve hijyene dair yapabildiğim tek şey, ku-

lübeden hızla çıkmadan önce yüzümü suyla yıkamak olmuştu. Kimbilir Anna'ya nasıl görünüyor ya da nasıl kokuyordum.

Şaşkın gözlerle bana baktı.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Tanıyacaksın," dedim. "Bu sana yardımcı olabilir."

Kulübeden aldığım satranç taşını ona attığımda, tek eliyle yakaladı. Avucunu açıp taşa baktığında, hatırladığı şeyler yüzünü aydınlattı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kendini kollarıma attı; gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu.

"Aiden," dedi, göğsüme dayadığı dudaklarının arasından. Süt sabunu ve çamaşır suyu kokuyordu; saçları bıyıklarıma karışmıştı. "Seni hatırlıyorum, hatırlıyorum..."

Vücudunun gerildiğini, etrafımdaki kollarının gevşediğini hissettim.

Uzaklaşıp beni geri itti; silah olarak kullanmak için yerden aldığı cam parçası, elinde titriyordu.

"Beni öldürdün," dedi öfkeyle; cam parçasını elini kanatacak kadar sıkı tutuyordu.

"Evet, öldürdüm," derken, kız kardeşime yaptığı şeyleri söylemek dilimin ucuna kadar geldi.

Annabelle Caulker öldü.

"Ve bunun için üzgünüm," diye devam ettim, ellerimi ceplerime sokarak. "Bunun bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Anna bir süre sadece gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Artık hatırladığın adam değilim," dedim. "O başka bir hayattı, başka seçimler yaptığım bir hayat. Birçok hatayı tekrar yapmamayı denedim ve sanırım senin sayende yapmadım."

Ona doğru bir adım attığımda, elindeki camı bana doğru uzatarak, "Gelme," dedi. "Ben... Ben bir şeyleri hatırlamıyorum, sadece onları biliyorum."

"Kurallar var," dedim. "Evelyn Hardcastle bu gece ölecek ve biz, birlikte onu kurtaracağız. İkimizin de buradan çıkmamızı sağlayacak bir yol buldum."

"İkimiz birden buradan gidemeyiz, bu yasak," diye ısrar etti. "Bu da kurallardan biri değil mi?"

"Yasak olsun ya da olmasın, bunu yapacağız," dedim. "Bana güvenmen gerekiyor."

Anna başparmağıyla yanağına yapışmış bir tutam saçı hızla yana çekerken "Bunu yapamam," dedi. "Beni öldürdün. Bunu hatırlıyorum. Hâlâ kurşunu hissedebiliyorum. Seni gördüğüm için çok heyecanlıydım, Aiden. Sonunda buradan gideceğimizi düşünmüştüm. İkimiz, birlikte."

"Gideceğiz."

"Beni öldürdün!"

"Bunu ilk kez yapmadım," derken sesim pişmanlıkla çatladı. "İkimiz de birbirimizin canını yaktık Anna ve ikimiz de bunun bedelini ödedik. Sana bir daha asla ihanet etmeyeceğim. Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin. Aslında zaten güveniyorsun, sadece bunu henüz hatırlamıyorsun."

Teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırıp yavaş yavaş merdivenlere doğru yürüdüm. Birkaç kırık cam parçasını ve biraz konfetiyi kenara itip kırmızı halının üstüne oturdum. Tüm konakçılarım üzerimde baskı yapıyordu; zihnimin köşelerini, bu odaya dair anıları dolduruyordu ve bu ağırlığı taşımak çok zordu. Olayların olduğu sabah...

Olaylar bu sabah oldu.

Bell'in kapıda kâhyayla konuştuğunu ve ikisinin de çok korktuğunu hatırlıyordum. Ellerim, yavaş yavaş kütüphaneye doğru yürüyen Ravencourt'un bastonunun yarattığı acıyla zonkladı. Hemen ardından Jim Rashton çalıntı uyuşturucuyla dolu bir çuvalı sırtlanıp ön kapıdan çıktı. Salgın Doktoru'yla ilk karşılaşmasından sonra evden kaçan Donald Davies'in, mermerin üzerindeki hafif adımlarını ve o sessiz kaldığında bile gülen, Edward Dance'in arkadaşlarının kahkahalarını duydum.

Çok fazla anı ve sır vardı; çok fazla yük vardı. Bütün hayatlar çok ağırdı. Konakçılarımın, hayatlarına nasıl devam edebildiklerini anlayamıyordum.

Biraz daha yaklaşan Anna, "Senin neyin var?" diye sorarken cam parçasını tutan eli biraz gevşemişti. "İyi görünmüyorsun."

Şakaklarıma dokunarak, "Burada sekiz kişi dolaşıyor," dedim.

z mi?"

"Ve bugünün sekiz farklı biçimi," diye devam ettim. "Her uyandığımda farklı bir konuk oluyorum. Bu sonuncu. Bunu bugün çözemezsem, yarın her şeye baştan başlayacağım."

"Ama bu... Kurallar böyle değil. Cinayeti çözmek için bir günümüz ve tek bir bedenimiz var. Bu... Bu doğru değil."

"Kurallar benim için geçerli değil."

"Neden?"

"Çünkü ben buraya gelmeyi seçtim," dedim yorgun gözlerimi ovuşturarak. "Buraya senin için geldim."

İnanamayarak, "Beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?" derken, elindeki cam parçasını unutmuştu.

"Onun gibi bir şey."

"Ama beni öldürdün!"

"İşimde iyi olduğumu söylemedim."

Belki ses tonumda, belki de merdivenlerin üzerinde kambur sırtımla oturuşumda gördüğü bir şey, Anna'nın cam parçasını yere atıp yanıma oturmasını sağladı. Onun ısısını ve sağlamlığını hissedebiliyordum. O, yankılardan oluşan bir dünyadaki tek gerçek şeydi.

"Hâlâ çalışıyor musun?" diye sorarken büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı. Cildi solgun ve şişmiş, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Yani, beni kurtarmaya."

"İkimizi birden kurtarmaya çalışıyorum ama bunu senin yardımın olmadan yapamam," dedim. "Bana inanmak zorundasın Anna, ben sana zarar veren o adam değilim."

Anna tereddütle, "Bunu istiyorum..." deyip başını iki yana salladı. "Sana nasıl güvenebilirim?"

"Hemen başlaman gerekiyor," dedim omuzlarımı silkerek. "Başka hiçbir şey için zamanımız yok."

Anna başını sallayarak bunu anlamaya çalıştı. "Peki sana güvenmeye başlarsam benden ne yapmamı isteyeceksin?"

"Bir sürü küçük ve iki büyük iyilik," dedim.

"Büyük olanlar neler?"

"Hayatımı kurtarman gerekecek. İki kez. Bu bana epeyce yardımcı olacak."

Cebimden Gold'un defterini çıkardım. İçi yerinden çıkmış def-

ter sayfalarıyla dolu, yıpranmış, eski bir şeydi, deri kapağı iple tutturulmuştu. Kulübeden çıktığımda onu Gold'un cebinde bulmuştum. Gold'un birkaç anarşik çizimini kenara ayırdıktan sonra konakçıların programları konusunda hatırlayabildiğim her şeyi yazmış, aralarına notlar ve talimatlar bırakmıştım.

Defteri alan Anna, "Bu da ne?" diye sordu.

"Benim defterim," dedim. "Ve sahip olduğumuz tek avantaj."

56

"Gold'u gördün mü? Buraya gelmiş olmalıydı."

Sutcliffe'in boş yatak odasında oturuyordum. Kapı hafifçe aralıktı. Daniel karşı odada Bell'le konuşmakla meşguldü ve Anna dışarıda öfkeyle volta atıyordu.

Niyetim onu kızdırmak değildi ama kütüphanede, Cunningham'ın gerçek anne ve babasını ortaya çıkaran mektup da dahil, tüm mektupları evin birçok yerine yerleştirmeyi bitirdiğimde, misafir odasından aldığım bir viski sürahisiyle buraya gelmiştim. Bir saattir durmadan içiyor, olacaklardan duyduğum utancı bastırmaya çalışıyordum ve sarhoş olsam da hâlâ yeterince sarhoş değildim.

Rashton'ın Anna'ya, "Planımız ne?" diye sorduğunu duydum.

Anna, "Ayakçı'nın bu sabah kâhyayı ve Gold'u öldürmesini engellemeliyiz," dedi. "Onları hayatta tutmayı başarabilirsek, ikisinin de hâlâ bu oyunda oynayacakları roller var."

Konuşmalarını dinlerken viskimden bir yudum daha aldım.

Gold'un içinde, şiddetin zerresi bile yoktu ve onu masum bir adama zarar vermeye ikna etmek çok zor olacaktı. Buna ayırabileceğim zamanım yoktu, bu yüzden onu sadece uyuşturmayı başarabileceğimi umuyordum.

Şimdilik şansım pek yaver gitmiyordu.

Gold başka adamların eşleriyle sevişiyor, zar oyununda hile yapıyor ve genellikle, gök az sonra başına yıkılacakmış gibi yaşıyordu ama

onu sokan bir eşekarısını bile öldürmezdi. Hayatı başka birine acı veremeyecek kadar çok seviyordu ve bu talihsiz bir durumdu; çünkü kâhyayı, kâhya evinde Anna'yla tanışana kadar hayatta tutacak tek şey acıydı.

Kapının dışında sürüklenen adımlarını duyduğumda derin bir nefes alıp koridora çıkarak yolunu kestim. Gold'un tuhaf gözlerinden bakıldığında, kâhya güzel bir görüntüydü; yanık yüzü çok ilginçti; çoğu insandaki sıkıcı simetriden çok daha ilgi çekiciydi.

Kâhya aceleyle geri çekilerek özür diledi ama ben onun bileğini büktüm. Davranışımı yanlış anlayan kâhya, bakışlarını bana kaldırdı. Onun gördüğü öfkeydi, oysa ben ıstırap duyuyordum. Bu adama zarar vermeyi hiç istemiyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

Kâhya etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama yolunu kapattım.

Yapacağım şeyden iğreniyor, bunu ona açıklayabilmeyi diliyordum ama buna zaman yoktu. Yine de şömine demirini kaldırıp masum bir adama saldıramıyordum. Onu beyaz çarşaflar arasında, her yanı morarmış, zorlukla nefes alırken görebiliyordum.

Bunu yapmazsan, Daniel kazanır.

Sadece isminin geçmesi bile, içimdeki nefreti uyandırmaya yetmişti; ellerim iki yanımda yumruğa dönüştü. İkiyüzlülüğünü düşündüm, bana söylediği tüm yalanları hatırlayarak öfkemi iyice alevlendirdim ve tekrar, göldeki o küçük oğlanla birlikte boğuldum. Ayakçı'nın, Derby'nin kaburgaları arasına giren ve Dance'in boğazını kesen bıçağının ne hissettirdiğini hatırlıyordum. Rashton'ı nasıl teslim olmak zorunda bıraktığını da.

Bir kükremeyle öfkemi iyice kabartarak şömineden aldığım demirle kâhyaya saldırdım; demiri omuzlarının arasına isabet ettirip önce duvara çarpmasına, sonra yere yığılmasına sebep oldum.

Kâhya sürünerek benden uzaklaşmaya çalışırken "Lütfen," dedi. "Ben..."

Tek elini ileri uzatarak yardım için inledi. Kontrolümü kaybetmeme sebep olan şey, uzattığı eliydi. Daniel de gölde buna benzer bir şey yapmış, acıma duygumu bana karşı kullanmıştı. Şimdi, yerde gördüğüm kişi Daniel'di ve öfkem iyice alevlenip damarlarımdaki kanı kaynatmaya başladı.

56

"Gold'u gördün mü? Buraya gelmiş olmalıydı."

Sutcliffe'in boş yatak odasında oturuyordum. Kapı hafifçe aralıktı. Daniel karşı odada Bell'le konuşmakla meşguldü ve Anna dışarıda öfkeyle volta atıyordu.

Niyetim onu kızdırmak değildi ama kütüphanede, Cunningham'ın gerçek anne ve babasını ortaya çıkaran mektup da dahil, tüm mektupları evin birçok yerine yerleştirmeyi bitirdiğimde, misafir odasından aldığım bir viski sürahisiyle buraya gelmiştim. Bir saattir durmadan içiyor, olacaklardan duyduğum utancı bastırmaya çalışıyordum ve sarhoş olsam da hâlâ yeterince sarhoş değildim.

Rashton'ın Anna'ya, "Planımız ne?" diye sorduğunu duydum.

Anna, "Ayakçı'nın bu sabah kâhyayı ve Gold'u öldürmesini engellemeliyiz," dedi. "Onları hayatta tutmayı başarabilirsek, ikisinin de hâlâ bu oyunda oynayacakları roller var."

Konuşmalarını dinlerken viskimden bir yudum daha aldım.

Gold'un içinde, şiddetin zerresi bile yoktu ve onu masum bir adama zarar vermeye ikna etmek çok zor olacaktı. Buna ayırabileceğim zamanım yoktu, bu yüzden onu sadece uyuşturmayı başarabileceğimi umuyordum.

Şimdilik şansım pek yaver gitmiyordu.

Gold başka adamların eşleriyle sevişiyor, zar oyununda hile yapıyor ve genellikle, gök az sonra başına yıkılacakmış gibi yaşıyordu ama

onu sokan bir eşekarısını bile öldürmezdi. Hayatı başka birine acı veremeyecek kadar çok seviyordu ve bu talihsiz bir durumdu; çünkü kâhyayı, kâhya evinde Anna'yla tanışana kadar hayatta tutacak tek şey acıydı.

Kapının dışında sürüklenen adımlarını duyduğumda derin bir nefes alıp koridora çıkarak yolunu kestim. Gold'un tuhaf gözlerinden bakıldığında, kâhya güzel bir görüntüydü; yanık yüzü çok ilginçti; çoğu insandaki sıkıcı simetriden çok daha ilgi çekiciydi.

Kâhya aceleyle geri çekilerek özür diledi ama ben onun bileğini büktüm. Davranışımı yanlış anlayan kâhya, bakışlarını bana kaldırdı. Onun gördüğü öfkeydi, oysa ben ıstırap duyuyordum. Bu adama zarar vermeyi hiç istemiyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

Kâhya etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama yolunu kapattım.

Yapacağım şeyden iğreniyor, bunu ona açıklayabilmeyi diliyordum ama buna zaman yoktu. Yine de şömine demirini kaldırıp masum bir adama saldıramıyordum. Onu beyaz çarşaflar arasında, her yanı morarmış, zorlukla nefes alırken görebiliyordum.

Bunu yapmazsan, Daniel kazanır.

Sadece isminin geçmesi bile, içimdeki nefreti uyandırmaya yetmişti; ellerim iki yanımda yumruğa dönüştü. İkiyüzlülüğünü düşündüm, bana söylediği tüm yalanları hatırlayarak öfkemi iyice alevlendirdim ve tekrar, göldeki o küçük oğlanla birlikte boğuldum. Ayakçı'nın, Derby'nin kaburgaları arasına giren ve Dance'in boğazını kesen bıçağının ne hissettirdiğini hatırlıyordum. Rashton'ı nasıl teslim olmak zorunda bıraktığını da.

Bir kükremeyle öfkemi iyice kabartarak şömineden aldığım demirle kâhyaya saldırdım; demiri omuzlarının arasına isabet ettirip önce duvara çarpmasına, sonra yere yığılmasına sebep oldum.

Kâhya sürünerek benden uzaklaşmaya çalışırken "Lütfen," dedi. "Ben..."

Tek elini ileri uzatarak yardım için inledi. Kontrolümü kaybetmeme sebep olan şey, uzattığı eliydi. Daniel de gölde buna benzer bir şey yapmış, acıma duygumu bana karşı kullanmıştı. Şimdi, yerde gördüğüm kişi Daniel'dı ve öfkem iyice alevlenip damarlarımdaki kanı kaynatmaya başladı.

Onu tekmeledim.

Bir kez; bir daha, bir daha, bir daha. Mantığımı tamamen kaybetmiştim ve bu boşluğu öfke doldurmuştu. Yaşadığım tüm ihanetler, acılar, üzüntüler, pişmanlıklar, hayal kırıklıkları, aşağılanma, keder ve incinmeler, hepsi birden içimi dolduruyordu.

Nefes almakta da, görmekte de zorlanıyordum. Kâhyayı defalarca tekmelerken, ağlıyordum.

Bu adama acıyordum.

Kendime acıyordum.

Vazoyla kafama vurmadan bir an önce, Rashton'ın geldiğini duydum. Yere düşerken kırılma sesi kafatasımın içinde yankılandı; sonra zemin, beni sert kollarıyla yakaladı.

57
İKİNCİ GÜN (DEVAMI)

"Aiden!"

Ses çok uzaktı; bana, kıyıya vuran bir dalga gibi ulaşıyordu.

"Tanrım, uyan. Lütfen uyan."

Kendimi yorgun, çok yorgun hissederek gözlerimi kırpıştırıp açtım.

Çatlak bir duvara bakıyordum; üzerinde yattığım beyaz yastık kılıfı kırmızı kanla lekelenmişti. Yorgunluk beni ele geçirip tekrar kollarına almakla tehdit ediyordu.

Çok şaşırsam da tekrar kâhya evindeki o yatakta yatan kâhya olmuştum.

Uyanık kal. Kıpırdama. Başımız dertte.

Vücudumu birazcık kıpırdattığımda yan tarafımdan yükselen acı ağzıma kadar ulaştı ama dudaklarımı ısırarak bu çığlığı boğazıma hapsetmeyi başardım. Bu, başka bir işe yaramasa da beni uyandırmaya yetmişti.

Çarşafın, Ayakçı'nın beni bıçakladığı yerdeki parçası kan içindeydi. Muhtemelen duyduğum acı bayılmama sebep olmuş ama beni öldürmeye yetmemişti. Bunun bir tesadüf olmadığı çok açıktı. Ayakçı başka birçok kişiyi öbür dünyaya göndermişti ve bu sefer hata yaptığını düşünmüyordum. Bu fikir kanımı dondurdu. Beni öldürmeye çalışan birinden daha korkutucu bir şey olamayacağını düşünmüştüm. Görünüşe bakılırsa, insanı kimin öldürdüğü de çok önemliydi ve öldüren kişi Ayakçı'ysa hayatta bırakılmak çok daha korkutucuydu.

"Aiden, uyanık mısın?"

Acıyla döndüğümde Anna'nın odanın köşesinde, eski bir rayatöre sabitlenmiş bir iple bağlanmış olduğunu gördüm. Yanağı şişmişti; yüzünde, karda açan çiçek benzeri bir morluk oluşuyordu.

Anna'nın üzerindeki pencereden gece olduğu görünüyordu ama saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, saatin on biri geçtiği ve Salgın Doktoru'nun hâlâ bizi gölde beklediğiydi.

Uyandığımı gören Anna rahatlayarak derin bir nefes verdi.

"Seni öldürdüğünü sandım," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim çatlak sesimle.

Anna, "Beni evin dışında yakaladı, onunla birlikte içeri girmezsem beni öldüreceğini söyledi," dedi, onu bağlayan iple boğuşurken. "Donald Davies'in köy yolunda uyuduğunu ve Ayakçı'nın ona ulaşamayacağını biliyordum, bu yüzden dediğini yaptım. Üzgünüm Aiden ama başka bir çıkış yolu bulamadım."

Anna sana ihanet edecek.

Salgın Doktoru beni bu konuda uyarmıştı ve Rashton bunun, Anna'nın ikiyüzlüğünün kanıtı olduğunu düşünmüştü. Güven eksikliği neredeyse, gün boyu uğraştığımız her şeyi sabote edecekti. Salgın Doktoru, Anna'nın bana hangi koşullar altında "ihanet ettiğini" biliyor ve bunu kendi çıkarı için benden mi saklıyordu, yoksa Anna'nın bana gerçekten ihanet ettiğine mi inanıyordu? Bunu merak ediyordum.

"Senin hatan yok, Anna," dedim.

"Yine de üzgünüm." Kapıya korku dolu bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. "Tüfeğe ulaşabilir misin? Büfenin üzerine koydu."

Bakışlarımı büfeye çevirdim. Sadece birkaç metre mesafedeydi ama bunun, ayda olmasından farkı yoktu. Yan dönerken bile zorlanıyordum; ayağa kalkıp onu almam imkânsızdı.

Kapıda beliren Ayakçı, "Uyandın mı?" diyerek araya girdi. Cep çakısıyla bir elmadan dilimler kesiyordu. "Çok yazık; seni tekrar uyandırmayı sabırsızlıkla bekliyordum."

Arkasında biri daha vardı. Bu mezarlıkta gördüğüm, Daniel Anna'nın yerini söyletmek için beni döverken kollarımı tutan adamdı.

Ayakçı yatağa yaklaştı.

"Son karşılaştığımızda, yaşamana izin vermiştim," dedi. "Bunu yapmak zorundaydım ama... hiç içime sinmemişti." Boğazını temizlediğinde bir tükürük damlasının yanağıma değdiğini hissettim. İçimde bir tiksinti yükseldi ama kolumu kaldırıp onu silecek kadar gücüm yoktu.

"Bu, ikinci kez olmayacak," dedi. "İnsanların uyanmalarını sevmem. Yarım kalmış bir iş olduğunu hissederim. Donald Davies'i istiyorum ve senden de bana onu nerede bulabileceğimi söylemeni istiyorum."

Hayatımın devasa yapbozunda parçalar birleşirken başım dönüyordu.

Ben arabadan atladıktan sonra Daniel beni bulup peşinden mezarlığa gitmeye ikna etmişti. Nerede olacağımı nasıl bildiğini hiç sorgulamamıştım ama yine de bu sorunun cevabını almıştım. Birkaç dakika sonra bunu Ayakçı'ya söyleyecektim.

Bu kadar korkmuyor olsam, buradaki ironi karşısında gülümserdim.

Daniel, Davies'e ihanet edip onu ölümüne gönderdiğime inanıyordu ama mezarlıktaki bu karşılaşma olmasa, Gümüş Gözyaşı'nın Blackheath'te olduğunu öğrenemez ya da göl kenarında Daniel'la dövüşüp sonunda Anna'nın onun işini bitirmesini sağlayamazdım.

Bunun bir tuzak olduğu çok belliydi. Bu tuzağı Rashton kurmuş, Davies de uygulamıştı; ben de yemdim. Bu oldukça iyi bir tuzaktı fakat Ayakçı'ya bilmek istediklerini söylediğimde, Anna ve beni kesimhane hayvanları gibi doğrayacaktı.

Bıçağını ve elmayı büfenin üzerine, tüfeğin yanına koyan Ayakçı uyku haplarını eline aldı. Hapları eline dökerken şişe tıkırdadı. Bu ses karşısında kaşlarını çatışını neredeyse görebiliyordum; düşünceleri hızla yer değiştiriyordu. Adamı halen kollarını kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle kapıda bekliyordu.

Şişe bir daha tıkırdadı. Bir, iki, üç kez.

Eliyle çenemi yakalayıp yüzümü çevirerek beni ona bakmaya zorlarken, "Sence senin gibi yanık ve sakat birini öldürmek için bunlardan kaç tane gerekir?" dedi.

Başımı çevirmeye çalıştığımda çenemi daha da sıkı tuttu ve gözleri benimkilere kilitlendi. Isısını hissedebiliyordum; kötülüğü, tenimin üzerinde ilerleyen sıcak, rahatsız edici bir şeydi. O gözlerin ardında uyanmış olabilirdim. O farenin düşüncelerle dolu beynini paylaşabilir, bir daha üzerimden atamayacağım hatıralar ve güdülerle karşılaşabilirdim.

Belki de eski döngülerden birinde bunu yapmıştım.

Aniden, iğrenç Derby bile bir lütuf gibi görünmeye başlamıştı.

Ayakçı'nın demirden parmakları beni serbest bıraktığında başım yana düştü, alnımda ter damlaları oluşmuştu.

Ne kadar vaktim kaldığını bilmiyordum.

Ayakçı biraz geri çekilip, "O yanıklara bakarsak, bir yangından kurtulmuşsun," dedi. "Ben zor hayatların, kolay bir ölümü hak ettiğine inanırım. Sana teklifim de bu. Haplarla doldurduğun midenle uykuya dalabilirsin ya da ben bıçağımla önemli kısımları ıskalayıp dururken, birkaç saat daha hayatta kalırsın."

Anna köşeden, "Onu rahat bırak!" diye bağırdı; iplerden kurtulmak için onları çekiştirdiğinde ahşap gıcırdadı.

Ayakçı, bıçağını Anna'ya doğru sallayarak, "Hatta daha iyisini yapabilirim," dedi. "Bıçağımı şu kızın üzerinde kullanırım. Onun canlı kalması gerekiyor. Ama bu, önce biraz çığlık atmayacağı anlamına gelmez."

Anna'ya doğru bir adım attı.

"Ahırlar," dedim alçak sesle.

Ayakçı hiç kıpırdamadan durup omzunun üzerinden bana baktı.

"Ne dedin sen?"

Tekrar benim yanıma geldi.

Gözlerini kapat, korkunu görmesine izin verme. Aradığı şey bu. Gözlerini açana kadar seni öldürmeyecek.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve Ayakçı'nın ağırlığıyla çöken yatağı hissettim. Birkaç saniye sonra bıçağının ucu yanağımda dolaşıyordu.

Korku gözlerimi açmamı, yaklaşan felaketi görmemi söylüyordu.

Sadece nefes al ve doğru anı bekle.

"Donald Davies ahırlarda mı olacak?" dedi hırsla. "Söylediğin bu muydu?"

İçimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak başımı salladım.

Anna bir kez daha odanın köşesinden "Onu rahat bırak!" diye bağırdı; topuklarını yere vuruyor, onu kısıtlayan ipleri vahşice çekiyordu.

Ayakçı, Anna'ya dönüp, "Kapat çeneni!" diye bağırdı, sonra dikkatini tekrar bana yöneltti. "Ne zaman?"

Ağzım o kadar kurumuştu ki tekrar konuşabileceğimden emin değildim.

Bıçağını yanağıma batırıp kanatırken, "Ne zaman?" diye tekrarladı.

Daniel'ın bana verdiği zamanı hatırlayıp, "Ona yirmi kala," dedim.

Ayakçı kapıdaki adama, "Git! On dakika var," dedi. Hafifleyen ayak sesleri, adamın koridorda ilerleyişinin işaretiydi.

Bıçak dudaklarımın kenarlarında gezindi; sonra burnumun üzerinde ilerledi ve sonunda, kapalı gözkapağımın üzerinde çok hafif bir baskı hissettim.

Ayakçı öfkeyle, "Gözlerini aç," dedi.

Kalbimin atışını duyup duymadığını merak ediyordum. Nasıl duymayabilirdi? Kalbim bir havan topu gibi atıyor, kalan son cesaretimi de yok ediyordu.

Hafifçe titremeye başladım.

Ayakçı, "Gözlerini aç," diye tekrarladığında tükürük parçaları yanağıma çarptı. "Gözlerini aç, küçük tavşan; içini görmeme izin ver."

Ahşap kırıldı, Anna bir çığlık attı.

Elimde olmadan gözlerimi açtım.

Radyatör borularından birini yerinden çıkarmayı başarmış ve bu arada ellerinin serbest kalmasını sağlamıştı ama ayakları hâlâ bağlıydı. Ayakçı yanımdan kalkarken bıçak uzaklaştı; üzerlerindeki baskıdan kurtulan yatak yayları gıcırdadı.

Şimdi. Harekete geç!

Kendimi Ayakçı'nın üzerime attım. Bu ne güçlü ne de iyi bir darbeydi ama elimde sadece çaresizliğim ve ağırlığım vardı. Daha önce belki yüz kez başarısız olmuştum ve vücudum ona bir çuval gibi çarpmıştı ama bu kez duruş açısı ve bıçağı tutuş biçimi farklıydı. Bıçağın sapını sağlamca kavrayıp döndürdüm ve bıçağı Ayakçı'nın karnına

sapladım. Boş çuvallar gibi yere düşerken parmaklarımın arasında kan birikiyordu.

Ayakçı şaşkındı ve canı yanıyordu; nefes almaya çalışıyordu. Ama yarası ölümcül değildi. Kendini toplamaya başlamıştı bile.

Artık sadece kabzası parlayan bıçağa baktığımda, bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Ayakçı çok güçlü ve ben çok zayıftım.

"Anna!" diye bağırıp bıçağı yere koydum ve onu Anna'ya doğru fırlattım. Umutsuzca, bıçağın Anna'nın parmak uçlarından biraz uzağa ulaştığını gördüm.

Ayakçı tırnaklarını yüzüme geçirip yanaklarımı çizdi; umutsuzca boynuma ulaşmaya çalışıyordu. Vücudumun ağırlığı sağ kolunu sabitliyor, omzum yüzünü yere bastırıp kör ediyordu. Ayakçı inleyip kükreyerek elimden kurtulmaya çalışıyordu.

Anna'ya, "Onu tutamıyorum!" diye bağırdım.

Ayakçı'nın eli kulağımı yakalayıp büktüğünde gözlerim kör edici, beyaz bir acıyla doldu. Acıyla geri çekildiğimde büfeye çarpıp üzerindeki tüfeği yere düşürdüm.

Ayakçı'nın altımdaki eli kurtuldu. Beni üzerinden itti ve yere çarparken, yeni kestiği ip hâlâ bileğinde sallanan Anna'nın tüfeğe uzandığını gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda yüzü öfke doluydu.

Ayakçı'nın elleri boğazımı sarıp gitgide sıkılaştı. Kırık burnuna saldırıp acıyla inlemesine sebep oldum ama beni bırakmadı. Boynumu daha da sıkarak beni boğmaya başladı.

Tüfekle birlikte Ayakçı da patladı. Kafasız bedeni yanıma düştü, boynundan akan kan yere yayılıyordu.

Anna'nın elindeki titreyen tüfeğe baktım. Tüfek yere düşmemiş olsaydı... Bıçak Anna'ya ulaşmamış olsaydı ya da Anna ipten kurtulmakta birkaç saniye gecikseydi...

Yaşamla ölüm arasındaki ince çizgi karşısında dehşete düşerek ürperdim.

Anna benimle konuşuyordu; benim için endişeliydi ama o kadar yorgundum ki söylediklerinin ancak yarısını duyuyordum ve karanlık beni tekrar kollarına almadan önce hissettiğim son şey, benimkinin içindeki eli ve alnımı öpen dudaklarının yumuşak dokunuşuydu.

58
SEKİZİNCİ GÜN (DEVAMI)

Uykunun yoğun sisinden kurtulmaya çalışarak öksürdüm. Bu, parmak uçlarında durup vücudunu benimkine dayamış, bir mutfak bıçağıyla beni bağlayan ipleri kesmeye çalışan Anna'yı ürküttü. Tekrar Gold'a dönmüştüm ve bileklerimden tavana asılıydım.

Anna, "Seni hemen indireceğim," dedi.

Hemen yan odadan gelmiş olmalıydı çünkü önlüğü Ayakçı'nın kanına bulanmıştı. Kaşlarını çatmış, ipi kesiyordu; acelesi onu beceriksizleştiriyordu. Anna küfrederek yavaşladı ve birkaç dakika sonra beni bağlayan ipler, ellerimi aralarından kaydırabileceğim kadar gevşemişti.

Yere düşen bir taş gibi zemine çarptım.

"Yavaş," dedi yanıma diz çöken Anna. "Bütün gün bağlıydın, hiç gücün kalmadı."

"Ne..." Bir anda yoğun bir öksürük beni ele geçirdi ama sürahide, öksürüğü hafifletmek için içebileceğim su yoktu. Salgın Doktoru bütün suyu beni uyanık tutmak için harcamıştı. Suratıma attığı suyla ıslanan gömleğim hâlâ kurumamıştı.

Öksürüğün hafiflemesini bekledim, sonra tekrar konuşmaya çalıştım.

Boğazımdan yukarı doğru kayalar itiyormuşum gibi hissederek, "Saat..." dedim.

"21.45," dedi Anna.

Ayakçı'yı öldürdün, artık Rashton ya da Derby'yi öldüremez. Onlar yaşıyor. Yardım edebilirler.

"Onlara ihtiyacım yok," diye çıkıştım.

"Kimlere ihtiyacın yok?" dedi Anna.

Başımı iki yana sallayıp ondan kalkmama yardım etmesini istedim. "Gitmeliyiz..."

Tekrar acıyla öksürdüğümde, yeniden Anna'nın sempati dolu bakışlarıyla karşılaştım.

"Tanrı aşkına, biraz otur," dedi bana göğüs cebimden düşen bir kâğıt parçasını verirken.

İçine bakmış olsaydı, notta Gold'un korkunç el yazısıyla, "Hepsi birden" yazdığını görecekti. Bu sözcükler, burada olan her şeyi çözmenin anahtarıydı ve Cunningham üç gün önce mesajı Derby'ye ilettiğinden beri peşimde dolaşıyordu.

Notu tekrar cebime koyup Anna'ya, ayağa kalkmama yardım etmesini işaret ettim.

Salgın Doktoru karanlığın içinde göle doğru ilerliyordu; orada, Anna'nın henüz sahip olmadığı bir cevabı vermesini bekleyecekti. Sekiz gün boyunca sorular sorduktan sonra, şimdi, çözümümüzü açıklamaya bir buçuk saat kalmıştı.

Kolum Anna'nın omuzlarında, onun kolu, benim belimdeydi; ikimiz de sarhoş gibi yalpalayarak ilerliyorduk ve neredeyse merdivenlerden yuvarlanacaktık. Çok güçsüzdüm ama asıl sorun, kollarımın ve bacaklarımın tamamen hissiz olmasıydı. Kendimi, karışık iplerin ucundaki tahta bir kukla gibi hissediyordum.

Ardımıza bakmadan kâhya evinden çıkıp soğuk gece havasını hissettik. Göle gitmenin en kısa yolu, dilek kuyusuna çıkan yolu kullanmaktı ama oradan gidersek Daniel ve Donald Davies'e rastlama ihtimalimiz çok yüksekti. Bu haliyle bana faydalı olacak bir olaya müdahale ederek ulaştığımız nazik dengeyi bozmak istemiyordum.

Uzun yoldan gitmemiz gerekecekti.

Terden sırılsıklam, ayaklarımı hissetmeden ve nefes nefese Blackheath'e giden yolda ilerlemeye başladım. Kafamdaki koro da benimle birlikte geliyordu; Dance, Derby ve Rashton önde, Bell, Collins ve Ravencourt arkadaydı. Onların, parçalanan zihnimin ürünleri ol-

duklarını biliyordum ama onları aynadaki yansımaları kadar net görebiliyor, bizi bekleyen iş konusundaki kişisel duruşlarını, heveslerini ya da isteksizliklerini hissedebiliyordum.

Araba yolundan ayrılıp ahırlara giden taş döşeli yolda ilerlemeye başladık.

Evdeki parti bütün hızıyla devam ederken burası sessizdi; birkaç ahır çalışanı mangalların başında ısınıyor, gelecek son arabaları bekliyordu. Bitkin görünüyorlardı ama hangisinin Daniel'ın adamı olduğunu bilmediğim için, Anna'yı çimenlerin karanlık tarafına doğru çekip göle giden patikada ilerlemeye başladım. Yolun sonunda sönmeye yüz tutmuş bir alev parlıyor, sıcak ışığı ağaçların arasındaki boşluklardan bize ulaşıyordu. Sessizce biraz daha yaklaştığımda, Daniel'ın yere düşmüş lambasının çamurun içinde sönmek üzere olduğunu gördüm.

Karanlığın içinde çömelip lambanın göldeki sahibini görmeyi başardım; Daniel, Donald Davies'in başını suyun altında tutarken, genç adam tekmeler atarak kaçmaya çalışıyordu.

Yerden bir taş alan Anna onlara yaklaştı ama kolundan tutup onu durdurdum.

"Ona, 'Sabah 07.12,' de," derken, bakışlarımdaki yoğunluğun, boğazımın veremediği bir mesajı verebilmesini umuyordum. Anna, Daniel'a doğru ilerlerken elindeki taşı başının üzerine kaldırdı.

Arkamı dönüp yerdeki fırtına lambasını aldım ve birkaç sert nefesle alevi güçlendirdim. Bunu ne kadar hak ederse etsin, birinin daha ölmesini izlemeye niyetim yoktu. Salgın Doktoru Blackheath'in bizi ıslah etmek için tasarlandığını söylüyordu ama parmaklıklar ardında iyi insanlar yetişmezdi ve çektikleri acı, içlerinde kalan son iyilik kırıntılarını da yok ederdi. Burası insanların umudunu elinden alıyordu ve bu umut olmadan sevginin, şefkatin ya da nezaketin ne önemi vardı? Yaradılış amacı ne olursa olsun, Blackheath içimizdeki canavarı besliyordu ve benim artık o canavarı şımartmaya niyetim yoktu. Artık beni o yönetemeyecekti.

Lambayı havaya kaldırıp kayıkhaneye doğru sessizce ilerledim. Gün boyunca, evde olanlardan onun sorumlu olduğuna inanarak Helena Hardcastle'ı bulmaya çalışmıştım. Düşündüğüm şekilde olmasa da muhtemelen haklı olduğumu düşünmek tuhaftı.

Niyeti bu olsa da olmasa da tüm olayların sebebi Helena Hardcastle'dı.

Kayıkhane, suya doğru bel vermiş küçük bir kulübeydi; sağ tarafındaki ahşap sütunlar kırılıp bütün binanın biçimini bozmuştu. Kapılar kilitliydi ama ahşap o kadar çürümüştü ki dokunduğum an parçalanıyordu. Kapıyı çok küçük bir çabayla açtım yine de hâlâ tereddüt ediyordum. Elim titriyor, ışık yer değiştiriyordu. Duraksamama sebep olan şey korku değildi; Gold'un kalbi hâlâ bir taş kadar sakindi. Sebebi beklentiydi. Çok uzun zamandır aradığım bir şeyi bulmak üzereydim ve bunu yaptığımda her şey bitecekti.

Özgür olacaktık.

Derin bir nefes alıp kapıları iterek açtım; böylece bir sürü yarasayı rahatsız edip kızgın çığlıklarla kayıkhaneden kaçmalarına sebep oldum. İçeride iple bağlanmış birkaç kayık iskeleti duruyordu. İçlerinden sadece birinin üzerinde kalın bir battaniye örtülüydü.

Kayığın yanına çömelip battaniyeyi açarak Helena Hardcastle'ın solgun yüzünü ortaya çıkardım. Gözleri açık ve gözbebekleri de teni kadar renksizdi. Ölüm ona elinde çiçeklerle gelmiş de olsa şaşırmış görünüyordu.

Neden burada?

"Çünkü tarih kendini tekrar eder," diye mırıldandım.

Anna sesinde hafif bir panikle, "Aiden?" diye bağırdı.

Ben de bağırmayı denedim ama sesim hâlâ kısıktı; bu yüzden dışarı, yağmura çıkmak zorunda kaldım. Ağzımı yağan yağmura doğru açıp buz gibi damlaları yuttum.

"Buradayım," diye seslendim. "Kayıkhanedeyim."

Tekrar içeri girip lambamı üzerinde gezdirerek Helena'nın cesedini inceledim. Uzun paltosunun düğmeleri açılmıştı; içinde yünlü bir etek ve ceketle, altında beyaz, keten bir bluz vardı. Şapkası kayıkta yanına atılmıştı. Boğazından bıçaklanmıştı ve kan pıhtılaşmıştı.

Bu konuda doğru düşünüyorsam Helena Hardcastle sabahtan beri ölüydü.

Anna arkamdan yaklaştı ve kayığın içindeki cesedi gördüğünde şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Yoksa bu..."

"Helena Hardcastle," dedim.

"Burada olacağını nereden bildin?" diye sordu.

"Geldiği son randevu buradaydı," diyerek durumu açıkladım.

Boynundaki yara büyük değildi ama büyüklüğünün, tam da bir nal bıçağı kadar olduğundan şüpheleniyordum. Bu, on dokuz yıl önce Thomas Hardcastle'ı öldüren bıçaktı. Sonunda, her şeyin sebebi ortaya çıkıyordu. Diğer tüm cinayetler, bu cinayetin yansımalarıydı. Kimsenin duymadığı bu cinayetin.

Çömelmek bacaklarımı ağrıtmıştı, onları esnetmek için ayağa kalktım.

Anna paltoma yapışarak, "Bunu Michael mı yaptı?" diye sordu.

"Hayır, bu Michael'ın işi değil," dedim. "Michael Hardcastle korkuyordu. Çaresiz kaldığı için katil oldu. Bu cinayet çok farklı; sabırla beklenmiş ve zevk alınmış bir ölüm. Helena kandırılıp buraya çekildi ve kimse görmeden içeri düşmesi için kapıda bıçaklandı. Katil, Thomas Hardcastle'ın öldürüldüğü yere yirmi metre mesafede bir nokta seçti ve bunu, Thomas'ın ölümünün yıldönümünde yaptı. Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?"

Konuşurken, Leydi Hardcastle'ın düşüşünü, kayığın üzerine yıkılırken ahşabın çatırtısını duyuşunu hayal ettim. Düşüncelerimde gölgeler içindeki biri cesedin üstünü battaniyeyle örttükten sonra göle doğru gözden kayboluyordu.

"Katilin üstü kanla kaplıydı," dedim, lambayı odanın içinde dolaştırarak. "Kayıkhanenin onu gizlediğini bilerek kendini gölde temizledi. Burada onu bekleyen temiz kıyafetleri de vardı..."

Tahmin ettiğim gibi, köşede eski bir halı kılıfı duruyordu. Ağzını açtığımda, içindeki kanlı kadın giysilerini gördüm. Katilin giysilerini.

Bu planlanmıştı...

...hem de çok uzun zaman önce ama başka bir kurban için.

"Bunu kim yaptı Aiden?" diye soran Anna'nın sesi korku doluydu.

Kayıkhaneden çıkıp karanlığı araştırdım ve sonunda, gölün öteki ucundaki fırtına lambasını gördüm.

"Katil geliyor," dedim tuhaf bir sükûnetle. "Cunningham'ı kullanarak, kayıkhaneyi... kullanmak için buraya geleceğimize dair bir dedikodu yaydım."

Anna dehşete düşerek, "Neden?" dedi. "Michael'a kimin yardım ettiğini biliyorsan, Salgın Doktoru'na bunu söyle!"

"Bunu yapamam," dedim. "Gerisini senin anlatman gerekecek."

Anna bana keskin bir bakış atıp öfkeyle "Ne?" dedi. "Bir anlaşmamız vardı; ben seni hayatta tutacaktım, sen de Evelyn'in katilini bulacaktın."

"Salgın Doktoru'nun bunu senden duyması gerekiyor," dedim. "Yoksa gitmene izin vermeyecek. İnan bana, tüm parçalar elinde, sadece onları birleştirmen gerekiyor. İşte, bunu al."

Cebime uzanıp kâğıt parçasını ona verdim. Anna kâğıdı açıp yüksek sesle okudu.

"Hepsi birden," dedi alnını kırıştırarak. "Bu da ne demek?"

"Bu, Cunningham'ı kullanarak Bayan Drudge'a sorduğum bir sorunun yanıtı."

"Hangi soru?"

"Ona Hardcastle'ların çocuklarından birinin, Charlie Carver'dan olma ihtimali olup olmadığını sormuştum. Carver'ın ne için hayatını feda ettiğini öğrenmek istemiştim."

"Ama artık hepsi öldü."

Gizemli lamba havada hareket ediyor ve gitgide yaklaşıyordu. Lambayı taşıyan kişi telaşlıydı, gizlenmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Gizlenme vakti geride kalmıştı.

Anna, elini gözlerine siper edip gözlerini kısarak, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Evet, kimim ben," dedi Madeline Aubert. Lambayı aşağı indirdiğinde bize doğrulttuğu silah göründü. Hizmetçi üniformasını çıkarıp bir pantolon ve rahat, pamuklu bir gömlek giymişti; omuzlarında bej rengi bir şal vardı. Koyu renk saçları ıslaktı ve çiçekbozuğu cildi kalın bir pudrayla kapatılmıştı. Kölelik maskesini çıkardığında annesine çok benziyordu; aynı oval gözlere ve süt beyazı tenine yayılan çillere sahipti. Bunu Anna'nın da gördüğünü umuyordum.

Anna bakışlarını önce Madeline'e, sonra tekrar bana çevirdi; yüzündeki karmaşa, yerini korkuya bırakıyordu.

"Aiden, bana yardım et," diye yalvardı.

"Bunu senin yapman gerekiyor," dedim, karanlığın içinde soğuk

elini ararken. "Tüm parçaları gözünün önünde. Thomas Hardcastle ve Lady Hardcastle'ı on dokuz yıl arayla, tam olarak aynı şekilde öldürebilecek kim var? Evelyn neden onu kurtardığımda bana Millicent'ın öldürüldüğünü söyledi? Evelyn, Felicity Maddox'a neden bir mühür yüzüğü verdi? Millicent Derby'nin bildiği, öldürülmesine sebep olan şey neydi? Evin geri kalanı bakımsızlıktan yıkılmak üzereyken, Gregory Gold neden yeni aile portreleri yapmak üzere eve çağırıldı? Helena Hardcastle ve Charlie Carver, kimi korumak için yalan söylemişti?"

Anna'nın yüzü yeni bir anlayışla, güneş gibi aydınlandı. Şaşkınlıkla açılmış gözlerini nottan Madeline'in beklenti dolu yüzüne kaldırdı.

Anna alçak sesle, "Evelyn Hardcastle," dedi. "Sen, Evelyn Hardcastle'sın."

59

Evelyn'in başka nasıl bir tepki vermesini beklediğimden emin değilim ama o, ellerini çırpıp yeni numaralarını sergileyen gösteri hayvanlarıymışız gibi olduğu yerde zıplayarak beni epeyce şaşırttı.

"Sizi takip etmenin karşılığını alacağımı biliyordum," dedi elindeki lambayı yere koyarken. Lambalarımızın ışığı birleşti. "Normalde insanlar, yolu biraz aydınlatacak ışığa sahip olmadan, buraya kadar karanlığın içinde yürümez. Ama tüm bunların sizi neden ilgilendirdiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Fransız aksanıyla birlikte ardına saklandığı saygılı hizmetçi rolünü de geride bırakmıştı. Bir zamanlar kambur duran omuzları hemen dikleşti; boynu düzleşti ve çenesini havaya kaldırdığında, bizi azametli bir tepeden izliyormuş gibi görünüyordu.

Sorgulayan bakışları Anna'yla benim üzerimizde gezindi ama benim bakışlarım ormana kilitlenmişti. Salgın Doktoru gelip bunu görmediği sürece, her şeyi boşu boşuna yapmış olacaktık ama iki lambanın etrafa yaydığı ışık dışında etraf zifiri karanlıktı. On metre uzakta duruyor olsa bile onu göremezdim.

Sessizliğimi inatçılık olarak değerlendiren Evelyn bana geniş bir gülümsemeyle baktı. Bizimle eğleniyordu. Bizi, keyfini çıkararak öldürecekti.

Salgın Doktoru gelene kadar onu oyalamalıydık.

"Onca yıl önce, Thomas'a yapmayı planladığın şey de buydu, öyle

değil mi?" dedim Helen'in kayıkhanedeki cesedini işaret ederek. "Seyisbaşını sorguladığımda, bana cinayetin işlendiği sabah senin atla gezintiye çıktığını söyledi ama bu sadece bir bahaneydi. Thomas'la burada buluşmayı ayarlamıştın; yapman gereken tek şey, atınla kâhya evinin önünden geçip onu bağlamak ve yürüyerek ormanı geçmekti. Bunun ne kadar süreceğini görmek için ben de denedim. Yarım saatten daha kısa sürede, kimse seni görmeden buraya gelebiliyordun; yani henüz kimse kaybolduğunu anlamadan Thomas'ı kayıkhanede sessizce öldürmek, suda temizlenmek, yeni kıyafetler giyip tekrar atına dönmek için epeyce vaktin vardı. Cinayet silahını ve cesedin üzerine örteceğin battaniyeyi seyisbaşından çalmıştın. Thomas bulunduğunda suçu o üstlenecekti ama plan pek de düşünüldüğü gibi ilerlemedi, öyle değil mi?"

Evelyn dilini şaklatarak, "Hiçbir şey yolunda gitmedi," dedi. "Kayıkhane, ilk planımda bir aksilik çıkarsa diye yaptığım yedek plandı. Niyetim bir taşla Thomas'ı bayıltıp sonra onu boğmaktı. Birinin bulması için, cesedini gölde sürüklenmeye bırakacaktım. Trajik bir kaza olduğunu söyleyip hayatımıza devam edecektik. Ne yazık ki iki planımı da uygulama şansım olmadı. Taşla Thomas'ın kafasına vurdum ama darbe yeterince sert değildi. Thomas çığlık atmaya başlayınca paniğe kapılıp onu orada, açık alanda bıçakladım."

Sesi sinirliydi ama bunun için geçerli bir sebebi vardı. Bunları, kötü hava yüzünden mahvolan bir piknikmiş gibi anlatıyordu; kendimi, onu izlerken yakaladım. Hikâyenin büyük kısmını buraya gelmeden önce tahmin etmiştim ama bu kadar umursamazca, en ufak bir pişmanlık olmadan anlatıldığını duymak beni dehşete düşürmüştü. Evelyn'in bir ruhu ve vicdanı yoktu. Onun bir insan olduğuna bile zorlukla inanabiliyordum.

Bocaladığımı fark eden Anna, benim yerime konuşmaya devam etti.

"Sonra da Leydi Hardcastle ve Charlie Carver seni buldu." Söylediği her sözcüğü dikkatle düşünüyor, onları karmaşık düşüncelerin arasından özenle seçiyordu. "Bir şekilde onları Thomas'ın ölümünün bir kaza olduğuna ikna etmeyi başardın."

"Bu işin büyük kısmını kendileri yaptılar," dedi Evelyn. "Yolda onları gördüğümde, her şeyin bittiğini düşünmüştüm. Onlara, bıçağı Thomas'ın elinden almaya çalıştığımı anlatmaya başladığımda, Carver hikâyenin gerisini benim için yazdı. Oyun oynayan çocuklar, bir kaza filan. Bana hediye paketine sarılmış bir hikâye verdi."

Kendimi tekrar toparlayarak, "Carver'ın baban olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, ama daha küçük bir çocuktum. Sadece talihime şükredip bana söyledikleri gibi, atla gezmeye devam ettim. Annem bana gerçeği, Paris'e gönderilmemden sonra söyledi. Sanırım Carver'la gurur duymamı istiyordu."

Anna yavaş yavaş, her şeyi düzene sokmaya çalışarak, "Yani Carver, kızını göl kenarında, kana bulanmış halde gördü," dedi. "Temiz giysilere ihtiyacın olduğunu görüp onları almak için eve gittiğinde Helena, Thomas'ın yanında kaldı. Carver'ı takip eden Stanwin bunu gördü ve bu yüzden Helena'nın kendi oğlunu öldürdüğüne inanıyordu. Arkadaşının suçu üstlenmesine izin vermesinin sebebi de buydu."

"Bir de çok miktarda para," dedi Evelyn. Dudakları yukarı kıvrılıp dişlerinin uçlarını ortaya çıkarmıştı. Yeşil gözleri cam gibi ve ifadesizdi. Empatiden tamamen yoksun, pişmanlığa karşı hoşgörüsüzdü. "Annem yıllar boyunca ona yüklü miktarda para ödedi."

"Charlie Carver cinayeti önceden planladığını bilmiyordu ama yine de kayıkhanede üzerine giyebileceğin giysiler getirmişti," dedim, gözlerimle ağaçların arasında Salgın Doktoru'nu aramamak için kendimi zorlayarak. "Giysiler on sekiz yıl boyunca, orada gizli kaldı, sonra annen, geçen yıl Blackheath'i ziyaret ettiğinde onları buldu. Bunun ne anlama geldiğini hemen anladı. Muhtemelen tepkisini ölçmek için bundan Michael'a bile bahsetti."

Anna acıyarak, "Michael'ın cinayetten haberi olduğunu düşünmüş olmalı," dedi. "Düşünebiliyor musun... İki çocuğuna da güvenemiyordu."

Bir rüzgâr esiyor, yağmur damlaları lambalarımıza çarpıyordu. Ormandan belirsiz ve uzak bir ses geldi ama bu bir an için Evelyn'in dikkatini çekmeye yetti.

Sadece dudaklarımı kıpırdatarak Anna'ya, "Onu oyala," deyip paltomu çıkardım ve onu Anna'nın ince omuzlarının üstüne koyduğumda müteşekkir bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

Paltoya iyice sarınan Anna, "Bu, Leydi Hardcastle için çok zor olmuş olmalı," dedi. "Korumak için sevgilisinin ölmesini göze aldığı kızı, erkek kardeşini soğukkanlılıkla öldürmüştü." Sesi alçaldı. "Bunu nasıl yapabildin, Evelyn?"

Anna'ya bakarak "Bence neden yaptığını sormak daha doğru," dedim. "Thomas insanları takip etmeyi seviyordu. Yakalanırsa başının derde gireceğini de biliyordu, bu yüzden çok sessiz olmayı öğrenmişti. Bir gün ormana giden Evelyn'i takip edip orada ahırlarda çalışan bir oğlanla buluştuğunu gördü. Neden buluştuklarını, hatta bunun planlanmış bir buluşma olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de bir tesadüftü ama orada bir kaza olduğunu düşünüyorum. Bunun bir kaza olduğunu umuyorum," dedim, ceketine konmuş bir güveyi inceliyormuş gibi bana bakan Evelyn'e. Bütün geleceğimiz, Evelyn'in gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara bağlıydı; solgun yüzü, sadece sisli dehşet manzaraları gösteren bir kristal küre gibiydi.

Bana cevap vermeyeceğini anladığımda, "Bu çok da önemli değil," diye devam ettim. "Sonuçta, Evelyn oğlanı öldürdü. Muhtemelen Thomas gördüğü şeyin ne olduğunu anlamadı ama belki de koşarak annesine dönüp bunu anlatacaktı. Evelyn bir noktada, sadece iki seçeneği olduğunu anladı; kimseye bundan bahsetmeden önce Thomas'ı susturmak ya da yaptığı şeyi itiraf etmek. Evelyn ilkini seçip sistemli biçimde çalışmaya başladı."

"Çok iyi," diyen Evelyn'in yüzü aydınlanmıştı. "Birkaç detay dışında, olayı yaşamış gibi anlattınız. Çok hoş biri olduğunuzu biliyor musunuz, Bay Gold? Dün gece sıkıcı biri olduğunuzu düşünmüştüm ama tahmin ettiğimden çok daha eğlencelisiniz."

"Ahırlarda çalışan çocuğa ne oldu?" diye sordu Anna. "Seyisbaşı, onun asla bulunamadığını söylemişti."

Evelyn bir süre ona bakarak düşündü. Önce, soruyu cevaplayıp cevaplamamaya karar vermeye çalıştığını düşündüm ama sonra gerçeği anladım. Evelyn, bu anıyı arıyordu. Yıllardır bu konuyu hiç düşünmemişti.

Evelyn uzak bir sesle, "Çok saçma bir şeydi," dedi. "Beni bulduğu mağaraları göstermeye götürmüştü. Ailemin buna izin vermeyeceğini bildiğim için bunu gizlice yaptık ama oğlan çok sıkıcı bir yol arkadaşıydı. Etrafı keşfederken derin bir çukura düştü. Ciddi bir durum değildi, kolaylıkla yardım çağırabilirdim. Ona yardım getireceğimi söyledim ama sonra, yardım çağırmak zorunda olmadığımı fark ettim. Hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Onu orada bırakabilirdim. Kimse nereye gittiğini ya da yanında benim olduğumu bilmiyordu. Kaderi buymuş gibi görünmüştü."

Dehşete kapılan Anna, "Onu orada bıraktın," dedi.

"Ve bundan gerçekten de keyif aldım. Thomas bana, o gün neden mağaralara gittiğimi sorana kadar bu benim heyecan verici, minik sırrımdı." Silahını hâlâ bize doğrultarak lambasını çamurdan aldı. "Gerisini biliyorsunuz zaten. Gerçekten yazık oldu."

Silahın horozunu kaldırdı ama Anna önüme geçti.

"Bekle," dedi, tek elini ileri doğru uzatarak.

Evelyn bıkkın bir sesle, "Lütfen yalvarma," dedi. "Gözümde ne kadar değerli olduğunuz konusunda hiçbir fikriniz yok. Annem dışında hiç kimse, yaklaşık yirmi yıldır, Thomas'ın ölümünü ikinci kez düşünmedi bile. Sonra bir anda, ikiniz otaya çıkıp bütün olayı paketleyip üzerine de kurdeleden bir fiyonk oturtarak bana getirdiniz. Bunu yapabilmek için çok azimli olmanız gerekiyordu ve bunu takdir ediyorum ama gurursuzluk kadar kötü hiçbir şey yoktur."

"Yalvarmayacağım ama hikâye henüz bitmedi," dedi Anna. "Gerisini duymayı hak ediyoruz."

Evelyn gülümsediğinde gülüşü güzel, kırılgan ve kesinlikle deliceydi. Gözlerinden yağmur damlalarını silerken, "Aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?" dedi.

Anna sakince, küçük bir çocukla konuşur gibi, "Bizi öldüreceğini düşünüyoruz," dedi. "Ve bunu dışarıda, açık alana yaparsan bir sürü insan duyacak. Bizi daha sessiz bir yere götürmen gerekiyor, o zaman yolda konuşabiliriz."

Evelyn, Anna'ya birkaç adım yaklaşıp onu daha iyi inceleyebilmek için lambayı Anna'nın yüzüne yaklaştırdı. Başını ileri uzatmıştı, dudakları hafifçe aralıktı.

"Akıllı bir kızsın," dedi Evelyn takdirle. "Tamam o zaman, arkanızı dönüp yürümeye başlayın."

Konuşmayı gitgide yoğunlaşan bir panik hissiyle dinliyor, çaresizce Salgın Doktoru'nun karanlıktan çıkıp tüm bunlara bir son vermesini umuyordum. Artık Anna'nın özgürlüğünü hak etmesini sağlayacak kadar çok kanıt toplamış olmalıydı.

Tabii, gecikmediyse.

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Anna bizi hayatta tutmaya çalışıyordu ama Salgın Doktoru bizi nerde bulacağını bilmezse bunun hiçbir anlamı olmayacaktı.

Lambaya uzandım ama Evelyn onu tekmeleyip uzaklaştırdıktan sonra, silahının ucuyla ormana doğru ilerlememizi işaret etti.

Yan yana yürüyorduk; Evelyn birkaç adım gerimizde yumuşak bir melodi mırıldanıyordu. Risk alıp omzumun üzerinden ona baktım ama silahı almayı deneyemeyeceğim kadar uzaktaydı. Silahı alabilseydim bile, bu bir işe yaramazdı. Buraya Evelyn'i yakalamak için gelmemiştik; Anna'nın onun gibi olmadığını kanıtlamak için gelmiştik ve bunu yapmanın en iyi yolu, tehlikede olmaktı.

Yoğun bulutlar yıldızları gizliyordu ve bize rehberlik eden tek şey Evelyn'in solgun alevi olduğundan, düşmemek için çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Bu, mürekkebin içinde ilerlemeye çalışmaya benziyordu ve etrafta hâlâ Salgın Doktoru'na dair bir iz yoktu.

Anna geriye, Evelyn'e doğru bakarak, "Annen ne yaptığını bir yıl önce öğrendiyse, neden bunu herkese o zaman söylemedi?" diye sordu. "Neden bu partiyi verip bu insanları davet etti?"

Ses tonunda gerçek bir merak vardı. Korkuyorsa bile, bunu benim göremediğim bir yerde saklıyordu. Görünüşe göre, etraftaki tek iyi oyuncu Evelyn değildi. Ben de onlar kadar iyi olduğumu umdum. Kalbim, kaburgalarımdan birini kırabilecek kadar şiddetli atıyordu.

"Açgözlülük," dedi Evelyn. "Ailemin paraya ihtiyacı, annemin asıldığını görmeye duyduğu ihtiyaçtan daha büyük. Evliliği ayarlamanın da biraz zaman aldığını tahmin ediyorum çünkü annem bana geçen ay bir mektup göndererek, o iğrenç Ravencourt'la evlenmeyi kabul etmezsem, beni polise teslim edeceklerini bildirdi. Bu akşamki partideki aşağılayıcı sahne, sadece bir ayrılık darbesiydi; Thomas için

küçük bir adalet arayışıydı."

"Yani onları intikam almak için mi öldürdün?" diye sordu Anna.

"Babam, bir anlaşmanın parçasıydı. Michael, Felicity'yi öldürdü, ben de babamı öldürdüm. Kardeşim, hâlâ biraz para varken, mirasını almak istiyordu. Coleridge'le birlikte, Stanwin'in şantaj işini satın alacaktı."

"O zaman kâhya evinin penceresinin dışında gördüğüm bot izleri, gerçekten de sana aitti," dedim. "Ve sorumluluğu üstlenen notu sen bıraktın."

"Zavallı Michael'ın suçlanmasına izin veremezdim; istediğim şey bu değildi," dedi. "Buradan ayrıldıktan sonra gerçek ismimi kullanmaya niyetim yoktu, o yüzden onu iyi bir amaç için kullanmak istedim."

"Peki ya annen?" diye sordu Anna. "Onu neden öldürdün?"

Evelyn, "Ben Paris'teydim..." derken, sözcükleri ilk kez öfkeyle ısınmıştı. "Beni Ravencourt'a satmasaydı, bir daha asla göremeyecekti. Bana sorarsanız, annem intihar etti."

Ağaçlar aniden bitti ve kâhya evi göründü. Binanın arka tarafında, sahte Evelyn'in ilk sabah Belle'e gösterdiği, mutfağa açılan mandallı kapının karşısına çıkmıştık.

"Diğer Evelyn'i nereden buldun?" diye sordum.

"Adı Felicity Maddox. Anladığım kadarıyla bu tip düzenbazlıklar yapan bir oyuncu," dedi Evelyn umursamazca. "Her şeyi Stanwin ayarladı. Michael ona, Ravencourt'la benim yerime Felicity'nin evlenmesini ayarlamasını istediğini söyledi ve sessiz kalması için, çeyizin yarısını ona vermeyi teklif etti."

"Stanwin, senin neler yapmayı planladığını biliyor muydu?" diye sordu Anna.

"Belki ama bu umurunda olmazdı," diyen Evelyn omzunu silkip bana kapıyı açmamı işaret etti. "Felicity bir böcekti. Bu akşamüstü bir polis memuru ona yardım etmeye çalıştığında ne yaptığını biliyor musunuz? Ona her şeyi itiraf etmek yerine, hemen Michael'a koşup sessiz kalmak için daha çok para istedi. Böyle biri, gerçekten de dünyadaki kara bir lekedir. Onun öldürülmesini topluma yapılmış bir hizmet olarak görüyorum."

"Millicent Derby'nin öldürülmesi de mi topluma hizmetti?"

Bu anıyla neşelenen Eveleyn, "Millicent," dedi. "Biliyor musunuz, eskiden o da oğlu kadar kötüydü. Sadece ilerleyen yaşı yüzünden artık gereken enerjiye sahip değildi."

Mutfaktan geçip koridora girdik. Ev sessizdi; evdeki herkes ölüydü. Yine de duvarda asılı, parlak bir alevle yanan lamba, Evelyn'in baştan beri buraya dönmeyi düşündüğünü gösteriyordu.

"Millicent seni tanıdı, değil mi?" dedim, parmaklarımı duvar kâğıdı boyunca ilerletirken. Çözüldüğümü hissediyordum. Artık hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu. Rüya görmediğimden emin olmak için katı bir şeye dokunmam gerekiyordu. "Seni balo salonunda, Felicity'nin yanında gördü," diye devam ettim, yaşlı kadının Derby'nin yanından hızla ayrılışını hatırlayarak. "Gözünün önünde büyümüştün; üzerine giyeceğin bir hizmetçi üniforması ya da Gold'un yaptığı yeni aile portreleri onu kandıramazdı. Millicent hemen kim olduğunu anladı."

"Mutfağa gelip bana, neyin peşinde olduğumu sordu," dedi Evelyn. "Ona bunun balo için hazırlanmış bir şaka olduğunu söyledim ve aptal, yaşlı kadın, bana inandı."

Salgın Doktoru'nu görmeyi umarak etrafa bir göz attım ama umudum gitgide azalıyordu. Burada olduğumuzu bilmesine imkân yoktu, bu yüzden Anna'nın ne kadar cesur olduğunu ya da bulmacayı çözdüğünü göremeyecekti. Deli bir kadınla birlikte, ölüme doğru gidiyorduk ve her şey boşa gitmişti.

Yeni bir plan yapana kadar Evelyn'i konuşturmaya devam etmek için, "Peki onu nasıl öldürdün?" diye sordum.

"Doktor Dickie'nin çantasından bir şişe barbital çalıp birkaç tableti ezdikten sonra annemin çayına karıştırdım," dedi Evelyn. "Bayılınca, yüzüne bir yastık kapattım ve artık nefes almayana kadar bekledim, sonra Dickie'yi çağırdım."

Evelyn'in sesi, bir akşam yemeği masasında arkadaşlarıyla eski ve mutlu bir anıyı paylaşıyormuş gibi neşeliydi. "Başucu sehpasının üstünde, çantasından çıkmış olan barbitali gördüğünde, bir şekilde bu işe bulaşmış olduğunu anladı," dedi. "Ahlaksız adamların iyi tarafı budur: Onların daima ahlaksız olacağına güvenebilirsin."

Hafifçe iç çekerek, "Yani Dickie şişeyi aldı ve kendi izlerinin üstünü örtmek için bunun bir kalp krizi olduğunu söyledi," dedim.

Evelyn, tüfeğin namlusuyla sırtımı dürterek, "Üzülme, tatlım," dedi. "Millicent Derby, yaşadığı gibi öldü; zarafet ve ince hesaplarla. İnan bana, bu ona verilmiş bir hediyeydi. Keşke hepimiz bu kadar anlamlı biçimde ölecek kadar şanslı olsak."

Bizi Lord Hardcastle'ın kasılmış halde sandalyesinde oturduğu odaya götürmesinden korkuyordum ama Evelyn bizi karşı kapıya yönlendirdi. Burası küçük bir yemek odasıydı; merkezinde kare bir masa ve etrafında dört sandalye vardı. Evelyn'in lambasının ışığı duvarların üzerine yayılıp köşedeki iki çuvalı aydınlattı. Çuvalların içi mücevherler, giysiler ve Evelyn'in Blackheath'ten giderken yanına alabileceği diğer her şeyle doluydu.

Bizimkinin bittiği yerde, onun yeni hayatı başlıyordu.

Her zaman sanatçı ruhlu olan Gold, en azından bu simetriyi takdir ediyordu.

Lambayı masanın üzerine bırakan Evelyn bize diz çökmemizi işaret etti. Gözleri ışıl ışıldı, yüzü kızarmıştı.

Yola bakan bir pencere vardı ama Salgın Doktoru'nu göremiyordum.

Evelyn silahı kaldırıp, "Korkarım ki zamanınız doldu," dedi.

Yapılacak son bir hamle var.

Hızla ve suçlayan bir tavırla, "Michael'ı neden öldürdün?" dedim.

Evelyn gerilirken, gülümsemesi kayboldu. "Ne diyorsun?"

"Onu zehirledin," dedikten sonra, yüzünde beliren karmaşayı izledim. "Her gün defalarca, ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu, onu ne kadar sevdiğini duydum. Michael, Thomas'ı ya da anneni öldürdüğünü bilmiyordu, değil mi? Senin hakkında kötü şeyler düşünmesini istemedin. Ama zamanı geldiğinde, onu da diğer kurbanların kadar kolayca öldürdün."

Evelyn'in bakışları benimle Anna arasında dolaşıyor, elindeki silah titriyordu. Evelyn ilk kez korkmuş gibi görünüyordu.

"Yalan söylüyorsun! Ben Michael'a asla zarar vermem," dedi.

"Onun ölüşünü izledim, Evelyn," dedim. "O can çekişirken, ben orada..."

Evelyn silahla bana vurdu; dudağım kanamaya başladı.

Silahı ondan almaya niyetlendim ama Evelyn çok hızlıydı ve bizden bir adım uzaklaşmıştı bile.

"Bana yalan söyleme," diye bağırırken gözleri alev almış gibiydi ve ağzından, hızlı nefesler alıyordu.

Anna beni korumak için kollarını omuzlarıma sarıp, "Yalan söylemiyor," dedi.

Evelyn'in yanaklarından gözyaşları yuvarlandı, dudakları titremeye başladı. Sevgisi öfkeli, saldırgan ve rezil olsa da içtendi. Ama bu bir şekilde Evelyn'i daha da korkunç bir canavara dönüştürüyordu.

"Ben onu..." Parmaklarını saçlarına geçirmiş, onları köklerinden sökecek kadar sert çekiyordu. "Evlenemeyeceğimi biliyordu... Yardım etmek istemişti." Özür diler gibi bize baktı. "Michael onu benim için öldürdü, özgür olabilmem için... Michael beni severdi..."

"Ama emin olman gerekiyordu," dedim. "Michael cesaretini kaybederse Felicity tekrar uyanabilirdi ve bunu göze alamazdın, bu yüzden Felicity havuzun yanına gitmeden önce, ona bir kadeh zehirli viski verdin."

Anna, "Ama bunu Michael'a söylemedin," diye devam etti. "Ve Rashton onu sorgularken Michael kadehte kalan viskiyi içti."

Evelyn'in silahı yere çevrildi; ben üzerine atlamaya hazırlanarak gerildim ama Anna beni saran kollarını daha da sıkılaştırdı.

Kulağıma, "O burada," diye fısıldadı, başıyla pencereyi işaret ederek.

Yolda yanan tek bir mum, porselen bir gaga maskesini aydınlatıyordu. İçimde bir umut uyandı ama hemen kayboldu. Hareket etmiyordu. Söylediklerimizi duyması bile imkânsızdı.

Neyi bekliyor?

"Olamaz," diyen Anna'nın sesi, midesi bulanıyormuş gibi çıkmıştı.

O da Salgın Doktoru'na bakıyordu ama onun yüzünde karmaşa değil, bir dehşet ifadesi vardı. Rengi solmuştu, parmaklarını gömleğimin koluna geçirdi.

Fısıltıyla, "Daha çözmedik," dedi. "Hâlâ Evelyn Hardcastle'ı, gerçek Evelyn Hardcastle'ı kimin öldürdüğünü bilmiyoruz. Ve şüpheli sayımız ikiye indi."

Üzerime soğuk bir ağırlık çöktü.

Evelyn'in maskesini düşürmenin, Anna'ya özgürlüğünü kazandırmaya yetmesini ummuştum ama Anna haklıydı. Salgın Doktoru kefaret ve ıslah konusunda ne derse desin, hâlâ birinin hayatını feda etmesi gerekiyordu ve Salgın Doktoru, bunu ikimizden birinin yapmasını bekliyordu.

Evelyn hâlâ saçlarını çekiştirerek odanın içinde dolaşıyordu; Michael'in ölüm haberi dikkatini dağıtmıştı ama tuzağa düşüremeyeceğimiz kadar uzaktaydı. Belki Anna ya da ben, üzerine atlayarak silahı ondan alabilirdik ama o zamana kadar diğerimiz vurulup ölmüş olurdu.

Oyuna getirilmiştik.

Salgın Doktoru bilinçli olarak uzak durmuştu; böylece Anna'nın cevaplarını duymamış ve onun iyi birine dönüştüğü gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Michael konusunda yanıldığımı bilmiyordu.

Belki de umursamıyordur.

Salgın Doktoru istediğini elde etmişti. Ölürsem beni özgür bırakacaktı. Anna ölürse, üstlerinin istediği gibi, burada kalacaktı. Anna ne yaparsa yapsın, onu sonsuza dek burada tutacaklardı.

Umutsuzluğumu ve öfkemi daha fazla gizleyemeyerek pencereye doğru koşup camı yumrukladım.

Uzaktaki Salgın Doktoru'na doğru, "Bu haksızlık!" diye bağırdım.

Öfkem Anna'yı şaşırtıp irkilerek geri çekilmesine sebep oldu. Evelyn, öfkemi korku zannederek silahını kaldırıp bana doğru ilerledi.

Umutsuzluk beni ele geçirdi.

Salgın Doktoru'na Anna'yı burada bırakmayacağımı, beni serbest bıraksa bile Blackheath'e gelmenin bir yolunu bulacağımı söylemiştim ama burada bir gün daha geçiremezdim. Tekrar katledilemezdim. Felicity'nin intiharını ya da Daniel Coleridge'in bana ihanet edişini izleyemezdim. Bunların hiçbirini tekrar yaşayamazdım ve içimde inanamayacağım kadar büyük bir parça, arkadaşıma ne olduğunu umursamadan Evelyn'i bu işi bitirmeye zorlamak istiyordu.

Gözlerim acıdan körleştiği için, Anna'nın yanıma geldiğini fark

etmedim. Bir baykuşun, dans eden bir fareyi izlemesi gibi bizi izleyen Evelyn'i umursamadan ellerimi tutup parmak uçlarına yükseldi ve beni yanağımdan öptü.

Alnını benimkine bastırarak, "Sakın benim için geri dönme," dedi.

Hızla topuklarının üzerinde dönüp çevik bir hareketle Evelyn'in üzerine atladı.

Silah sesi sağır ediciydi ve birkaç saniye boyunca duyulan tek şey bunun yankıları oldu. Çığlık atarak Anna'nın yanına koştum. Silah yere düşerken, Evelyn'in kalçasının üzerindeki gömlekte bir kan lekesi beliriyordu.

Evelyn dizlerinin üzerine düşerken ağzı açılıp kapandı; boş gözlerinde sessiz bir özür vardı.

Felicity Maddox kapı eşiğinde duruyordu; yeniden canlanmış bir kâbus gibi görünüyordu. Üzerinde hâlâ mavi gece elbisesi vardı ama artık giysiden sular damlıyordu ve çamura bulanmıştı. Makyajı, ağaçların arasından aceleyle kaçarken çizdiği solgun yanaklarının üzerine doğru akmıştı. Ruju bozulmuştu, saçları darmadağınıktı ve siyah tabancayı elinde sıkıca tutuyordu.

Hızlıca bize baktı ama bizi gördüğünden şüpheliydim. Öfke onu yarı yarıya delirtmişti. Tabancayı Evelyn'in karnına doğrultup tetiği çekti. Silah öyle büyük bir gürültüyle patladı ki kan duvar kâğıtlarına sıçrarken ellerimle kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Bundan tatmin olmayan Felicity tekrar ateş ettiğinde Eveleyn yere yığıldı.

Evelyn'in yanına giden Felicity, son kurşunu da Evelyn'in cansız bedenine sıktı.

60

Anna'nın yüzü göğsüme dayalıydı ama bakışlarımı Felicity'den ayıramıyordum. Bunun adil olup olmadığını bilmiyordum ama ona kesinlikle müteşekkirdim. Anna'nın kendini feda etmesi beni burdan kurtaracaktı ama duyacağım suçluluk asla peşimi bırakmayacaktı.

Onun ölümü, beni kendime yabancılaştıracaktı.

Felicity beni kurtarmıştı.

Silahı boşalmıştı ama o hâlâ tetiği çekiyordu; Evelyn boş tetik sesleri altında yatıyordu. Bence buna sonsuza dek devam edebilirdi ama Salgın Doktoru'nun gelişi durmasına sebep oldu. Salgın Doktoru yavaşça silahı elinden aldığında sanki bir büyü bozuldu ve Felicity'nin gözleri netleşti, kolları ve bacakları canlanmaya başladı. Tüm düşüncelerin ötesinde, bomboş ve bitkin görünüyordu.

Evelyn'in cesedine son kez baktıktan sonra Salgın Doktoru'na başını salladı, sonra onun yanından geçip elinde ona yolu gösterecek bir lamba bile olmadan gözden kayboldu. Hemen ardından ön kapı açıldı ve şiddetle yağan yağmurun gürültüsü içeri doldu.

Anna'yı bırakıp halının üstüne oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Felicity'ye burada olduğumuzu sen söyledin, değil mi?" dedim, parmaklarımın arasından.

Bu soru ağzımdan bir suçlama gibi çıkmıştı ama aslında, bunun bir şükran belirtisi olmasını istediğimden emindim. Belki de bu nok-

tada, tüm olanlardan sonra, ikisini birbirinden ayırmak imkânsızdı.

Salgın Doktoru, Evelyn'in hâlâ açık olan gözlerini kapatmak için yanında çömelirken, "Ona bir seçme şansı verdim," dedi. "Gerisini onun karakteri halletti; senin karakterinin, senin için her şeyi halletti gibi."

Bunları söylerken gözleri Anna'nın üzerindeydi ama kısa süre sonra bakışları onun arkasına geçip kan lekeli duvarlar üzerinde dolaştı, sonra tekrar ayaklarının dibinde yatan cesede döndü. Bir parçam, dolaylı olarak yaptığı işi, bir insanı mahvedişini takdir edip etmediğini merak etti.

Salgın Doktoru'nu tepeden tırnağa süzerek onu bir çocuğun merakıyla inceleyen Anna, "Gerçek Evelyn'in kim olduğunu ne zamandır biliyordun?" diye sordu.

"Sizinle beraber öğrendim," dedi Salgın Doktoru. "İstediğiniz gibi göle geldim ve maskesinin düşüşüne şahit oldum. Sizi nereye götürdüğü belli olunca, bu bilgiyi oyuncu kadına iletmek için Blackheath'e döndüm."

"Ama bize neden yardım ettin?" diye sordu Anna.

Anna'ya doğru dönen gaga maskesi sadece, "Adalet," dedi. "Evelyn ölmeyi hak ediyordu ve Felicity de onu öldürmeyi hak ediyordu. Siz ikiniz, özgürlüğünüzü hak ettiğinizi kanıtladınız ve son engelde tökezlemenize izin veremezdim."

Titreyen sesimle, "Bitti mi? Her şey bitti mi?" diye sordum.

"Neredeyse," dedi Salgın Doktoru. "Hâlâ Anna'nın bana, Evelyn Hardcastle'ı kimin öldürdüğünü resmi olarak söylemesi gerekiyor."

Anna elini omuzuma koyup, "Peki, Aiden ne olacak?" diye sordu. "O Michael'ı suçlamıştı."

Salgın Doktoru, "Bay Bishop, Michael, Peter ve Helena Hardcastle cinayetlerini ve Felicity Maddox'a yapılan cinayet girişimini çözdü; üstelik bu o kadar iyi gizlenmiş bir suçtu ki ne benim ne de üstlerimin haberi vardı," dedi. "Sormayı asla düşünmediğimiz soruları cevapladığı için onu suçlayamam; ayrıca başka birinin hayatını kurtarmak için bu kadar çok şeyi tehlikeye atan bir adamı cezalandıramam. Onun yanıtı geçerli. Şimdi, seninkini duymam gerekiyor. Evelyn Hardcastle'ı kim öldürdü, Anna?"

Anna inatçı bir tavırla, "Aiden'ın diğer konakçıları konusunda bir şey söylemedin," dedi. "Onların da gitmesine izin verecek misin? Bazıları hâlâ hayatta. Şimdi gidersek, muhtemelen kâhyayı kurtarabiliriz. Peki, zavallı Sebastian Bell'e ne olacak? Sabah uyanacak. Ben ona yardım etmek için orada olmadığımda ne yapacak?"

Salgın Doktoru kibarca, "Bu sabah Sebastian Bell olarak uyanan kişi, Aiden'dı," dedi. "Bu sadece bir ışık oyunu, Anna. Duvara yansıtılan gölgeler. Şimdi, onları duvara yansıtan ışıkla birlikte buradan gideceksin ve bu olduğunda, onlar da kaybolacak."

Anna gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Salgın Doktoru, "Güven bana, Anna," dedi. "Bana Evelyn Hardcastle'ı kimin öldürdüğünü söylersen herkes özgür kalacak. Öyle ya da böyle."

"Aiden?"

Tereddütle bana bakıp onaylamamı bekledi. Ben sadece başımı sallayabildim. İçimde, serbest bırakılmayı bekleyen güçlü duygular oluşuyordu.

"Felicity Maddox," dedi Anna.

Salgın Doktoru ayağa kalkıp, "Özgürsün," dedi. "Blackheath artık ikinizi de bırakacak."

Omuzlarım titriyordu. Artık duygularımı içimde tutmayı başaramayarak acınası bir halde ağlamaya başladım; sekiz günün tüm acıları zehir gibi boşalıyordu. Anna beni tuttu ama kendimi durduramıyordum. Sinirlerim çok gergindi, rahatlamıştım ve bitkin haldeydim; tekrar kandırılmaktan çok korkmuştum.

Blackheath'teki diğer her şey bir yalandı ve belki bu da bir yalandı.

Evelyn'in cesedine bakıp kış bahçesinde can çekişen Michael'ı, Daniel ormanda onu vurduğunda Stanwin'in yüzünde oluşan o şaşkın ifadeyi gördüm. Peter ve Helena, Jonathan ve Millicent, Dance, Davies, Rashton. Ayakçı ve Coleridge. Ölüler çoğalıyordu.

İnsan tüm bunlardan nasıl kaçabilirdi?

Bir ismi söyleyerek...

"Anna," diye mırıldandım. Beni sımsıkı tutarak, "Buradayım," dedi. "Eve gidiyoruz, Aiden. Başardın, sözünü tuttun."

Bana baktığında, gözlerinde şüphenin en ufak bir kırıntısı bile

yoktu. Gülümsüyordu; sevinçliydi. Bir gün ve bir hayata sahip olmanın, buradan kaçmaya yetmeyeceğini düşünmüştüm ama belki de bu, buradan kaçmanın tek yoluydu.

Anna bana sımsıkı sarılmaya devam ederek bakışlarını Salgın Doktoru'na doğru kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Hâlâ bu sabahtan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hatırlayacaksın," dedi Salgın Doktoru. "Cezanı tamamladığın için, anıların da dahil, sahip olduğun her şey sana geri verilecek. İstersen. Çoğu kişi onları geride bırakmayı ve yola, dönüştükleri kişi olarak devam etmeyi tercih eder. Bu düşünmeye değer bir fikir olabilir."

Anna bu sözleri değerlendirirken, onun kim olduğunu ya da ne yaptığını hâlâ bilmediğini fark ettim. Bu zor bir konuşma olacaktı, bu konuşmayı şu an yapabilecek kadar güçlü değildim. Önce Blackheath'i geride bırakmam, onu karanlığa, kâbuslarımın yaşadığı yere göndermem lazımdı ve uzun süre etkisinden kurtulamayacağımı biliyordum. Kısa süre için bile olsa Anna'nın benzer bir acı çekmesini engelleme şansım varsa bunu yapacaktım.

"Gitmelisiniz," dedi Salgın Doktoru. "Bence burada yeterince oyalandınız."

"Hazır mısın?" diye sordu Anna.

"Hazırım," dedim, ayağa kalkmama yardım etmesine izin verirken.

Anna evden ayrılmadan önce Salgın Doktoru'na, "Her şey için teşekkürler," deyip selam verdi.

Salgın Doktoru, Anna'nın uzaklaşmasını izledi, sonra Evelyn'in lambasını bana verdi.

"Onu arayacaklar, Aiden," diye fısıldadı. "Kimseye güvenmeyin ve hiçbir şeyi hatırlamaya çalışmayın. Bu anılar en iyi ihtimalle size zarar verir, en kötüsüyse..." Bu cümlesini tamamlamadı. "Serbest bırakıldığınızda koşmaya başlayın ve hiç durmayın. Tek şansınız bu."

"Sana ne olacak?" diye sordum. "Yaptığın şeyi öğrendiklerinde üstlerinin bundan hoşlanacağından şüpheliyim."

Salgın Doktoru, "Ah, çok öfkelenecekler," dedi neşeyle. "Ama bugünün güzel bir gün olacağını hissediyorum ve Blackheath'te çok

uzun zamandır güzel bir gün olmamıştı. Sanırım bunun keyfini çıkarıp bedeli hakkında endişelenmeyi yarına bırakacağım. Nasılsa yarın da gelecek. Yarın hep gelir."

Salgın Doktoru elini uzattı. "İyi şanslar, Aiden."

Elini sıkıp, "Sana da," dedikten sonra fırtınanın içine doğru ilerledim.

Anna gözlerini Blackheath'e sabitlemiş, yolda bekliyordu. Çok genç ve tasasız görünüyordu ama bu sadece bir maskeydi. Bunun altında başka bir yüz daha vardı ve bu, dünyanın yarısının nefret ettiği bir kadındı ve ben onun özgür kalmasına yardım etmiştim. Bir an içim tereddütle kıpırdandı ama Anna ne yapmış olursa olsun, bizi ne bekliyor olursa olsun, birlikte üstesinden gelecektik. Şu an, burada benim için önemli olan tek şey buydu.

Karanlık ormanı lambanın sıcak ışığıyla tarayan Anna, "Nereye gitmeliyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

Anna elimi tutup hafifçe sıktı.

"O zaman yürümeye başlayalım ve nereye varacağımıza bakalım."

Birlikte, elimizde bize yolu gösteren bu kısık ışıkla, nereye gittiğimizi bilmeden ilerlemeye başladık.

Beni nelerin beklediğini hayal etmeye çalıştım.

Terk ettiğim ailem mi? Yaptıklarımın hikâyelerini dinleyerek büyüyen torunlarım mı? Yoksa başka bir ormanın içindeki, sırlarla dolu başka bir ev mi? Böyle olmamasını umuyordum. Benim dünyamın bundan tamamen farklı olmasını umuyordum. Bu benim için bilinmez ve kavranamaz bir şeydi; Gold'un zihninin incelikleriyle bile nasıl olabileceğini hayal edemiyordum. Sonuçta, kaçtığım tek şey Blackheath değildi. Onlardan da kaçıyordum. Bell'den, kâhyadan, Davies, Ravencourt, Dance ve Derby'den. Rashton ve Gold'dan. Blackheath bir hapishaneydi ve onlar da zincirleriydi.

Ve anahtarları.

Tek tek her birine, özgürlüğümü borçluydum.

Peki ya Aiden Bishop? Ona ne borçluydum? Annabelle Caulker'a işkence edebilmek için burada kapana kısılmama sebep olan adama? Ona anılarını geri vermeyeceğimden emindim. Yarın sabah aynada

onu yüzünü görüp bir şekilde bunu benim yüzüm haline getirecektim. Bunu yapabilmek için geçmişten, ondan ve yaptığı hatalardan kurtulmam gerekiyordu.

Sesinden de kurtulman gerekiyor.

Kafamın içindeki sesin sonunda yok olduğunu hissederken, fısıltı gibi bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim.

Bu hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim kadar güzel bir rüya gibiydi. Yarın, üstesinden gelmem gereken Ayakçı olmayacaktı. Kurtarmam gereken Evelyn Hardcastle ya da oyuna getirmem gereken Daniel Coleridge olmayacaktı. Bulmaca gibi bir evin üzerine asılı, durmadan ilerleyen bir saat olmayacaktı. İmkânsız şeylerle uğraşmak yerine, günlük işlerle meşgul olabilecektim. İki gün üst üste aynı yatakta uyanmanın rahatlığına ve istersem komşu köye gitme özgürlüğüne sahip olacaktım. Gün ışığına sahip olacaktım. Dürüstlüğe sahip olacaktım. Sonunda bir cinayet olmadan yaşama lüksüne sahip olacaktım.

Yarın, ben nasıl istersem öyle olabilirdi, yani onyıllardır ilk defa, onu sabırsızlıkla bekleyebilirdim. Yarın, korkulması gereken bir şey olmak yerine, kendime verdiğim bir söz olabilirdi. Daha cesur ya da daha nazik olmak, yanlışları düzeltmek için bir şans olabilirdi. Bugün olduğumdan daha iyi bir adam olabilirdim.

Bundan sonra, bana verilen her gün bir hediyeydi.

Sadece, oraya varana kadar yürümeye devam etmem gerekiyordu.